

ရန်ကင်း(၁)
၇/၆/၆၈

နာဂါ

BURMESE CLASSIC

တစ်ကွေ့တော့တော့ကြဦးမည်

ရန်ကင်း

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက် ၅၀၀

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၄၃၃၁၁၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၀၃၃၀၁၁၂

စီစဉ်သူ

နီနီအောင်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

စိုးအောင်

အတွင်းပုံနှိပ်နှင့်မျက်နှာဖုံး

ဒေါ်နီနီခိုင်၊ သီရိမေပုံနှိပ်တိုက်၊ ၉၀ လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း(ရဲဘော်ကျော်ဆန်း)

အမှတ် ၂၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၃၅၀၀ ကျပ်

နတ်နွယ် တစ်တွေ့တော့တွေ့ကြဦးမည်

၈၉၅-၈၃

နတ်နွယ်

တစ်တွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်/နတ်နွယ်။ - ရန်ကုန်၊

ရီ အောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၄၀၆ - စာ၊ ၁၃x၂၁ စင်တီ။

(၁) တစ်တွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်

ရန်အောင်စာပေ-၂

အမှတ်(၈၅၅)ဦးငွေကိုင်လမ်း(၄၁)ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

₹ ၀၉၅၀ ၉၅၆၂၉

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချွတ်အခြာတာဝါ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပစားတိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုပြုငါးဖါများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ❖ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်တံ့ရေး၊
- ❖ စည်းတမ်းပြည့်စုံသော ဝီရိတရေစီစနစ် ချင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ ဝီရိတရေစီစနစ်ကို ဝီရိတရေစီစနစ်တိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနိစ္စ မြင့်မားရေး၊
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဓလတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ယုတ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ❖ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ချင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

အပိုင်း တစ်

အခန်း ၁

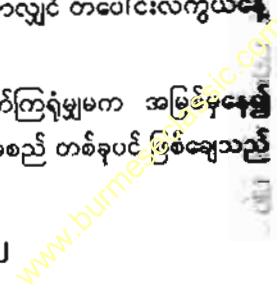
(က)

သန်းခေါင်ယံအချိန် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ။

မြစ်ကြီးနားတစ်မြို့လုံး၊ ရာမပူရ တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ ကျွန်းပင်သာလမ်း တစ်လျှောက်လုံး၊ လမ်းသုံးခွ ညောင်ပင် တစ်ဝိုက်လုံးသည် သိပ်သည်း မှောင်မည်းလျက်၊ တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်လျက် လူသွားလူလာ ပြတ်လတ် လျက် ရှိလာတော့၏။

လျှို့ဝှက်သော အကြံအစည် တစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန် မဆုတ်မနစ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် အားထုတ်နေသူ လေးဦးသာလျှင် တပေါင်းလကွယ်နေ ညကို အသုံးပြုလျက် ရှိကြလေတော့၏။

တည်ရှိဆဲ တရားဥပဒေကို ချိုးဖောက်ကြရုံမျှမက အမြဲမှနေ၍ လှန်ပြန် တူးဆွပစ်ကြရန် ကြီးမားသော အကြံအစည် တစ်ခုပင် ဖြစ်ချေသည် တကား။

နတ်နွယ်

ယင်းသို့သော လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ရှစ်နှစ်သားအရွယ် လူငယ်ကလေး တစ်ဦးသည် အပေါင်းအပါ တစ်ဦးအဖြစ် အံ့ဩဖွယ်ရာ ပါဝင်နေခြင်းသည် ကာကယ်တော့ သူ့အဖို့ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲမှော် အသွင်း ခံခြင်းပင်တည်း။

* * *

(၁)

အတောင် တစ်ထောင် ကျယ်ဝန်းသော ဧရာဝတီမြစ်သည် ဝင်းဝါနိမြန်းသော ညွန့်စုများ၊ စိမ်းစိုဖြူဝင်းသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ကျော်လွှား ခြတ်သန်းလျက် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဦးတည် စီးဆင်းလျက် ရှိလေ၏။

အမှောင် ပကတိမှာပင် မြစ်ရေပြင်သည် ကြည်လင် အေးမြလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နေရာ အတိအကျ မညွှန်းပြနိုင်သော အရပ်ဒေသ တစ်ခုမှ တွတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသော တပေါင်း လေရွှား တစ်ခု၏ တိုးဝှေ့မှုကို ရသောအခါတွင် အေးမြတခွင်ရေအပြင်သည် မလွဲမရှောင်သာ ဂယက်လှိုင်း များ ထကြွရလေတော့၏။

ချောင်းငယ် မြောင်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ပေါင်းစပ်လုံးစည်းခြင်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အတောင် တစ်ထောင် ကျယ်ပြောသည့် ရေပြင်သည် အနီး အနား ကချင်တောင်တန်းသား၊ ပတ်ဝန်းကျင်မြေပြန့် ရှမ်းလူမျိုးများအတွက် ရာမ မြစ်ကြီးတစ်သွယ်ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။ ယင်းကြောင့်ပင် ထိုဒေသ မြစ်ရေပြင် တစ်ကျော၏ အနောက်ဘက် ကမ်းတွင် ပေါက်ဖွားပေါ်ထွန်း ခဲ့သော မြို့ငယ်ကလေး တစ်ခုကိုလည်း ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များကို စွဲ၍ မြင်ဖူးကြသူများက မြစ်ကြီးတစ်ခု၏ အနီးအနားတွင် တည်ရှိသော မြစ်ကြီးနားမြို့ရယ်ဟု ဝိသေသပြု ခေါ်ဆိုကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

တစ်ကွေ့တော့တော့ကြည့်သည်

သို့ရာတွင် မြန်မာ ဘုရင်များ လက်ထက်ကမူ မြစ်ကြီးနားသည် အချက်အချာ မြို့တစ်မြို့ မဟုတ်မှတ် မိုးကောင်း၊ မိုးညှင်းတို့သာလျှင် မြောက်ပိုင်း မြို့တော်များ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မြစ်ကြီးနားမြို့နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင် တည်ရှိသော လူသူ လေးရာကျော်သာရှိသော ပိုင်းမော်ရွာကလေးမှ မြို့ရိုးများ အနိုင်အမာ တည်ဆောက်၍ မြန်မာဘုရင် တပ်များကို ခုခံခဲ့သဖြင့် ရာဇဝင် တွင် ထင်ရှားပေသေးသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များက ကျွန်သဘောက ပြုလုပ်ပြီးသည့် ကျမှပင် မြစ်ကြီးနားသည် မြောက်ပိုင်းမြို့တော် ဖြစ်လာရတော့သည်။ အင်္ဂလိပ်များ အနေဖြင့် မြစ်ကြီးနားကို ခရိုင်ရုံးစိုက်ရာ မြို့အဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်း သည် ၎င်း၏ ပထဝီဝင် အနေအထား ကောင်းမွန်မှု၊ ရာသီဥတု မျှတ သင့်တင့်မှုတို့ကြောင့် မှုရင်း မြို့တော်များ ဖြစ်ကြသော မိုးကောင်း၊ မိုးညှင်း သည် ၎င်းတို့အား နှစ်ကာလ ကြာမြင့်သည့်တိုင်အောင် ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ သောကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာပေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြစ်ကြီးနားမြို့သည် မြန်မာပြည်တွင် လှပသော မြို့ငယ်များစွာအနက် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လာပေတော့သည်။ မြို့ကွက် အနေအထား ကျန၍ ကတ္တရာလမ်းသည် ညီညာဖြောင့်ဖြူး လှပ၏။ မြို့ပေါ်နှင့် အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်ကြသူများမှာလည်း ၎င်းတို့၏ အသက်မွေးမှု လုပ်ငန်းကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ သူများ ဖြစ်သဖြင့် မြစ်ကြီးနားသည် လှပစိုပြည်ရုံသာမက ငြိမ်းချမ်းသာယာ ခြင်းလည်း ရှိပေသည်။

သို့ဖြင့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့သည် မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းကို အခွန် ရှည်စွာ စိုးမိုးသွေးစုပ်နိုင်ရန်အတွက် မြစ်ကြီးနားကို ကိုလိုနီ ကတုတ်ကျင်း တစ်ခုအဖြစ် အားရနှစ်ထောင်းစွာ ရွေးချယ်လိုက်သည်ရှိပြီး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေ အတွက် စစ်ရဲတပ်သား နှစ်ထောင်ကျော်ကိုလည်း လက်နက်ခဲယမ်း စီး ကျောက် အတောင့်အတင်းဖြင့် တပ်စွဲထားလိုက်တော့၏။

သို့ရာတွင် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများ ကြီးမား

ပညာဝါသော ကြေးစား စစ်တပ်များကို မည်သည့်အခါကများ ကြောက်ရွံ့
ရိုး ထုံးစံ ရှိ၍နည်း။

ယခုမှပင် ရာမပူရရပ်ကွက်တွင် မြန်မာအမျိုးသား လေးဦးသည် လျှို့ဝှက်
သော လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် တင်ကြိုသတ်မှတ်ထားသော သန်းခေါင်
အချိန်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီ မဟုတ်လား။

* * *

(ဂ)

ရာမပူရသည် မြစ်ကြီးနားမြို့၏ အနောက်ဖျား နယ်နိမိတ် ရပ်ကွက်တစ်ခု
ဖြစ်၏။

မြန်မာ အနည်းငယ်မှတစ်ပါး နိပေါလူမျိုး (ဂေါ်ရခါး) အမြောက်
မြောက် အခြေစိုက် နေထိုင်ရာ ဒေသတစ်ခုဖြစ်သည့်အလျောက် ၄မိပူ (ရာမ
ပူ) ဟု ခေါ်တွင်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂေါ်ရခါးများသည် စစ်တိုက်သည့် နေရာတွင် ရဲရင့်ကြမ်းတမ်း
လောက် သစ်ပင်သီးနှံ စိုက်ပျိုး စားသောက်သည့် နေရာတွင်မူ ငြိမ်းချမ်း
အေးဆေးလှပေသည်။ မိမိ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးရန်သာ
စားစိုက်ထုတ်ပြီး အခြားသူများ၏ အရေးအခင်းတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း၊
တက်ဖက်ခြင်း၊ အနှောင့်အယှက်ပြုခြင်း လုံးဝ မရှိပေ။

ယင်းကြောင့် ဂေါ်ရခါးများ၏ ကြံခင်း၊ ယာခင်းများ အကြားတွင်
ဝင်းကျယ်ကြီး တစ်ခုဖြင့် သစ်ပင်ဝါးပင်များ စိုက်ပျိုးကာ နေထိုင်လျက်
သော မြန်မာအိမ်ထောင်စု အနိုင်အမာ တည်ဆောက်လျက် ရှိတော့၏။

ယခုအထိမူ သူတို့၏ လုပ်ငန်းသည် အစစအရာရာတွင် အဆင်ပြေ၍
ဘက်ဘက်တွင် ချောမောအောင်မြင်လျက် ရှိပေသည်။

ယနေ့ညတွင်လည်း သူတို့သည် လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်း၏ အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုကို အကောင်အထည် ဖော်ရန်အတွက် မှောင်မိုက်ခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊
ပြတ်လပ်ခြင်းတို့ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် ရှိတော့သည်။

* * *

(ဃ)

မြစ်ကြီးနားမြို့မနှင့် အနောက်ဖျားဒေသ ရာမပူရကို ကျယ်ဝန်းရှည်လျား
သော မီးရထားဝင်းကြီးဖြင့် ဝိုင်းခြား၍ထားရာ တစ်ဌာနမှ တစ်ဌာနသို့
တူးလူးလိုလျှင် ရထားသံလမ်းနှင့် တွဲပျက်များကို ကျော်လွှားကွေ့ရှောင်
သွားရသည့် ခရီးကား အနီးကလေးပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ယာဉ်လမ်းခရီးကား တစ်ကွေ့တစ်ဝိုက်ကြီး ဖြစ်၏။
မြို့ခလယ်နှင့် ရွယ်တူဆီတူ နီးပါးသော ရထားဝင်းကို တောင်ဘက်စွန်း
ဝက်ကုန်းမှ ကွေ့၍ လည်းကောင်း၊ မြောက်ဘက်စွန်း မြို့သစ်မှ ဝိုက်၍
လည်းကောင်း တရှည်တမျောကြီး သွားရသည်။

မြောက်အစွန်းမှပင် ကွေ့၍ လာသည်ဖြစ်စေ၊ တောင်အစွန်းမှပင်
ဝိုက်၍ လာသည်ဖြစ်စေ ရာမပူရ ရပ်ကွက်ကြီးကို ထွင်းဖောက်၍သွားသော
ရေကြည်လမ်းသို့ ရောက်စေရန် ကျွန်းပင်သာလမ်းမကြီးအတိုင်း လာရမည်
ဖြစ်၏။ ကျွန်းပင်သာလမ်းသည် ရာမပူရ၏ ထိပ်စီး မျဉ်းကြောင်းဖြစ်ပြီး
ရေကြည်လမ်းသည် ရာမပူရ၏ ထက်ခြမ်းခွဲမျဉ်း ဖြစ်ပေသည်။

ရေကြည်လမ်းနှင့် ကျွန်းပင်သာ လမ်းဆုံရာ လမ်းသုံးခွ အလယ်
တည့်တည့်တွင် ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေသဖြင့် သဘာဝလမ်းအင်္ဂါးကြီး
တစ်ခုပင် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်းပင်သာလမ်း၏ တောင်ဘက်ထိပ် ဝက်ကုန်းလမ်းနှင့် ဆုံရာ

လမ်းသုံးခွတွင်လည်း ညောင်ပင်အိုကြီးတစ်ပင် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်းပင်အိုကဲ့သို့ လမ်းမပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်းပင်သာလမ်း၏ အနောက်ဘက် ဝက်ကုန်းလမ်း၏ မြောက်ဘက်ထောင့်စွန်းတွင် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းနှစ်ခု တွေ့ဆုံသော်လည်း လမ်းလေးခုဆုံ မဖြစ်ဘဲ လမ်းသုံးခုဆုံ ဖြစ်နေခြင်းမှာ လမ်းတစ်ခုသည် ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ မသွားတော့ဘဲ ပိတ်ဆို့ခြင်း ခံနေရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ရေကြည်လမ်းသည် ကျွန်းပင်သာလမ်းနှင့် တွေ့ဆုံသောအခါတွင် သက်တမ်း ကုန်လေ၏။ ရှေ့တွင် မြန်မာအိမ်ထောင်စု တစ်စု၏ လယ်ကွက်ကြီးက ပိတ်ဆို့လျက်ရှိ၏။ ထို့အတူ ကျွန်းပင်သာလမ်းသည်လည်း တောင်ဘက်သို့ သွားလေသည်ရှိသော် ဝက်ကုန်းလမ်းနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခိုက်တွင် ကိုယ်ပိုင် ရပ်တည်မှု ကုန်ဆုံးပြီး ခရီးဆက်လိုသူ တစ်ဦးသည် ဝက်ကုန်းလမ်းအတိုင်း အရှေ့သို့ သွားလျှင် မြို့ထဲသို့ လည်းကောင်း၊ အနောက်သို့သွားလျှင် ရာမပူရ အနောက်ပိုင်းနှင့် လပြည့် လကွယ်နေ့များတွင် စုန်းမီးတောက်သည်ဟုဆိုသော ရှမ်းရွာကလေး တစ်ရွာသို့ ပေါက်ရောက်မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်းပင်သာလမ်း၏ တောင်ဘက်ထိပ်တွင်ကား တိဘက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ခုက ပိတ်ဆို့လျက် ရှိလေသည်။ အလွယ်တကူ အားဖြင့် ကျွန်းပင်သာ တိဘက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် တိဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်း နှစ်ကျောင်း ရှိသည့်အနက် ယင်း နှစ်ကျောင်းစလုံးသည်ပင်လျှင် ရာမပူရရပ်ကွက် အတွင်း၌ တည်ရှိလေသည်။ ကျန်တစ်ကျောင်းမှာ ရာမပူရ အနောက်ပိုင်း ကြက်ပေါင်မြဲ ထိပ်တွင် ရှိလေသည်။

မဟာယန ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တိဘက်ကျောင်းများအတွင်း၌ အလံတိုင်များ အပြည့်အနက် စိုက်ထူထားကာ ပိတ်ဖြူ တံခွန် ကုက္ကားတို့ အပေါ်တွင် ရေးသားထားသော မည်းနက်သည့် ယင်းတို့ ဘာသာ စာလုံးများသည် အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တော်များဟု ဆိုသော်လည်း မြင်ရသူများကို မြောက်

လှန့်လျက် ရှိလေသည်။ ယင်းအပြင် သူတို့သည် မြန်မာပြည်တွင် မြင်တွေ့ရသော ဟိနာယန ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျောင်းများကဲ့သို့ အရပ်နှင့် ဆက်စပ် ကူးလူးခြင်း မရှိ၊ သူတို့ဘာသာ ကျောင်းဝင်း အတွင်း၌သာ ပိတ်လှောင်၍ ဂါထာ စန္ဒရားများကို ကျယ်လောင် ခက်ထန်စွာ ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ဘုန်းကြီးများက နံမူတ် စည်တီး၍ အံနီခေါ် မယ်သီလရင်များက လင်းကွင်း တရွမ်းရွမ်း တီးမှုတ်နေကြသဖြင့် ထူးဆန်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့၏။ ထိုမျှသာမက အချို့သော လားမားနှင့် ဝုရ ဘုန်းကြီးများသည် မြေကသိုက်၊ ရေကသိုက်၊ လေကသိုက်၊ ရွှကြရာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေရာမှ နံရိုး အပြိုင်း ပြိုင်း ထ၍ အရောင် တဝင်းဝင်း တောက်၍ မိုးပေါ်သို့ ဆယ့်ရှစ်တောင်ခန့် အထိ မြင့်တက်သွားသည်ဟူသော ကောလာဟလ သတင်းများကြောင့် အချို့ လူများသည် တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင်းသို့ ရဲရဲတင်းတင်းပင် မကြည့်ဝံ့ကြချေ။

ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ညမိုးချုပ်ပြီဆိုလျှင် မြို့ထဲနှင့် ရာမပူရတို့ အဖော်မပါဘဲ ကူးသန်းသွားလာဝံ့သူများ ရှားပါးလှလေသည်။ ည ရှစ်နာရီ ထိုးနာရီလောက်ဆိုလျှင် လုံးဝ အသွားအလာ မရှိတော့သလောက်ပင်။

ယင်းသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ခုတည်း ကြောင့်သာ မဟုတ်ပေ။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပုံးအုပ်နေသော တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော လမ်းသုံးခု ညောင်ပင်သာလမ်း လူပြောများလှသည်။ အပူသီးသူများသည် အထီးတည်းသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို တွေ့လျှင် ရကွစိုးရှိသည်၊ သရဲရှိသည်၊ တစ္ဆေရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။ နတ်စင်ဆောက်ကြသည်။ ခေါစာပစ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ည မိုးချုပ်ချုပ်၊ မှောင်မိုက်မိုက်၊ လူပြတ်ပြတ်တွင် ကြီးမားအိုမင်းသော ညောင်ပင်ကြီးသည် မြင်တွေ့ ရင်ဆိုင်ရသူများအား အားငယ်စေသည်။ ကြောက်လန့်စေသည်။ ပမာဏ ကြီးမားသော ဝင်းစည် ဝင်လုံး အကိုင်း အခက်တို့ဖြင့် မြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသည်။ သုံးဖက်သုံးတန်

သော လမ်းမြို့တို့ကို ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ လွှမ်းမိုးထားလေသည်။ ခပ်နိမ့်နိမ့် တစ်ဝိုက် အကိုင်းတို့မှ မြေပြင်ဆီသို့ ထိုးဆင်းကျနေသော လက်တက်မြစ်တို့သည် မြေလုံးမြေထွေးကြီးနှင့် တူလှ၏။ သစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ခံလိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်အေး၍ သွားပေသည်။ ယင်းအနိက်တွင် တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှ လင်ကွင်းသံ စည်သံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလျှင် သတ္တိကောင်းသူ တစ်ဦးပင် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားနိုင်ပေသည်။

ကောင်းပြီ။

ည အချိန်မတော်တွင် မြို့ထဲနှင့် ရာမပူရ ကူးသန်းသွားလာလိုသူ တစ်ဦးသည် တောင်ဘက်မှလှည့်၍ ဝက်ကုန်းလမ်းအတိုင်း တိဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် လမ်းသုံးခွ ညောင်ပင်ကိုဖြတ်၍ မလာရဟုဆိုလျှင် မြောက်ဘက်မှပတ်၍ မြို့သစ်လမ်းအတိုင်း လာကြည့်ပါဦး။

မြို့သစ်လမ်းနှင့် ကျွန်းပင်သာလမ်း ဆုံရာသည် မြစ်ကြီးနားမြို့၏ သင်္ချိုင်းကုန်းပင် ဖြစ်တော့၏။ သုသာန်တစ်ပြင်၏ အနီးအနားတွင် လူနေအိမ်ခြေ မရှိဘဲ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်သာ ကာကာဆိုင် တစ်ဆိုင်နှင့် ကုလားစု ရှိလေသည်။ သုသာန်ဇရပ်မှ သွပ်မိုးများသည် ညအချိန် လေတိုးသော အခါတွင် တပြောင်းပြောင်း မြည်လျက်ရှိလေ၏။ လမ်းဆုံ၏ အနောက်ဘက်တွင် သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ခု ရှိနေရုံမျှမကသေးဘဲ အရှေ့ဘက်တွင် အုပ်သင်းမည်းမှောင်သော သရက်တောအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ရှိလေသည်။ နေ့ခင်း အခါတွင် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းမွန်၍ ဖြတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီးလည်း ညအခါတွင်မူ လသာသောအခါများတွင်ပင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတတ်၏။ သွားနေကျ လာနေကျပဲဟု ဖြတ်လမ်းကလေးအတိုင်း သရက်ပင်အုပ်ထဲ ဝင်သွားမိလျှင် ငှက်များ ထချံသံ၊ သစ်ရွက်နှင့် တောင်ပံရိုက်ခတ်သံ၊ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော စာလုတ်သံများကို ကြားရပြီး သစ်ကိုင်းခြောက်များ ကျိုးကျလာမည် ဖြစ်၏။

ရှိစေဦး။

မြောက်အရပ်မှလည်း လှည့်မသွား၊ တောင်အရပ်မှလည်း လှည့်မသွားဘဲ ကျွန်းပင်သာလမ်းထိပ် ကျွန်းပင်ဆိုကြီး တည်တည်မှနေ၍ အရှေ့ဇုဇူးရှိ မြို့လယ် မင်းလမ်းမသို့ ရှေးရှုကာ ဦးပေါ်ကာ လယ်ကွက်၊ လွှစက်နှင့် ဘူတာဝင်းကို ဖြတ်ကာသွားမည်ဟုဆိုလျှင်လည်း နေ့ခင်းအဖိုမူ အနီးဆုံး ဖြတ်လမ်းဖြစ်သော်လည်း ညမှောင်မည်းမည်းတွင်မူ လူတစ်ကိုယ်စာ ဖြစ်နေသော မြေလမ်းကလေးသည် ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ မြက်ပင်၊ သက်ကယ်နပင်၊ ခန္တုယ်ပိတ်ပေါင်းများ သိပ်သည်းစွာ ပေါက်ရောက်နေမှုကြောင့် ခြေခင်းထက်ခင်း မသာယာလှပါပေ။ လူနေအိမ်ခြေလည်း ကင်းမဲ့၍ တောကြီးဇုက်မည်းထဲ သွားရသည့်အလား ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ယင်းသို့ စိတ်ချောက်ချား ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ တောင်းနေခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ လူသူပြတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရာမပူရသည် လူနေရပ်ကွက် တစ်ခုထက် သီးနှံနယ်မြေအဖြစ် ပို၍ အသွင်ဆောင်နေသဖြင့် ခြံဝင်း အဆောက်အဦများ ကျလှသည်။ ခြံဝင်း တစ်ခုတစ်ခုသည် အနည်းဆုံး တစ်ဧက၊ နှစ်ဧက ကျယ်ဝန်းသဖြင့် တစ်မိုင်ဝတ်လည်အတွင်းတွင် အိမ်ခြေ နှစ်ဆယ် မပြည့်တတ်ပါပေ။ ထို့ပြင် ဘာသာဓလေ့ ခြားနားသော လူမျိုးများ နေထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် သစ်ပင်ဝါးပင်များ ကြားတွင် လူတွေပျောက်လျက် ရှိပါသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သားရဲနယ်မြေ မြို့ဝိုင်းကြီး တစ်ခုနှင့် တူသော ဒေသတွင် အကာလ ညအခါ လူခြေတိတ်ချိန်မှောင်နှင့်မည်းမည်းတွင် ခရီးသွားရသည်မှာ အဘက်ဘက်မှ သည်းလိုက်ရင်ဖိုဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုယ့်အကြံအစည်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်သူ လေးဦးမှာတော့ လကွယ်နေည သန်းခေါင်ယံအချိန်ကိုမှ တမင်ရွေးချယ်ကာ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းသော တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်း အနီးမှ ပမာဏကြီးမား အုပ်ဆိုင်းသော လမ်းသုံးခွဆုံ ညောင်ပင်အောက်သို့ လာရောက် စုဝေးလျက် ရှိလေသည်။

* * *

(c)

ထိုသူ လေးဦးအနက် ရှစ်နှစ်အရွယ် လူငယ်ကလေး တစ်ဦးမှအပ ကျန် လူကြီး သုံးဦးသည် မည်သည့်အရာ မည်သည့် အန္တရာယ်ကိုမှ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကြပုံ မရချေ။ သို့ရာတွင် လူငယ်ကလေးသည် အချိုးအမည် မသိ သည့် အရာများကို ကြောက်လန့်စိုးရွံ့နေပုံရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူနှင့် အတူ ရှိနေသော လူကြီးသုံးဦးအားလည်း ယုံကြည်အားထားလှပုံရသည်။ ဤ လူကြီးများနှင့်အတူ ရှိလျှင် သူ ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်။ ယင်းသို့ဖြင့် လူငယ် ကလေးသည် လူကြီးသုံးဦးကို ကြည့်လိုက်၊ ညောင်ပင်ကြီးနှင့် တိဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကြည့်လိုက်နှင့် ရှိနေသည်။

ရတ်တရက်ဆိုသလို လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်ရာ ညောင်ပင် ကြီးသည် တရှိရှုံ့ မြည်သွားသည်။ ငှက်ဆိုးကလေး တစ်ကောင်သည် ညောင်ပင်ထက်မှ ထပျံသွားပြီး ဂဲခနဲ ရှည်လျားစွာ အော်လိုက်သည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် မြောက်အရပ် သရိုင်းကုန်းမှ ခွေးအူသံ သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းကား ယနေ့ညအဖို့ တိတ်ဆိတ်သား ကောင်းလှသည်။

လူငယ်ကလေး၏ ဝဲဘက်ရှိ ညောင်မြစ်ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေ သော အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူသည် လက်ပတ် နာရီကို မကြာခဏဆိုသလို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ်ထိုး၍ ကြည့်ရှု လျက်ရှိ၏။ လူငယ်၏ လက်ယာဘက်တွင်ကား အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါး အရွယ်ရှိ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူကြီးတစ်ဦးသည် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ညာလက်တွင် ကိုင်ထားရင်း ရှေ့တည့်တည့်ရှိ မြေကြီးကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု လျက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏နားသည် အရပ်ဆယ်မျက်နှာတွင် ဘာတွေ့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို အားလုံး သိရှိ မြင်တွေ့နေသည့်အလား စွင့်ထောင်လျက်

မို့တပါသည်။ အခြား လူကြီးတစ်ဦးမှာကား ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ရင်း သူတို့ သုံးဦးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စကြိုလျှောက်လျက် ရှိလေ၏။ သူသည် ဝိနိဝိနိ ဝါးပါး ဦးပြည်းခေါင်းတုံးနှင့် အသက် ၆၀ ကျော်စ ပြုပေပြီ။

“ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီ...”

လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏ ကြည့်နေသော ထောင်ထောင် မောင်း မောင်း လူသည် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သော်လည်း အားလုံး၏ နားထဲတွင် တုန်ဟည်း၍ သွားလေသည်။ သေနတ်ကိုင်ထားသော လူကြီးနှင့် လူငယ် ထလေးသည်လည်း ထိုင်ရာမှ ပေါ့ပါးစွာ ထလိုက်ကြသည်။ ပုတီးစိပ်နေ သော အဘိုးကြီးသည် စိပ်ပုတီးကို လည်ပင်းတွင် စွပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ညောင်ပင်ရင်းသို့ လျှောက်လာကာ တုန်းငဲ့လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ ထိုအဖြစ်ကိုသိသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ဦး စိပ်ပုတီးနှင့်လူကြီး ရှိရာသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တစ်ချက် ထိုးလိုက်ရာ ထစ်တောင်ခန့်ရှိသော သံစူး တစ်ချောင်းနှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးသည် မီရောင်တွင် ဝင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ စိပ်ပုတီးနှင့် လူကြီးသည် လွယ်အိတ်ကို ထောက်ယူလိုက်၏။

“ကဲ... လွန်းနိုင်က အနောက်ဘက်ကို ကြည့်၊ မောင်မင်းဒင်က အရှေ့ ဘက် ကြည့်၊ ထွေးမြင့်က မြောက်ဘက် ကြည့်၊ ဘယ်သူမှ စကား မပြောကြ ခဲ့၊ ကဲ... စမယ်”

ထိုသို့ အမိန့်ပေးသလို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ပြီး သံစူးဖြင့် ညောင် ဝင်အောက်တွင် ပျာတစ်ချပ်စာခန့်ရှိသော စည်းဝိုင်း တစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက် လေသည်။

လွန်းနိုင်ဟု အခေါ်ခံရသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လူသည် အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ဝက်ကုန်းလမ်း အလယ်ကောင် တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်၏။ ဦးမင်းဒင်သည် ကိုလွန်းနိုင်နှင့် ထစ်လံကွာလောက်တွင် ကျောပေး၍ ရပ်လိုက်၏။ သူသည် သေနတ်ကို ထောင့်ပိုင်းအတွင်း မောင်းဖြုတ်နိုင်လောက်သည်အထိ နိုးကြားလျက် ရှိပေ

သည်။ သူကား မြစ်ကြီးနားခရိုင်တွင် အတော်ဆုံးသောနှင့် အကျော်ကြားဆုံးသော မုဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အင်မတန် အထင်ကြီးသော မျက်နှာဖြူ အရာရှိများပင် တောလိုက်ရာတွင်မူ မိုးကောင်းနယ်သား မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်ကို ဆရာတင်ကြရလေသည်။ သူသည် ယခုအခါ သူ၏ လက်စွဲတော် သေနတ်ဖြင့် မုန်ယိုသော ဆင်၊ ဒက်ရာရသော ကျားထက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော သတ္တဝါများကို သုတ်သင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထွေးမြင့်သည် ကျွန်းပင်သာလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်နေသော်လည်း သူ့စိတ်ကမူ နောက်သို့သာ လှည့်၍ ကြည့်ချင်နေသည်။ စိပ်ပုတီးနှင့်လူကြီး မည်သည့် အမှုကို ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ သိသော်လည်း မျက်စိနှင့်တပ်အပ် မြင်ချင်ပေးသေးသည်။ သို့ရာတွင် မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်နေရမည်ဟု အမိန့်ပေးထားသဖြင့် ခေါင်းပင် မငဲ့ဝှဲချေ။ သို့ရာတွင် နားထဲတွင်ကား မသဲမကွဲ အသံများ ကြားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဥုံ ဟူသော အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ကြားရသည်။ လွယ်အိတ်ထဲတွင် မည်သည့်အရာများ ရှိနေကြောင်းကိုလည်း သူ သိပါသည်။ လူကြီးများသည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်ခန့်က သူ့ရှေ့မှာပင် အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်မှ သက်ကယ်များ ရိတ်ကာ အရွယ်တူ အချောင်းပေါင်းတစ်ထောင် ဖြတ်လျက် အခြောက် လှမ်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မှန်ပေသည်။

လကွယ်နေည သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် လမ်းသုံးခွ ညောင်ပင်အောက်၌ သက်ကယ် တစ်ထောင် ဂါထာ တစ်ထောင်ဖြင့် စုတ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

* * *

(၈)

အချိန်ကာလ ကြာမြင့်အောင် မတ်တတ်ရပ်နေကြရသဖြင့် သူတို့သည် ခြေသလုံးသားများ တောင့်လာကြပေပြီ။

စိပ်ပုတီးကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် အတိုးကြီးကား ပုဆိုး နှစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ညောင်ပင်လုံးကြီးဆီသို့ မျက်နှာမူကာ စည်းဝိုင်း၏ ဗဟိုချက်မတွင် ရပ်လျက် တတွတ်တွတ် မန်းမုတ်လျှော်ရှိလေ၏။

တစ်နာရီနီးပါးခန့် ရှိမှပင် သက်ကယ်တစ်ထောင် သိဒ္ဓိတင်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားလေတော့၏။

အစမှ အဆုံးတိုင်သည်ထိ မည်သည့် အနှောင့်အယှက်ကိုမျှ မတွေ့ရှိရချေ။ မည်သည့် လူသူလေးပါးမျှလည်း ရောက်ရှိလာသည်မရှိပေ။ တိဘတ်ဘုန်းကြီးများကလည်း သူတို့အား တွေ့မြင်သွားသည် မရှိပေ။

“အောင်ပြီ...”

စိပ်ပုတီးနှင့်လူကြီးက သူ့လုပ်ငန်း ပြီးစီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။ အစောင့် သုံးဦးကလည်း ခပ်တိုးတိုး လိုက်၍ဆိုကြရာ ရာမပုရ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဟိန်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ကျူးရင့် ကြွေးကြော်သံကို မည်သူမျှ ကာယကံမြောက်မကြားရှိပေ။

“ကဲ... အဘ၊ ပြီးရင် သွားကြစို့”

ကိုလွန်းနိုင်က သက်ကယ်တစ်ထောင်ပါသော လွယ်အိတ်ကို ယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ယူခဲ့မယ် ဖေဖေ”

ထွေးမြင့်က ကိုလွန်းနိုင်လက်မှ လွယ်အိတ်ကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“အို... သားသား ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရော့... လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ယူခဲ့၊ တွေ့ကရာ လျှောက်မထိုးနဲ့၊ ကိုယ်သွားမယ့် လမ်းလောက်သာ တစ်ခါ တစ်ခါမှ ထိုး”

ထွေးမြင့်သည် သူ့ဖခင်လက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လှမ်းယူ လိုက်ရ သော်လည်း စိတ်ထဲမှမူ သိပ်မကျေနပ်ချေ။ မပြောရဲ၍သာ ငြိမ်နေလိုက်ရ သည်။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လေးတောင့်ထိုး လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကြီးကို အင်မတန် ကိုင်ချင်လှသည်။ နှစ်ခါ သုံးခါ ခိုးကိုင်မိ၍ အရိုက် ခံခဲ့ရသည်။ ယခုမူ သည်လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထက် ပိုမို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း သည်ကို တွေ့ရှိနေရပေပြီ။ သက်ကယ် တစ်ထောင်။

အတန်ကြာအောင် သူတို့ လေးဦးသားသည် တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက် လာကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ စမ်းကြမလဲ ဦးလေး ဦးထွန်းဘော်”
ကျွန်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်၍ ရေကြည်လမ်းဘက်သို့ ချိုးသော အခါတွင် မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်က မေးလိုက်သည်။

“နက်ဖြန်မနက်ပဲ စမ်းကြတာပေါ့”
ဘဘဟု လည်းကောင်း၊ ဦးလေး ဦးထွန်းဘော်ဟု လည်းကောင်း အခေါ် ခံရသော အဘိုးကြီးက အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာ စမ်းကြမလဲ”
ကိုလွန်းနိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်နော်... ဘဘ”
ထွေးမြင့်က အခွင့်ကောင်းရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝင်၍ အရေး ဆိုလိုက်သည်။

“အေး... ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောရ ချွေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ထွေးမြင့်က ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူကြီးတွေက ဘာမှ ပြန်မပြောသဖြင့် သူက ပင်ဆက်၍...

“ကျွန်တော့်လည်း တစ်ခု ပေးရမယ်နော်... ဘဘ”
“အေးပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း” ဒီသက်ကယ်ချောင်းကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ပြီး သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံမယ်၊ ဦးကြီး ဦးမင်းဒင် သေသေချာချာ ချိန်ပစ်၊ ကျွန်တော် မကြောက်ဘူး”

သူက အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်ရာ အသံမှာ အတော် ကျယ်လောင် သွားသည်။

“တယ်... ဒီကောင်လေး၊ ဘာ အော်ကျယ်အော်ကျယ် လုပ်နေတာလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင့်ကို နက်ဖြန်ခါကျရင် ခေါ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး...”

ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုလွန်းနိုင်က ကြိမ်းလိုက်သဖြင့် ထွေးမြင့်သည် တစ် ချက်တည်း ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ တစ်ခွန်းမျှ အထွန်မတက်ရဲတော့ပေ။ နက်ဖြန်ခါ သူ့အား မခေါ်တော့ဘဲ နေမည်ဆိုတာ စိုးရိမ် စိတ်မကောင်းလျက် ရှိသည်။

ယင်းကြောင့် ထွေးမြင့်သည် လူကြီး သုံးယောက်၏ ဘေးဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာတော့သည်။ သူတို့ ခြံဝသို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း လူကြီးတွေနောက်မှနေ၍ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း ချန်ကာ လိုက်ဝင်သွားလေ၏။

ခြံဝင်းတံခါးနှင့် လေးငါးလှမ်းကွာ တညင်းပင်ရင်းသို့ ရောက်သော အခါတွင် လူကြီးသုံးဦးသည် ရှေ့သို့ အတော်ရောက်ရှိသွားလေပြီ။ ထွေးမြင့် သည် အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့သလိုလို ရှိလာသဖြင့် လူကြီးတွေ နောက်သို့ အစီလိုက်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် တညင်းပင်နောက်ကွယ်မှ နံနံစာ သော လက်တစ်ဖက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ဆွဲလိုက်လေ ၏။ ထွေးမြင့်သည် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားပြီး အသံလှန် အော်ဟစ်

လိုက်မည် ရှိစဉ်မှာပင် တခြား လက်တစ်ဖက်က သူပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်
လေသည်။

ထွေးမြင့်သည် စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် တညင်းပင် နောက်ကွယ်မှ
လူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပျော့ရွေကျသွားလေတော့၏။ သူ့လက်ထဲမှ လေးတောင့်
ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှာလည်း မြက်ခင်းပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားတော့၏။

* * *

အခန်း ၂

(၈)

ညသည် အတိုင်းမသိ မှောင်နေ၏။

လပြည့်ဝန်းကြီး မရှိသည့် ညမို့ ကိုယ့် အရောင်အဝါကလေးတွေနှင့်
ဟန်ရေးပြရမည့် ညအချိန်မျိုးတွင်မှ အင်မတန်ရှော်သော ကြယ်ကလေးတွေ
က ဘယ်ကို ရောက်ကုန်ကြသည် မသိ။

မှောင်လှဘိ။

လက်စသတ်တော့ တောင်ဆီက မိုးရိပ် ထိုးနေချေပြီကိုး။

* * *

(၁)

တည်းပင်ရင်းတွင်။

“ဟေ့... ထွေးမြင့် ထွေးမြင့်”

ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာ ဆွဲလှုပ်ရင်း ထွေးမြင့်၏ နာမည်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တဖွဖွ ခေါ်နေသူမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် သန်မာထွားကျိုင်းသော ယောက်ျားငယ် တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ခဏ သုံးခဏ အကြာတွင် လက်များသည် နွေးလာပြီး မျက်လုံး များ ပွင့်လာသည်။ ပိုးစုန်းကြူး မရှိသော ညတွင် ဘာကိုမျှ သူ မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် လူတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်နေမှန်းတော့ သူ ချက်ချင်း သိ၏။ ရုန်းကန်၍ ထမည်အပြု။

“ဟေ့... ထွေးမြင့် သတိရပြီလား၊ ငြိမ်ငြိမ်နေဦးလေ”

သူ့အပေါ်တွင် မိုးနေသော မျက်နှာကြီးကို ထွေးမြင့်က မည်းမည်းတုံးကြီး အဖြစ်သာ ခပ်ရေးရေး မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် အလင်းအမှောင်နှင့် မပတ်သက်သော ထိုသူ၏ အသံဩကြီးကိုကား သူ့နားက ကောင်းစွာ ကျက်မိလျက် ရှိ၏။ ယင်းကြောင့်ပင် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့် လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး ကိုမြင့်နိုင်လား”

“အေးလေကွာ... ငါပါကွ၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ ဟုတ်လား”

ဦးလေး၏ မေးခွန်းကို ကြားရသောအခါတွင် ထွေးမြင့်သည် သူ့တို့ယ်သူလည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း ရေရေလည်လည် မသိသည့် လေသံဖြင့် ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်ရင်း ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်တွင်းမှ ထွက်လိုက်သည်။

“အေးလေကွာ မင်းက ဘာပြုလို့ မီးနေသည်တစ်ယောက်လို သတိတော့ သွားရတာလဲ”

“ဟာဗျာ... ကျွန်တော့်ကို မီးနေသည်နဲ့တော့ မနှိုင်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ဟေ... ဒါလောက်တောင်ပဲလား၊ သူ့ရဲကောင်းကြီးပါလား”

“ဟာဗျာ... ဦးလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရင် ဒီလိုမျိုးတော့ စေနဲ့၊ ကျွန်တော် သူ့ရဲဘောမကြောင်ဘူး။ ဘာမှ မကြောက်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဘာတို့ ဖေဖေတို့နဲ့ လမ်းသုံးခွ ညောင်ပင်ကို လိုက်သွားတာပေါ့”

“ဒါ ငါ သိပါတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော် မကြောက်လို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနားရောက်တော့ ဖြုန်းခနဲဆို ကျွန်တော့်ကို ဆွဲလိုက်တော့ လန့်သွားတာပေါ့၊ တစ်ခါ... ဦးကြီးတို့မင်းဒင်တို့ကို လှမ်းခေါ်မယ်လုပ်တုန်း... ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြန်တော့ ဖြုန်းခနဲဆို ကျွန်တော်လည်း ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ဘူးပေါ့”

“ဘာဖြစ်သွားရမလဲကွ၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို ကောက်ရိုးကလေး တစ်ဝင်လို ပျော့ခွေကျလာတာပေါ့”

“ဘာ...”

ထွေးမြင့်က အလန့်တကြား အော်လိုက်သဖြင့် ကိုမြင့်နိုင်ပင် တောင်တောင်မြောက်မြောက် ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ တိုးတိုးလုပ်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်ကို ဒီတည်းပင် နောက်ကနေ လှမ်းဆွဲလိုက်တာ ဦးလေးလား...”

“အေးလေကွာ...”

“ဟာဗျာ...”

ထွေးမြင့်က စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်ပြီးနောက် ဘာဆက်ပြော

ရမှန်း မသိ၍ ငိုငင်နေ၏။ သူက ရှက်လည်းရှက်လှ၏။ သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ဆိုးလှ၏။ သူက ဘာပြု၍များ သည်လောက်တောင် သတိနည်းရ သနည်း။ ဦးလေး ကိုမြင့်နိုင်က သူ့အား သွေးနည်းသည်ဟု မှတ်ယူသွားမည် ကို သူ အစိုးရိမ်ဆုံး မခံချင်ဆုံး ဖြစ်၏။

“နေပါဦး ဦးလေးက ဘာပြုလို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆွဲရတာလဲ”

နောက်ဆုံးတွင် သူက မကျေချမ်းနိုင်သည့် လေသံဖြင့် ထုချေလွှာ တောင်းခံလိုက်၏။

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ကွ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်း ငါနဲ့လိုက်မလား၊ အဲဒါ မေးမလို့ စောင့်နေတာ”

“ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ”

“ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့ အတူတူ လိုက်မယ် မလိုက်ဘူး ဆိုတာ ပြောပါ”

“လိုက်မယ်ဗျာ”

“သရက်တောကို ဖြတ်သွားရမှာနော်”

“အိုဗျာ... သရက်တော မကလို့ သင်္ချိုင်းပဲဖြစ်သွားသွား ကျွန်တော် လိုက်မယ်”

ထွေးမြင့်က သူ၏ သတ္တိကို ပြခွင့်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထက်သန်စွာ ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

“အေး... ကြိုက်ပြီ၊ ငါ့တူက သတ္တိ ရှိပါတယ်။ စွန့်စားချင်စိတ် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိ လိုသေးတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ သတ္တိရှိရှိ သတိ မရှိဘူးဆိုရင် စောစောကလို့ အငိုက် ခံရတာပဲ”

“ကျွန်တော် နောက်ကို သတိထားပါ့မယ်”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး နေရာမှ ထလိုက်ကြသည်။

“ဪ...ခဏနေဦး၊ မင်းကို တစ်ခုသတိပေးရဦးမယ်၊ အခု ဘယ်သွား တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဘာလုပ်တယ် ဆိုတာတွေကို မင်း ဘယ်သူ့ကို ဖူ မပြောရဘူးနော်”

“မပြောပါဘူး”

“အေး... လာ သွားကြစို့”

“ခဏ ဦးလေး၊ ကျွန်တော့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး...”

“လာပါ ငါ့ဆီမှာပါ”

ထွေးမြင့်သည် ယနေ့ညအဖို့ ဒုတိယအကြိမ် စွန့်စားခြင်းခရီး ထွက်ရ ဖြစ်လေပြီ။ ပထမ အခေါက်တုန်းကမူ ဘေးမထိ ရန်မခခဲ့ပေ။

* * *

(ဂ)

ကျွန်းပင်သာလမ်းသည် သာမန် မြေလမ်းတစ်ခုမျှသာဖြစ်ရာ သံပြား ပတ် ထားသော လှည်းဘီးဒဏ်ကြောင့် ချိုင့်မြောင်းများ ဖြစ်နေလေ၏။ အချို့ နေရာတွင် တစ်တောင်ခန့် နက်သော ချိုင့်မြောင်းများ ခပ်စိတ်စိတ်ကလေး ဖြစ်ပြီးပြင်နေသဖြင့် မီးရထားသံလမ်းများပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ရသည်နှင့် တူလေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်နိုင်တို့ တူအရီးမှာမူ ဤအရပ် ဤဒေသကို အလွတ် ကျက်မှတ်မိနေပြီး ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင်ပင် မဆိုထားဘိ၊ မျက်စိ နှိတ်၍ပင် သွားနိုင် လာနိုင် ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သောအခါ ထွင် ကျွန်းပင်သာလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထွေးမြင့် အနေနှင့်မူ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီခန့်က ကျွန်းပင်သာလမ်း

ထောင်ဘက်သို့ သွားရောက်ခဲ့ရပြီး၊ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ မြောက်ဘက်သို့
မြေဦးလှည့်နေပြန်ပေပြီ။ သို့ရာတွင် ဘယ်နေရာ ဘယ်စခန်း ထိအောင်
သွားရမည်ဟုကား သူ မသိချေ။ သူ့အား ခေါ်ဆောင်သွားနေသော ကိုမြင့်နိုင်
ထလည်း ပန်းတိုင်စခန်းကို ဖွင့်ပြောခြင်း မရှိချေ။ သူကလည်း မေးမြန်းခြင်း
မပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာသာ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကျွန်းပင်သာလမ်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ညီညာစွာ ပေါက်ရောက်
နေသော ကြံပင်များသည် ညအမှောင်တွင် ဆင်တစ်ရပ်ခန့် မြင့်သော မြို့ရိုး
တံတိုင်းကြီးနှင့် တူနေချေတော့၏။ အကယ်၍ ကြံခင်းထဲမှသာ ဖြတ်သွားခဲ့
လျှင် သူတို့ ခြံသို့လည်း နီးနီးကလေးပင်ဖြစ်၏။ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့လည်း
နီးနီးကလေးပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် မည်မျှ ဝေးလံသော ခရီးကိုသွားကြမည်မို့
ဖြတ်လမ်းခရီးအကြောင်းကို ပြောနေရသကဲ့သို့။ ထွေးမြင့်ကမူ သူ့ဦးလေး
မည်သည့်နေရာသို့ပင် သွားပါစေ လိုက်ပါရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။

ယင်းအပြင် ထွေးမြင့်သည် သူ့ ဦးလေးအား မည်သည့်အရပ်သို့ မည်
သည့်အမှုနှင့် သွားမည်နည်းဟု စုံစမ်းလိုသည်ထက် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီ
ခန့်က လမ်းသုံးခွ ညောင်ပင်အောက်တွင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သော အကြောင်းများ
ကိုသာ ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် ဆွေးနွေးလိုစိတ် ပြင်းထန်နေပေသည်။

ထွေးမြင့်သည် ဦးလေးများအနက် ကိုမြင့်နိုင်ကိုသာ အချစ်ခင်ဆုံး၊
အလေးစားဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်ကလည်း သူ၏ သတ္တိနှင့် စွန့်စားလို
စိတ်တို့ကို အမြဲတမ်း မြှင့်တင်ပေးနေသူဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်ပင် တစ်ချိန်တွင် သူ့မေမေက...

“ဒီမယ်... မောင်မြင့်နိုင်၊ ငါ့သားကို သိပ်မြှောက်ပေးမနေနဲ့၊ ဒီကောင်
ကလေးဟာ နဂိုကမှ တစ်စောက်ကန်း”

ကိုမြင့်နိုင်ကမူ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေခဲ့သည်။ သူက အစ်ကို
ဖြစ်သူအား ချစ်ခင်သလို အစ်ကို၏ ဇနီးကိုလည်း အစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်
ကဲ့သို့ လေးစားခင်မင်လေသည်။

“ဦးလေး ကိုမြင့်နိုင်”

“ဘာလဲကွ၊ မင်း ပျင်းလာပြီလား”

“မပျင်းပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ စကားပြောချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ပြောလေကွာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

သို့ရာတွင် ရုတ်တရက်မို့ ထွေးမြင့်သည် ဘာပြောရမှန်းမသိ၊
နောက်မှ...

“စောစောက ကျွန်တော်တို့ လမ်းသုံးခွ ညောင်ပင်ကို ဘာလုပ် သွား
တယ်ဆိုတာ ဦးလေး သိသလား”

“အင်း...”

“ဦးလေး ဘာလို့ ‘မလိုက်သလဲ’

“မင်းဖေဖေနဲ့ မင်းဘဘက မခေါ်ဘဲ၊ ခေါ်လည်း လိုက်မှာမှ မဟုတ်
အဲဒါကြောင့်လည်း မခေါ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဦးလေးက ဘာလို့ မလိုက်မှာလဲ”

“ဦးလေး သိတယ်ဆို၊ လမ်းသုံးခွညောင်ပင်မှာ ဘဘက သက်ကယ်
အစ်ထောင်ကို ဂါထာ တစ်ထောင် စုတ်တာ”

“အေးပေါ့ကွ၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ”

“ရှိတာပေါ့ ဦးလေးရာ၊ အဲဒီ ဂါထာကို စုတ်ထားတဲ့ သက်ကယ်ကို
အောင်ထားရင် ဓားပြီးတယ်၊ သေနတ်ပြီးတယ်”

“အလကား ပြောတာ”

“ဦးလေး မယုံဘူးလား”

“ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ ဘယ် ယုံမလဲကွ”

ထွေးမြင့်မှာ အတော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူ အင်မတန် စိတ်ဝင်စား
မျှော်လင့်ထားသော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို သူ အထင်ကြီး ကိုးစားသူ တစ်ဦးက
အလကားဟု ပြောလိုက်ခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်ကျစရာပင် ဖြစ်၏။

“သူတို့ မနက်ကျရင် စမ်းကြလိမ့်မယ်”

“ဘာစမ်းမှာလဲ”

“အဲဒီဂါထာ စုတ်ထားတဲ့ သက်ကယ်တစ်ထောင်ကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့
ထုပ်ပြီး ဦးကြီး ကိုမင်းဒင်က သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်တဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ရေကြည် အင်ကြင်းတောမှာ”

“မင်း လိုက်သွားဦးမလား”

“လိုက်သွားမှာပေါ့”

“အေး... ဒီလိုဆိုရင် တကယ် ပြီးတယ် မပြီးဘူးဆိုတာ မင်း မျက်စိနဲ့
တပ်အပ်မြင်ရမှာပေါ့။ ငါ ပြောတာလည်း မယုံနဲ့၊ မင့် ဖေဖေတို့ ဘာဘာ
ပြောတာလည်း မယုံနဲ့၊ မင့်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့တာသာ ယုံ”

ကိုမြင့်ခိုင်၏ စကားမှာ ပြတ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ထွေးမြင့်သည် နှုတ်ပိတ်
နေလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် မကျေနပ်နိုင်သေးသဖြင့် အတန်ကြာသော
အခါတွင်...

“ဖေဖေတို့ သက်ကယ် တစ်ထောင်ဟာ ဓားပြီးတယ်၊ သေနတ်ပြီး
တယ် ဆိုတာ ဦးလေး တကယ် မယုံဘူး”

“နည်းနည်းမှ မယုံဘူး”

“ဦးလေး... သေနတ်မပြီးချင်ဘူးလား”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဘာအတွက် ငါ့တူတော့ ခက်တော့တာပဲ...၊ မင်းတို့
အရွယ်ဟာ ခေါင်းထဲမှာ စွဲသွားလို့ရှိရင် တော်တော်နဲ့ ချွတ်လို့ မရတော့ဘူး။
ဒီမယ်... ထွေးမြင့် မှတ်ထား၊ မင့်ကို ငါ တစ်ခုပြောမယ်၊ ငါပြောတဲ့ စကားတို့

မင်းအခု နားလည်ချင်မှ နားလည်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှတ်ထား... တစ်နေ့နေ့တော့
နားလည်လာလိမ့်မယ်”

ထွေးမြင့်က သူ့ဦးလေး ပြောမည့်စကားကို စိတ်အားထက်သန်စွာ
စောင့်မျှော်လျက်ရှိလေ၏။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီး၊ သေနတ်ပြီးနေလို့ စွန့်စား
ဝံ့တာဟာ သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ ဘာလုပ်လုပ်
သူ မသေနိုင်ဘဲကိုး၊ တကယ်တော့ သူ့မှာ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘေးဥပါဒ်
မရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တာဟာလည်း စွန့်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ စွန့်စားတယ်
ဆိုတာဟာ ဘေးအန္တရာယ်တွေ ရှိမှန်း သိလျက်နဲ့၊ သူ့ကိုယ်ကျိုး ထိခိုက်
နိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့ ဇွတ်လုပ်တာဟာ စွန့်စားတာပဲ။ အဲဒီ စွန့်စားတဲ့ နေရာမှာ
လည်း ဘာမှ အကျိုးကျေးဇူး မရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုအတွက် ဘေးဒုက္ခတွေ
ထဲကို ဇွတ်တိုးတာဟာလည်း သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ဘူး... မိုက်တာပဲ၊ မိုက်ရူးရဲ
တာပဲ။ တကယ် သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာဟာ ကိုယ့်အကျိုး၊ အများအကျိုးအတွက်
ဘယ်လောက် ဘေးအန္တရာယ်တွေ ရှိပါစေ၊ မကြောက်မရွံ့ မဆုတ်မနစ်ဘဲ၊
မြော်မြော်မြင်မြင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တိုးဝင်တာသာ တကယ် သတ္တိ ရှိတာ
ပဲ။ ကဲ... ဒါပဲ မင့်အနေနဲ့ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်အောင် မှတ်ထား၊
ဒါထက် ဆက်ပြောနေရင်လည်း မင်း ဘာမှ နားလည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထွေးမြင့်သည် သူ့ဦးလေး ပြောသော စကားများကို သေသေချာချာ
စဉ်းစားကြည့်နေ၏။ သူက ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက စဉ်းစားတတ်၏။
သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်၏ စကားများကို သူ ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်နိုင်၊
သူ့အသက်က ယခုမှ ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေး၏။ အတန်းပညာအားဖြင့် တတိယ
အဆင့်တွင်သာ ရှိသေး၏။ အကြားအမြင်ဆို၍ ဘာ၊ ဖေဖေ၊ ဦးလေးတို့
အကြိတ်အနယ် ငြင်းခုံသော မြင့်မားသည့် နိုင်ငံရေး စကားများကိုသာ ရေး
ထွေးစွာ သိရှိခဲ့ရ၏။ လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးလခန့်ကမှ စတင်၍ ကျောင်းတွင်
သင်ရသော ဒေါင်းဖတ်စာအပြင် မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်ကျော်၊
ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း တို့ကို ဖတ်ရကောင်းမှန်း သိခဲ့သည်။ နဂါးနီ ဓာအုပ်များကို
ခွဲလမ်း နှစ်သက်ခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ဦးလေး ကိုမြင့်နိုင် ပြောသောစကားများကို ထွေးမြင့်သည် အကုန်အစင် သဘောမပေါက်သော်လည်း တစ်လုံးမကျန် နီးပါး ခေါင်းထဲ တွင် ရွဲနေ၏။ သူက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူ၊ ဉာဏ်ထက်မြက်သူဟု အတန်း သတ်တွင် ဆရာမ၏ ချီးကျူးခြင်း ခံရသူတစ်ယောက်။

* * *

(၅)

သရက်တောဟု ဆိုစလောက်၏။

နက်တဲ့၊ သုံးလုံးတစ်ကောင်၊ ဘီလပ်၊ ချဉ်ပေါင် စသည့် အကောင်း စဆိုး သရက်ပင်ပေါင်း တစ်ရာကျော် နှစ်ရာနီးပါးမျှ အကိုင်းချင်း ယုတ်၍ ဝါက်ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်း သရက်တောကို ကုလား တစ်ဦးကပဲ ပိုင်သလိုလို၊ တရုတ် တစ်ဦးကပဲ ဆိုင်သလိုလို ပြောကြသော်လည်း အကာအရံ ဝါးလည်း မရှိ၊ စောင့်အရှောက် ကင်းလည်း မရှိ၊ သရက်သီး လှိုင်လှိုင်ပေါချိန်ဝယ် အစိမ်း ဖြစ်ဖြစ်၊ အမှည့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လေးငါးလုံးလောက် ခူးယူ၍ စားသည်ကိုတော့ ညီသူကမျှလာ၍ မတားမြစ် စဖူးခဲ့။

သရက်တော ထိပ်သို့ ရောက်လာကြသောအခါတွင် ကိုမြင့်နိုင်က ဝင်း သရက်တောထဲမှ ဖြတ်သွားရန် လမ်းကြောင်း ဦးတည်လိုက်သည်။ ဝတ်နိပ် ဓာတ်မီးရောင်ကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်အောင် တစ်ချက် ဝှေ့လိုက် ပည်။

“သရက်တောထဲက ဖြတ်သွားမလို့လား”
“အေးလေကွာ မင်း ကြောက်လို့လား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲကတောင် ဖြတ်သွားခွင့်သေး တယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် ထွေးမြင့်သည် အနောက်ဘက် မြန်မာသမား ဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှ သံသယကွဲကွဲ မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် မည်သည့် နေရာတွင် မည်သည့် အုတ်ဂူ ရှိသည်ကို သူသိ၏။ လွန်ခဲ့သည့် ခုနှစ်ခုက ကပင် သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်နှင့် ငှက်ပစ် ရောက်ခဲ့ဖူးသေးသည်။ အလောင်း အစား ပြုလုပ်၍ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လာရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ တော့ မတွေ့ခဲ့ရ။

ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ထွေးမြင့်သည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ သရက်တောထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ ကိုမြင့်နိုင်၏ ညာလက်သည် ထွေးမြင့်၏ ညာဘက်တန်း ပေါ်တွင် ရှိ၏။ ထွေးမြင့်ကလည်း သူ့ ဘယ်လက်ဖြင့် ဦးလေး၏ ခါးကို အသာဖက်ထားလေသည်။

“အမယ်လေး”

ထွေးမြင့်က လွတ်ခနဲ အသံကုန် အော်လိုက်သည်။ သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှ ငှက်များ ဝရန်းသုန်းကား ပျံကုန်ကြသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်များ ကျွတ် ကုန်၏။ တောအစတွင် အိပ်နေသော ခွေးများ ထဟောင်ကြ၏။ လမ်းလယ် တွင် ရပ်နားနေသော အလယ်လွန်နွားတစ်အုပ်သည် လန့်ပြေးကြလေ၏။

ညသည် ယောက်ယက်ဆန်သွားသည်။

မြေကြီးပေါ်သို့ ကိုးရိုးကားရား လဲကျသွားသော ထွေးမြင့်ကို တိုမြင့် ခိုင်က အလျင်အမြန် ဆွဲထုလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

ထွေးမြင့်က ပြန်မဖြေသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ငဲ့၍ ကောက်လှိုက် သည်။ ထို့နောက် ကိုမြင့်နိုင်အား ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲကွ”

“သရက်သီးလေ”

“သရက်သီး တက်နင်းမိတာကိုများ ဒါလောက် အော်ရသလား”

“သရက်သီး တက်နင်းမိလို့ အော်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြုန်းခနဲ လိမ့်
တော့ လန့်ပြီး အော်မိတာပေါ့”

“မင်းမှာ သတိ မရှိဘူး၊ အသည်းငယ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

ကိုမြင့်ခိုင်က ယင်းသို့ မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ထွေးမြင့်သည် စကားလုံး
ဖြင့် ပြန်လည် ချေပနိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း စိတ်ထဲမှာမူ အတော်ပင် မကျေ
မနပ် ဖြစ်နေ၏။ ယနေ့ တစ်ညတည်းမှာပင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သတိ လက်
ခွတ် လန့်ဖျပ် သွားမိသည်ကို ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင် မြင်တွေ့ သိရှိ သွားရသည့်
တွက် အခံရခက်နေ၏။ နောက်တစ်ခါ ဦးလေးရှေ့၌ မထိတ်မလန့် မိစေရုံ
တမက မိမိ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် သတ္တိရှိကြောင်းကို ပြသမည်ဟု စိတ်ထဲတွင်
ကြံစားဝါးထားလိုက်၏။

“မသွားနဲ့ဦး၊ ခွေးတွေ ဟောင်နေတာ မကြားဘူးလား၊ တစ်ရပ်ကွက်
ရိုး မင်း နှိုးမလို့လား”

ထွေးမြင့်က မကြောက်မရွံ့သည့် အနေဖြင့် ရှေ့မှ တစ်ယောက်တည်း
ထွေးမည် အပြုတွင် ကိုမြင့်ခိုင်က သူ့ကို ဖမ်း၍ တားထားလိုက်ပြန်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ငါးမိနစ်ခန့် ရပ်လိုက်ကြ
သောအခါတွင် ဟောင်နေသော ခွေးများသည် တိတ်ဆိတ်သွားကြတော့၏။

ညသည် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွား၏။ ထိုအခါမှ သူတို့ ခရီးဆက်ကြ
သွားသည်။

* * *

(c)

မြေပြင်ကို ရုပ်၍ လေတစ်ချက် တွေ့လိုက်ရာ သရက်တောထဲမှ ထွက်လာသော
သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို ဖုန်များက လာ၍ မိတ်ဖွဲ့ကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်သွားကြမှာလဲ ဦးလေး”

နောက်ဆုံးတွင် မအောင့်အည်းနိုင်တော့သဖြင့် ထွေးမြင့်က မေးလိုက်
သည်။

“ပြောမှာပေါ့ကွ၊ ဘယ်ကို သွားမယ်ဆိုတာတင် မကဘူး။ မင်းအနေနဲ့
အာလုပ်ရမယ်ဆိုတာပါ ပြောမှာပေါ့။ ရှေး... မင်း လက်နှိပ်ခတ်မီး ဒါပေမဲ့
ဆုံးဝ မသုံးဘဲ နေနိုင်ရင် သာကောင်းသေးတယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဦးလေး”

ထွေးမြင့်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဝန်ထောက် ဦးကျော်ညွန့်အိမ် သိသလား”

ကိုမြင့်ခိုင်က လမ်းတစ်လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဪ... သိပြီ၊ ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင် အခု ယဉ်ယဉ်မြဆီ သွားမလို့
ဦးလေး”

“ဘာကွ”

“ဪ... ကန်တော့ ကန်တော့၊ မယဉ်ယဉ်မြ ဒေါ်ဒေါ်ယဉ်မြ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒေါ်ဒေါ် မမ ခေါ်တာက အရေးကြီးပါဘူး၊ ယဉ်ယဉ်
မြ ဆီသွားမယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“အခုပဲ ဦးလေး ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ငါ ပြောတာက ဦးကျော်ညွန့်အိမ် မင်း သိသလားလို့ မေးနေတာပဲ”

“အတူတူပေါ့၊ မမယဉ်ယဉ်မြက ဦးကျော်ညွန့် သမီးပဲ ဦးလေးဟာ
မယဉ်ယဉ်မြကို ဝိုးနေတာပဲ”

ထွေးမြင့်က သူ သိထားသည်များကို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချလိုက်

www.burmeseclassic.com

၏။

“ကြည့်စမ်း... မင်းကို ဒါတွေ ဘယ်သူ ပြောထားသလဲ”

“ဦးလေး ကိုအံ့မောင်”

ကိုမြင့်နိုင်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“ဒီအကြောင်းတွေ မင်း ဘယ်သူ့ကို လျှောက်ပြောသေးသလဲ”

“မပြောပါဘူး။ ဦးလေးကိုအံ့မောင်ကလည်း ဒီအကြောင်းကို ပေဖေတို့ ဘာဘတို့ကို မပြောရဘူးတဲ့။ ပြောရင် အသိပဲတဲ့”

“နေပါဦး... ဒီကောင်က ဘာပြုလို့ မင်းကိုဒီအကြောင်းတွေ ပြောတာလဲ”

“သူက မပြောပါဘူး... ကျွန်တော်က မေးတာပါ”

“မင်းက ဘယ်လိုကစပြီး မေးတာလဲ”

“တနင်္ဂနွေနေ့တုန်းက ဈေးထောင့်မှာ မမယဉ်ယဉ်မြက ဦးလေးတို့ စာတစ်စောင် ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ပလီထဲကနေ ငြိမ်လိုက်တယ်”

“ခွေးမသား... အဲဒါ ဘာပြုလို့ ငါ့ကို တိုက်ရိုက်မမေးဘဲ အံ့မောင်ထံ သွားမေးရတာလဲ”

“သူနဲ့ အရင်တွေ့တာကိုး”

“တော်ပါကွာ... ဟေ့ဒီမှာ ထွေးမြင့်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းအစ်ကိုကြီးတို့ ဘာဘတို့ရှေ့မှာ ယောင်လို့ သွားပြီး ပါးစပ်မဟလိုက်နဲ့နော်၊ မိုးမိလှောင် ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ငါလည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... တော်တော့ ရောက်ခါနီးနေပြီ”

* * *

(၈)

အိမ်ထောင် ဦးကျော်ညွန့်၏ အိမ်သည် စမ်းဆုံထောင့်တစ်ခုတွင် ရှိလေသည်။ နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြစ်၏။ နေ့လယ်ခင်းဆိုလျှင် သွပ်မိုးနီနီကြီးသည် ထင်းနေ၏။ ညအခါတွင်မူ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် မှောင်ဝါးဝါးသာ။

ရာမပူရဘက်တွင် လမ်းမီးများ မရှိသော်လည်း မြို့သစ်ရပ်ကွက်တွင်ကား လမ်းမီးပွင့်ကလေးများသည် လကွယ်နေည အမှောင်ထုကို ခုခံနိုင်စိုက်လျက် ရှိလေ၏။

ကိုမြင့်နိုင်တို့ တူဝရီးမှာ အလင်းရောင်ကို အလိုမရှိကြသဖြင့် မှောင်ရင်တို့ ခို၍ အိမ်ကြီး၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြလေ၏။

အနီးဆုံး လမ်းမီးတိုင်သည် အိမ်၏တစ်ဖက်တွင် ရှိနေသဖြင့် အိမ်အိမ်ခြမ်းသည် လင်း၍ အိမ်တစ်ခြမ်းသည် အမှောင်ရိပ် ထိုးလျက်ရှိ၏။

ကိုမြင့်နိုင်တို့သည် မှောင်သော အခြမ်းဘက်သို့ ကပ်မိသောအခါတွင် အတိကြီးစွာဖြင့် အသံ မကြားအောင် ရွေ့လျားလျက် ရှိကြ၏။ သစ်သားအိမ်ထုရံချောင်းများကို ကိုင်၍ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုနှင့် တညီရာသို့ သွားနေကြ၏။

ခြံဝင်း အတွင်းဘက်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးပင်များ၊ ငွေပန်းပင်များ၊ ရွက်လှပင်များ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အပင်ကြီးဆို၍ ကွမ်းသီးပင် နှစ်ပင်သာ ရှိ၏။ ယင်း ကွမ်းသီးပင် နှစ်ပင်ကြားမှ ကြည့်လျှင် ကိုမြင့်နိုင် အလိုရှိသော အတိယ ပြတင်းပေါက်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် တွေ့ရှိရ၏။

ကိုမြင့်နိုင်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ နာရီပြန်နှစ်ချက် ထိုးဖို့ အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းကြောင့် သူသည် ထွေးမြင့်အား သတိနှင့်နေရန် အချက်ပြလိုက်ပြီးနောက် မြွေတူနံ့သံနှင့် အသံအောင် လေ သုံးချက် ချွန်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာသည်။ လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု
 စိုးတဝါး မြင်ရသည်။ ကိုမြင့်နိုင်က လက်ကိုင်ပဝါ အဖြူလေးကို ဝှေ့ယမ်း၍
 အချက်ပြလိုက်၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြတင်းပေါက်တွင်လည်း လက်ကိုင်
 ပဝါဖြူလေး တစ်ခုသည် လိပ်ပြာလေး တစ်ကောင်လို တောင်ပံခတ်လျက်
 ရှိလေ၏။ ယင်းနောက် ပြတင်းပေါက် ပြန်ပိတ်သွားသည်။

“အဲဒါ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ဦးလေး”

မြင့်တွေ့နေရသည်များကို မည်သို့မျှ နားမလည်သော ထွေးမြင့်က
 စမ်းလိုက်သည်။

“ရှူး... လာသွားကြစို့”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ထွေးမြင့်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့
 ခပ်သုတ်သုတ် ခပ်ကုန်းကုန်း လျှောက်သွားနေ၏။ အိမ်ရှေ့ဝင်း စည်းရိုးသို့
 ရောက်သောအခါတွင် ခြံဝင်းအပြင်ဘက်မှ ကပ်၍ပေါက်နေသော သရက်ပင်
 အောက်သို့ ရောက်မှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝင်းစည်းရိုးဖြစ်သော
 နှစ်တစ်လက်မ သစ်သားချောင်းများကြားမှ ချောင်းမြောင်း၍ အိမ်တံခါး
 ကြီး ဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေတော့၏။

များမကြာမီမှာ အိမ်ရှေ့တံခါး ပွင့်လာသည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် တံခါးကို အသံမကြားအောင် ပြန်စေ့ထားလိုက်ပြီ
 နောက် ဝင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ယဉ်...”

ကိုမြင့်နိုင်က ခပ်အုပ်အုပ် အသံပေးလိုက်သည်။

“ရှင်... ကိုမြင့်နိုင်၊ အဲဒီမှာ နေနေဦး... ယဉ် လာခဲ့မယ်”

ယဉ်ယဉ်မြသည် လက်ထဲတွင် ပါလာသော သော့ဖြင့် ဝင်းတံခါး
 သော့ခလောက်ကို ဖွင့်လျက်ရှိသည်။ အရေးထဲတွင် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်
 ဖွင့်၍ရပုံ မရှိချေ။ စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရသူများအဖို့ တစ်နှာ
 ကျော်ကျော်တောင် ကြာသွားပြီဟု ထင်ရသောအချိန်တွင် ချောက်ခနဲဟူသော
 အသံဖြင့် သော့ပွင့်သွားသံ ကြားရသည်။

အမျိုးသမီးသည် ဝင်းတံခါးကို အသံ မမြည်အောင် ဖွင့်၍ ထွက်လာ
 ပြီးနောက် ပြန်စေ့ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုမြင့်နိုင်တို့ ရှိရာ သရက်ပင်
 အောက်သို့ သွက်လက်စွာ ပြေးဝင်လာ၏။

ကိုမြင့်နိုင်က ယဉ်ယဉ်မြ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ကြိုဆို
 ဆိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ လက်များသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီး သူမ
 ၏ ရင်ခွန်သံသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တူရိယာတစ်မျိုး တီးမှုတ်နေသည့်
 နည်း...
 “ကိုယ်ဖြင့် ယဉ်စောင့်မှ စောင့်နေပါ့မလားလို့... ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့”

“အသေအချာကြီး ချိန်းထားပြီးတော့မှ... ယဉ်ကတိကို ဖျက်မလား၊
 ချီလျှော့ပါ့မလား အကိုနိုင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို တွေ့ကြရတာဟာ အန္တရာယ်
 ဖြစ်လှတယ်။ ဒက်ဒီက အအိပ် ဆတ်က ဆတ်ပါဘိသနဲ့၊ ပြီးတော့ ဒက်ဒီက
 အိမ်မှာက နိုးလို့ရှိရင်လည်း အိမ်နဲ့ဝင်းကို လျှောက်ပြီး စစ်ဆေးတယ်”

“ယဉ်ကို ချစ်နေမိမှတော့ ဘယ်လို အခက်အခဲပဲရှိရှိ၊ အန္တရာယ်ပဲရှိရှိ
 နှိုးနိုင်ရတော့မှာပေါ့”

“တိုးတိုး... တိုးတိုး”

“ဒါထက် တိုးရရင်တော့ စကားပြောလို့ကို ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဒက်ဒီက သိပ်နားပါးတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အခုလို ခက်ခက်ခဲခဲ တွေ့ပြီးကြမှ ဘာ
 မပြောဘဲ နေရတော့မှာလား”

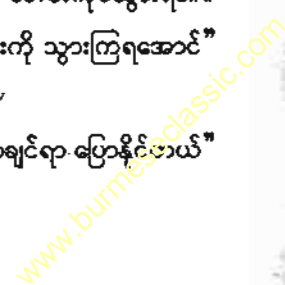
ကိုမြင့်နိုင်၏ အမေးကြောင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် ခေါင်းကုပ်သွားရ၏။

“ဒါဖြင့်... ဒီလိုလုပ်၊ ဟို ကုံကော်ပင်စုကလေးကို သွားကြရအောင်”

“အို... အကိုကလဲ”

“လာပါကွယ်... ဟိုမှာဆို အေးအေးလူလူ ပြောချင်ရာ ပြောနိုင်မယ်”

“ပြန်ပါတော့လား... အကိုရယ်”

“ကြီးကြီးစည်ရာ ယဉ်ရယ်၊ ခဲတောင့်ခဲဆစ် တွေ့ရပြီးမှ ဘာမှ မဖြေဆိုရဘဲ ပြန်ရတော့မလား”

“ဘာတွေများ ပြောစရာ ရှိလို့လဲ အကိုရယ်”

“မေးမှ မေးပလေ ယဉ်ရယ်၊ တစ်ညလုံး ပြောတာတောင် ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး... ဒါလောက်လည်း မသည်းလိုက်ပါနဲ့၊ ကံပါ သွားမလည်း မြန်မြန်သွား၊ ဟိုကျရင်လည်း ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပါ၊ တေးကြာနေ ဒက်ဒီ နိုးလာလိမ့်မယ်”

“ကဲလာ... ဒါဖြင့်ထ သွားကြစို့၊ ဪ...ခဏနေဦး”

ကိုမြင့်ခိုင်က ထွေးမြင့်ကို သတိရသဖြင့် ယဉ်ယဉ်မြ ပခုံးကလေးထဲ ဖက်၍ ဆွဲထားထားလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကလည်း ယခုမှပင် ထွေးမြင့်ကို သတိထားမိသဖြင့် ကိုမြင့်ခိုင်၏ လက်မှ အသာ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ထွေးမြင့်ကမူ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးအပေးစေ့စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“အစ်ကိုကြီး ကိုလွန်းနိုင်ရဲ့ သားလေ”

“ဪ... သိပြီ၊ သိပြီ၊ အကိုနိုင်ရဲ့ တူက လူချောပဲ၊ ယဉ် သူတို့ သူတို့ကျောင်း ပြေးပွဲခုန်ပွဲတုန်းက ဂရုထားပြီး ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ အကိုတူက သူတို့ အတန်းမှာတော့ ဗိုလ်ပဲ”

“သူဦးလေးနဲ့ တူတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဘယ်သူကမှ မငြင်းပါဘူး”

အမျိုးသမီးက ရွှင်ပျံ့စွာရယ်မောလိုက်ပြီးမှ အခြေအနေကို ရုတ်တရက် သတိရကာ ပါးစပ်ကို သူ၏လက်ဖဝါးနုနုကလေးဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။

“တို့ ဟိုဘက်ကို ခဏသွားဦးမယ်၊ မင်းဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရစ်ခဲ့ရဲ့ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မနေရဲရမလဲ နေရဲတယ်”

ကိုမြင့်ခိုင်၏အမေးကို ထွေးမြင့်က ရင်ကော့၍ ဖြေလိုက်သည်။

“အေး... ဒါဖြင့် တို့သွားဦးမယ်။ အိပ်ငိုက်လည်း မနေနဲ့ဦး၊ အခြေအနေကို အသာအကဲခတ်နေ၊ အိမ်ထဲ လူနိုးသံကြားရင် တို့ကို လာပြောလှည့် ပြေးလား”

“စိတ်ချပါ”

ထွေးမြင့်က ရဲတင်းစွာ အာမခံလိုက်သည်။

“ကဲ သွားကြစို့”

ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် လက်ချင်းတွဲ၍ ကလေးသူငယ်လေး ဦးစွာ လမ်းကို ဖြတ်ပြေးကြလေ၏။

* * *

(၁)

အသွားကဏ္ဍ၊ ဝတ်ဆံကရွှေ၊ နွေ၏သင်္ကေတ မာလာ ဖြစ်သော ကံကော်။ ညသည် သင်းယုံလျက်ရှိ၏။ ကံကော်ရနံ့ဖြင့် ကြိုင်လှောက်လျက် ရှိ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးကို မိန်းမူးရီဝေစေလျက် ရှိ၏။

ကံကော်ပင်စုကလေးဟု ဆိုရာဝယ် မည်မည်ရရ များပြားလှသည် ဟု မဟုတ်၊ ကံကော်ပင်ပျိုကလေး သုံးပင် ဖိုခနောက်ဆိုင် ပေါက်ရောက် နှစ် ခြုံကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကွက်လပ်ငယ် တစ်ခုနီး နှစ်ခုနီးဖြင့် တစ်ခုထက်ဝယ် ပေါက်ရောက်နေကြသဖြင့် ကြည့်နူး ကြည့်နူး ထင်စွယ်ရာ ဝိသေသထူးနှင့်တော့ ပြည့်ဝလျက်ရှိ၏။

ယဉ်ယဉ်မြဲတို့ အိမ်ရှေ့ ပြတင်းပေါက်မှကြည့်လျှင်ပင် ကံ့ကော်ပင်ကလေးကို နှစ်လိုဖွယ်ရာ မြင်တွေ့နိုင်သော်လည်း ညအမှောင်ဝယ် ကံ့ကော်သုံးပင်ရင်း၌ ထိုင်နေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးကိုကား လမ်းမဘက်ကလေးတွေမြင်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလေသည်။

ညသည် ချစ်စဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် အလိုက်သိတ၏။ မိန်းမငယ်ကလေး မျက်နှာ အထားရ ခက်နေမည် စိုးသဖြင့် ဝင်းပသည် ဝန်းရွှေလ မရှိသည့် အခိုက်မှာပင် အသိန်းအသန်းသော ငွေကြယ်တို့သည် အစဉာတစ်ခွင်တွင် ပြုံးပြက်ပြက် မစင်တော့ဘဲ မည်းညစ်ညစ်တိမ်တိမ် နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းစက်လျက် ရှိကြ၏။

ကံ့ကော် မွှေး၍ လေပြည်က အေးမြလျက် ရှိတော့၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးအား အနှောင့်အယှက် မရှိ၊ တစ်ညလုံး တိတ်ဆိတ်ပကတိ။ ကံ့ကော်ပင်ပျိုတို့သည်ပင် ငုံ့၍မကြည့်။ စိတ်ရှိတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြစေလိုသည့် ချစ်သူငယ်လေးများ။

“ကဲပါရှင်... တစ်ညလုံး ပြောတောင် မကုန်နိုင်တဲ့ စကားတွေ တစ်မိနစ်တည်းနဲ့ အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောလိုက်စမ်းပါ” ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ကံ့ကော်ပင်ပျိုလုံးကလေးကို မှီ၍ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အတိုချုံးမယ် ဆိုရင်လည်း လွယ်ပါတယ် ယဉ်ရယ်”

ကိုမြင့်နိုင်က အမျိုးသမီး၏ ဘေးတွင် ကပ်၍ထိုင်ချလိုက်ရင်း လေ၏။ ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ကိုမြင့်နိုင်၏ အလွယ်တကူ လိုက်လျောမှုတွေ ရှိရသောအခါတွင် အတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားပြီး သူ့မျက်နှာကြီး ဝေး၍ကြည့်နေမိ၏။

အမှောင်နှင့် အမည်းတွင်မို့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်သာသော်လည်း ကိုမြင့်နိုင်၏ ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ထည်၊ တည်ကြည်သော မျက်နှာ၊ ထူးသော မျက်ခုံး၊ အခိုးအငွေ့ ကင်းစင်သော မျက်လုံး၊ တောင့်တင်းသော ခေါင်းတို့ကို မျက်လုံးကို မှီတံ့၍ ကြည့်လျှင်ပင် မြင်နေပါသည်။

ကိုမြင့်နိုင် အဖို့လည်း ထို့အတူ။

အမျိုးသမီး၏ အရယ်အမော အပြုံးအမဲ၊ အစုအဆောင့် အနွဲ့အထိမ်းအဖွဲ့အပြုံးတို့သည် သူ့မျက်လုံး တစ်နေရာတွင် အစဉ်ထာဝရ ကပ်စွဲလျက် ရှိချေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မှုန်ဝါးတီးတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် ကြည့်မြင်လျက်ရှိကြသည်။ သူတို့၏ ရင်များသည် ငလျင်အစ ဗဟိုချက်မများ၊ တစ်ကိုယ်လုံးသည်လည်း တဆတ်ဆတ် တသိမ့်သိမ့် အသက်ရှူလည်း ပြတ်တိုပြတ်တောင်း။

ကိုမြင့်နိုင်သည် ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို ဆတ်ခနဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူလိုက်၏။ ယင်းနောက် သူမ၏ ပါးပြင်ကလေးကို တစ်ချိတည်း ရှည်လျားစွာ နမ်းလိုက်လေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည် အမှတ်တမဲ့မို့ မည်သို့မျှ မတတ်သာ။ သူမကိုယ် နှိုက်ကလည်း အမျိုးအမည် မသိသော ခံစားမှု တစ်ခုတွင် မိန်းမောရီဆေ နေမိသဖြင့် ချစ်သူ၏ အနမ်းတွင် အမောရှည်ကြီး မောနေမိတော့သည်။ အတော်ကြီးကြာသွားမှ ချစ်သူ၏မျက်နှာကို အလန့်တကြား တွန်းဖယ် လိုက်သည်။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ယဉ် စိတ်ဆိုးလို့လား”

“တော်စမ်းပါ၊ မတရားသဖြင့် ကြာရင် သူများ သေတော့မယ်၊ ဘယ်လောက် အကြာကြီးများ ဆက်ပြီး...” သူမ၏စကား ပြတ်သွားသည်။

“ဘယ်မှာ ကြာသေးလို့လဲ၊ စောစောက ယဉ်ပြောတော့ တစ်ညလုံး ပြောမယ့် စကားတွေကို တစ်မိနစ်နဲ့ အတိုချုံးဆို၊ အခုမှ စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“တော်စမ်းပါ သူ စကား မပြောရင် ယဉ် ပြန်တော့မယ်”

ကိုယ်နေကိုယ်ထား ပြင်လိုက်ခါမှ ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ရင်ချင်းအပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ထိတွေ့လျက်ရှိသော အသားများ

သည် တရိုန်းရိုန်း ပူနွေးလျက် ရှိချေ၏။ ဤမျှဖြင့်ပင် အပျိုရည် ပျက်လေပြီ
လောဟု အမျိုးသမီးက တွေးမိသည်။ သူမ၏ ဘဝတွင် မတွေ့ဘူး မကြုံဘူး
သည်များ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ရင်သားများသည် ပွက်ပွက်လျှံ ဆူဝေလျက်
ရှိသည်။ သူ့လက်ကြီးတစ်ဖက် တင်ထားသော သူမ၏ တင်သားတစ်ဖက်
သည် အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထနေသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

ငိုချင်သလား၊ ရယ်ချင်သလား၊ သေချင်သလား မပြောတတ်။
တစ်ကိုယ်လုံး ဖိမ့်ဖိမ့်သိမ့်သိမ့် ရင်ဝယ်တငြိမ့်ငြိမ့်။

“ကံ့ကော်လေးပင်က မွှေးလိုက်တာပါလား ယဉ်ရယ်”

“ဘယ်မှာလဲ လေးပင်၊ သုံးပင်တည်း ဥစ္စာ”

“တစ်ပင်က ဒီမှာလေ”

ကိုမြင့်ခိုင်က သူမ၏ တစ်ဖက်ပါးကို လှစ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။

“ယဉ်ပြန်တော့မယ် နို့မို့ရင် ငိုလိုက်မယ်”

သူမ၏အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်၊ မပီတပီ။ ကိုမြင့်ခိုင်၏ ရင်ထဲတွင်
နင့်သွားသည်။

ယင်းနောက် အမျိုးသမီးသည် ထုထည်ကြီးမားသော ရင်အုံတွင်းမှ
အားအင်နည်းပါးစွာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ ရုန်းထနေသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်သည် အခြေ
အနေ အရပ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် သွားမိသည့်အလား သနားစဖွယ်သော
အမျိုးသမီးကို သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ လွတ်ကင်းသွားစေရန် ကူညီပေးမ ပေးလိုက်
သည်။

ယင်းသို့သော အခါတွင်မှ ယဉ်ယဉ်မြဲသည် သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်
၍ တမြည့်မြည့် ရှိုက်ငင်လေတော့သည်။

“မငိုပါနဲ့လား ယဉ်ရယ်”

“မငိုချင်ပါဘူး... အကိုရယ်”

လေပြင်းတစ်ချက် ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်သွားသည့် အချိန်နှင့်အမျှ
သူတို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြသည်။

“ယဉ်တို့ အခုလို တွေ့ကြတာ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်”

“ဒီလို မတွေ့ကြကော ဘယ်လို တွေ့နိုင်စရာ နည်းလမ်း ရှိသေးလို့လဲ
ယဉ်ရယ်”

အမျိုးသမီးထံမှ ပြန်ကြားသည့် ရုတ်တရက် မကြားရ။

“ယဉ်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းဟာ တစ်ခုပဲ
ရှိသလား အကိုရယ်...ကွယ်”

“အမြဲတမ်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေချင်ရင်တော့ အကိုနဲ့အတူ တစ်ခါ
တည်း လိုက်ခဲ့ဖို့ပဲ ရှိတယ်...ယဉ်”

“မဖြစ်သေးပါဘူး အကို၊ ယဉ်ဟာ အကိုကို ချစ်သလောက် တစ်ဖက်
စာလည်း စာနာထောက်ထားစရာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒက်ဒီတို့ မာမိတို့
ဟာ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ သမီးကလေးကို အင်မတန် ချစ်ရှာကြတယ်”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ် ယဉ်၊ ကိုယ့်မှာ စာနာတတ်တဲ့ စိတ် ရှိပါ
တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မိသားစုတွေဟာ သာမန် မိသားစု
တွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့
ရှိတယ်။ ယဉ် အခြေအနေက အခုအတိုင်း တစ်သမတ်တည်း ရှိနေမှာ မဟုတ်
ဘူး။ အခုပဲ ယဉ်ကို မိုးကောင်းက ကျောက်တွင်းသူဌေး တစ်ဦးရဲ့ သားနဲ့
ယဉ် မိဘတွေက နေရာချထားချင်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ စိတ်ချ အကို၊ ယဉ်ဟာ အင်မတန် သစ္စာရှိတယ်၊ ကိစ္စ
တစ်ခုကို ယဉ် ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် အင်မတန် ပြတ်သားတယ်။ မိဘတွေ စိတ်
ဆင်းရဲအောင် ယဉ် မလုပ်ဘူး၊ ယဉ် စိတ်ဆင်းရဲအောင်လည်း သူတို့ မလုပ်ရ
ဘူး။ ယဉ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သူတို့နဲ့ သေခန်းဖြတ်ပြီး သူတို့ သဘောမတူတဲ့
လူနဲ့ မယူဘူး။ ဒါနဲ့အတူ ယဉ် မကြိုက်မနှစ်သက်တဲ့ သူနဲ့ အတင်းအကျပ်
ပေးစားတာလည်း လက်မခံဘူး”

“သူတို့က ဇွတ် အနိုင်ကျင့်ရင်ကော”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ အကို၊ ယဉ် လက်ထပ်မယ့် သူဟာ အကိုပဲ၊ သူတို့က
ယဉ် လက်မထပ်ဘဲ မနေရဘူးဆိုရင် အကိုဆီကို ယဉ် လာခဲ့ရုံပဲ”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ယဉ်ကို ယောကျ်ား မပေးစားဘဲ ထားရင် အကို့ ဆီကို ယဉ် ဘယ်တော့မှ မလာဘူးပေါ့”

“ဘယ်တော့မှ ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ မပြောပါနဲ့ အကို့ရယ်ကွယ်...၊ ယဉ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ သစ္စာကို စောင့်ထိန်း ထာတယ်ကြမယ်လို့ဆိုရင် တစ်နေ့တော့ ပြေလည်ရမှာပေါ့”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ စိတ်ချပါ ယဉ်”

“ယဉ်ဘက်ကလည်း စိတ်ချပါ အကို့၊ ယဉ်နဲ့အကို့နဲ့ဟာ အခြေအနေ အရ ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်နေကြပေစေ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးကွာနေကြပေစေ၊ မတွေ့မမြင်ကြရတာ နှစ်ကာလပရိစ္ဆေဒ ဘယ်လောက် ကြာနေပေစေ၊ ယဉ်ကတော့ အကို့ကို မမေ့ဘူး၊ အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာပဲ၊ သစ္စာ စောင့်သိနေမှာပဲ၊ မျှော်လင့်စောင့်စားနေမှာပဲဆိုတာ ယုံထားစမ်းပါ”

“ယုံပါတယ်...ကွယ်”

ကိုမြင့်ခိုင်က အခြေအနေများကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားရင်း လေးပင်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြကမူ သူမ၏ နူးညံ့သော ပါးပြင်ကလေးဖြင့် ကိုမြင့်ခိုင်၏ လက်မောင်းအိုးကြီးကို ပွတ်တိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ညသည် မွေးပျံ့လျက်ရှိသည်။

သူ့အဖို့မူ ဤအမျိုးသမီးသည် စတုတ္ထ ကံ့ကော်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

(၉)

ချစ်ဖြိုးသော အရာတို့မည်သည် ငိုက်မျဉ်းခြင်းကို ပြောပျောက်စေရာသည်။ ထွေးမြင့်သည် လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်က ကောက်ယူရရှိခဲ့သော

အလတ်လတ်အရွယ် သရက်သီးတစ်လုံးကို တဂျွတ်ဂျွတ် ကိုက်စားလျက် ရှိလေသည်။

သူသည် ညကိုးနာရီတွင်အိပ်၍ မနက်ခြောက်နာရီတွင် ထလှေထထ နောက်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်မူ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ နောက်ကျ၍ အိပ်ရာဝင်တတ်သည်။ ယနေ့ညအဖို့မူ သူ့စိတ်ကို အင်မတန် လှုပ်ရှားစေ သော သက်ကယ်တစ်ထောင် သိဒ္ဓိတင်ပွဲသို့ လိုက်ပါရ၍ တစ်ကြောင်း၊ ထိုမှ အပြန်တွင် သူအင်မတန် လေးစားကြည်ညိုသော ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင်က အိပ်ဆောင်သွား၍တစ်ကြောင်း အိပ်ဖို့ကို မေ့လျော့လျက်ရှိသည်။ အိပ်ချင် လိုက်စားလည်း အလျှင်းမပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဦးလေးဖြစ်သူက အိပ်ငိုက် မနေနှင့်ဟု မှာကြားသွားသော အခါတွင်မူ သူသည် တစ်ညတာအတွက် ဝတ္တရားမပျက် အိပ်စက်ရခြင်း မရှိသေးသည်ကို အမှတ်ရလာတော့၏။ တစ်ယောက်ထီးတည်း အမှောင်ထဲ တွင် တျန်ရစ်ခဲ့သော အခါတွင်မှ သန်းဝေခြင်း၊ ဇက်ကြောလျော့ခြင်း၊ မျက်ခွံ ခြင်း၊ မျက်တောင်စင်းခြင်း၊ မျက်လုံးဖန်ခြင်းတို့သည် အစုအဝေးနှင့် မြင်ပေါ်လာကြတော့၏။

ယင်းကြောင့် ထွေးမြင့်သည် သရက်တောထဲတွင် သူ တက်နင်းမိခဲ့ သော သရက်သီးကို အိပ်ချင်ပြေဆေးအဖြစ် ဖိုဝဲသုံးဆောင်လျက် ရှိတော့၏။ သို့ရာတွင် ချဉ်ဖြိုးသော ဆေးကပင် မစွမ်းလေသလား၊ သူ၏ ငိုက်မျဉ်းခြင်း မည်သို့ကပင် ကျွမ်းနေ၍လား မသိ။

သရက်သီး တစ်ကိုက် တစ်ခါငိုက် ဖြစ်နေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အဘယ်မျှ ကြာအောင် ငိုက်မျဉ်းသွားမိ ပြန်မူ မသိ။ နားထဲတွင် မိုးချန်းသံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရမှ တစ်ကိုယ်လုံး ခုန်မုန် နေအောင် လန့်နိုးသွားသည်။ ပထမတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်နေရာ မှာ ရောက်နေသည်မသိ။ အိပ်မုန်စုံများ ဖြစ်နေသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ အိပ်ထူးကျယ် နိုးလေသည်။

“အန္တရာယ်တွေ... အန္တရာယ်တွေ”

www.burmeseclassic.com

ဝန်ထောက်မင်း ဦးကျော်ညွန့် အိမ်ရှေ့တွင် တိတ်တဆိတ် မှောင်မှိုက် သမီးရည်းစားနှစ်ဦး စွန့်စား တွေ့ရှိနေသည်ကို အကာအကွယ်ပေးရန် တာဝန် တစ်ရပ်အနေနှင့် စောင့်ကြပ်နေရသည့် အဖြစ်ကို သတိရမိသောအခါတွင် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်သည့် ဉာဏ် များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အန္တရာယ်တွေ... အန္တရာယ်တွေဟုသာ တုန်ဟည် ချောက်လှန့် ရှိတော့၏။

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို အထက်သို့ မြှောက်၍ အလန့်တကြား အော်ဟစ်၍ပဲ ထွက်ပြေးရမည်လားဟု မဝေခွဲနိုင် ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် ညာဘက် လက်ထဲမှ ကိုက်လက်စ သရက်သီးလက်ကျန်ကို သတိရမိသောအခါတွင် 'မင့်မှာ သတိ မရှိဘူး၊ အသည်းငယ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်' ဟူသော ဦးလေးဖြစ်သူ၏ စွပ်စွဲချက်ကို တစ်ပါတည်း ကြားယောင်လာတော့၏။

ယင်းကြောင့် ထွေးမြင့်သည် သူ၏ သတိနှင့် အသိဉာဏ်တို့၏ ထိန်းသိမ်းချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အခြေအနေကို လေ့လာစုံစမ်းလိုက်၏။

ညသည် ပကတိ မှောင်နေ၏။ ညသည် ပကတိ တိတ်နေ၏။

သူက ဘာကိုမျှ မမြင်ရ၊ ဘာကိုမျှ မကြားရ။ ယင်းကြောင့်ပင် သူသည် ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အမြောက်ခံရပြီး မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်မှနေ၍ အသူရကား ချောက်ထဲသို့ ကျသွားခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု မှတ်ယူလိုက်မည်ရှိစဉ် တွင် ဒုတိယ မိုးချုန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ မိုးတောင်ကချုန်းခြင်း မဟုတ်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သံပုံး တစ်လုံးကို လူတစ်ယောက်က ဝင်၍တိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“တောက်...တယ်... ဒီသံပုံး ဘယ်သူက ဒီနားလာထားလဲ”

လူကြီးတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်၏။ ဝန်ထောက်မင်း ဦးကျော်ညွန့် ပင် ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သိလိုက်သဖြင့် ထွေးမြင့်သည် ခေါင်းနားပန်း ကြီး၍ သွားပါသည်။ သို့ရာတွင် အသက်ရှူ အောင့်ထားလိုက်ပြီး အရိပ်အထဲ ကို အသာ စောင့်ကြည့်နေပါသည်။

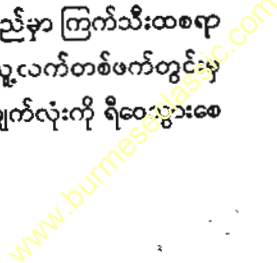
ဦးကျော်ညွန့်သည် အလင်းရောင်ရှိရာ ခြံဝင်း မြောက်ဘက်ထောင့်သို့ သွားလာသွားနေ၏။ သူနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားနေသော်လည်း အလင်းရောင် နယ်ပယ်သို့ တစစ ချဉ်းကပ်သွားနေသဖြင့် ထွေးမြင့်သည် ဦးကျော်ညွန့်၏ ရုပ်လုံးသဏ္ဍာန်ကို ပို၍ ထင်ရှားစွာ မြင်လာရသည်။

ထွေးမြင့်သည် ကံကော်ပင်စုဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သေး ၏။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မတွေ့ရ၊ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မကြားရ။ အနည်းငယ် ခြိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ကျောချမ်းသွားသည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် အလင်းတစ်ဝက်၊ အမှောင်တစ်ဝက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေ သည်။ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားသို့ ရှာဖွေကြည့်လျက်ရှိ၏။ အလျင် တစ်ခါ နှစ်ခါ သူ မြင်ဖူးသည့် ဦးကျော်ညွန့်ပင် ဖြစ်၏။ ပစ်တိုင်းထောင် ရုပ်ကြီးလို အတုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် လိုက်လျောအောင် သူဦးခေါင်း ထလည်း စဉ့်အိုးကြီးလို ကြီးမားလှပေသည်။ မျက်နှာပေါက်က ခွေးဘီလူး နှင့် တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများက အသွေးအသားတို့ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည်နှင့် မတူဘဲ ကျောက်မျက်လုံး တပ်ထားသလိုပဲ ဖြစ်၏။

ဤမျှလောက် အရုပ်ဆိုးသော လူတစ်ယောက်တွင် လှပသော သမီး တစ်ယောက် ရှိခြင်းမှာ ဝန်ထောက်ကတော် ဒေါ်မြမြက အဆမတန် လှပ သောကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်ခေတ်သော အခါကဆိုလျှင် ဒေါ်မြမြသည် ဦးကျော်ညွန့်ကောင်း မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်နှင့် အင်းတော်ကြီး ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် အလှပ ဆိုးသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။

ဦးကျော်ညွန့်ကား ဒေါ်မြမြနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ မျက်နှာပေါက် ဘာ ဆိုးသည် မဟုတ်၊ ခြေဆစ်လက်ဆစ်တို့ တုတ်ခိုင်၍ လက်ချောင်း ခြေချောင်းများ ပုတိုလျက် သူ့လက်များကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြက်သီးထစရာ ဆောင်းသော်လည်း လောလောဆယ် အချိန်တွင်မူ သူ့လက်တစ်ဖက်တွင်းမှ ခြောင်လက်သော ခြောက်လုံးပြူးသည် ထွေးမြင့်၏ မျက်လုံးကို ရိတော့သွားစေ တော့၏။

ဦးကျော်ညွန့်သည် သူ၏ ညာလက်ညှိုးကို သေနတ်မောင်းပေါ်တွင် အသင့်တင်ထားပြီးနောက် ထွေးမြင့် ရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ ထွေးမြင့်သည် သူ့လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဦးကျော်ညွန့်၏ သေနတ်ကို လှမ်းမေးလိုက်ရ ကောင်းမလားဟု ထွေးမိလိုက်လေ၏။

ဦးကျော်ညွန့်သည် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ တတိုင်းမွှေးရုံ အောက်သို့ အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် နောက်ဖေးဘက်သို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။

ထွေးမြင့်သည် ဦးကျော်ညွန့် အိမ်ထောင့်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသံ မကြားအောင် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလေတော့၏။ လမ်းတစ်ဖက် ကူးမိသော အခါတွင် ကံ့ကော်ပင်စုသို့ အတင်းထွက်၍ ဖြေလေတော့၏။

“ဦးလေး... ဦးလေး”

အလန့်တကြား ပြေးလွှားလာသံနှင့် မောကြီးပန်းကြီး ခေါ်သံကြောင့် ကံ့ကော်ရနံ့တွင် ရီဝေမိန်းမော နေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြန်လည် တွေ့ရှိသွားကြ၏။ လဲလျောင်း၍နေကြရာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှ ပြိုင်တူ လူးလဲထလိုက်ကြသည်။

“ဘာလဲ...ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ထွေးမြင့်”

ကိုမြင့်ခိုင်က အရှိန်မသတ်နိုင်အောင် ပြေးလွှားလာသူအား ဆီးနှိုဖမ်းရင်း မေးလိုက်သည်။

“ခြောက်လုံးပြူး... ခြောက်လုံးပြူး”

ထွေးမြင့်က တဟောဟော တဟဲဟဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဘာ ခြောက်လုံးပြူးလဲ၊ ဘယ်က ခြောက်လုံးပြူးလဲ”

“ဟို...ဟို...”

ထွေးမြင့်က အိမ်ဘက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးနေသည်။

“ဒက်ဒီလား”

ယဉ်ယဉ်မြက မေးလိုက်ရာ ထွေးမြင့်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဒက်ဒီ အခု ဘယ်မလဲ”

“အိမ်ရှေ့မှာ ရှာပြီး ဘာမှ မတွေ့တော့ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို သွားအယ်”

“မင်းကို မြင်သွားသလား”

“ဟင့်အင်း... သူ အိမ်ကွယ်သွားမှ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ကလေး ထားခဲ့တာ၊ ဒီနားရောက်မှ ပြေးလာတာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ယဉ်ယဉ်မြက မေးလိုက်သည်။ ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းရန် အေးခွန်းထုတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တုန်ယင်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မဟုတ်။

“ယဉ် ကိုယ်တို့နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့တော့ပေါ့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ယဉ် ပြန်မယ်”

အမျိုးသမီးက ချက်ချင်းပင် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

“နေပါဦး ယဉ်... ဖြစ်ပါ့မလား၊ ယဉ် ပြန်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

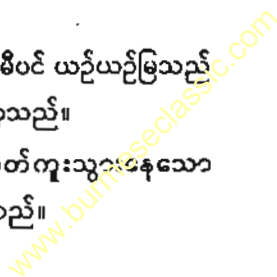
“ဖြစ်ပါတယ်၊ ယဉ်ပြဿနာ ယဉ် ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်။ အကိုခိုင်တို့ သာ သွားပါတော့၊ မြန်မြန် သွားပါတော့၊ ဒက်ဒီနဲ့ တွေ့သွားရင် မကောင်း ဝေါဘူး”

“ယဉ်ကို တော်ကြာနေ ရိုက်လား နက်လား”

“မလုပ်ပါဘူး... အဲဒီလို လုပ်ရင်ပဲ အခြေအနေ တစ်ခါတည်း ပြတ်သားသွားမှာပေါ့၊ ယဉ် စိတ်ကို သူတို့ သိပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုမှာပင် ကိုမြင့်ခိုင် မတားဆီးနိုင်မီပင် ယဉ်ယဉ်မြသည် ကံ့ကော်ပင်ရိပ်မှ သွက်လက်စွာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကိုမြင့်ခိုင်တို့ တူဝရီးသည် လမ်းကို ဖြတ်ကူးသွားနေသော အမျိုးသမီးအား အငေးသား ပြိုင်တူ ကြည့်နေမိကြသည်။

အမျိုးသမီးသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဖြတ်ကူးသွားလေသည်။ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ရပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

မာကြောခက်ထန်သည့် အသံကို ကံ့ကော်ပင်စုမှပင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“သမီးပါ”

ယင်းနောက် ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ရှေ့သို့ဆက်၍ လျှောက်သွားသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် ထွေးမြင့်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲ မျောက်ကွယ်သွားပြီး မကြာမီတွင် အမှောင်ထုထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို ခပ်ဝါးဝါး တွေ့ရသည်။

ဦးကျော်ညွန့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးသည် အမိန့်ကို နာခံရန် စောင့်စားလျက် ရှိသည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် သေနတ်ကို အသင့် ချိန်ရွယ်ရင်း လမ်းကို ဖြတ်ကူးလာနေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ကံ့ကော်ပင်စု ဆီသို့ ဦးတည်၍ ဖြစ်သည်။

ညသည် ပကတိ မှောင်နေ၏။ သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကား မရှိတော့ချေ။

ကိုမြင့်ခိုင်သည် ထွေးမြင့်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ နောက်တည့်တည့်သို့ စတင် ဆုတ်ခွာလေတော့၏။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ လမ်းကြားကလေး တစ်ခုမှ ဖြတ်၍ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသို့ ရောက်ရန်ဖြစ်၏။ သုသာန်တွင် ခေတ္တပုန်းအောင်း၍ နေနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ကြံ့ခင်းကြီးကို တိုးဝှေ့၍သွားလျှင် သူတို့ အိမ်သို့ ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်း ရောက်နိုင်၏။

ဝဝတုတ်တုတ် နက်နက်ကြုတ်ကြုတ် လူကြီးသည် လမ်းကို ဖြတ်မိသွားပြီဖြစ်၏။ ယင်းကြောင့် ကိုမြင့်ခိုင်တို့သည် မြန်နိုင်သမျှ မြန်စွာလည်း ဆုတ်ခွာရသည်။ အသံ တိတ်နိုင်သမျှ တိတ်အောင်လည်း ဂရုပြုရသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် ကံ့ကော်ပင်စု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာမိသော အခါ

တွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို စတင် အသုံးပြုလေတော့၏။ ယင်းအချက်သည် ကိုမြင့်ခိုင်တို့၏ အခြေအနေကို အထူးပင် ဆိုးဝါးစေတော့၏။ ဦးကျော်ညွန့်တွင် သေမင်းတမန် သေနတ်တစ်လက် ပါရှိကြောင်းကို သူတို့ သိသော်လည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တစ်လက် ရှိကြောင်းကိုကား မသိရှိခဲ့ချေ။

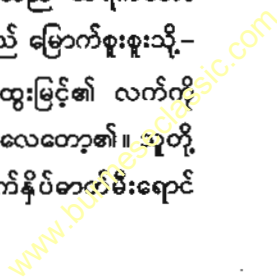
ဦးကျော်ညွန့်ကို အလင်းရောင် တစ်ဝက်တွင် ထွေးမြင့် တွေ့မြင်စဉ်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မရှိသော်လည်း သူသည် အိမ်နောက်ဖေးမှ အပြန်တွင် ခြစ်ထဲသို့ဝင်၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ အမှောင်ထဲတွင် နှိုးမျက်စိဖြင့် တိတ်တဆိတ် ရှာဖွေ၍ ဘာမျှ မတွေ့ရှိသောအခါတွင် မြင်ပြောင်တင်းတင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၏ အကူအညီဖြင့် မြေလှန်ရှာဖွေရန် ခြံစည်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

သူတို့တွင်လည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တစ်လက် ပါရှိသော်လည်း ညသို့မျှ အသုံးမဝင်ချေ။ အကြောင်းမူ သူတို့က ပုန်းရှောင်ရသူများ ဖြစ်၏။ အမှောင်ထုကို အားကိုးအားထား ပြုနေရသူများ ဖြစ်၏။

ဦးကျော်ညွန့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းဖြင့် ရှာဖွေလျက် ရှိ၏။ သူတို့ ခိုအောင်းနေသော သနပ်ခါးချုံကလေး ပေါ်သို့ပင် အားကောင်းသော အလင်းရောင်တန်းက နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ကျရောက်လာ၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားချိန်မှာပင် သူတို့သည် ဝါး နှစ်ရိုက်ခန့်ရှိ လမ်းကြားကလေးသို့ အရောက် ပြေးသွားရန် ကိုမြင့်ခိုင်က ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လမ်းကြားကလေးထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် အထောက်အပံ့လုံခြုံသွားပြီဖြစ်၏။ လမ်းကြားကလေးမှာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် အရောက်တွင် သုံးမြွှာ ခွဲသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်မြွှာသည် သရက်တောထဲသို့၊ တစ်မြွှာသည် သင်္ချိုင်း ဘက်သို့၊ တစ်မြွှာသည် မြောက်စူးစူးသို့ -

ကိုမြင့်ခိုင်သည် အချိန်ကုန် ခံမနေတော့ဘဲ ထွေးမြင့်၏ လက်ကို ခွဲကာ လမ်းကြားကလေး ထိပ်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလေတော့၏။ သူတို့ တစ်ယောက် လမ်းကြားထိပ်သို့ ရောက်ခါနီးပင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်

တန်းသည် ဘေးမှ ပန်း၍ လိုက်ပါလာပြီး၊ မကြာမီ သူတို့အား မိသွား၏ သူတို့သည် အလင်းရောင်တန်းကို လွတ်အောင် ကွေ့ကောက်တွန့်လိမ့် ဆက်လက် ပြေးသွားကြ၏။

လမ်းကြားထိပ် အချိုးကလေးသို့ အရောက်မှာပင် သေနတ်သံ သုံးချက်သည် ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။ သူတို့သည် လမ်းကြားထဲသို့ ကျွမ်းထိုး၍ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ရောက်သွားကြ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့် နေရာတွင် နာကျင်သွားသည်ကို စစ်ဆေး မနေနိုင်ဘဲ ကတုကယာ ထကာ ရှေ့သို့ ဆက်၍ ပြေးကြလေသည်။ လူချင်း ကွဲမသွားစေရန် တစ်ယောက်၏ လက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားရလေသည်။

သေနတ်သံ သုံးချက်ကြောင့် နွားနို့ကုလားများ နေထိုင်သော ရပ်ကွက်ကလေးသည် အသက်ဝင်သွားသည်။ ကုလားများ၏ အော်ဟစ်သံတို့ကို ဆူညံစွာ ကြားရလေသည်။ ကံကော်ပင်စု တစ်ဖက်တွင်ရှိသော မြန်မာအိမ်များသည်လည်း မီးလင်း၍လာတော့သည်။ မကြာမီမှာပင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များ ဟိုနေရာ ဒီနေရာမှ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အော်ဟစ် မေးမြန်းသံနှင့် မရေးမနောင်းတွင် လမ်းထဲသို့ လူတွေလာသံကို ကြားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုမြင့်ခိုင်တို့ တူဝရိုးသည် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်၏။

တစ်ရပ်ကွက်လုံး နိုးလာပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းလာကြသဖြင့် ဦးကျော်ညွန့်သည် “သူခိုး... သူခိုး” ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိုက်၏။

မိမိတို့အား တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သူခိုးအဖြစ် လိုက်ဖမ်းဆီးပြီး သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် ထွေးမြင့်သည် မြေပုံများ၊ အတိုဂူများ ခဲများ၊ အရိုးများကို တိုက်ခိုက်ကာ အလဲလဲ အကွဲကွဲဖြင့် ပြေးကြရလေတော့၏။

သရဏဂုံတင်သည် ဧရပ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ ကြံခင်းထိပ်သို့ ရောက်

သော အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျင်းတစ်ခုထဲသို့ လိမ့်ကျသွားလေသည်။

ထွေးမြင့်သည် သူ့ဘယ်ဘက်လက်တွင် ကိုင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ပင် ပြန်ဆောင့်မိ၍ မူးနောက်နောက် ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် နေရာမှ မထနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် လက်တွဲ ပြုတ်သွားသည်။ ထိုအခါမှ သူ့ ညာလက် တစ်ခုလုံး သွေးများဖြင့် စေးထန်းနေသည့် အဖြစ်ကို သိရှိရတော့၏။ သူက ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ဦးလေး... ဦးလေး... ကျွန်တော့်လက်မှာ သွေးတွေ”

ကိုမြင့်ခိုင် ထံမှ ရုတ်တရက် စကားသံ မကြားရ၊ အတန်ကြာမှ—

“ထွေးမြင့်... မင့်ကို ထိသွားသေးသလား”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ မမှန်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လက်မှာ သွေးတွေ”

တစ်ဖက်မှ စကားပြန်မကြားရ၊ ထိုသည်၏အစား ကျိတ်၍ ညည်းညူသံသာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ထွေးမြင့်သည် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ညည်းညူသံ ကြားရာသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်၏။

ကိုမြင့်ခိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် သွေးချင်းချင်း ရဲလျက်ရှိ၏။ သူ့ဦးလေးသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်လုံး မှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မီးမထိုးနဲ့လေ”

“ဦးလေး ဘယ်ထိသွားသလဲ”

ထွေးမြင့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။

“ငါ့ကို မေးမနေနဲ့ မင်း မြန်မြန်ပြေး၊ အိမ်ကို ရောက်အောင် ပြေး—”

“ဦးလေးကို သူတို့ မိသွားမှာပေါ့”

ထိုအခိုက်တွင် သင်္ချိုင်းဝဆီမှ လူတစ်စု၏ အသံကို ကြားရသည်။ ကြွက်စီ ကြွက်စီနှင့် တစ်ယောက်တုပေါက် ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။ အလင်း

ရောင်တန်းများသည် ဧရပ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် သင်္ချိုင်းထဲသို့ ဝင်၍ ရှာသင့် မရှာသင့် ငြင်းခုံရင်းဖြင့်ပင် အသံများသည် နီးသထက် နီးလာတော့၏။

“ဟော... သူတို့ လာကုန်ပြီ၊ လာ... ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ ကြံခင်းထဲ ရောက်ရင် လွတ်မှာပဲ”

ထွေးမြင့်သည် ကိုမြင့်ခိုင်ကို ကျင်းထဲမှ အတင်း ဆွဲတင်လျက်ရှိ၏။ ကိုမြင့်ခိုင်မှာလည်း သူတို့ တစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေမည် စိုးသဖြင့် အစွမ်းကုန် အားထုတ်ကာ ကျင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သွေးများ ဒလဟော ထွက်နေသဖြင့် သူ့မှာ အတော် အားနည်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ထွေးမြင့်သည် ဒဏ်ရာရသူအား တွဲ၍ ကြံတောထိပ်သို့ တက်သွားလျက်ရှိ၏။

သူတို့ခြံနှင့် သင်္ချိုင်းသည် ကုန်းမြင့်ဖြစ်ပြီး ကြံခင်းသည် ရင်ခေါင်းလောက် နက်သော ချိုင့်ဝှမ်းကြီး ဖြစ်၏။ ယင်းကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကြံခင်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မထိန်းနိုင်ဘဲ အောက်သို့စိုက်ကျသွားလေ၏။

ထွေးမြင့်အဖို့ မထောင်းတာလှသော်လည်း ဒဏ်ရာ ကြီးစွာရထားသော ကိုမြင့်ခိုင် အဖို့မူ အခြေအနေ အထူး ဆိုးဝါးလာတော့၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ကြိုးစား၍ နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ထွေးမြင့်၏ အကူအညီဖြင့် ကြံတောထဲသို့ တိုးဝင်သွား၏။

သို့ရာတွင် မြေကလည်း မညီမညာ၊ ကြံငုတ်များကလည်းရှိ၊ ကြံပင်ကြံရွက်များကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသဖြင့် ဆယ့်လေးငါးလှမ်းခန့် သွားမိသောအခါတွင် ကိုမြင့်ခိုင်သည် ထိုးလဲကျသွားလေတော့၏။

“ဦးလေး... ဦးလေး”

ထွေးမြင့်က ကိုမြင့်ခိုင်၏ ကိုယ်ကို လှုပ်ယမ်းရင်း အဆက်မပြတ် ခေါ်နေသော်လည်း ကိုမြင့်ခိုင်ထံမှ စကားပြန် မရတော့ချေ။ ထိုအချိန်တွင် နောက်မှ လိုက်လာသော လူအုပ်ကြီးသည် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်၏။

ထွေးမြင့်သည် ကိုမြင့်ခိုင်အား ခေါ်၍ မရတော့သည့် အဆုံးတွင် လက်နှိပ်ခတ်မီးကို ယူရန်ပင် သတိမရတော့ဘဲ အိမ်ဘက်သို့ တရကြမ်းစွပ်ပြေးလေတော့၏။

ကြံရွက်ကြံဖျား များလှသည်ကိုလည်း သူ အမူမထားမိ၊ သူပိနပ် နှစ်ဖက် မည်သည့်နေရာတွင် ကျွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်လည်း သူမသိ၊ ကြံငုတ်စူး၍ ခြေဖဝါး ကြိမ်းစပ်နေသည်ကိုလည်း ဂရုမထားနိုင်ဘဲ ထွေးမြင့်သည် ကြံညို၊ ကြံဝါ၊ ရွှေဒင်္ဂါး၊ မောင်ရွှေနွယ်ရိုး စသော ကြံမျိုးစုံတို့ကို အတင်းတိုးဝှေ့ရင်း ပြေးလွှားနေတော့၏။

သူ့အင်္ကျီနှင့် သူ့အသားများ စုတ်ပြဲ ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မှောက်ခုံ လဲကျခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကြီးမားသော ဇွဲနတ်ပုံလေ၏ အဟုန်နှင့်တူသော လျင်မြန်မှုဖြင့် အတင်းတရစပ် ပြေးလွှားလျက်ရှိတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထွေးမြင့်သည် သူတို့ ခြံစည်းရိုး အောက်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ရင်ခေါင်းလောက်ရှိသော ကုန်းမြင့်နှင့် ခါးလောက်ရှိသော သူတို့ ခြံစည်းရိုးကို သူ ဘယ်လိုလုပ်၍ ဖြတ်ကျော်လိုက်မိသည်မသိ။ သူသည် ခြံဝင်းထဲ ရောက်ရှိသွားပြီး ယခုထက်တိုင် မီးရောင်များလင်းနေသေးသော သူတို့ အိမ်ကြီးဆီသို့ စွတ်ပြေးလေ၏။

ခွေးဟောင်သံများ တစ်ခြံလုံး ဆူညံသွားသည်။

သူ့ကို ရှာဖွေ မတွေ့ရှိသဖြင့် စိတ်ပူနေကြသော လူကြီးများသည် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထင်ကြေး ပေးနေကြရာမှ ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရသဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး ခေါင်းဖြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ထွေးမြင့်အား မတွေ့ရသည့်နည်းတူ ကိုမြင့်ခိုင်လည်း ပျောက်နေသဖြင့် တူဝရီး နှစ်ယောက် ခရီးလွန်နေခြင်းပင် ဖြစ်မည်ဟု အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ကို ဘာလုပ် သွားကြမည်ကိုကား မည်သူမျှ ထင်ကြေး မပေးနိုင်ပါပေ။

ယခုတော့ သူတို့ ရှိရာသို့ ထွေးမြင့် တစ်ယောက်တည်း အူယား

ဖားယား ပြေးလာလျက်ရှိလေပြီ။ ကိုမြင့်နိုင်၏ အရိပ်အယောင်ကိုကား သူတို့ မမြင်တွေ့ရချေ။

“သား... သား ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ၊ သားဦးလေးကော”

မိခင်ဖြစ်သူ မနှင်းရီက သားငယ်အား ဆီးကြိုဖက်ထွေးရင်း မေးလိုက်သည်။ ထွေးမြင့်သည် အမောဆို နေသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားပြန် မပြောနိုင်သေးဘဲ သူ့ရင်ဘတ်သူ ဖိထား၏။ ခဏကြာမှ တံတွေး မျိုချလိုက်ပြီး-

“ဟို...ဟို...ဟို ကြံခင်းထဲမှာ သေပြီ၊ သေနတ်မှန်လို့ သေပြီ”

ကိုလွန်းနိုင်သည် သားဖြစ်သူ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးလေတော့ရာ မုဆိုးကြီး ကိုမင်းဒင်နှင့် ကိုအံ့မောင်တို့သည်လည်း လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ လိုက်ပါသွားကြတော့၏။ သူတို့လူစု ကြံခင်းထဲသို့ ရောက်သွားမှ ဦးထွန်းဘော်၊ မနှင်းရီနှင့် ထွေးမြင့်၏ ဒေါ်လေး ညိုညိုတို့သည် နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြရလေတော့၏။

ထွေးမြင့်၏ အဘွားဖြစ်သူ အမေဆင့်ကား အိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ပူပန်သောကြီးစွာဖြင့် အိမ်စောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

* * *

အခန်း ၃

(၈)

၁၉၄၁ ဆိုတော့...

မြန်မာပြည် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း ဒေသများ၊ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့အောက်သက်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၁၇ နှစ်၊ ဥဿာပဲခူး သရေခေတ္တရာနှင့် ကေတုမတီတို့ ကိုလိုနီနယ်ပယ် အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ရသည်မှာ အနှစ် ၉၀ နီးပါး၊ အင်းဝ၊ အမရပူရ၊ ရတနာပုံ၊ အထက်မိုးကောင်း မိုးညှင်းနှင့် မြန်မာပြည်တစ်ခုလုံး ကျွန်စာရင်း ဝင်ခဲ့သည်မှာ ရာစုနှစ် တစ်ဝက် ကျိုးခဲ့ပေပြီ။

သို့ရာတွင်-

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးသည် မိမိတို့၏ အသက်၊ အပွေးနှင့် ဝုဏ်သိက္ခာဖြစ်ကြောင်း အလေးအနက် သိရှိကြသော မြန်မာ ငြိည့်သူ ပြည်သားတို့သည် နယ်ချဲ့ ကိုလိုနီဝါဒသမားများကို အစကနဦးပူးနေ၍ နောက်ဆုံး

အောင်ပွဲခံသည်အထိ အသက် သွေး ဈေးတို့ စတေး၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

ရေနံမြေဒေသမှ မင်းကြီး ရွှေလရောင် အမျိုးပြုသော မြန်မာ့သားကောင်းများသည် လည်းကောင်း၊ ကျောက်စိမ်းတွင်း ဒေသမှ မိုးကောင်းအရေးတော်ပုံ တပ်သားများသည် လည်းကောင်း၊ အခြား အခြားသော လွတ်လပ်ရေးကို မြတ်နိုးသည့် ပြည်သူ့ပြည်သားများသည် လည်းကောင်း၊ နယ်ချဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာတို့ မတရားသဖြင့် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်လာခဲ့သော နှစ်များတစ်လျှောက်လုံးတွင် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားတို့သည် လက်နက်ကိုင်နည်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ လူထုဆန္ဒနည်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမြဲမပြတ် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

၁၉၀၈-ခုနှစ်တွင် လူထုစည်းရုံးမှု အမြဲတေဖြစ်သော ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေ အသင်းကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ များမကြာမီမှာပင် ယင်းအဖွဲ့အစည်းအတွင်း၌ အဟောင်းတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် အသစ်တို့ ဖြစ်ထွန်းလာရာ ဂျီ-စီ-ဘီ-အေ ညီလာခံကြီးသည် ထင်ရှားသော မှတ်တိုင်တစ်ရပ် ဖြစ်လာ၏။ ၁၉၂၀-ခုနှစ် ပထမဆုံး ကျောင်းသားသပိတ်ကြီးသည် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့အား သိမ့်သိမ့်တုန်စေခဲ့သည်။

ယင်းကြောင့် ၁၉၂၃-ခုနှစ်တွင် ဒိုင်အာခီ အုပ်ချုပ်ရေး ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၂၄-ခုနှစ်၌ မန္တလေးမြို့ ဘီလမ်း အရေးတော်ပုံမှ အာဇာနည် ၁၇ ဦး ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ ၁၉၃၀-ခုနှစ် လယ်သမား သူပုန်ကြီးသည် လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်ယူမှု ရမည်ဟူသော အယူအဆကို ပြည်သူတို့အတွင်း၌ စွဲမြဲစွာ ကိန်းအောင်းလိုက်စေခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

၁၉၃၆-ခုနှစ်တွင် ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။ ယင်းကြောင့် ၁၉၃၇-ခုနှစ်တွင် ၉၁ ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးသည် ဖြစ်ပေါ်လာရပြန်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၃၈-ခုနှစ်၌ အလုပ်သမား အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်လာပြီး ရေနံမြေ ဓရီးရှည် ချိတက်ပွဲသည် ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားလာရတော့၏။

၁၉၃၉-ခုနှစ်တွင်ကား အနောက် ဥရောပတွင် နာဇီဂျာမနီက ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို စတင် ဖွင့်လှစ်လိုက်ပြီးနောက် မြန်မာပြည်တွင် ထိုစဉ်က အတိုးတက်ဆုံး အသင်းအဖွဲ့ တစ်ခုဖြစ်သော ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး၏ အာယာဝတီ ညီလာခံကြီးက အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့အား တော်လှန် ပုန်ကန်ကြရန် အတိအလင်း လှုံ့ဆော်လိုက်လေတော့သတည်း။

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲ၏ ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

* * *

(၁)

အနောက်ဥရောပတွင် နာဇီများ အရေးသာနေပြီး အင်္ဂလိပ်များ အရေးနိမ့်နေသည့်ကာလတွင် အရှေ့အာရှတိုက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံက အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းစွယ်ကို ထိပါး၍ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်နှင့် ဒတ်ချ် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့သမားများကို ခြိမ်းခြောက်နေသော ၁၉၄၀-ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဖွဲ့ ရှည်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော မြန်မာပြည်သည် တစ်ပြည်လုံး အတိုင်းအတာရှိသော အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲရန်၊ လောလောဆယ်အားဖြင့် အကျဉ်းအကျပ် ကျရောက်စပြုနေသော အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာတို့အား ရရှိနိုင်သမျှ သော အခွင့်အရေးတို့ကို ရယူဆုပ်ကိုင်၍ မိမိတို့ တိုင်းပြည်တွင်းမှ ဖောင်းနှင့် တိုက်ထုတ်ပစ်ရန် အဘက်ဘက်မှ ပြင်ဆင်လျက် ရှိတော့သည်။

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများအဖို့ ဖက်ဆစ်ကို သဘော ကျသည် မကျသည် အပထား၊ မိမိ အပေါ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မတရား စိုးမိုး၍ ကိုလိုနီ ခြေကုပ်စခန်းကို အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားပြီဖြစ်သော အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့တို့ အကျဉ်းအကျပ် ကျရောက်ခြင်း၊ အရေး ရုံးခန်းခြင်း မှန်သမျှတို့သည် လိုလားအပ်သည်များသာဖြစ်၏။ ထိုနှင့်ထည့်နှင့် တည် ဆောက်မိပြီ ဖြစ်သော ကိုလိုနီ အဆောက်အအုံကြီးကို မည်သည့် သူစိုး စားပြက ဖျက်ဆီးဖြိုခွင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့ အဖို့ကား တစိုးတစီမျှ ပူပန် ကြောင့်ကြရန် မရှိ။ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေတို့ကို မိမိတို့ အကျိုးစီးပွား အတွက် အသုံးချရန်သာ အသင့်လျော်ဆုံး လမ်းစဉ် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင်-

၁၉၄၁-ခုနှစ်၏ ဆယ့်နှစ်လလုံးသည် ဖွင့်လှစ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်သော အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲ၏ ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင်အတွက် အသေး စိတ် ပြင်ဆင်တည်ဆောက်ရာ ကာလ ဖြစ်လေတော့သည်။

ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့တို့၏ ဆုငွေ ငါးကျပ် ထုတ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ၁၉၄၀-ခုနှစ် မိုးနှောင်းပိုင်း အချိန်ကပင် နိုင်ငံခြားသို့ တိမ်းရှောင်သွားခဲ့သော သခင် အောင်ဆန်းသည် အရှေ့တောင်အာရှ စစ်ပွဲကြီးကို ပြင်ဆင်နေသော ဂျပန် တို့ဖြင့် အဆက်အသွယ် ရရှိသွားပြီး ၁၉၄၁-ခုနှစ် မတ်လဆန်းတွင် မြန်မာ ပြည်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာကာ တခြားသော မြေအောက် ခေါင်း ဆောင်များနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရန်၊ ဂျပန်ပြည်တွင် စစ်ပညာ သင်ကြားရန် မြန်မာလူငယ်များကို အသုတ်လိုက် ခွဲ၍ မြန်မာပြည် ပြင်ပသို့ ခေါ်ထုတ် သွားသည့် ကာလ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ဖက်က အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးသမားများက ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင်တွင် ပြင်ဆင်နေချိန် စိုးမိုး အုပ်ချုပ်သူ နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်တို့ကလည်း ၎င်းတို့၏ ကိုလိုနီဝါဒ ခိုင်မြဲ ရှည်ကြာရေးအတွက် ဖိနှိပ် နှိမ်နင်းမှုများကို အပြင်းအထန် ပြုလုပ်လျက် ရှိလေ၏။

သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်နုနှင့် အခြားသော ဒို့ဗမာအစည်း အရုံး ခေါင်းဆောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာသည် ဖမ်းဆီး အကျဉ်းချထားခြင်း ခံနေကြရပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်ရှိ ခရိုင် မြို့နယ်များတွင် ကလေး သူငယ်များက 'ဆန်တစ်ပြည် သုံးပဲ၊ ဂျပန်လာ ဝုံးကြ' ဟု အော်ဟစ်၍ လူကြီးတွေက လက်နက်များ စုဆောင်းခြင်း၊ အရေးတော်ပုံ တပ်သားများ သိမ်းသွင်းစည်းရုံးခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်မှု ပေးမည့် မြေအောက် အဖွဲ့အစည်း များကို တည်ဆောက်ခြင်း၊ အဆက်အသွယ်များ ရှာဖွေခြင်းတို့ကို အားထုတ် လုပ်ဆောင်နေကြစဉ်တွင်...

မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းမြို့တော်ဖြစ်သော မြစ်ကြီးနားမှ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များသည် ရာမပူရ ရပ်ကွက် တွင် အကြီးမားဆုံးဖြစ်သော ဝါးနက်ရုံကြီး အောက်တွင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း ပြုလုပ်၍ ဗမာများ ကိုင်ဆောင်သော ငှက်ကြီးတောင်စားများ၊ ကချင်များ ထိုင်ဆောင်သော လင်းကင်းစားများ၊ ဂေါ်ရခါးများ ကိုင်ဆောင်သော ဇွတ်ကရီးစားများ၊ အခြား တုတ်၊ ဓား၊ လှံ၊ မိုက်များအပြင် မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင် ဆိုင်စင်နှင့် ကိုင်ဆောင်သော နှစ်လုံးပြူး ဆင်ပစ်ရိုင်းဖယ်အပြင်၊ တရုတ် ဇွတ် တစ်လက်၊ တစ်လုံးထိုး တစ်လက်တို့ကို စုဆောင်းမိနေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် များလည်းဖြစ်၊ သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုဝင် များလည်း ဖြစ်ကြသော လူငယ်ပိုင်းမှ ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် ကိုအုံမောင်တို့သည် အထောင်ဆောင် အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့တို့ကို မယုံကြည်ကြသော်လည်း ၎င်းတို့ ၏ ဖခင် ဦးထွန်းဘော်၊ ၎င်းတို့၏ အစ်ကို အကြီးဆုံး သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ဗုဒ္ဓိုးကြီး ဦးမင်းဒင်တို့မှာကား ဖိုတ်တစ်ခု သီးသန့် ဆောက်လုပ်၍ အဂ္ဂိရတ် ထိုနေကြသူများ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကာယသိဒ္ဓိ ပြီးမြောက်ခြင်း၊ ရိုန်းဆာယာ ထိုထံလျှောက်ခြင်း၊ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိခြင်းတို့ကို အထူးပင် သက်ဝင် ယုံကြည် ကြသဖြင့်...

တပေါင်းသမယ လကွယ်နေ့ညဖြစ်သော ယမန်နေ့ည သန်းခေါင်ယံ

အချိန်က တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီး လမ်းသုံးခွဆုံ ညောင်ပင်အောက် တွင် သက်ကယ်တစ်ထောင်ကို ဂါထာတစ်ထောင်ဖြင့် သိဒ္ဓိတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းတို့ စီရင်ခဲ့သော အဆောင်အယောင်များသည် မည်မျှ အစွမ်း သတ္တိ ရှိမရှိကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ရန်အတွက် နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောပိုင်း ထမင်းကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်အပြီးတွင် ၎င်းတို့ ခြံ၏ အနောက်ဘက် သုံးမိုင်ကွာလောက်တွင်ရှိသော ရေကြည် အင်ကြင်း တောသို့ သွားရောက်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြတော့၏။

သို့ရာတွင်...

ဦးထွန်းဘော်၊ သခင်လွန်းနိုင်၊ မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်နှင့် ထွေးမြင့်တို့ လူစုသည် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ရေး လုပ်ငန်းအတွက် ခရီးထွက်ကြတော့မည့် ဆဲဆဲတွင်မှ ၎င်းတို့ အကြံအစည် ပျက်ပြားသွားရခြင်း အကြောင်းမှာ တခြား တော့ မဟုတ်။

ရာမပူရရပ်ကွက်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော 'လန်ဆွေးလူ' ခြံကြီးကို ဝန်ထောက် ဦးကျော်ညွန့် ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပါဝင်သော နယ်ချဲ့ လက်ပါးစေ ပုလိပ်များက လေးဖက်လေးတန်မှာ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားလိုက် ကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

* * *

(ဂ)

'လန်ဆွေးလူ' ဆိုသည်မှာ ကြည်၍မည်းနေသော ကျောက်စိမ်းကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရာမပူရ ရပ်ကွက်တွင် သို့မဟုတ် မြစ်ကြီးနား တစ်မြို့လုံးတွင် လန်ဆွေးလူ ခြံကြီး ထင်ရှားကျော်ကြား နေရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းများမှာ

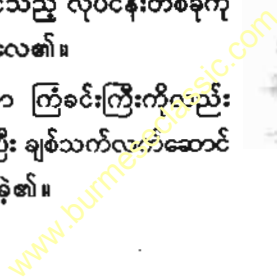
ယင်းခြံကြီး၏ ပင်ကိုသာယာလှပမှု၊ မကြာခဏဆိုသလို ပုလိပ်များ၏ ဝိုင်းဝန်း ရှာဖွေခံရမှု၊ ယင်းခြံသူခြံသားများကို လူချစ်လူခင် ပေါများမှုတို့ ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လန်ဆွေးလူဟု အမည်တွင်ကာ စည်ပင်သာယာသော ခြံကြီးအဖြစ် ထည်ရှိခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီအလျင်ကမူ ထိုနေရာသည် ချိုမြသော ကြံခင်းကြီး တစ်ခုဖြစ်၏။ ကြံခင်းရှင် အဘိုးကြီးမှာ ရွှေမြို့တော်မှ မြန်မာစစ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ဘုရင့်အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရန် ရတနာပုံ မင်းနေပြည်မှ ရောက်ရှိလာသော လေးသည်တော် ထလေးသည် ခန္တီးရှမ်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ထမ်းနားသစ်ပင်ဘဝမှထွက်ကာ လယ်ယာလုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့၏။ နောင် တွင် မဏိပူရမှ ပြောင်းရွှေ့လာသူ ဝေသာလီခြံနီးချင်း တစ်ဦး၏ တိုက်တွန်း ချက်အရ ကြံညို၊ ကြံနီ၊ ကြံဝါများကို စမ်းသပ်စိုက်ပျိုးခဲ့၏။ ယင်းကြံခင်း ဝိုင်ရှင် လင်မယားတွင် လှပသော သမီးရတနာ တစ်ဦး မွေးဖွားခဲ့၏။

မိုးကောင်းမြို့မှ လာရောက်သော ကျောက်စိမ်းကုန်သည် လူရွယ် ထလေး မောင်ထွန်းဘော်သည် ကြံခင်းရှင်၏ သမီးချော ရွှေဆင့်အား တစ်ကြိမ် မြင်တွေ့ရုံဖြင့်ပင် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် သူ့အင်မတန် ခြိတ်နိုးသော လန်ဆွေးလူခေါ် ကျောက်စိမ်းနက်တုံးကလေး တစ်တုံးကို ထက်ဆောင်မွန်အဖြစ် ပေးအပ်ခဲ့၏။

နောက်အခါတွင် သူတို့ နှစ်ဦးသည် အကြင်လင်မယား ဖြစ်သွားကြ ၏။ ရွှေဆင့်၏ မိဘများ ကွယ်လွန်သောအခါတွင် မောင်ထွန်းဘော်မှာလည်း ကျောက်စိမ်းကုန်သည် မလုပ်တော့ဘဲ သူ့ဘာသူ ခဲရာခဲဆစ် လေ့လာခဲ့ရ သော ဓာတ်စက်၊ ဓာတ်မီးနှင့် နာရီအမျိုးမျိုး ပြင်ဆင်သည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ခြံကြီးနားမြို့တွင် ပထမဆုံး စတင် လုပ်ဆောင်လေ၏။

မိဘနှစ်ပါး၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်သော ကြံခင်းကြီးကိုလည်း စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ခြံကြီးတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး ချစ်သက်လက်ဆောင် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် 'လန်ဆွေးလူ'ဟု အမည်ပေးခဲ့၏။

ယခုအခါတွင် လန့်ဆွေးလူ ခြံကြီးသည် သက်တမ်း အစိတ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါး ရှိနေပြီး သစ်ကြီးဝါးကြီးများ စိမ်းလန်းစိုပြည်စွာ ပေါက် ရောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ လှည်းသားငါးရာ ခိုအောင်းနိုင်သော တောအုပ် ကြီး တစ်ခုအလား ဖြစ်နေတော့၏။

လန့်ဆွေးလူ ခြံကြီးတွင် စားသုံးရသော တညင်း၊ ပိန္နဲ၊ သရက်၊ ကနစို၊ ကြက်မောက်၊ ကမ္မလ၊ သစ်သော၊ သစ်တော့၊ သကြား၊ နှင်းသီး၊ ဗမာဩဇာ၊ သင်္ဘောဩဇာ၊ မာလက၊ အုန်း၊ ကွမ်းသီး စသော အပင်ကြီးများ၊ ခြံစည်းရိုး အဖြစ် တည်ရှိနေသော ဝါးပိုး၊ ဝါးနက်၊ ထီးရိုး စသော ဝါးရုံတောများ၊ လက်ပံ၊ အင်ကြင်း၊ ကံ့ကော်၊ သရဖီ၊ သော်က၊ စိန်ပန်း၊ ကုတ္တို၊ စသော ရာသီလိုက် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သော အပင်များ၊ ရွှေပန်း၊ ငွေပန်း၊ ရွှေဒဂါးပန်း၊ ဘော်လုံးပန်း၊ ရွက်လှပန်း စသော အပင်ငယ်များ၊ စပယ်၊ တတိုင်းမွှေး၊ ကင်ပွန်း၊ ဆူးပုတ် စသော စင်ခံထားသည့် ရုံကြီးများ၊ အကန့်လိုက် စီတန်း စိုက်ပျိုးရသော ခတ္တား၊ နာနတ်၊ ကော်ဖီ၊ ငှက်ပျော တို့သည် အိမ်တွင်း စားသောက်မှု လုံလောက်ရုံသာမက ပုတ်ပြတ် ရောင်းစားနိုင်လေသည်။

ဖယောင်း၊ ခွာညို၊ သဇင် စသော ပန်းတွဲလွဲများကိုလည်း သစ်ပင်ကြီး များပေါ်၌ ရိုက်ခွဲထားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အခြား ရာသီလိုက် စိုက်ပျိုးရသော စားသောက်ခင်းများ၊ ဝန်းခင်းများကိုလည်း အိမ်ရှေ့ကွက်လှပ် ကြီးထဲတွင် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

လန့်ဆွေးလူ ခြံကြီးသည် သဘာဝနှင့် ပြုပြင်မှုအရ နေချင်စဖွယ် သာယာငြိမ်းချမ်းလှသော်လည်း ယင်းခြံကြီးတွင် မှီတင်း နေထိုင်ကြသူများ ကား စိတ်သဘောထား နူးညံ့ကောင်းမွန်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း တိုင်း ပြည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် စိုးမိုး အုပ်ချုပ်နေသူများအား အမြဲတမ်း ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ကြသူများတည်း။ ယခုမှ သူတို့အား နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ ပုလိပ်များက ဝိုင်းဝန်း ထားလျက်ရှိချေပြီ။

* * *

(ဃ)

လန့်ဆွေးလူခြံ အရှေ့ဘက်ထိပ် ကုလားမ ခြံထဲတွင် ပုလိပ်တစ်ယောက်၊ အနောက်ဘက်ထိပ် ဗဟာဒူး ခြံထဲတွင် ပုလိပ်တစ်ယောက်၊ မြောက်ဘက် ကြံခင်းထဲတွင် တစ်ယောက်၊ တောင်ဘက် ခြံဝင်းထဲတွင် တစ်ယောက် စသည်ဖြင့် အစောင့် ချထားပြီးနောက် ဝန်ထောက် ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် ခင်မောင်လေးတို့သည် လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်ခြောက်ယောက် ကို ဦးဆောင်၍ ခြံထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် စပိုရှပ်လက်တို ရှမ်းဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်လျက် ဗိုက်ရွဲကြီးပေါ်တွင် ကြေးဝါ ထိကဘောက်သည် ပြူးလျက်ရှိ၏။ ထိကဘောက်က ကြီးမားသလောက် ခါးဝတ် သားရေပြားကြီးကလည်း လက်တစ်ဝါးခန့်ရှိ၏။ ခါးဝတ် တစ်ဖက်တွင် ပိုက်ဆံအိတ်ရှိပြီး အခြား တစ်ဖက်တွင် မြောက်လုံးပြူးအိတ် ရှိလေသည်။ သူသည် အဖုအထစ်များ ပါသော ဒုတ်ကောက် တစ်ချောင်းကို ဟန်ပါပါကိုင်ရင်း ရင်ကော့၍ ဝင်လာ လေသည်။

သူ့နံ့ဘေးတွင် ရိုသေစွာ လိုက်ပါလာသော ရာဇဝတ်အုပ် ခင်မောင် လေးသည် ရုပ်ရည်ချောမောသလောက် သဘောထားဆိုးသူတစ်ဦး ဖြစ်လေ သည်။ အထက် လူကြီးများကို အဖေ ခေါ်၍ အောက်လက်ငယ်သားများနှင့် မြို့သူမြို့သားများကို ငွေဝယ်ကျွန်ပမာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ပြုလေသည်။ လာဘ်စားသည့် နေရာတွင်လည်း နာမည်ကြီးလှသည်။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် သူ့ဇနီးကို ကြာခိုသူထံမှပင် လာဘ်စားသည်ဟု ဆိုလေသည်။

သူ့ဇနီးသည် သူ့ထက် ငါးနှစ်မျှ ငယ်ရွယ်ပြီး မြင်တွေ့ရသူတိုင်း စွဲမက်လောက်အောင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် 'တောင့်တင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ် သည်။ ခေတ်လည်း အင်မတန်ဆန်ပေသည်။ လူ အင်မတန် နည်းကားသော မော်တော်ကား၌ ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် ဧရာဝတီထဲတွင် ရေကူးခုံသဖြင့် တစ်ခါ

တည်း နာမည်ကြီးသွားသူ ဖြစ်သည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် မြန်မာအမျိုးသမီးများအနက် ပထမဆုံး ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တော့ ယင်း အမျိုးသမီးနှင့် အောက်ပြည်အောက်ရွာမှ လာသော ဧည့်သည်တစ်ဦးသည် မြစ်ကြီးနား သင်္ကြန်တွင် တွေ့ဆုံ ချစ်ကြိုက်သွားလေ၏။ အောက်သားဧည့်သည်မှာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်၊ သူမြို့တွင် သားနှင့်မယားနှင့် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအဖြစ်ကို သိရှိသွားသော ရာဇဝတ်အုပ် ခင်မောင်လေးသည် သူမယားနှင့် အောက်သား အချစ်ပလူးနေသည်ကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးပြီးနောက် မယားခိုးမှုနှင့် တရားစွဲ မခံလိုလျှင် တစ်လကို ငွေ မည်ရွှေမည်မျှ ပေးရမည်ဟု အောက်သား ကိုလူလည်တို့ တောင်းဆိုလေရာ ထိုသူမှာလည်း မငြင်းသာ မရှောင်သာတော့ဘဲ နေရပ်ဌာနီသို့ အလျင်အမြန် ပြန်ပြေးကာ တောင်းသည့်ငွေကို မှန်မှန် ပို့နေရသည်ဟု ဆို၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ဇနီးက အဘယ်မျှ ပလူးသည် ဖြစ်နေပေစေ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မငြိစွန်းဝံ့တော့ဟုလည်း အဆိုရှိလေသည်။ ဈေးသူဈေးသား အချို့ကမူ တရုတ်သူဌေး တစ်ဦးသည်လည်း ခင်မောင်လေးအား လစဉ် မှန်မှန် ငွေပေး၍ သူ့ဇနီးနှင့် ဖောက်ပြားနေသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ခင်မောင်လေးသည် သူ့ကွယ်ရာတွင် လူတွေဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်၊ သူ့ရှေ့တွင် တစ်ခွန်းတစ်ပါး လေသံဟာလျှင်ကား ထိုသူ့အား တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ဒုက္ခပေးလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဇနီးကိုကား အနေအထိုင် အသွားအလာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမျှ ကွပ်ညပ်ခြင်း မရှိချေ။ သူ ကိုယ်နှိုက်ကလည်း သူများမယား ပြစ်မှားခြင်း အမှုတို့ကို မြီနီရေရွက်ရေ ကျူးလွန်လျက် ရှိတော့၏။

ခင်မောင်လေးကို အများနည်းတူ အော့နှလုံးနာ၍ ရှေ့ရောနောက်တွင်ပါ မကြောက်သူများကား သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုပင် ဖြစ်လေသည်။ ခင်မောင်လေးကလည်း သူတို့ မိသားစုကို အမုန်းကြီးမုန်း၍ ဒုက္ခလှလှကြီးပေးနိုင်ရန် အကွက်ကောင်း ချောင်းနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးကျော်ညွန့်သည် သူနှင့်အတူ ရာဇဝတ်အုပ် ခင်မောင်လေးကို ခေါ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

(c)

ဦးကျော်ညွန့်၊ ခင်မောင်လေးနှင့် နောက်တော်ပါ ပုလိပ်တစ်သိုက် ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို ပထမဆုံး တွေ့မြင်သူများမှာ အောင်နက်နှင့် ရန်လုံတို့ ဖြစ်လေသည်။

ဤခွေးနှစ်ကောင်သည် နှစ်ဧက နီးပါးမျှရှိသော ခြံကြီးကို လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်နိုင်လေသည်။ သူ့ခိုး ဓားပြများ ခြံအနီးသို့ပင် မသိနိုင်ကြချေ။ သို့ရာတွင် သူတို့ မျက်မှန်းအကျိုးဆုံးသူများမှာ သူ့ခိုး ဓားပြများ မဟုတ်၊ လူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ်နှင့် စစ်သားများသာ ဖြစ်လေသည်။

အောက်နက်နှင့် ရန်လုံသည် ဦးကျော်ညွန့်တို့ လူစုကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သဲသဲမဲမဲ ဟောင်ကြလေတော့သည်။ ထိုမျှသာမက အတင်းဝင်ရောက် ကိုက်ခဲရန် သွားကြီးများဖြင့် ဝိုင်းကြီးပတ်ချာလှည့်ကာ မြိမ်းခြောက်လျက် ရှိလေသည်။ ပုလိပ်များသည် ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်တော့ဘဲ တစ်နေရာတွင် ကျောချင်းကပ်၍ ရပ်ကာ သူတို့အား အတင်း ဝင်ဆွဲရန် ကြံရွယ်နေသော ခွေးနှစ်ကောင်အား သေနတ်များကို ယမ်း၍ လှန်ထုတ်နေရ၏။

ဦးကျော်ညွန့်မှာလည်း သူ့တုတ်ကောက်ကို သူ့ရှေ့တွင် လှရယ်စရာ ကောင်းအောင် လှုပ်ရှားပေးနေရသည်။ ခင်မောင်လေး တစ်ယောက်မှာမူ လက်ထဲတွင် ဘာမျှ မရှိဘဲ အကာအကွယ် ကင်းမဲ့နေသဖြင့် ခြေသလုံးသားတို့ အောင်နက်၏ အဆွဲ တစ်ချက် ခံလိုက်ရသည်။ သူက ခြေထောက်ကို လျင်မြန်စွာ ခါပစ်လိုက်၍ တစ်ကြောင်း၊ ရဲသားတစ်ယောက်က အောင်နတ်

၏ ခါးကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်လိုက်၍ လည်းကောင်း အောင်နက်၏ ပါးစပ်မှ လွတ်ထွက် သွားသော်လည်း ဖြူဖွေးသော အစွယ် နှစ်ချောင်းတွင် နီရဲသော အသားတစ် နှစ်ခု ကပ်ပါသွားလေသည်။

ခင်မောင်လေးသည် သူ့အသား နာလာသောအခါတွင် ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် အောင်နက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်လုံကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိရာ တစ်ကောင်ကို ပစ်သတ်ရန် သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချရန် ပြင်လိုက်စဉ်တွင် သခင်လွန်းနိုင်၏ အောင်မြင်သော အသံကြီးက ခွေးဟောင်သံများကို လွှမ်းမိုး၍ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ကျုပ်ခွေးကို မပစ်နဲ့... ကျုပ်ခွေး သေသွားရင် ခင်ဗျားကို ခွေးသတ်မှုနဲ့ ကြီးစင်တင်ရမယ်”

သခင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင် ခွေးနှစ်ကောင်သည် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားသည့်အလား တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် အဟောင်အမာန် ရပ်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အောင်နက်အား ထွေးမြင့်က လည်းကောင်း၊ ရန်လုံအား ညှိညှိက လည်းကောင်း ဆွဲခေါ်သွားပြီး အိမ်တိုင်တစ်တိုင်စီတွင် သံကြိုးနှင့် ချည်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါတွင် ခွေးဝိုင်း ခံရသူများသည် သက်သာရာ ရရှိသွားပြီး သက်ပြင်း ပြိုင်တူ ချလိုက်နိုင်ကြတော့သည်။ ခင်မောင်လေးသည် ဦးကျော်ညွန့်၏ အလျင် သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝစ္စာ ကိုလွန်းနိုင်အား ရင်ဆိုင် လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာက ခွေးရှင်နဲ့ခွေး တစ်လေပေါက်တည်း ဝါလား”

“ဒီမယ် ကိုခင်မောင်လေး၊ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်၊ ခွေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ် တခြား ဘယ်သတ္တဝါမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ သဘောတူချက် မရဘဲ သူ့ပိုင်နက်ထဲကို ကျူးကျော်လာတာကို တွေ့ရလို့ရှိရင် အသာကလေး ကြည့် မနေတတ်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား သိထားဖို့ပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ... လန့်ဆွေးလူဟာ

ကျုပ်တို့ နယ်မြေဖြစ်သလို အောင်နက်နဲ့ ရန်လုံတို့ရဲ့ အင်ပါယာကြီးလည်း ခြစ်တယ် ခင်ဗျ”

“ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ဆီကို ကျူးကျော်ရအောင် လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အလည်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အစိုးရ ဝတ္တရားနဲ့လာတာ” သခင်လွန်းနိုင်က မထိမဲ့မြင် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်-

“ဂျော့ဘုရင်ရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရအောင် ခင်ဗျားတို့ လာမှန်း ကျုပ်တို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ မြေထဲ ဝင်လာချင်ရင် ပထမဆုံး ကျုပ်တို့ကို သတိပေးရမယ်၊ ခြံဝမှာ ‘ဝင်ခွင့်တောင်းပါ’ လို့ ရေးထားတာ ခင်ဗျားတို့ မမြင်ဘူးလား၊ ‘ခွေးကိုက်တတ်သည်’ လို့ သတိပေးထားတာ ခင်ဗျားတို့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ခွေးတွေဟာ ပေါက်လွတ်ပဲစား မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမကို ထွက်ကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့... မောင်ခင်မောင်လေး အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ အချိန်ကုန် တယ်၊ လေကုန်တယ်၊ အကျိုး မရှိဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်”

ဦးကျော်ညွန့်က ရာဇသံပြင်းပြင်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေး” ခင်မောင်လေးသည် ဦးကျော်ညွန့် ဘက်သို့ မှီသေ့စွာ လှည့်၍ပြောလိုက်ပြီးနောက် သခင်လွန်းနိုင်တို့ လူစုအား စက်ဆုပ် သည့် ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍-

“ခင်ဗျားတို့ ခြံနဲ့ အိမ်ကို ကျုပ်တို့ ရှာမလို့၊ ဟောဒီမှာ ဝရမ်း”

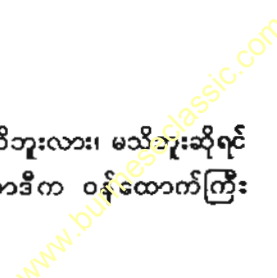
သူက အိတ်ထဲမှ စက္ကူများကို ထုတ်၍ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ သခင် လွန်းနိုင်က နည်းနည်းကလေးမျှ ဂရုမစိုက်သည်ဟန်ဖြင့်-

“ဘာကိစ္စ ရှာမှာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးလား”

“ဘာလုပ်သိရမှာလဲ”

“ဪ... ဪ... ခင်ဗျားတို့ တကယ်မသိဘူးလား၊ မသိဘူးဆိုရင် လည်း ပြောရသေးတာပေါ့၊ မနေ့ညက ဟောဒီက ဝန်ထောက်ကြီး

ဦးကျော်ညွန့် အိမ်ကို သူခိုးဖောက်သွားတယ်။ ဝန်ထောက်ကြီးက သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တော့ သူခိုး တစ်ကောင်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ကောင်စလုံးဟာ ဒဏ်ရာ ရသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမိလိုက်ဘူး။ သူခိုးတွေဟာ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ဖြတ်ပြီး ဟောဒီကြံ ခင်းထဲကို ဆက်ပြေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကနေ့မနက် ကျုပ်တို့လိုက်စစ်တော့ သွေးစက်တွေဟာ ကြံခင်းထဲမှာပဲ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြံပင်တွေ ကို လူတိုးပြီးသွားတဲ့ အရာတွေကတော့ ခင်ဗျားတို့ ခြံဘက်ကို ပြနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခင်ဗျားတို့ခြံကို ကျုပ်တို့ရှာချင်တယ်”

ခင်မောင်လေး၏ စော်ကားလှသော စကားများကို ကြားရသော အခါတွင် သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုအားလုံး၏ မျက်နှာများသည် ဒေါသဖြင့် နီရဲသွားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ထွေးမြင့်၏ ပါးစပ်များသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေ ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောတော့မည်ဟန် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအဖြစ်ကို သိမြင်သော သခင်လွန်းနိုင်က သားဖြစ်သူအား မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြည့်၍ ကြည့်လိုက် သည်။ ထိုအခါမှ ထွေးမြင့်သည် ဖခင်၏ဆိုလိုချက်ကို သိရှိသွားပြီး ဦးကျော်ညွန့်တို့လူစုနှင့် မျက်နှာလွှဲ၍ နေလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အကင်းပါးလှသော ဦးကျော်ညွန့်က ထွေးမြင့်ဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း သခင် လွန်းနိုင်အား မေးလိုက်သည်။

“ဒါ ခင်ဗျား သားလား”
“ဟုတ်တယ်”

ခြံတွင်းရှိ လူအားလုံးသည် ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ထွေးမြင့်ထံသို့ အာရုံ ရောက်လျက်ရှိ၏။ ဦးကျော်ညွန့်သည် ထွေးမြင့်၏ ပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်လိုက်ပြီး-

“မင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”
“ထွေးမြင့်”

“မင့်ကို မနေ့ညက ဒို့အိမ်နားမှာ မြင်လိုက်ပါတယ်၊ ဘာလုပ် လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော် မနေ့ညက ဘယ်မှ စသွားဘူး...”

* * *

(၈)

ခင်မောင်လေးနှင့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များသည် ဦးစွာပထမ လန့်ဆွေးလူ အိမ်ကြီးကို ငြိမ်စင်ရှာဖွေကြသည်။ ဦးထွန်းဘော်တို့ မိသားစု နေထိုင်ကြသော လန့်ဆွေး လူ အိမ်ကြီးသည် အထက်ဖျား မြန်မာပြည်တွင် တွေ့တောင့်တွေ့ရခဲသော နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ရတနာပုံ မင်းနေပြည်တော်သား ဖြစ်သည့် ရွှေဆင့်၏ ဖခင်ကိုယ်တိုင် တွပ်ကဲ၍ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော တစ်စင်းစာမျှရှိသော ကျွန်းသစ်များဖြင့် အိမ် တစ်ဆောင်အဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ တောင့်ချင်တိုင်းတောင့်၍ နိုင်ချင်တိုင်း နိုင်နေပါသည်။

ခင်မောင်လေးနှင့် နောက်ပါများသည် အားနာရမှန်းမသိ၊ ယဉ်ကျေးရ မှန်းမသိ၊ တစ်အိမ်လုံး ဗြောင်းဆန်အောင် မွှေနှောက်လျက် ရှိလေသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံအပြည့်မျှ စင်အထပ်ထပ် ပြုလုပ်၍ တင်ထားသော ဘာသာရေး စာအုပ်များ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် အခြားကျမ်းစာအုပ်များ၊ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များ၊ အင်္ဂလိပ် စာအုပ်များ စသည်တို့ကို လှန်လှောရှာဖွေရန် တာစူကြ သောအခါ၌ ကား-

“ဟေ့လူ... ဒီစာအုပ်တွေထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘာရှာမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ရှာတဲ့ သူခိုးဟာ စာမျက်နှာကြားထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေမယ် ထင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခိုးရာပါ ပစ္စည်း ရှာရအောင်ဆိုရင်လည်း ဘာတွေ ခိုးသွားလို့လဲ၊ စာအုပ်တွေ

ခိုးသွားတယ် ဆိုရင်လည်း ဒီလို စာအုပ်မျိုးတွေတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ကြိုးစင်တင်ပြီး ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ထောင်ချရမယ် ဆိုတဲ့ ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဥပဒေစာအုပ်တွေသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီစာအုပ် တွေက နယ်ချဲ့နဲ့ ကိုလိုနီ စနစ်ကို ဘယ်လို တွန်းလှန်ရမယ်လို့ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေပဲ”

သခင်လွန်းနိုင်က ယင်းသို့ ပြောလိုက်သောအခါတွင် ခင်မောင်လေး သည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော နဂါးနီတိုက်ထုတ် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ထိုအခါတွင် အခြား ပုလိပ်များသည်လည်း သူတို့ဆရာ၏ လမ်းစဉ်ကိုလိုက်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြ၏။

သူတို့သည် အိမ်ကြီးပေါ်တွင် ရှာဖွေပြီးသောအခါ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသော အဆောက်အဦငယ် တစ်ခုကို ရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်ကြပြန်သည်။ ဤ အကြိမ်တွင် ဝင်ရောက် သတိပေးလေသူကား ဦးထွန်းဘော်။

“ဟေ့... မင်းတို့ ဒီထဲကို ဝင်ချင်ရင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီးမှ ဝင်ကြ”

သူ စကားကြောင့် ရဲသားများသည် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ မြေလှမ်း တွန့်သွားကြသည်။ ဤတွင် ခင်မောင်လေးက...

“ဒါ အစိုးရ ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်နေတာဗျ”

“ဟေ့... မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ ဘာဝတ္တရားပဲ ထမ်းဆောင်ထမ်းဆောင် ဒီထဲကိုတော့ ဖိနပ်စီးပြီး မဝင်ရဘူး၊ ဒါ ဖိုတဲကွ၊ မင်းတို့ ဝင်ခွင့်ရင် ဝင်ကြည့်ကြ စမ်း”

ဦးထွန်းဘော်က ယင်းသို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်သောအခါတွင် ဖိုတဲဝသို့ ရောက်ရှိနေသော ပုလိပ်နှစ်ဦးသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိရှိကြသဖြင့် ခင်မောင် လေးနှင့် ဦးကျော်ညွန့်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ခင်မောင် လေးက တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်မည်ရှိစဉ် ဦးကျော်ညွန့်က လက်ကာ၍ တား လိုက်ပြီး-

“သူ ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ဝင်ရှာဟေ့၊ ကျန်တဲ့ကောင် တွေက ခြံထဲကို လိုက်ရှာကြ”

သို့နှင့် ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်ကို ချွတ်၍ ဖိုထဲသို့ ခေ့တရဲ ဝင်သွားလေ၏။ ကျန်ပုလိပ်များသည် ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားကြလေ၏။

ဖိုတဲ အဆောက်အဦ အတွင်းသို့ ဖိနပ်ချွတ်၍ ဝင်ရောက်ရန် ဦးကျော် ညွန့်က ပြောကြားလိုက်ခြင်းမှာမူ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း အဂ္ဂိရတ် ဝါသနာပါ သောကြောင့် ပြစ်လေ၏။

ဖိုတဲတွင်းသို့ ဝင်သွားသောပုလိပ်သည် အထူးတလည် ရှာဖွေစရာမရှိ စေ။ သံမဲတလင်းသည် ဖုန်တမြူမှ မရှိအောင် ပြောင်နေသည်။ အခန်းအကန့် ဝီရိဟူ၍ တစ်ခုမျှမရှိချေ။ စင်ကလေးများပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်ခြား၊ ပြဒါး စသော ပုလင်းများ၊ အရွယ်ရွယ် အမျိုးမျိုးသော လုံဖြူဖြူ၊ လုံနီနီ၊ လုံမည်းမည်းများ ဖားဖို အနီးတွင် ရှိသော မီးညှပ်၊ မီးပြောင်း၊ ရေအင်တုံ၊ နျော်မံသည့် ရွံ့အင်တုံ၊ မီးသွေးဖို၊ အခန်းထောင့်တွင် ရှိသော အရောင် တာဖိတ်ဖိတ်လက် နေသည့် ချော်ပုံ စသည်များကို တံခါးဝမှပင် လှမ်း၍ ခြင်သာပါသည်။

အတွင်းသို့ ဆင်းသွားသောပုလိပ်သည် မည်သည့်နေရာကို လှန်လှော ရှာဖွေရမည်ကို မသိရှိသဖြင့် ချော်ပုံအနီးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ကာ တောက်ပ ကြည်လင်သော ချော်တုံးချော်ခဲများကို ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုနေတော့၏။

“ဟေ့ကောင် ဒါချော်တွေကွ၊ အခွန်မဆောင်ဘဲ ထုတ်လာတဲ့ တျောက်စိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး”

ခင်မောင်လေးက ငေါက်ငမ်းလိုက်သဖြင့် ပုလိပ်သည် ကုတ်ချောင်း ချောင်းဖြင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် သူ အဖော်များကို ကူညီ၍ ရှာဖွေ ရန် ခြေအရှေ့ပိုင်းသို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ ပုလိပ် ခြောက်ယောက်သည် ခြံ အနံ့အပြားကို တစ်နာရီ နီးပါးမျှ ရှာဖွေကြသော်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့ရှိပါချေ။

သူတို့ သုံးလေးဦးအနက် လက်နက်များ သိုလှောင်ထားရာ ဝါးရုံ

တောကြီး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားမိကြသော်လည်း မည်သို့မျှ သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိပေ။ ကျောက်စိမ်းရောင် ဝါးနက်များ အပြတ်အသိပ် ပေါက်နေ သည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့၏ လက်နက်တိုက်ကြီးသည် 'ဂျီဘရော်လ်တာ' ခံတပ်ထက် ခိုင်ခံ့သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ပြောလည်း ပြောလောက် ပေသည်။ အကြောင်း မသိသူများအဖို့ သာမန် ဝါးရုံ တစ်ခုမျှသာဖြစ်၏။ ဝါးလုံးများ၊ ဝါးစုံများ၊ ဝါးခက်များသည် အောက်ခြေကိုပင် မတိုးနိုင်အောင် ပိတ်ဆို့ထားလေ၏။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် အပြင်ဘက်တွင် ပေါက်ရောက် နေသော ဝါးပင်များမှ အထက်သို့ တက်သွားပြီး တစ်ဝက်လောက် ရောက် သောအခါတွင် အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားပြီး အောက်သို့ အနည်းငယ် ပြန်ဆင်းလိုက်မည်ဆိုလျှင် အမိုးအကာနှင့် စနစ်တကျ ပြုလုပ်ထားသော လင့်စင် တစ်ခုကို တွေ့ရှိရပေမည်။ ယင်း လင့်စင်ပေါ်တွင် ထင်းရှူး သေတ္တာ ကြီးတစ်လုံး အပြည့်ထည့်ထားသော ဓားများ၊ ဝှံ့အိတ်ဖြင့် ပတ်ထားသော လှံများကို တွေ့ရှိရပေမည်။

သို့ရာတွင် ဦးကျော်ညွန့်တို့သည် နှစ်နာရီနီးပါးမျှ မြေလှန်၍ရှာဖွေကြ သော်လည်း သူတို့လိုချင်သည့် အရာကိုလည်း မတွေ့ရှိချေ။ သဲလွန်စလည်း မရပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် လက်လျှော့၍ တပ်ခေါက် ရန် ပြင်ဆင်ကြလေတော့၏။

ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ခင်မောင်လေးတို့၏ မျက်နှာများသည် ပုပ်သိုးလျက် ရှိပြီး ငယ်သားများမှာမူ ဆရာတွေ အကဲမလှသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်နှာ သေကလေးများဖြင့် ကြောင်စိစိ ဖြစ်နေကြ၏။

အောင်နက်နှင့် ရန်လုံသည် ကြီးချည်ထားသည့် ကြားမှပင် သူတို့ လူစုအား နှစ်ချီသုံးချီ ဟောင့်လိုက်ကြသေးသည်။

“ပြန်ကြတော့မလား... ဘာမှ မတွေ့ကြဘူးလား”
ဦးထွန်းဘော်က ဆေးတံကို မာန်ပါပါခဲရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဘာမှ မတွေ့ဘူး... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို မတွေ့တာဟာ ငိုပြီး ဆိုးတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ နားလည်ထားပါ”

“ဘာလို့ ပိုဆိုးရမှာလဲ”
“အခု... ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ရှိလူကုန် မရှိဘူး မဟုတ်လား”
“ဒါ ဘာပြုလဲ”
“ခင်ဗျား... သားနှစ်ယောက် ဘယ်သွားနေကြသလဲ”
“ကျုပ်မှာ သား ငါးယောက်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား မေးတာက ဘယ် နှစ်ယောက်ကိုလဲ”

“မောင်မင်းသိန်းက မြို့ထဲမှာ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူနေပြီး၊ မောင်ရဲအောင် ထာ ဘုရင့်အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ မောင်လွန်း နိုင်ကလည်း အခု ဒီမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကို မေးတာ ခဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကဲဗျာ... ရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်၊ မောင်မြင့်နိုင်နဲ့ မောင်အုံမောင် သယ်သွားနေကြသလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ... သူတို့ သွားချင်တဲ့ နေရာသွားမှာပေါ့... ကလေး တွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဦးကျော်ညွန့်သည် တုတ်ကောက်ကို လက်ညှိုးပေါ်တင်၍ တစ်ပတ် ထည့်လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“မနေ့ညက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ အိမ်နားမှာ မြင်လိုက်တဲ့ ခု ရှိတယ်”

ဦးထွန်းဘော်က ဆေးတံကို ပါးစပ်ချွတ်၍ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက် ၏။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ မြင်လိုက်တဲ့ လူမကလို့ တွေ့လိုက်တဲ့ လူပဲရှိရှိ ဆို၊ သူတို့က ယောက်ျားလေးတွေပဲ။ မိန်းမပိုးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ အလေလိုက်စရာ တွေလို့ အလေလိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါ အဲဒါပဲ၊ သူတို့က ယောက်ျားလေးတွေပဲ”

ဦးထွန်းဘော်၏ စကားကြောင့် ဦးကျော်ညွန့်၏ မျက်နှာသည် မီးခဲ တုံးကြီးလို ရဲရဲကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမှာ ကိုထွန်းဘော်... ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ မိုးကောင်းသားတွေ ဖြစ်ကြတာက လွဲလို့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံ တစ်လမ်းပါ။ ဘယ်သူက ဘာဆိုတာ တစ်နေ့တော့ သိကြမှာပေါ့”

“မှန်ပေဗျာ... တစ်ကွေ့တော့ ကောင်းကောင်းကြီး တွေကြဦးမှာပေါ့”

မိုးကောင်းသားကြီး နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိန်ခေါ်လိုက်ကြ သည်။ ကျောင်းတော်က ရန်စရှိခဲ့သူများမို့ ကမ္ဘာရန်အဖြစ် ကြေညာလိုက်ကြ ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

မိုးကောင်းသားများ၏ ရာဇဝင်ကို မည်သူက တင်နိုင်မည်နည်းဟု စောင့် ကြည့်ကြရန်သာ ရှိသည်။ ယခုအထိတော့ တစ်ဦးက အင်္ဂလိပ် အထိ တော်ရိ၊ တစ်ဦးက နယ်ချဲ့ကို ဆန့်ကျင်သူ။

အစဉ်အလာ ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ မိသားစု၏ ပဋိပက္ခသည် မိုးကောင်း အရေးတော်ပုံတွင် မြစ်ဖျားခံလေသည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲတစ်ခုမှ ပေါက်ဖွားလာ ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မှန်ကန်သော ပဋိပက္ခဟု ခေါ်ဆိုရပေမည်။

* * *

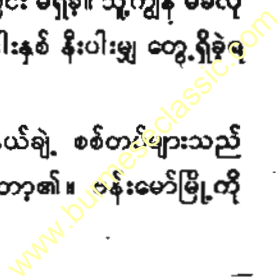
အခန်း ၄

(၈)

အိန္ဒိယဘုရင်ခံ လော့ဒ်ဒင်ဖရင်သည် ၁၈၈၅-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၀- ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံကို စစ်ကြေညာပြီးနောက် အရက်လေးဆယ် အတွင်း မှာပင် မြို့တော်မန္တလေးကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုက်တော့၏။ သီပေါ မင်းနှင့် မောင်းမစ်သံ ခြွေရံသင်းပင်းတို့ကို အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးသွားနိုင် ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် လွတ်လပ်ရေးကို မြတ်နိုးသော ပြည်သူပြည်သားများကို ကား အလွယ်တကူ ကျွန်သဘောက် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။ သူ့ကျွန် မခံလို သူများ၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံမှုများကို ဆယ့်ငါးနှစ် နီးပါးမျှ တွေ့ရှိခဲ့ရ လေသည်။

မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းတွင်ဆိုလျှင် နယ်ချဲ့ စစ်တပ်များသည် ဖန်းမော်မြို့ အရောက်တွင် ရပ်တန့်၍ သွားတော့၏။ ဖန်းမော်မြို့တို့

ကျားကျော်ရေး အခြေခံစခန်းအဖြစ် အသုံးပြုကာ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို တစစ သိမ်းပိုက်၍ ယူရလေသည်။ ၁၉၀၇-ခုနှစ် အထိပင် အင်္ဂလိပ် ကင်းစခန်းများသည် ကချင်များ၏ စီးနင်း တိုက်ခိုက်မှုကို ခံနေရပေသေးသည်။

ပထဝီဝင် အနေအထားအားဖြင့် အသွားအလာ ခက်ခဲသော ကချင်တောင်တန်းများကို မဆိုထားနှင့် မြေပြန့်ဒေသတွင် တည်ရှိသော မိုးကောင်းမြို့ကိုပင် အကြိတ်အနယ် သိမ်းပိုက်ခဲ့ရ၏။

မိုးကောင်း မြို့သူမြို့သားများသည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ ချီတက်လာပြီ ဆိုကတည်းကပင် ခုခံ တွန်းလှန်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်တို့သည် မိုးကောင်းမြို့သို့ ၁၈၈၆-ခု ဖေဖော်ဝါရီလတွင်မှ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ထိုးဖောက်သွားရောက်နိုင်ခဲ့၏။ ဗန်းမော် အရေးပိုင် မေဈာကွတ်သည် မိုးကောင်းမြို့အုပ်အဖြစ် အမတ်ကြီး ဦးကုလားကို ပြန်လည် ခန့်ထားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဦးကုလားသည် လအနည်းငယ်မှာပင် နေအိမ်၌ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရလေ၏။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် ၁၈၈၇-ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတွင် မိုးကောင်းမြို့သို့ ဒုတိယ အကြိမ်အဖြစ် စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းခွဲ၍ ချီတက်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့သည် နယ်သူနယ်သားများ၏ ခုခံခြင်းကိုလည်း မတွေ့ရ၊ ပူးပေါင်းခြင်းကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ ယင်းကြောင့် သူတို့သည် ဦးထွန်းကျော်ဆိုသူ အား မြို့အုပ်အဖြစ် ခန့်ထားခဲ့ကြပြန်၏။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ ပြန်သွား၍ များမကြာမီမှာပင် မြို့အုပ်သစ်သည် မိုးကောင်းမြို့တွင် မနေဝံ့ဟု ဆိုကာ ရာထူးကို စွန့်လွှတ်၍ ဗန်းမော်မြို့သို့ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်တို့သည် အသိခေါက်ခက်လှသော မိုးကောင်းမြို့ကို အပြီးအပိုင် သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ရန်အတွက် မျက်နှာဖြူနှင့် ဂေါ်ရခါး လက်နက်ကိုင် ၆၀၀ ခန့်ကို အမြောက် နှစ်လက် တပ်ဆင်၍ တတိယ အကြိမ်အဖြစ် လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါကျမှပင် မိုးကောင်း နယ်သားတို့သည် လျှို့ဝှက်စည်းလုံးနေရာမှ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ခုခံ တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။ ပထမတွင်

လမ်းဖြတ်တိုက်ပွဲများဖြင့် တိုက်ခိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အင်အားတောင့်တင်းလာသောအခါတွင် အလုံးအရင်းဖြင့် နယ်ချဲ့ကို တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

* * *

(၁)

အခိုင်အခံ တည်ဆောက်ထားသော မျက်နှာဖြူတို့၏ မိုးကောင်း ခံတပ်ကို မေလ ၂၀ ရက်နေ့ ၂၃ နာရီ အချိန်တွင် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများက သေနတ်ဖြင့် စတင် ပစ်ခတ်ကြလေတော့သည်။

မိုးကောင်း ခံတပ်ကို တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်ရသော လက်ဖတင်နှင့် အိလီယော့သည် သူ ကျွမ်းကျင်နားလည်ထားသော စစ်ပညာအရ ရန်သူ၏ အရိပ်အခြည်ကိုသာ စောင့်ကြည့်၍ နေလေသည်။ ရန်သူများသည် စည်သည့် အရပ်မှနေ၍ မည်သည့်အင်အားဖြင့် တိုက်ခိုက်နေကြောင်း သိရှိမှသာလျှင် မှန်ကန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သေနတ်သံများသည် တဖြည်းဖြည်း ကျသွားပြီး၊ နောက်ဆုံးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် ၎င်းတို့အား အဝေးမှနေ၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ထွက်ပြေးထားကြသော သူပုန်များကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန်အတွက် လက်ဖတင်နှင့် နှစ်ဦးဦးစီးသော စစ်သားတစ်ရာခန့်သည် မြို့အပြင်ဘက် လယ်တောများဆီသို့ ချီတက်သွားကြလေ၏။

ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ မိုးကောင်းမြို့သည် ငြိမ်သက်နေ၏။ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသည် မည်သည့် ရန်သူကိုမျှ မတွေ့ရှိရ။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် လယ်တောထဲတွင် စခန်းချနေပြီးနောက်

နံနက် အရက်ဦး အချိန်တွင် မြို့ကိုဖြတ်၍ တပ်စခန်းသို့ ပြန်လာကြ၏။ အင်္ဂလိပ် စစ်သားများသည် ဘုရားလေးဆူ အနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ရှမ်းဘာသာဖြင့် ညာသံပေး၍ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရတော့၏။

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများသည် နယ်ချဲ့ကြေးစား တပ်များကို လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်း၍ ဣန္ဒြေရရ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ တူမီးသေနတ်များကို တစ်ချက်ချင်း မှန်မှန်ပစ်ခတ်လျက် ရှိရာ ကျည်တစ်ချက် အသက်တစ်ချောင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ဂေါ်ရခါးနှင့် မျက်နှာဖြူ စစ်သားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးကုန် တော့၏။

ကြေးစားစစ်သားများမှာ မဆုတ်သာ မပြေးသာတော့သဖြင့် အသေအကျေ ခုခံရလေတော့၏။ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သူများ၏ အင်အားမှာ လေးရာခန့် ရှိလေသည်။ တိုက်ပွဲသည် တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာပြီး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သူများက တုတ် ဓားတို့ဖြင့် အတင်းဝင်ရောက် အတင်း ထစ်ခုတ်ကြရာ ကြေးစား စစ်သားများသည် လုံ့စွပ်များဖြင့် ခုခံရလေ၏။

နံနက် လေးနာရီခွဲလောက်တွင် စတင်သော တိုက်ပွဲသည် နေ့မှန်း တည့်ချိန်လောက်တွင်မှ ပြီးဆုံးလေသည်။ ရှစ်နာရီ နီးပါးမျှ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ရာဝယ် လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများဘက်တွင် တူမီး သေနတ် ပင် စုံစေ့အောင် မရှိခြင်း၊ အခြေခံ စစ်ပညာ ကျွမ်းကျင်မှု ကွာခြားခြင်း၊ စနစ်တကျ ခေါင်းဆောင်နိုင်မှု မတူခြင်းတို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် လွတ် မြောက်ရေးတပ်သားများသည် ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ရလေ၏။ ဤတိုက်ပွဲတွင် နစ်ဘက်စလုံး အထိအခိုက် အကျအဆုံးအား ကြီးလှပေသည်။

လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများသည် မိုးကောင်းမြို့ကို ဖြတ်၍ ဆုတ်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်တို့သည် ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှပင် ဖမ်းဆီးရမိလိုက်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။ မြို့သူမြို့သားများ၏ ကူညီမှုကြောင့် ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်၍ ဆက်လက် မဆုတ် ခွာ နိုင်သူများပင် အင်္ဂလိပ် လက်သို့ မကျရောက်ခဲ့ချေ။

မြို့သူမြို့သားများသည် ဒဏ်ရာ အနည်းငယ်သာ ရရှိသူများအား ဆေးဝါးထည့်ပြီး မြို့ပြင်သို့ ပို့ပေးခြင်း၊ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်သူများအား မြို့ထဲမှာပင် ငှက်ထားပြီး ဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်းသော အခါတွင်မှ လိုရာသို့ ပို့ပေးခြင်းများကို စည်းလုံးညီညွတ်စွာ လုပ်ဆောင်ကြလေ၏။

ဤမိုးကောင်းတိုက်ပွဲတွင် ပြောင်မြောက်စွာ ပါဝင်ခဲ့သော ဦးထွန်း တော်၏ ဖခင် ဦးအောင်ထွန်းသည် မျက်နှာဖြူ စစ်သားနှစ်ဦးကို ငှက်ကြီး တောင် ဓားဖြင့် ပိုင်းဖြတ်အပြီးတွင် ကျည်သုံးတောင့် အသင့်ခံရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရဲမက်များနှင့်အတူ ဆုတ်ခွာခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ မြို့စွန့်၍ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်း တစ်ခုတွင် ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်း နေခဲ့ရ၏။

ထိုအိမ်ကား ဝန်ထောက် ဦးကျော်ညွန့်၏ ဖခင် ဦးမင်းအို၏ အိမ်ပင် တည်း။

(ဂ)

ဦးအောင်ထွန်း၏ အိမ်သည် မိုးကောင်းမြို့တွင်းမှာပင် ရှိသော်လည်း လုံခြုံမှု အရ နေအိမ်သို့ မပြောင်းရွှေ့တော့ဘဲ ဦးမင်းအို၏ အိမ်မှာပင် ၁၀ ရက်ခန့် ဆေးဝါးကုသ၍ နေခဲ့ရ၏။ ရှမ်းဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ ကုသမှုအရ အနာများ ကျက်သွားသောအခါတွင် သွေးသောက်များနှင့် သွားရောက် ပူးပေါင်းရန် အတွက် ရွာကလေး တစ်ရွာအနီးသို့ ဦးအောင်ထွန်းအား ဦးမင်းအိုတို့ အိမ်မှ ပင် လိုက်ပို့ပေးလေ၏။

သို့ရာတွင် လိုက်ပို့သူများ ပြန်သွားပြီး ၁၅ မိနစ်ခန့် အကြာမှာပင် ဦးအောင်ထွန်းအား အင်္ဂလိပ်တပ်က ရွာထဲရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဝိုင်းဝန်း ဖမ်းဆီးပြီး ရက်စက်စွာ ခေါင်းဖြတ်၍ သတ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ယင်းအဖြစ်ကို ကြားသိရသောအခါတွင် နယ်သူနယ်သားများက ဦးမင်းအိုတို့အား သစ္စာဖောက်အဖြစ် စွပ်စွဲကြလေ၏။ ဦးမင်းအိုတို့ကလည်း မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခါက မည်သူမျှ သက်သေ မပြနိုင်ပါချေ။

သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်များအရမူ ဦးမင်းအိုတို့ မိသားစု သည် အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဦးအောင်ထွန်း၏ အဆက်အနွယ်တို့သည် နယ်ချဲ့ကို ထာဝရ ဆန့်ကျင်သူများ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

* * *

(၈)

သူပုန် တစ်ဦးအဖြစ် ခေါင်းဖြတ်၍ အသတ်ခံသွားရသည့် အချိန်တွင် ဦးအောင်ထွန်းသည် အသက် ၃၀ အရွယ်သာ ရှိသေး၏။ သူ့တွင် မိခင်အို တစ်ဦး၊ နာမကျန်းနေသော ဇနီးနှင့် ခြောက်နှစ်ရွယ်သားကလေး မောင်ထွန်း ဘော်တို့သည် ခိုကိုးရာမဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ များမကြာမီမှာပင် မောင်ထွန်း ဘော်၏ အဘွားနှင့်မိခင် မုဆိုးမတို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန် အန်စွ ရောက်သွားကြလေတော့၏။

ထိုအခါတွင် မောင်ထွန်းဘော်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှတစ်ပါး အားကိုးရာ မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် မောင်ထွန်းဘော်သည် လောကဓံ၏ ရက်စက်မှုနှင့် နယ်ချဲ့ အလိုတော်ရိများကို လက်စားချေလိုသူ တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဘုန်းကြီးက ပခွင်းခံရန် ပြောသည်ကို ငြင်းပယ်ပြီး ကိုယ်ခူး တိုယ်ချွန်ခဲ့လေသည်။

သူသည် အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလုပ် အမျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင် စားသောက်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ကမ္ဘာပေါ်မှ

ပျောက်ကွယ် မသွားစေရန် ထိန်းသိမ်းခဲ့လေသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက လုပ်ငန်း အတည်တကျ မရှိသူများ စွန့်စားကြသည့် လမ်းစဉ်အတိုင်း သူသည် ကျောက်စိမ်းတွင်းသို့ သွားရောက်ကာ ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် လည်း ကောင်း၊ အစုစပ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဝိုင်ရှင်နှင့် ထက်ဝက်စား တွင်းတူး သမားအဖြစ် လည်းကောင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထောင်ကျော် ကျောက် တစ်လုံးလောက်မျှပင် အောင်မြင်ခြင်း မရှိလေသဖြင့် နောက်ဆုံး တွင် သေချာသော ကျောက်ကုန်သည် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။

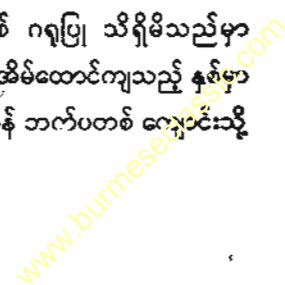
ထိုသို့ ကျောက်ကုန်သည်လေး အဖြစ်နှင့် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ သွားလာ ကူးသန်းရင်းမှ ကြံခင်းရှင်၏သမီးချော ရွှေဆင့်နှင့် အကြောင်းပါကာ မြစ်ကြီး နားမြို့တွင် အခြေစိုက်ခဲ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုမူ သူသည် လန်ဆွေးလူ မြစ်ကြီးတွင် သူပုန် မိသားစု၏ အကြီး အကဲ တစ်ဦးဖြစ်၍ နေပေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ မျက်မှန်းကျိုးလျက်ရှိသော နယ်ချဲ့ အလိုတော်ရိများကိုကား အောင်မြင်စွာ လက်စားချေနိုင်ခြင်း မရှိ သေးပေ။

ထိုမျှသာမက နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သော ဆွေစဉ် မျိုးဆက် ရန်သူလည်း ဖြစ်သော ဦးကျော်ညွန့်က သူတို့အား ချေမှုန်းပစ်ရန် ဝင် ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိချေတော့သည်။

ဝန်ထောက်မင်း ဦးကျော်ညွန့်သည် သူ့ထက် အသက် ဆယ့်ငါးနှစ် ချွ ငယ်လေသည်။ သူ့ဖခင် ခေါင်းဖြတ်ခံရသည့် အချိန်က ဦးကျော်ညွန့်ကို မွေးဖို့ မဆိုထားဘိ၊ ဦးကျော်ညွန့်၏ဖခင် ဦးမင်းဘိုသည်ပင် အိမ်ထောင် မကျသေးချေ။

ဦးကျော်ညွန့်အား လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဂရုပြု သိရှိမိသည်မှာ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ရောက်မှပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ အိမ်ထောင်ကျသည် နှစ်မှာ ဝင် ဦးကျော်ညွန့်သည် မြစ်ကြီးနားမြို့ရှိ အမေရိကန် ဘက်ပတစ် ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအခါ၌ပင် ဦးကျော်ညွန့်၏ ဖခင် ဦးမင်းဘိုသည် မြို့အုပ်ဖြစ်လျက် ရှိချေပြီ။ နယ်သူနယ်သားများအား ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းလျက် ရှိချေပြီ။ သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည့် အမျိုးသမီးမှာ မြေပိုင်ရှင်သမီး ဖြစ်သဖြင့် သူ့အား မြေပိုင်ရှင်မြို့အုပ်ဟု ခေါ်ရပေမည်။ မြေပိုင်ရှင်၏ သမီးနှင့် မြို့အုပ် ညားကြသောအခါတွင် ထိုအရပ်ဒေသရှိ လယ်သမားတို့သည် ခေါင်းမဖော်နိုင်ကြတော့ပေ။

ဦးကျော်ညွန့်သည် မြို့အုပ်သာဖြစ်သဖြင့် အာဏာတွင် ယစ်မူးစိတ် မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ မြေးဖြစ်သဖြင့် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် လယ်သမားများ ဆင်းရဲသားများကို သူနှင့်တန်းတူသော လူသတ္တဝါများဟု မမှတ်ထင်ခဲ့ပေ။

သူသည် အမေရိကန် ဘက်ပတစ်ကျောင်းမှ ၁၀ တန်း အောင်မြင်သော အခါတွင် ကာလကတ္တား တက္ကသိုလ်သို့ ပညာသင်ကြားရန် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ သူ ပြန်ရောက်လာသော အခါတွင်ကား အာဏာပြင်းသော ဝန်ထောက်မင်းကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

သို့ဖြင့် သူသည် ဦးထွန်းဘော်တို့၏ သူပုန် မိသားစုနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် သူ့အား ဒုက္ခအပေးဆုံး လူသုံးယောက်မှာ ဦးထွန်းဘော်၏ သားသုံးယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်၊ ကိုအုံမောင်၊ ကိုမြင့်နိုင်။

ဦးထွန်းဘော်၏ သားအကြီးဆုံး သခင်လွန်းနိုင်သည် ဦးကျော်ညွန့်ထက် ၁၀ နှစ်မျှသာ ငယ်လေသည်။

* * *

(၆)

အင်္ဂလိပ် မိစ္ဆာများနှင့် ၎င်းတို့၏ လက်ပါးစေများကို တိုက်ခိုက်ရန် အတွက် ဦးထွန်းဘော်၏ အစီအစဉ်မှာ ပထမဆုံး မျိုးဆက် မတိမ်ကောရန်၊ ဒုတိယ စီးပွားရေး တည်ငြိမ်မှုရှိရန်၊ တတိယ သူ၏ အဆက်အနွယ်များ ခေတ်ပညာ တတ်မြောက်စေရန်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ယင်း စီမံကိန်း သုံးရပ်ကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်လျှင် နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးတွင် သူ့တာဝန် ကျေပွန်ပြီဟု ယူဆလျက် ရှိပါသည်။ ကျန်သည့် အပိုင်းကို သူ့သားများနှင့် သူ့အမျိုးအနွယ်များက ဆက်လက်ထမ်း ဆောင်သွားလိမ့်မည်ဟု မှတ်ယူထားလေသည်။

အကြမ်းဖျဉ်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် သူ လုပ်ငန်းစဉ် သုံးရပ်စလုံး အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူနှင့် ရွှေဆင့် သို့မဟုတ် လူငယ်များ၏ အခေါ်အရ အမေဆင့်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် မြေပိုင်ဖြူး သာယာခဲ့ပြီး သားသမီး ခြောက်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ သားအကြီး နှစ်ယောက်ပင် အိမ်ထောင်ကျ၍ မြေးသုံးယောက် ရရှိလေပြီ။

စီးပွားရေးအရလည်း မိသားစုများ အားလုံးသည် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်မှန်မှန်စားနိုင်သည့် အဆင့်တွင် ရှိကြသည်။

သားသမီးများ ခေတ်ပညာ တတ်မြောက်ရေး ကိစ္စတွင်ကား ဦးထွန်းဘော်သည် အတော်ပင် ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရသည်။ သူ့ လုပ်ငန်းစဉ် အောင်မြင်သည်ဟု မဆိုနိုင်သလို ရုံးနိမ့်သည်ဟုလည်း မပြောနိုင်ပါပေ။

သားအကြီးဆုံး ကိုလွန်းနိုင်ကို ကျောင်းထားရသည့် အချိန်က သူ၏ စီးပွားရေး အဆောက်အအုံသည် မခိုင်မာသေးပေ။ စားပွဲခုံကလေး တစ်ခုနှင့် ဈေးအနီးတွင် နာရီပြင် စားနေရသည့် ကာလဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလွန်းနိုင်သည် ခုနစ်တန်းမှ ထွက်၍ သူ့အလုပ်တွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် အခန်းတစ်ခန်း ငှား၍ နာရီနှင့် ဗက်ဘီး ပြင်ဆိုင်ကို ပူးတွဲဖွင့်လှစ်ကာ အငယ်များကို ပညာသင်ကြားပေးရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဒုတိယသား ကိုမင်းသိန်းသည် ပညာရေးတွင် မည်သို့မျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသည်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလေသည်။ ကိုမင်းသိန်းသည် ဉာဏ်ထိုင်းရသည့်အထဲတွင် ကျောင်းမှန်မှန် မတက်ဘဲ လေလွင့်၍နေသဖြင့် နှစ်နှစ်မှ တစ်တန်းလောက်သာ တက်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံး ငါးတန်းတွင် သုံးနှစ်ဆက်၍ ကျသဖြင့် ကျောင်းမှထုတ်ကာ ဆိုင်တွင် စက်မှုပညာသင် ပေးရလေသည်။ ကိုမင်းသိန်းသည် ပညာရေးတွင်သာမက အခြားနိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးများတွင်လည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ မယ်ဒလင်တစ်လုံးနှင့် ရွာရိုးလျှောက်လျက် ရှိလေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ရည်းစား အမြောက်အမြားရှိပြီး သားသမီးများ ရသည့်တိုင်လည်း မိန်းမမူပွေဆဲပင် ရှိလေသည်။

တတိယနှင့် စတုတ္ထသားများ ဖြစ်ကြသော ကိုအုံမောင်နှင့် ကိုမြင့်ခိုင်သည် ပညာကို ကြိုးကြိုးစားစား သင်ယူ၍ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ဆယ်တန်းကို အလွယ်တကူပင် အောင်မြင်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးထွန်းဘော်နှင့် တိုလွန်းနိုင်တို့ မည်မျှ ကြိုးပမ်း ကြံစည်ကြစေကာမူ သူတို့ နှစ်ဦးကိုကား တက္ကသိုလ်သို့ မပို့နိုင်ကြသေးပေ။ သူတို့အောက် နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ကျောင်းထားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကျောင်းမှ ထွက်၍ တစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံဆိုင် ဖွင့်လေသည်။ တစ်ယောက်က သတင်းထောက် လုပ်လေသည်။

ဤတွင် ဖခင်နှင့် သားကြီး သုံးယောက်သည် အငယ်နှစ်ဦး၏ ပညာရေးကို ရှေ့တန်းတင်ကြလေသည်။ အငယ်ဆုံးသော သူမှာ သမီးမိန်းကလေး ဖြစ်သဖြင့် ခယ်တန်းမှပင် ထွက်စေကာ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်သော မိခင်ကို ကူညီစေပါသည်။

ယင်းကြောင့် အငယ်ဆုံး ဖြစ်သော သားဖြစ်သူ မောင်ရဲနောင်ကို အထူးပင် အားထား မြေတောင်မြောက်ကြလေသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် အများနည်းတူ ပညာ သင်ကြားနိုင်အောင် ထောက်ပံ့ကြလေသည်။ မချို့မတဲ့ မျက်နှာ မငယ်ရအောင် မိဘနှင့် အစ်ကိုကြီးများက အငတ်အပြတ်

ခံ၍ ပါရမီ ဖြည့်ကြလေသည်။ မောင်ရဲနောင်သည် လူကြီးများ အလိုရှိသည့် အတိုင်းပင် ဘီအက်စီ ဂုဏ်ထူးတန်းကို လွယ်ကူစွာ အောင်မြင် သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ကျောင်းပညာတွင်ထူးချွန်သလောက် အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်ကား ခေါင်းပါးလှလေသည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်ကိုများက ဆူပူ မာန်မဲ တားမြစ်သည့် ကြားကပင် သူသည် နယ်ချဲ့ကြေးစား စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ဦးထွန်းဘော်သည် သားငယ်၏ အပြုအမူကြောင့် မစားနိုင် တိုင်ငိုင်ဖြင့် အရူးကြီးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားသေး၏။ တစ်လခန့် ကြာမှ သူ့စိတ်ကို သူဖြေနိုင်သွားသည်။

ကျွန်စိတ်ပေါက်သွားသူ ကိုရဲနောင် မိန်းမမူပွေနေသော ကိုမင်းသိန်းနှင့် သမီးငယ် ညိုညိုတို့ကို ဖယ်ထားလိုက်သည့်တိုင် ဘမျိုးဘိုးတူသည့် သားကြီး သုံးဦးက ရှိနေပေသေးသည်။

သခင်လွန်းနိုင်၊ ကိုအုံမောင်နှင့် ကိုမြင့်ခိုင်တို့ သုံးဦးစလုံးသည် တက်ကြွသော ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း ကွဲပြားသည့် နေရာများလည်း ရှိပေသေးသည်။ ကိုအုံမောင်နှင့် ကိုမြင့်ခိုင်သည် ရှေ့ခိုခိုမှ ဖော်လှယ်ရုံစစ်တို့ကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိပြီး သခင်လွန်းနိုင်မှာကား ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ပူးပေါင်း၍ သိဒ္ဓိထူးများတွင်သာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သည် နယ်ချဲ့ကို မလိုလားသည့် နေရာတွင် တား စိတ်ဝမ်းမကွဲကြပေ။ သူ့သားသုံးယောက်ကို မြို့နယ်လူထုက အားကိုးချစ်ခင်နေသည့်အတွက် ဦးထွန်းဘော်သည် အားရဝမ်းသာ၍မဆုံး၊ အနောက်ဥရောပတွင် မဟာမိတ်များ အရေးနိမ့်နေပြီး အရှေ့အာရှတွင် ဂျပန်၏ ကြိုးဝါးသံ ကျယ်လောင်လာသည့်အတွက် ဦးထွန်းဘော် ကျေနပ်၍မဆုံး။ သူ ကိုယ်တိုင် ကမကထ ပြုလုပ်၍ မိုးကောင်း အရေးတော်ပုံ တပ်သားများ အသုံးပြုခဲ့သော သက်ကယ်တစ်ထောင် အစီအစဉ်ကို လုပ်ကိုင် ပေးလိုက်ရသဖြင့် ပီတိဖြစ်၍ မဆုံး။

သူ့စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေမိသည်မှာ

သူ့သား မြင့်ခိုင်သည် နယ်ချဲ့နှင့် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများကို မုန်းတီးဆန့်ကျင် ပါလျက်နှင့် သူတို့၏ ရန်သူ အင်္ဂလိပ် အလိုတော်ရိုဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးကို မှ ရွေး၍ မျက်စိကျနေသည့် အဖြစ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုပင် သူ့သားသည် အသက် အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ်လောက်အောင် သေဆုံးဖြင့် အပစ်ခံခဲ့ရပေပြီ။ သူ့အိမ်နှင့် သူ့ခြံသို့လည်း ကျော်ညွန့်တို့လူစု လာရောက်၍ စော်ကားမော်ကား သည့် အမှုအရာဖြင့် ခိုးရာပါပစ္စည်း ရှာဖွေသွားကြပေပြီ။

သို့ရာတွင် သူ့သားသည် ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အလေလိုက်စရာ မိန်းမတွေ့၍ အလေလိုက်သည် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဟု သမီးရှင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့စကားကြောင့် တစ်ဖက်သား အခံရ ခက်သွားသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် သူ့သားနှင့် ရန်သူ သမီး ချစ်ခင်နေကြသည်ပင် ကောင်းသလိုလိုဟု ထင်မြင်မိပြန်သည်။ သူက ယောက်ျားလေးရှင်ဖြစ်၍ ဘာမျှ နာစရာမရှိ။ နာချင်းနာလျှင် သမီးရှင်ကသာ နာရပေမည်။

မှန်ပေသည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် သူ့သမီးအတွက် အတော်ပင် နာသာခံခက် ဖြစ်နေလေသည်။ မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။

ယင်းကြောင့်လည်း ဦးထွန်းတော်နှင့် ဦးကျော်ညွန့်သည် ကိုယ်အငြိုး နှင့် ကိုယ်မို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ ကောင်းကောင်းကြီး တွေ့ကြရ ဦးမည်ဟု တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိန်ခေါ်ကြိမ်းဝါးလိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

* * *

အခန်း ၅

(က)

လန်ဆွေးလူ ခြံကြီးမှ အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ဦးသည် နပမ်းကွင်းတောင်း တစ်လုံးဖြင့် မြစ်ကြီးနားမြို့ဈေးထဲတွင် လိုအပ်ရာရာများကို ဝယ်ခြမ်းလျက် ခြံကြသည်။

ညီညိုသည် အပျိုရည် ပြည့်လျမ်းလျက် ရှိလေသည်။ အရွယ်အား ဖြင့် အသက် နှစ်ဆယ် မပြည့်လှလှ ပြည့်လှလှ ဖြစ်လေသည်။ အရပ် အမောင်းမှာ အစ်ကိုများ နည်းတူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းမို့ ဈေးထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ပေါ်လွင်လှသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကစားခုန်စား သက်တွင် ဝါသနာပါပြီး ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းများ အစဉ်တစိုက် ယူခဲ့ သဖြင့် တင်သားများ လုံးအိ၍ နေလေသည်။ ရင်သားများသည် ချွန်းမို့လျက် နို့လေသည်။ လုံချည်ကို မလျော့မတင်း ဝတ်၍ထားသည့် တိုင်းအောင်ပင် ခါးကလေးသည် ကျစ်၍ နေလေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြံ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်လိုက်သည်ရှိသော် ညိုညိုသည် အဘယ်မျှပင် ကိုယ်ထည် အချိုးအစား ကျနစေကာမူ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းနှင့် ရှစ်စဖွယ်ကောင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး မဟုတ်ချေ။ လူတောထဲတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားများ ဝေးဝေးမှ ကွင်းရှောင်သွားစေသည့် တောင့်တင်းသော အလှမျိုးသာ ဖြစ်ပေသည်။ အစ်ကိုများကြားတွင် တစ်ယောက်တည်း ကြီးပြင်းလာရသည့် နမငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူပုန်စိတ် ကိန်းအောင်းသူများ ကြားတွင် ရင့်ကျက်လာရသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူမ၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု၊ လှုပ်ရှား သွားလာမှုတို့သည် မာကျောလျက် ရှိလေသည်။

အထူးသဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာသည် မခိုတရီမှု လုံးဝ ကင်းစင်၍ နေချေသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းစုံတွင် အပြုံးငွေ့ရှိပြီး မျက်လုံးစုံတွင် ကြင်နာမှု ရှိသည်ကိုကား တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ညိုညိုနှင့်တွဲ၍ လျှောက်သွားရတိုင်း မနှင်းရီအဖို့ နဂိုရှိသည်ထက် ပို၍ ပို၍ ကျုံ့ငယ်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ အမှန်မတော့ မနှင်းရီသည် ပုဂံငယ်ငယ် သေးသေးသွယ်သွယ်လေး ဖြစ်သောကြောင့်မဟုတ်။ မြန်မာ အမျိုးသမီးများ၏ မှန်တမ်း အချိုးအစားထဲကပင် ဖြစ်ပါသည်။ ညိုညိုကသာ ရှားပါးသော မြန်မာ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦးဖြစ်နေသောကြောင့်။

မနှင်းရီသည် ကလေးတစ်ယောက် အမေ ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင်ပင် အပျို တစ်ယောက်ပဲလားဟု ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူမ ကိုယ်တွင် တပ်မက်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ အဖွဲ့အဖွိုး အတင်းအမိုတို့ မဟုတ်မူဘဲ ကြည့်လင်သော မျက်နှာကလေးသာ ဖြစ်လေသည်။ မျက်လုံးကလေးများ သည် စိုရွှန်း၍ တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသည်။ ပါးပြင် နှစ်ဖက်သည် နုနုအိအိ ပန်းဝတ်လွှာ လေးများဖြစ်ဘိသို့ မေးအလယ် တည့်တည့်တွင် ချိုင့်ခွက် ပိစိညက်ကလေးသည် တစ်မျက်နှာလုံးကို ပြုံးသောအသွင် ဆောင်စေသည်သို့။

တစ်ဦးက ဖွံ့ဖြိုးထည်ဝါ၍ တစ်ဦးက နွဲ့နှောင်းသွယ်လျသော

အမျိုးသမီး နှစ်ဦးသည် ဈေးသူဈေးသားများနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသော အသိမိတ်ဆွေများကို ရယ်မောနှုတ်ဆက်လျက် အဝယ်အခြမ်း ကောင်းနေကြပါသည်။

လန်ဆွေးလူခြံနှင့် မြို့မဈေးသည် နှစ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးပြီး ခြေလျင်ခရီး သွားရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များဝယ်ရန် မလိုအပ်လှ၍ လည်းကောင်း သူတို့သည် နှစ်ရက်မှ တစ်ခါလောက်သာ ဈေးသို့ လာတတ်ကြပါသည်။ ယင်းသို့သော အခါတွင်လည်း နေ့ခင်း စားသောက်ရန် မုန့်ပဲသရေစာများကို လည်းကောင်း၊ ဟင်းချက်ဖွယ်ရာ အခြောက်အခြမ်းများကို လည်းကောင်း သူတို့ခြံတွင် မရှိသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို လည်းကောင်း နပန်းကွင်းတောင်းအပြည့် ဝယ်သွားတတ်ပါသည်။

ညိုညိုနှင့် မနှင်းရီသည် မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ မိုင်းနားနောင်တာလော၊ ဇီးကျွန်း၊ ဝိုင်းမော်၊ ဆတ်ချို စသော ရွာများမှ လာရောက်၍ ရှမ်းမများ ရောင်းချသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်တန်းတွင် လတ်ဆတ်သော မုန့်ညင်းဖူးများကို ဝယ်ခြမ်းနေစဉ် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်၍ ထားလေ၏။

ခေါင်းပေါင်းအနက်ကြီး ပေါင်းထားသော ရှမ်းတရုတ်မကြီးထံမှ ငြိန်အမ်းငွေများကို ရေတွက်၍ ယူနေသော မနှင်းရီအား ညိုညိုက လက်တုတ်၍ တစ်နေရာသို့ မျက်လုံးဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည် သူတို့နှစ်ဦး ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာနေသည်ကို မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

သူတို့သည် မည်သို့မျှ မပြုမူ တတ်တော့ဘဲ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသော ယဉ်ယဉ်မြဲကိုသာ ငေးကြောင်၍ စောင့်ကြည့် နေကြရတော့သည်။

* * *

(၅)

လန့်ဆွေးလှခြေမှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့် ဝန်ထောက်ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးတွေ့
ယဉ်ယဉ်မြတို့ ဈေးထဲတွင် တွေ့ကြသည့် နေ့သည် တန်ခူးလဆန်း သုံးရက်
နေ့ ဖြစ်လေသည်။ သို့မဟုတ် ကြံခင်းထဲတွင် ကိုမြင့်ခိုင် တစ်ယောက်
သေနတ် ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးနောက် တတိယမြောက် နံနက်ခင်း
ဖြစ်ပေသည်။

လကွယ်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များသည် လည်းကောင်း၊ နောက်
တစ်နေ့နံနက်တွင် လန့်ဆွေးလှမြသို့ ဦးကျော်ညွန့်တို့ လာရောက်ရှာဖွေ
သွားသည့် အဖြစ်သည် လည်းကောင်း၊ အားလုံးပင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
ပူပူနွေးနွေးသာ ရှိနေချေပေသေးသည်။

သူတို့ သုံးဦးသား၏ စိတ်တွင် ယင်းအဖြစ်ဆိုးများသည် ခုတင်
ကလေးကမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များဟုပင် ထင်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ယခင် ကတည်းကပင် သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မည်သူမည်ဝါ
မှန်း သိရှိထားကြသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖူးမျှ နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုံးခြင်း
မပြုခဲ့ကြဖူးသည့် အထဲတွင် ယခုလို မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များ
နောက်ပိုင်း၌ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကြရမည့် အရေးမှာ မလွယ်ကူပေ။

ယင်းသို့ ရှိစေကာမူ ယဉ်ယဉ်မြသည် လန့်ဆွေးလှ အမျိုးသမီး နှစ်ဦး
ထံသို့ ခြေလှမ်း မပျက်ဘဲ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး လျှောက်လာလျက် ရှိလေ
သည်။

အဘယ် သဘောထားဖြင့် အဘယ် စကားကို ပြောဆိုရန် ယဉ်ယဉ်မြ
သည် သူတို့ထံ လာနေကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှပင် မမှန်းနိုင်ကြသည့်
အတွက် ညီညီနှင့် မနင်းရိသည် ယဉ်ယဉ်မြကို ကြည့်လိုက် သူတို့ အချင်း
ချင်း ကြည့်လိုက်ဖြင့် ရှိနေကြပါသည်။

ယဉ်ယဉ်မြ၏ နောက်တွင် ခြောက်လုံးပြူး တကားကားဖြင့် ဝန်
ထောက်မင်းကို လည်းကောင်း၊ မျက်နှာပေါက် ဆိုးလှသော ဝန်ထောက်
ကတော်ကို လည်းကောင်း၊ တခြား ရန်သတ္တရ ပြုမည့်သူ တစ်ဦးဦးကို
လည်းကောင်း မတွေ့ရှိရသဖြင့် သူတို့အဖို့ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာတော့ မရှိလှပေ။

ယဉ်ယဉ်မြကို ကြည့်ရသည်မှာ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးဖြင့်လည်း
မဟုတ်၊ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ရွှင်ပြုံး၍လည်း မဟုတ်။

* * *

(၈)

ယဉ်ယဉ်မြသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော အခါတွင် စိုးရိမ်
မကင်းသည့် အမူအရာဖြင့် ပတ်ပတ်လည်ကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်
လိုက်ပြီးနောက် ညီညီ၏လက်ကို ဆွဲ၍-

“ညိုတို့ကို ပြောစရာရှိတယ်၊ ဟိုဘက်နား သွားရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ညီညီအား ဈေးအရှေ့ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားလေ
သည်။ မနင်းရိမှာလည်း နားပန်းကွင်းတောင်းကြီး မနိုင့်တနိုင်ဖြင့် နောက်မှ
လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ဈေးသည် တာရီးလမ်းမကြီးကို ဦးတည်၍ တည်ဆောက်ထားသည်
ဖြစ်ရာ တာရီး တစ်ဖက်တွင် ခြေတံရှည်အိမ် အချို့နှင့် ဧရာဝတီမြစ်သာလျှင်
ရှိသဖြင့် ဈေးအရှေ့ပိုင်းသည် အမြဲတမ်းလိုပင် လူသွားလူလာ နည်းပါး လှပေ
သည်။ ဈေးသည်များကလည်း လူစည်ကားသော အနောက်တောင်ဘက်
တိုသာ လှ၍ ထွက်ကြသည်။

အမျိုးသမီး သုံးဦးသည် အိုးတန်း အရှေ့ဘက်ထိပ် လက်ခုပ်ပင်ကြီး
အောက်တွင် ဖိုခနောက်ဆိုင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ယဉ်ယဉ်မြသည် ယခုထက်

တိုင် ညိုညို၏ လက်ကို မလွှတ်သေးချေ။ မနင်းရီက ဈေးခြင်းတောင်းကို မြေကြီးပေါ်သို့ ချထားပြီးလိုက်သောအခါတွင်မှ ယဉ်ယဉ်မြဲက လေသံဖြင့်...

“ကိုမြင့်နိုင်ရော”

လန့်ဆွေးလူ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးသည် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားကြ သည်။

ညိုညိုက သူမ၏ လက်ကို ယဉ်ယဉ်မြဲ ထံမှ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့တုံး”

“အို... အို... ယဉ်ယဉ်ကို အထင်မလွဲကြပါနဲ့၊ ယဉ်ယဉ်ဟာ ဘယ် တော့မှ ကိုမြင့်နိုင်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ ယဉ်ယဉ် သိချင်တာက ကိုမြင့်နိုင် ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ အခြေအနေ ကောင်း မကောင်းသာ စိတ်အေးရအောင် သိချင်တာပါ”

ယဉ်ယဉ်မြဲက ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်။

“သေတော့ မသေသေးပါဘူး”

ညိုညို၏ အသံက ယခုတိုင် မာကျောဆဲဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူးနော်”

“မရှိပါဘူး...”

မနင်းရီက ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါထက်... မောင်ထွေးမြင့်ကလေးရော ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မဟုတ် လား”

“မဖြစ်ပါဘူး”

အမျိုးသမီး သုံးဦးသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်၍ နေကြ၏။

“ဒါနဲ့... ခုနကတော့ ညိုတို့ကို ပြောစရာရှိလို့ဆို၊ ခုတော့ ရှင် သိချင် တာချည်း မေးနေပါကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ညိုတို့ကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာ ရှိပါ တယ်။ ကိုမြင့်နိုင်အတွက် စိတ်ပူလွန်းလို့ မေးနေတာပါ။ တစ်နေ့ကျရင် ယဉ်ယဉ်ဟာ ကိုမြင့်နိုင်အပေါ် ဘယ်လောက် သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ ညိုတို့ သိပါလိမ့်မယ်။ ကဲလေ... ဒါတွေ ထားပါတော့၊ ညိုတို့ကို ပြောစရာ ရှိတယ် ဆိုတာဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ဟို...”

ယဉ်ယဉ်မြဲက ရုတ်တရက် မပြောသေးဘဲ ပတ်ပတ်လည်သို့ တစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ တရုတ်မကြီး တစ်ယောက် ဈေးဝယ်ပြန်လာ သည်ကို တွေ့ရ၍ သူတို့ အနီးမှ လွန်မြောက်သွားသည်အထိ စောင့်ဆိုင်း နေလေသည်။ ညိုညိုနှင့် မနင်းရီသည် မည်သည့် ကိစ္စများ ဖြစ်ချေမည် နည်းဟု စိတ်အား ထက်သန်စွာ ငဲ့လင့်နေကြသည်။

“ဒီသတင်းကို ယဉ်ယဉ် ပြောတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိပါ စေနဲ့နော်... ဟိုတစ်နေ့က ညိုတို့ခြံကို ဒက်ဒီတို့ လာရှာကြတယ် မဟုတ် လား”

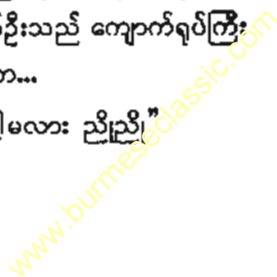
အမျိုးသမီး နှစ်ဦးက ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“အဲဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်သလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒက်ဒီဟာ တော်တော်ကို စိတ်ဆိုးလာပုံရတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ အရေးပိုင် စစ်ကိုင်းက ပြန်မရောက်သေးတာပဲ... တဖွဖွ ညည်းနေတယ်။ အရေးပိုင် ပြန်လာရင် ဝရမ်းထုတ်ပြီး ညိုတို့ အစ်ကိုကြီးတွေကို ဖမ်းမယ်တဲ့၊ မနေ့ကတော့ ဒက်ဒီ ဟာ အရေးပိုင် အလှကို စောင့်မနေတော့ဘဲ စစ်ကိုင်းကို လိုက်သွားတယ်၊ အဲဒါ ဒက်ဒီ စစ်ကိုင်းက ပြန်လာရင် ညိုတို့ အစ်ကိုကြီးတွေကို ဖမ်းလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ရုတ်တရက် ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။ လန့်ဆွေးလူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် ကျောက်ရုပ်ကြီး များဖြစ် ကျန်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာမှ မနင်းရီက...

“သူ ပြောသွားတာတွေ တကယ် ဟုတ်ပါ့မလား ညိုညို”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို သဘောနဲ့ ဒီသတင်းတွေကို သူ လာပြောတယ် မသိဘူး”

“အစ်ကိုငယ်ကို ချစ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ညိုညိုက ကိုမြင့်ခိုင်ကို အစ်ကိုငယ်ဟုခေါ်သည်။ ညိုမငယ်တစ်ဦးက အစ်ကို ငါးဦးအား ခွဲခွဲခြားခြား ပြုလုပ်ပုံမှာ ကိုလွန်းနိုင်ကို အစ်ကိုကြီး၊ ကိုမင်းသိန်းကို အစ်ကိုလတ်၊ ကိုအုံမောင်ကို အစ်ကိုလေး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ကို အစ်ကိုငယ်၊ ကိုရဲနောင်ကို အစ်ကိုထွေး စသည်ဖြင့်...

“ညို သူ့ကို ယုံသလား”

“ယုံတယ်”

“ဒါနဲ့တောင် ညို သူ့ကို ပြောတဲ့ လေသံက တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ ဓာဆတ်ဆတ် ပြတ်တောင်းတောင်းနဲ့”

“ဟုတ်တယ်... ညို သူ့ကို မုန်းချင်တယ်၊ ညိုတို့ သူ့ကို မုန်းရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မုန်းစရာ ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သစ္စာတရားကြီးပြီး တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ့် အမျိုးအစားထဲကပဲ”

“ကဲ... သူ့အကြောင်းကို ခဏ ထားလိုက်ကြဦးစို့၊ သူ ပြောသွားတဲ့ စကားတွေက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ...”

“အစ်ကိုကြီးတို့ကို ပြောပြရုံပေါ့”

“ညို၊ အစ်ကိုလေးကိုလည်း ပြောဦးမှပေါ့”

ညိုညိုသည် ခေတ္တစဉ်းစားပြီး...

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ မမရီ အိမ်ပြန်နှင့် အစ်ကိုကြီး ရှေ့ကြည့်က ပြန်ရောက်ရင် ပြောပြလိုက်ပေါ့၊ ညို... အစ်ကိုလေးဆီ ဝင်ပြီး ပြောလိုက်မယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း”

အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သည် ဝယ်စရာ တစ်ခု နှစ်ခု ကျန်သေးသည်ကိုပင် မဝယ်တော့ဘဲ ဈေးမှ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။ မင်းလမ်းထိပ်သို့

ရောက်သော အခါတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် လမ်းခွဲကြသည်။ မနင်းရီက အနောက်သို့ လျှောက်၍ အိမ်ပြန်နှင့်ရန်။

ညိုညိုက တောင်ဘက်သို့ ခရီးဆက်၍ ကိုအုံမောင်၏ ဓာတ်ပုံဆိုင်သို့ ဝင်ရန်-

* * *

(၈)

ခရေပင်ကလေး သုံးပင်၏ အရိပ်အာဝါသ အောက်တွင် ကိုအုံမောင်၏ ဓာတ်ပုံဆိုင် ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြုနေသည်ဖြစ်၍ ဝါဝင်းသော နေရောင်ခြည်သည် ခရေခက်ကလေးများကို ငုံ့လျှိုး၍ ဓာတ်ပုံဆိုင် ရှေ့ခန်းထဲသို့ အလည် ရောက်ရှိနေကြသည်။

ကိုအုံမောင်သည် မနက်ရထားဖြင့် ပါရှိလာသော ရန်ကုန်သတင်းစာ တစ်စောင်ကို နာရီဝက် နီးပါးမျှ ဖတ်ရှုနေလေသည်။ သူ စိတ်ဝင်စားသည့် သတင်းများမှာ အနောက်ဥရောပ စစ်သတင်းများသာ ဖြစ်လေသည်။

‘ခရေပင်’ ဓာတ်ပုံတိုက်ထဲတွင် ယင်းအခိုက်က သူနှင့် လက်ထောက် မောင်စိန်မြင့်သာ ရှိလေသည်။ ယမန်ပြင် တစ်နေ့က ရှမ်းစုရပ်မှ စာတိုက်မိုလ် သမီး မစန်းရီ လာရောက် ရိုက်ကူးသွားသော ပုံကို မောင်စိန်မြင့်သည် ဆေးရောင်စုံ ခြယ်လျက် ရှိလေသည်။

မောင်စိန်မြင့်သည် အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့် အညီ သူ့ထံ ရောက်၍ မြောက်လ မပြည့်မီမှာပင် ဆိုင်တစ်ခုလုံးကို မျက်နှာ လွှဲနိုင်လေသည်။ အမှန်တော့လည်း ကိုအုံမောင်အဖို့ နိုင်ငံရေး လုပ်ငန်းများ တစ်နေ့တခြား များပြားလာသဖြင့် အားကိုး ရသည် မရသည် အပထား၊ စိတ်ချရသည် မချရသည် အပထား၊ ဆိုင်ကို တစ်ယောက်ထက်ထက်အား

လွှဲရမည် ဖြစ်နေသည်။ ယခုတော့ သူ ပြုစုပျိုးထောင်လာသော လုပ်ငန်းကို ထိန်းသိမ်းမည့် သူသည် အားလည်းကိုးရ၍ စိတ်လည်းချရ၍ သူ့အဖို့ လုပ်ချင်သည်များကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လုပ်နိုင်နေတော့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့အနေနှင့် စစ်သတင်းများတွင် စိတ်အေးလက်အေး ဈာန်ဝင်စားနေသည်ကို နှောင့်ယှက်မည့်သူ တစ်ဦးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

အရပ်ပုပု၊ အသားညိုညိုနှင့် အသက်အစိတ်ခန့် လူရွယ်တစ်ဦးသည် ဧရေဖူး ဓာတ်ပုံတိုက် ဆိုင်းဘုတ်ကို နှစ်ခါပြန် ကြည့်ပြီးနောက် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ကိုအုံမောင်သည် ခြေသံကြားသဖြင့် သတင်းစာကို ချ၍ ခေါင်းမော်ကြည့် လိုက်သောအခါတွင် သူ့ ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသူသည် သူ၏ အသံအကျွမ်း မဟုတ်သလို ဤမြို့မှ မဟုတ်သည်ကိုလည်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိလိုက်ရပါသည်။

“ကိုအုံမောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

တစ်မြို့သား ဧည့်သည်က ပြောလိုက်သည်။

“ဪ...ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ ကျွန်တော်ပါပဲ”

ထိုသူသည် ရုတ်တရက် မထိုင်သေးဘဲ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံများကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလိုက်လေ၏။ အခြားသော ဓာတ်ပုံဆိုင် များမှာကဲ့သို့ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှကလေးများ၏ ဓာတ်ပုံများကိုသာ ချိတ်ဆွဲ ထားသည် မဟုတ်။ လှပသော အမျိုးသမီးငယ်တို့၏ ကြည့်ရှင်သော မျက်နှာ များ ကြားတွင် ကချင်ပြည်၏ ရွှေခင်းပုံများ၊ လူထုစည်းဝေးပွဲနှင့် စိတ်တန်း လှည့်လည်ပွဲ ဓာတ်ပုံများကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ ထိုသူသည် မြင်တွေ့ရသည် များကို ကျေနပ်အားရ သွားသည့်အလား ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုအုံမောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း-

“ကျွန်တော်က မန္တလေးကပါ။ သခင်မြတ်လေးပါ။ သခင်လှသိန်း ဆီက မိတ်ဆက်စာ ပါ ပါတယ်”

သခင်မြတ်လေး ဆိုသူက ပင်နီတိုက်ပုံ အင်္ကျီထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူကာ ကိုအုံမောင်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုအုံမောင်က သခင် လှသိန်း ဆိုသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဧည့်သည် လှမ်းပေးသော စာကို သွက်လက်စွာ လှမ်းယူလိုက်သည်။ သခင်လှသိန်း ဆိုသည်မှာ သူနှင့် အထူးရင်းနှီးသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် စာကို ဖတ်နေ ပါသည်။

ကိုအုံမောင် စာဖတ်နေသည့် အခိုက်တွင် သခင်မြတ်လေးသည် ဓာတ်ပုံများကို ဒုတိယအကြိမ် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေပြန်တော့၏။ သူ့ရှေ့ တည့်တည့်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပုံကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့် နေ လေ၏။ ထိုဓာတ်ပုံတွင် သူ့ အဘယ်မျှ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်ကို မသိ။ ကိုအုံမောင် စာဖတ်၍ ပြီးစီးသွားသည်ကို သတိမထားမိလိုက်ပေ။

“သခင်မြတ်လေး ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ၊ ကနေ့မနက် ရထားနဲ့ ပဲလား”

ကိုအုံမောင်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရမှ သူသည် သိမိခနဲ တုန်သွားပြီး ဖျာပျာသလဲ-

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်” တစ်အောင်ကလေး ရှိသွားမှ ဆက်၍-

“အစည်းအဝေး ဓာတ်ပုံတွေကို ခင်ဗျားကတော့ ဆိုင်မှာတစ်ခမ်းတနား ချိတ်ထားတာပဲ”

“ဂုဏ်ယူစရာဆိုလို့ ဒါပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“တော်ကြာနေ ဂုဏ်ယူစရာ မဖြစ်ဘဲ အန္တရာယ် ရှာယူတာ ဖြစ်နေဦး ခယ်”

“ဒါကတော့ အကြောင်း မထူးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာဆိုတား၊ အန္တရာယ် ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ တစ်မြို့လုံး အသိ၊ အစိုးရ အသိပဲ”

“အောက်မှာတော့ သိမ်းကျုံး ဖမ်းကုန်ပြီး ခင်ဗျားတို့ဆီမှာတော့ ခပ်အေးအေးပဲလား”

“မအေးပါဘူး၊ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်ပါပဲ၊ တော်ကြာနေ ခင်ဗျား တွေ၊
ငါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ တွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး”

သခင်မြတ်လေးက အရေးကြီးသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ
ကိုအုံမောင်က သခင်လှသိန်း၏ စာကို ခေါက်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျား ဘာကိစ္စ မြစ်ကြီးနားကို လာတာလဲ”

“အဲဒီ စာထဲမှာ ပါတယ် မဟုတ်လား”

“စာထဲမှာပါတဲ့ ကိစ္စကို လူတိုင်းကို ပြောလို့ရမလား၊ ဒါပေမဲ့ မြို့ပေါ်
က လူတွေကတော့ ခင်ဗျား ဘယ်သူ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ သိချင်ကြ
မှာပဲ”

“ဪ... ဒါလား၊ အားလုံး စီစဉ်ပြီးသားပါ၊ မန္တလေးမြို့က လာတဲ့
အသက်အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်ပေါ့”

“ကောင်းတယ်... နေဦး၊ ကျွန်တော့် မရီးဟာ ရွှေမန်းသူဗျ၊ သူ့အမျိုး
တွေ မန္တလေးမှာ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားလည်း သူ့အမျိုးတစ်ယောက်ဆိုရင်
ကောင်းမယ်။ ဒါမှ အိမ်မှာတည်းလို့ ကောင်းမယ်၊ မမရီရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲ
ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါ ပိုကောင်းတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ဘာပစ္စည်းတွေမှ မပါဘူးလား”

“အိပ်ရာလိပ် တစ်ခုနဲ့ သားရေသေတ္တာ တစ်လုံးပါတယ်။ ဘူတာနား
က ကုလား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့တယ်၊ နို့ရိုရင် ခင်ဗျားကို
အလွယ်တကူနဲ့ ရှာမရလို့ရင် ကားရားကားရား ဖြစ်နေမှာ မဟုတ်လား”

“ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ သွားယူကြတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ခဏနေဦး
ကျွန်တော် ဟိုဘက် ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကိုအုံမောင်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးမှ တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လာ
ကာ မောင်စိန်မြင့်အား-

“မောင်စိန်မြင့် အဲဒီပုံ ပြီးလုပြီလား”

“ပြီးလုပြီလား မဟုတ်ဘူး... ပြီးကိုပြီးသွားပြီ”

“ဟုတ်လား... တယ်မြန်ပါလား၊ ကိုယ်က မပြီးသေးရင် ခဏထားဦး
လို့ ပြောမလို့၊ သူက နက်ဖြန်မှ လာယူမှာ မဟုတ်လား”

“ဘာလုပ်စရာ ရှိလို့လဲ”

“ဟို ဝိုင်းမော်က ရှမ်းမလေး ညီအစ်မရဲ့ ပုံကို ကော်ပီသုံးခု ကူးပေး
လိုက်စမ်းပါ၊ သူတို့ ကနေ့ ဈေးဝယ်လာရင် ဝင်ယူကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်...၊ သခင်မြတ်လေး... အဲ... ကိုမြတ်လေး
ခဏထိုင်ဦးနော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုအုံမောင်... သွားစရာရှိတာသာ သွားပါ”

ကိုအုံမောင် ထွက်သွားသောအခါတွင် မောင်စိန်မြင့်လည်း ဆေး
ဆောင်စုံ ခြယ်နေသော ပုံကို ချထားခဲ့၍ အမှောင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့
၏။ သခင်မြတ်လေးသည် ဆိုင်ရှေ့ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့
လေတော့၏။ ထိုအခါ သူသည် နေရာမှ ထကာ နံရံပေါ်မှ ပုံများကို တတ်ယ
အကြိမ်အဖြစ် ကြည့်ရှုနေပြန်တော့၏။

သူ့ မျက်လုံးများ မလွဲနိုင် မဖယ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရှေ့ တည့်တည့်
မှ ပုံမှာ ဒေါ်မာန်ပါပါနှင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ကြွေးကြော်သံ
ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ပုံ ဖြစ်လေသည်။ ထိုပုံ၏ ညာဘက်တွင်
ဦးမားသော လူထုစည်းဝေးပွဲ ပုံကြီး ရှိကာ ဘယ်ဘက်တွင်ကား မီးတုတ်
များနှင့် လှည့်လည်ဆန္ဒပြ နေသူများ၏ ပုံကို စိတ်တက်ကြွဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရ
သည်။ ထို့ကြောင့် အလယ်ကောင်မှ အမျိုးသမီး၏ ပုံသည် ပိုမို ပေါ်လွင်၍
ထိတ်ကြွလျက် ရှိတော့၏။

အမျိုးသမီးသည် ထဘီတိုတို ဝတ်၍ ပင်နီအင်္ကျီ လက်ရှည်ဖြင့်
ထိတ်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ မြောက်တန်းထားလေသည်။ သူမ၏

လှုပ်ရှားမှုတွင် အားအင်များ ပြည့်လျှံလျက် ရှိသည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် အမျိုးသားရေး မာန်များ ဆူဖြိုးလျက် ရှိသည်။ တစ်ပတ်လျှိုထုံး၍ ချထားသော ဆံပင်များသည် လေတွင် လွင့်ပျံ့လျက် ရှိသည်။ ဖွာရာကြံနေသော ဆံယဉ်များသည် နဖူးနှင့် နားထင်နားရွက်များပေါ်သို့ ဖုံးကျလျက်ရှိသည်။ အလှုံ့တညီးညီး မီးတုတ်များမှ အရောင်ဟပ်မှုကြောင့် ဝဲပျံ့ကျနေသော ဆံပင်များနှင့် မျက်နှာ အစိတ်အပိုင်း တချို့သည် နီမြန်းမြန်း ရဲနေတော့၏။

သခင်မြတ်လေးသည် ယင်း အမျိုးသမီး ပုံတွင် အဘယ်မျှ နစ်မြုပ်နေမိသည် မသိ၊ ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်လုံးလုံး ဝင်လာနေသည်ကိုပင် သတိမထားမိ။

သူ့နောက်ကျောဘက်မှ အမျိုးသမီး အသံတစ်သံ ကြားရသောအခါ တွင်မှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ရဲချေ။ ဤဆိုင်တွင်းသို့ သူ့ရောက်ရှိပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ဆိုင်ရှင်နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောပြီးသည့်နောက်မှ ယခုမှ ဘယ်က အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က လာ၍ သူ့အား ဘာကိစ္စရှိ၍နည်းဟု မေးနေရချေသနည်း။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲရှင်”

ယင်းအမျိုးသမီးထံမှ ဒုတိယအကြိမ် မေးမြန်းသံ ကြားရသောအခါ တွင် သခင်မြတ်လေးသည် နောက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူသည် ပိုမို၍ အဆမတန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရပြန်တော့သည်။ သူ့ မျက်လုံးများဖြင့် တပ်အပ် တွေ့မြင်နေရသူမှာ သူ့စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိသော ဓာတ်ပုံထဲမှ အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပလား၊ ထိုင်ပါဦး”

သခင်မြတ်လေးသည် ရုတ်တရက် ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ စောစောက ထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဓာတ်ပုံရိုက်မလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အမျိုးသမီးက ကိုအံ့မောင် ထိုင်သွားသော ကုလားထိုင်တွင်

ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်ပြန်၏။ သခင်မြတ်လေးသည် ယခုထက်ထိပင် အံ့ဩထိတ်လန့် မပြေသေးဘဲ အမျိုးသမီးအားသာ စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့သော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ခြင်းထိုခဲရသော အခါတွင် အဘယ်မျှပင် သတ္တိကောင်းသော အမျိုးသမီး ဖြစ်စေကာမူ မနေတတ် မထိုင်တတ် ရှိလာတော့၏။ အမျိုးသမီးသည် မလုံမလဲဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်ညာ ယိမ်းနွဲ့၍ ကြည့်နေသောအခါတွင်မှ သခင်မြတ်လေးသည် သတိရရှိလာပြီး-

“ကျွန်တော့် နာမည်က မြတ်လေးပါ”

“ရှင်...”

“မြတ်လေးပါ”

“ရှင်”

“မန္တလေးကပါ”

“ရှင်”

“ကိုအံ့မောင်ဆီကို လာတာ”

“ဪ... ဪ... အစ်ကိုလေးဆီကို အလည်လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟာ... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က အသက်အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်ပါ”

“ဪ... ဪ... အစ်ကိုလေးက အသက်အာမခံ ထားမလို့တဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မမရီရဲ့ မောင်လည်း တော်မပါတယ်”

“ရှင်”

“မမရီရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲပါ”

“ရှင် မမရီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမရီဆိုတာက သူ့မရီးပါ”

“မရိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမရီဆိုတာက ကိုအုံမောင်ရဲ့ မိန်းမရဲ့ အစ်မကို ခေါ်တာပါ”

“ဪ... ဪ”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အမျိုးသမီးက ကိုအုံမောင် ချထားပစ်ခဲ့သော သတင်းစာကို ကောက်၍ ဖတ်နေသည်။ ထိုအခါကျမှ သခင်မြတ်လေးသည် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီး နံရံပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကို တစ်လှည့်၊ သူ့ရှေ့တွင် သတင်းစာ ဖတ်နေသော အမျိုးသမီးကို တစ်လှည့် ကြည့်နေမိပြန်တော့၏။ အမျိုးသမီးသည် သူ့အား လုံးဝ သတိမေ့လျော့သွားသည့်အလား သတင်းစာကို ကျကျနန ဖတ်နေတော့၏။

ကိုအုံမောင်လည်း ပြန်မလာသေး၊ မောင်စိန်မြင့်လည်း အမှောင်ခန်းမှ ထွက်မလာသေး။

သခင်မြတ်လေးသည် သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ သူ့အင်မတန် ဣန္ဒြေကောင်းပြီး စုံထောက်များနှင့် ပက်ပင်းတိုးလျှင်ပင် လှည့်ပတ်ညှာဝါးနိုင်သည်ဟု ထင်စားမိခဲ့ရာမှ ယခုလို အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရှိရာကျမှ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်ရသည်ကို မခံမရပ်နိုင်ရှိနေ၏။ ထို့အပြင် သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့် အမျိုးသမီးသည် ကိုအုံမောင်အား အစ်ကိုလေးဟု ခေါ်သည်မှလွဲ၍ အခြား ဘာတော်မှန်း မသိဘဲနှင့် အယောင်ယောင် အမှားမှား ဆက်ဆံခဲ့ရလေသည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ဤအမျိုးသမီးကို လူချင်း မတွေ့ရမိကပင် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်၍ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိသဖြင့် ဓာတ်ပုံတွင် အာရုံရောက်နေဆဲမှ ဓာတ်ပုံရှင်ကို ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဂယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သခင်မြတ်လေးသည် သူ့ရှေ့မှ အမျိုးသမီးအား မည်သူမည်ဝါနည်း ဟု မေးမြန်းလိုသော်လည်း စကားအစရ ခက်နေသဖြင့် ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်နေရတော့သည်။

အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သတင်းစာကို မျက်နှာရှေ့မှ ဖယ်လိုက်ရာ အားမနာတမ်း ကြည့်နေသော သခင်မြတ်လေးကို မိသွားလေ၏။ သခင်မြတ်လေးသည် အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ထရမလို ထိုင်ရမလို ရှိနေစဉ်တွင် အမျိုးသမီးက မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်၏။

“ရှင်... စုံထောက်လား”

“ခင်ဗျာ”

“ရှင်ဟာ အသက်အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“အစ်ကိုလေးဟာ ဘယ်တော့မှ အသက်အာမခံ မထားဘူး၊ ညိုတို့နဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ ဦးတင်အောင်က တိုက်တွန်းတာတောင် မရဘူး၊ ဦးတင်အောင်လည်း အသက်အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်ပဲပေါ့”

“ကျွန်တော်က နယ်လှည့် ကိုယ်စားလှယ်ပါ”

“ရှင် ပြောတာတွေက တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဟာ မမရီရဲ့ မောင်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မမရီဟာ အစ်ကိုလေးရဲ့ မရိုးဆိုတာ နှုတ်လေမဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ အစ်မဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ အစ်မတို့ရဲ့ ဇနီးရှင် သိလား”

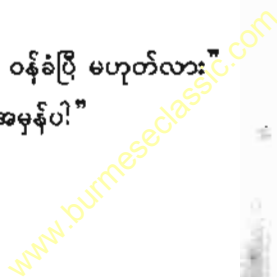
“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် မှားသွားတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကိုအုံမောင်ရဲ့ ဇနီးရဲ့ အစ်မရဲ့ မောင်လို့ဆိုရင်လည်း ကိုအုံမောင်ရဲ့ ဇနီးရဲ့ မောင်ပဲဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”

“ကဲ... ရှင်ပြောတာတွေ အမှားချည့်ပဲဆိုတာ ဝန်ခံပြီ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်နာမည် မြတ်လေးဆိုတာတော့ အမှန်ပါ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က စုံထောက်မြတ်လေးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“အသက်အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်၊ ကိုအုံမောင်ရဲ့ မရီးရဲ့မောင်၊ အဲဒါက ကိုအုံမောင်ရဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ဇနီးရဲ့မောင်”

“တော်ပါရှင်”

အမျိုးသမီးက ငေါက်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ သခင်မြတ်လေးသည် ရှိသမျှ သတ္တိကို စုစည်း၍-

“နေပါဦး... ဒီက ညီမက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မလား၊ စောစောက ရှင်ကြည့်နေတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးစဲ ပေါ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“မဟုတ်လို့ ရှင် ဘာငြင်းချင်သေးလို့လဲ”

“မငြင်းချင်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ဒီက ညီမက ဘယ်သူလဲ”

“လာ... လာသေးတော့ရှင်၊ အခုပဲ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုအုံမောင်နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“ဪ... ဪ... ညီက ကိုအုံမောင် အစ်ကိုရဲ့ညီမ”

“ခင်ဗျာ”

“ကိုအုံမောင်ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေရဲ့သမီး... ရှင်းပလား”

“ဒါဖြင့် ကိုအုံမောင်ရဲ့ ညီမပေါ့”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့”

သခင်မြတ်လေးသည် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ညီညိုအား အတန်ကြာ ဝေးကြည့်နေပြီးမှ အမျိုးသမီးသည် သူ့အား တမင် အကြောင်ရိုက်နေမှန်း သိသွားတော့၏။ အမျိုးသမီးသည် သူ့အား အထင်မှားလျက် ရှိချေပြီ။ သူ့ အနေနှင့်လည်း မည်သို့မျှ မရှင်းလင်းတတ်တော့။ ကိုအုံမောင် ပြန်အလာကို သာ စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေမိတော့၏။

ထိုအခိုက်တွင် မောင်စိန်မြင့်သည် အမှောင်ခန်းထဲမှ ထွက်လာရာ ညီညိုက-

“မောင်စိန်မြင့် သူ ရောက်နေတာ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“မန္တလေးကလာတဲ့ အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်... မမရီရဲ့ မောင်”

“တော်စမ်းပါ”

ညီညိုက ဟောက်လိုက်သဖြင့် မောင်စိန်မြင့်သည် မျက်နှာသေ အလေးဖြင့် ဖြစ်သွားသည်။ သူက စောဒကတက်မည်အပြုတွင် ဆိုင်တွင်းသို့ ချီအုံမောင် ဝင်ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုဆိုင်တွင်း၌ ရှိနေသူ သုံးဦးသည် ချီအုံမောင်အား အားကိုးတကြီးဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“ညီမလေး ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ”

“အခုပဲ အစ်ကိုလေး... ဒါနဲ့... သူ”

ညီညိုက သခင်မြတ်လေးအား မေးထိုးပြ၍ ပြောနေစဉ် ကိုအုံမောင် ဝဲ ဖြတ်၍-

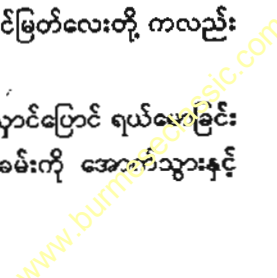
“မန္တလေးကလာတဲ့ အသက်အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်၊ မမရီရဲ့ မောင်”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်... အစ်ကိုလေးတို့ဟာက ဘယ်လိုလဲ ညီ

မောင်တော့မယ်”

သူမ၏ အစ်ကိုလေး ကိုယ်နှိုက်ကပင် ထိုသူ၏ စကားကို ထောက်ခံ နှုတ်ပြန် ညီညိုသည် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဦးနှောက်ခြောက်သွားပုံ ရလေ သည်။ ညီမငယ် ခေါင်းကုတ်သွားသည့် အဖြစ်ကို မြင်ရသဖြင့် ကိုအုံမောင်က အတိုက်၍ ရယ်မောလေရာ မောင်စိန်မြင့်နှင့် သခင်မြတ်လေးတို့ ကလည်း ချီအုံမောင်၏ ရယ်မောကြလေတော့၏။

ယင်းကဲ့သို့ ယောက်ျားသုံးဦး၏ ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင် ရယ်မောခြင်း ကို ခံရသောအခါတွင် ညီညိုသည် အထက်နှုတ်ခမ်းကို အောက်သွားနှင့်

တင်းတင်းကိုက်၍ စားပွဲနံရံကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တဝန်းဝန်း ထုလိုက်၏။
ယောက်ျား သုံးယောက် အရယ် ရပ်သောအခါတွင် ငိုမဲ့မဲ့နှင့်-

“ဘာလဲ... အစ်ကိုလေးက သူညီမကို လူတကာရှေ့မှာ အစားလုပ်တာ
လား”

* * *

(c)

ကိုအံ့မောင်သည် စိတ်ကြီးသော ညီမငယ်ကို မနည်းပင် ချောမော၍ ပျော်
လေသည်။ အကျိုးအကြောင်းကို ရေလည်အောင် ရှင်းပြရလေသည်။ ထိုအခါ
ကျမှ ညီညိုသည် သူမ လာရရင်း အကြောင်းကိုလည်း သတိ ရရှိသွားသဖြင့်
အချိန်ဖြုန်း မနေတော့ဘဲ ဧည့်သည်အား ခဏထိုင်နေရန် တောင်းပန်ကာ
ကိုအံ့မောင်အား ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် အခန်းတွင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ဈေးတွင်
ယဉ်ယဉ်မြန်နှင့် တွေ့ရှိပုံ၊ ယဉ်ယဉ်မြဲက သူတို့ သမီးယောင်းမအား လူပြတ်ရာ
သို့ ခေါ်သွားပုံ၊ ဦးကျော်ညွန့် စစ်ကိုင်းသို့ ဝရမ်းတောင်းရန် လိုက်သွားပုံတို့ကို
ပြောပြလေ၏။

ကိုအံ့မောင်သည် ညီညို၏စကား ဆုံးသွားသောအခါတွင် မေးစေလို
ဘယ်လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်စဉ်းစားပြီးနောက်...

“ဦးကျော်ညွန့် စစ်ကိုင်းသွားတာတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့
သွားမှန်းတော့ မသိဘူး၊ ယဉ်ယဉ်မြဲ ပြောသလိုသာ ဆိုရင်တော့ တို့အနေနဲ့
တစ်ခုခု လုပ်ရတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု စဉ်းစားစရာလည်း ရှိတယ်
ယဉ်ယဉ်မြဲက ဘာပြုလို့ ဒီသတင်းကို တို့ကို လာပြောသလဲ”

“ညိုကတော့ စေတနာနဲ့ လာသတိပေးတာလို့ပဲ ထင်တယ်၊ သူဟာ
အစ်ကိုငယ်ကို အတော် ချစ်ပုံရတယ်”

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ယဉ်ယဉ်မြဲဟာ အဘက်ဘက်မှာ သူ
အိမ်သားတွေနဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို အကောင်း
အတိကျကချည့် တွေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီသတင်းဟာ တို့ကိုလာပြီး ချောက်တာ
ထက်တော့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တို့တစ်တွေ အခြေအနေပျက်ပြီး တောင်သွား
ပြန်တာလည်း လုပ်တာတွေကို နောက်ယောင်ခံပြီး စုံစမ်းချင်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်
တယ်။ သူတို့ဟာ မြင့်နိုင် နောက်ကို အသေအလဲ လိုက်နေကြတာ မဟုတ်
ဘူး”

“ယဉ်ယဉ်မြဲဟာ အစ်ကိုငယ်ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချောက်မချဘူး”

“ညီညိုဟာ ကိုယ့်ယောင်းမလောင်းကို တယ်ပြီး ယုံကြည်နေပါ
လား... အေးလေ ဘာဘာတို့ အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့လည်း တိုင်ပင်ကြသေးတာ
ပဲ၊ သခင်မြတ်လေး ကိစ္စကလည်း ရှိသေးတယ်”

“သူက ညိုတို့အိမ်မှာ နေမှာလား”

“အေးလေ... သူက မမရီရဲ့မောင်”

“တော်ပါ”

“တော်ပါ လုပ်မနေနဲ့၊ သူ့ကို ဒီမှာ ကြာကြာထားလို့ မကောင်းဘူး၊
သူ့အဖေ ဒီမြို့အကြောင်း ဘာမှ သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကို မြန်မြန်
ပြန်သွားမှ၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ သူ့ကို ညီမလေး ခေါ်သွား၊ အစ်ကိုလေးက
အတော် ခဏသွား လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ မြင့်နိုင်စီ သတင်းပေးဦးမှ၊
အတော်တုန်းက ဦးဘိုးရဲ့နဲ့ မှာလိုက်ဖို့သွားတာ မတွေ့ဘူး၊ ကနေ့ ဦးဘိုးရဲ့
အိမ်ကို မလာဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ အစ်ကိုလေး ခဏလိုက်သွားဦးမယ် သိလား၊
ပြန်ပါဘူး၊ ချက်ချင်း ပြန်ခဲ့မယ်”

ညီညိုသည် အနည်းငယ် နှုတ်လေးနေပြီးမှ...

“ကောင်းပြီလေ... ညို သူ့ကို ခေါ်သွားမယ်”

မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်ရှေ့ခန်းသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြန်ထွက်လာကြ၏။ သခင်မြတ်လေးသည် အထဲမှထွက်လာသော ခြေအံများ ကြားကတည်းက သူ့မျက်လုံးများကို ညိုညို၏ ဓာတ်ပုံမှ လျင်မြန်စွာ လွှဲထားလိုက်သည်။

“ကဲ... ကိုမြတ်လေး၊ ညိုညိုနဲ့ အိမ်လိုက်သွားပေတော့၊ ကျွန်တော်တော့ တစ်နေရာ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကိုအံ့မောင်သည် သခင်မြတ်လေးထံမှ အဖြေကို စောင့်စားမနေတော့ဘဲ ဆိုင်ရှေ့တွင် ထောင်ထားသော စက်ဘီးကို စီးနင်း ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ညိုညိုနှင့် သခင်မြတ်လေးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ညိုညိုသည် သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ခဏမျှသာ ယှဉ်ပြိုင်၍ကြည့်နိုင်ပြီး တစ်ဖြုတ်ကလေးအကြာတွင် မျက်လွှာချလိုက်သည်။

မပွင့်တပွင့်ဖြင့်-
“သွားကြစို့”

* * *

(၈)

သူတို့နှစ်ဦး အတူယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လိုက်ကြတော့ ညိုညိုက သခင်မြတ်လေးထက် မသိမသာကလေး အရပ်မြင့်နေသည်။

“ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေ ရှိသေးတယ်”

အတော်ကလေး လျှောက်မိသောအခါတွင် သခင်မြတ်လေးက အသံနိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်... ဘယ်မှာလဲ”

“ဘူတာရုံနားက ကုလားဆိုင်မှာ”

“အဲဒီဆိုင်က ရှင်နဲ့ အမျိုးတော်လိုလား”

“ဟာဗျာ... ကျွန်တော်က ကုလားမှ မဟုတ်ဘဲ”

ညိုညိုက တစ်ယောက်တည်း ရယ်မောနေသည်။ သခင်မြတ်လေးသည် သူနှင့် ဆက်ဆံနေရသော အမျိုးသမီးကို အကဲခတ်၍ မရနိုင်ဘဲ နေသည်။

“ဒီမယ်... ကိုမြတ်လေး”

ခပ်မဆိတ် ရှိနေရာမှ ညိုညိုက ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သဖြင့် -

“ခင်ဗျား”

“ညိုပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အမှားတွေ ပါသလား”

“မပါပါဘူး”

“ကိုမြတ်လေးကို စော်ကားတဲ့ စကားတွေရော ပါသလား”

“မပါပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ညိုအနေနဲ့ ကိုမြတ်လေးကို ဘာမှတောင်းပန်စရာ မလိုဘူး”

“မလိုပါဘူး”

ညိုညိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ပြီးရောပေါ့ရှင်”

သခင်မြတ်လေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ တွင်တွင်ယမ်းလိုက်သည်။ ညိုညိုကမူ သူ့အား လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေသည်။ သခင်မြတ်လေးသည် မြို့ကိုအကဲခတ်ရင်း မှုတ်ထုတ်ပါသွားနေသည်။

မြစ်ကြီးနားမြို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိအေးလှသည်။ မြို့အတွင်း

ဖြတ်သန်းသွားလာရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ နားနှစ်ဖက် အနှောင့်အယှက် ကင်းလှသည်။

“ဒီဆိုင်လား”

ညိုညိုသည် ဘန်ဗွေးပင်ကြီး အောက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ထုံးဖြူများ သုတ်ထားသော ကာကာဆိုင်ကို ကြည့်၍မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ထင်တယ်၊ ဒီနားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဒီတစ်ဆိုင်စီ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင် တော်တော် အမှတ်အသား ကောင်းတာပဲ၊ လျှို့ဝှက် သူပုန်ဆို ဒီလိုမှပေါ့”

သခင်မြတ်လေး၏ မျက်နှာသည် ပူခနဲ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ စိတ်ဝင်စားနေမိသော အမျိုးသမီးသည် သူ့ အရည်အချင်းများကို မသိရှိရမီ သူ့ ပျော့ကွက်များကို အလျင် တွေ့ရှိသွားလေပြီ။

“ကဲ... သွားယူချည်လေ၊ ဘူတာရုံနားမှာ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တည်းရှိတာ ရှင်အဖို့ အများကြီး ကံကောင်းတာပဲ...၊ ညို လိုက်သော် ပေးရဦးမလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သခင်မြတ်လေးက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသောအခါတွင် ညိုညိုသည် ရယ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် သခင်မြတ်လေးသည် အိပ်ရာလိပ်တစ်ခုနှင့် သားရေအိတ်တစ်လုံးကို မနိုင်မနင်း သယ်ထား ဘန်ဗွေးပင်ဆီသို့ ပြန်လာနေသည်။ ပထမတော့ ညိုညိုသည် ရယ်၍ ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးခါမှ သူမသည် သခင်မြတ်လေး ထံသို့ ပြေးသွားပြီး အိပ်ရာလိပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“နေပါစေ...”

“ဘယ်က နေပါစေလဲ၊ ရှင်မှ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် မနိုင်တဲ့ဥစ္စာ”
ပြောပြောဆိုဆိုပင် ညိုညိုသည် အိပ်ရာလိပ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်

ရှေ့မှ ထွက်သွားလေတော့ရာ သခင်မြတ်လေးသည် သားရေသေတ္တာကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲ၍ မနည်းကြီး အမိလိုက်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့ ဘာနဲ့ သွားကြမလဲ”

“ရှင်...၊ ရှင်က ဘာနဲ့ သွားချင်လို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ... အခါတိုင်း ညိုညိုတို့ ဘာနဲ့ သွားသလဲ”

“ညိုတို့တော့ ဒီတိုင်းပဲ သွားတာပဲ၊ ကလေးတွေ ကျောင်းသွားလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ညိုတို့ ဈေးသွားလည်း ဒီတိုင်းပဲ၊ အစ်ကိုလေးတို့ အလုပ်သွားလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီတိုင်းပဲ သွားပါ့မယ်”

“မြင်းရထား စီးရင်တော့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်ကြီး”

“ဒီအတိုင်းပဲ သွားပါ့မယ်”

“အိမ်မှာတော့ စက်ဘီး နှစ်စီးရှိတယ်၊ ညိုတို့လည်း တစ်ခါတလေ တော့ စက်ဘီးနဲ့ သွားတယ်”

“တော်ပါပြီ၊ ဒီအတိုင်းပဲ သွားပါ့မယ်”

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် မီးရထားဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြတာသည်။ သူတို့ ဖြတ်သန်းသွားသည့် နေရာတွင် မီးရထားလမ်း ငါးလမ်းရှိရာ လမ်းတစ်လမ်းသာ ရှင်းနေပြီး ကျန်လမ်းများတွင် တွဲများ ရပ်ထားတာသည်။

ညိုညိုသည် တွဲတို့နှစ်ခုကိုကား ကွေ့၍သွားပြီး ကုန်တွဲရည်ကြီး သူတော့မှ တွဲနှစ်ခုကြားမှ ပေါ့ပါးစွာ ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။ သခင်မြတ်လေး သည် သူ့ရှေ့မှ အမျိုးသမီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာရင်း နောက်မှ ချိတ်ပါသွားရလေတော့သည်။

ရထားလမ်းများကို လွန်သောအခါတွင် မကြာမီမှ တူးထားသော မြောင်းကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ မြောင်းမှာ ရင်ခေါင်းကောက်နက်ပြီး တစ်လံကျော်ကျော် ကျယ်လေသည်။ မြောင်းမှာ သိပ်ရှည်လျားလှသည်

၁၁၆ နတ်နွယ်

မဟုတ်၍ ကွေ့သွားနိုင်သော်လည်း ညိုညိုသည် အိပ်ရာလိပ်ကို ရွက်ရင်း လွှားခနဲ ခုန်ကျော်သွားလေသည်။ သခင်မြတ်လေးသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူ့အနေနှင့် အလှေအကျင့် မရှိ၍ ခုန်မှ ခုန်နိုင်ပါ့မလားဟု သံသယ ရှိမိသော်လည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ခုန်ကူးသွားပါလျက်နှင့် သူ့က ကွေ့သွား၍ မသင့်ချေ။ ညိုညို ရယ်မောမည်ကိုလည်း ကြောက်လှပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကြိတ်၍ တစ်အားခုန်လိုက်ရပါသည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် တစ်ဖက် မြောင်းနှုတ်ခမ်းကို မိရုံကလေး ထောက်မိပြီး ရောက်ရှိ သွားလေ သည်။

ပူပြင်းသော မန္တလေးမှ အေးမြသော မြစ်ကြီးနားသို့ လာရောက်ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သခင်မြတ်လေး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစိုလျက် ရှိချေပြီ။

သို့ရာတွင် မီးရထားတွဲများနှင့် မြောင်းကြီးကို ကျော်မိသောအခါတွင် မြင်တွေ့ရသော ရှုခင်းသည် ဘဝင်အေးစရာ ဖြစ်၏။ တောင်ကုန်းကလေး များ တောအုပ်ကလေးများသည် ဝါဝါစိမ်းနေ၏။ လူသွားလမ်းကလေးသည် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ တက်သွားကာ တစ်ဖက်သို့ နိမ့်ဆင်းပြီး ပျောက် သွား၏။ တစ်ဖန် တစ်ဖက် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ အတက်တွင် ထင်းခနဲ ပေါ်လာပြန်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပထမတောင်ကုန်းထိပ်သို့ သူတို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် တောင်ခြေလျှော လမ်းအဆင်းပိုင်းနှင့်တကွ တော အုပ်ငယ် တစ်ခု အတွင်းသို့ ပျောက်ဝင်သွားသော တရှည်တမြော လူသွား လမ်းကလေးကို စမ်းရေစီးတစ်ခုပမာ တွေ့ရပါသည်။

“တော်တော်မောနေပြီလား”

ညိုညိုသည် တောင်ကမူထိပ်ပိုင်းလောက်တွင် ရပ်၍ နောက်သို့လှည့် ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူမ၏မျက်နှာသည် ပြောင် လျှောင် သရော်သည့် အနေအထား၊ ဟားတိုက်ဟန် ရယ်မောမည့် အရိပ် အယောင်တို့ကို မတွေ့ရှိရသဖြင့် သခင်မြတ်လေးသည် သက်သာရာ အများ ကြီး ရရှိသွားသည်။ လတ်ဆတ်သော လေကို ရှုရှိုက်ရ၍ လည်းကောင်း၊

ဝါဝင်းသော ရှုခင်းကို မြင်တွေ့ရ၍လည်းကောင်း သူ့ခေါင်းသည် အတော် ဝင် ကြည်လင်လာတော့သည်။

“မမောပါဘူး... ညိုတို့မြို့က မေမြို့နဲ့ တူတယ်”

“မေမြို့က ညိုတို့မြို့နဲ့ တူတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

အမျိုးသမီးက ဒေသစိတ် ပြင်းထန်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ တူတယ်ဆိုတာက ဒီလို တောင်ကုန်းလေးတွေ စိမ်းနေတာကို ပြောတာ၊ မေမြို့မှာ ထင်းရှူးပင်တွေ၊ ယုကလစ်တွေ တွေ့ရ တယ်၊ ဒီမှာကတော့ ဟိုနားမှာ တောအုပ်ကလေး တစ်ခု၊ ဒီနားမှာ တောအုပ် ထလေး တစ်ခု တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တော့ တောအုပ်ကလေးတွေကို ခိုသဘောကျပါတယ်”

“တောအုပ်ထဲဝင်သွားရင် ပိုပြီး သဘောကျစရာ ကောင်းသေးတယ်၊ သစ်ခက် လိုဏ်ရုကြီး တစ်ခုထဲကို ဝင်သွားရတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“အခုရော ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားရမလား”

“ဝင်သွားရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ၊ ကွေ့သွားရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဝင်သွားကြတာပေါ့”

ညိုညိုက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သစ်ကျည်းကလေးအတိုင်း ရှေ့မှ လျှောက်သွားလေ၏။

လမ်းအဆင်းဆုံး၍ ကုန်းတစ်ခုကို တက်ရပြန်တော့မည်အပြုတွင်...

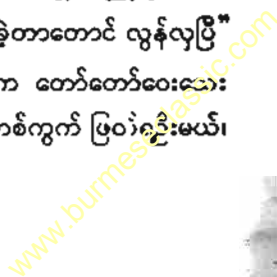
“ကိုမြတ်လေး မန္တလေးမှာ ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျောင်းဆရာ”

“ဒီလိုဆို ဘယ်အမောခံနိုင်မလဲ၊ ပေးလေ အဲဒီသေတ္တာ၊ ညိုဆွဲခဲ့မယ်”

“အို... မဟုတ်တာပဲ၊ အိပ်ရာလိပ်ကို ညို ယူခဲ့တာတောင် လွန်လှပြီ”

“ညိုတို့က ကျင့်သားရနေပြီ... ညိုတို့အိမ်က တော်တော်ဝေးသေး သယ်၊ နောက်ထပ် ဒီလို ဝင်းမျိုး သုံးဝင်းနဲ့ လယ်တစ်ကွက် ပြဝံ့စွမ်းမယ်၊ အဲဒီကျမှ လမ်းမကြီးကို တွေ့မယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်တော် သွားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါလေ့ကျင့်ခန်း အစပဲ ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဒါထက် အဆပေါင်းများစွာ ခက်ခဲပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ကြရဦးမယ် မဟုတ် လား... ကျွန်တော် ဆိုရင်...”

သခင်မြတ်လေးက ပြောလက်စ စကားကို ဖြတ်လိုက်သဖြင့် ညိုက လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောလေ”

“ဪ... ကျွန်တော်ဆိုရင် နောက်ပိုင်းမှာ ခရီးကြမ်း ခရီးပြင်းတွေ အများကြီး ဆက်သွားစရာရှိတယ်”

“ကိုမြတ်လေးက ဘယ်အထိ ခရီးဆက်ဦးမှာမို့လို့လဲ”

“အင်း... သေသေချာချာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့၊ ကိုအံ့မောင်တို့ အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးရင် တရုတ်ပြည် ချုံကင်းအထိ သွားဖို့ပဲ”

“ရှင်... တရုတ်ပြည်၊ တရုတ်ပြည်ကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်က ကြံဆနေကြတယ် မဟုတ်လား၊ တရုတ်ပြည်မှ ဂျပန်ကျူးကျော်မှုတို့ လက်တွေ့ ခုခံတိုက်ခိုက်နေတဲ့ မျိုးချစ်တပ်သားတွေ အများအပြား ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အာရှတိုက်မှာ ဂျပန် စစ်တပ် လွှမ်းမိုး မလာအောင် ခုခံတိုက်ခိုက်ကြရမယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်... ဂျပန်ကို တိုက်မယ် ဟုတ်လား”

ညိုညိုက အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အင်္ဂလိပ်ကို မတိုက်ဘူးလား၊ ညိုတို့အခု အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ဖို့လုပ်နေ ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်အောင် ဂျပန်နဲ့ပေါင်းပြီး အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ဖို့ လုပ်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“ဂျပန်နဲ့ ပေါင်းပြီး အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ရုံနဲ့ ကိုယ်တို့ လွတ်လပ်ရေး ခုခံမလား”

“ဘာလို့ မရမှာလဲ၊ ညိုတို့အပေါ် မတရား အုပ်စိုးနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ မရှိတော့ရင် ညိုတို့ လွတ်လပ်တာပေါ့”

“အင်္ဂလိပ်တွေ မရှိတာကတော့” ဟုတ်ပါပြီ၊ ဂျပန်က ဘယ်သွား ထားမလဲ”

“ဂျပန်က သူတိုင်းပြည် သူပြန်မှာပေါ့”

“လွယ်လှချည်လား၊ သူများ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အဝေးကြီးကနေ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၊ အသက်အသေခံပြီး လာတိုက်၊ ပြီးတော့ အသာကလေး ပြန်သွား၊ ညိုတို့က ဒီလိုပဲ ထင်ထားသလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါတော့ ညို မသိဘူး၊ ညို သိတာကတော့ ဂျပန် အကူ အညီနဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ ကိုမြတ်လေးတို့က အင်္ဂလိပ်ကို မတိုက်တော့ဘူးလား”

“တိုက်မှာပေါ့”

“ဂျပန်ကိုရော”

“တိုက်မှာပေါ့”

“ဟင်... ဒါဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဖြိုင်တူတိုက်မှာပေါ့”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဖြိုင်တူ တိုက်ချင်တိုက်မယ်၊ တစ်ယောက် ငြီးမှ တစ်ယောက် တိုက်ချင်တိုက်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို အရင်တိုက်မလဲ”

“ဒါတော့ အခု မပြောနိုင်သေးဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်တို့ အက်ထဲမှာ သေနတ် ရှိဖို့ပဲ၊ လက်နက် ထုတ်ပေးတဲ့ လူနဲ့ ပထမ ပေါင်းပြီး တစ်ယောက်ကို အရင် တိုက်ထုတ်ရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီလက်နက် အဲဒီခဲစွဲ အတွေ့အကြုံနဲ့ ကျန်တစ်ယောက်ကို ဆက်တိုက်ရမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ညိုတို့လုပ်တာ မရိုးသားဘူးပေါ့”

“သူတို့ကရော ညိုတို့အပေါ် ရိုးသားလို့လား၊ သူတို့က ညိုတို့ကို မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ကူညီတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့မှာ အရေးကြီးလို့ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆီက အကူအညီကို ခဏ ယူတာပဲ”

ညိုက ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ သူမက တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး အတွက် လွယ်လွယ်ကလေး စဉ်းစားခဲ့သည်။ ယခုမှ သခင်မြတ်လေးထံမှ အံ့ဩဖွယ်ရာ စကားများကို ကြားနေရသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုမြတ်လေးရဲ့ တရုတ်တွေကရော ညိုတို့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် စေတနာ့ဝန်ထမ်း တိုက်ပေးကြမတုလား”

“ဒီမယ် ညို၊ အကောင်းဆုံးနဲ့ အမှန်ကန်ဆုံးကတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တိုက်ယူတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ အပ်တိုတစ်ချောင်းမှ မရှိတဲ့အခါမှာ တခြားက အကူအညီကို ကြည့်ရတာပဲ။ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး ကြံဆရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်တွေဟာ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဂျပန်လို နယ်ချဲ့တွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ နယ်ချဲ့ကျူးကျော်မှုကို ခံနေရတဲ့ လူတွေ၊ ဘဝတူတွေ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်သဘောကံအောက်ကို ရောက်နေရတဲ့ လူအချင်းချင်း တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်နေရတဲ့ လူအချင်းချင်း လက်တွဲကြရမယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီဖေးမကြရမယ် မဟုတ်လား”

ညိုညိုသည် သခင်မြတ်လေး ပြောသောစကားများ အားလုံးကို သဘော မပေါက်သော်လည်း ပစ်ပယ်ခြင်းကား မပြုချေ။ နောက်ကျမှ စဉ်းစားကြည့်မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်သည်။ လောလောဆယ် သူမ၏ ခေါင်းထဲတွင် တစ်စထက်တစ်စ သဘောပေါက်လာနေသူမှာ သူနှင့်လိုက်ပါလာသော ယောက်ျားပျိုသည် သူ့လောက် အမောအပန်း မခံနိုင်သော်လည်း လူထက်ကား အမြော်အမြင် အတွေ့အကြုံ ရှိသည်ဆိုသည် အချက်ပင်။

သူတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် သီတင်းကုန်း တောအုပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“အဲဒါ ဘာပင်ကြီးလဲ”

တောအုပ်ထဲမှ ထိုးထောင်၍ ထွက်နေသော သစ်ပင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ သခင်မြတ်လေးက မေးလိုက်သည်။ အပင်က ကြီးသော်လည်း အသီးတို့မှာ ညောင်သီးထက်ပင် သေးငယ်ကြလေ၏။ တစ်ပင်လုံးတွင် အရွက်တစ်ဝက် အသီးနီနီ တစ်ဝက် ဖြစ်နေ၏။

“သီတင်းပင်လေ”

“ဪ... ဆေးဆိုးရတဲ့ သီတင်းပင်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒီတော့ကို သီတင်းကုန်းတောလို့ ခေါ်တယ်”

သူတို့ လျှောက်လာသော လမ်းကလေးသည် နေပြောက် မထိုးနိုင်လောက်အောင် သိပ်သည်းသော တောအုပ်အတွင်း ဝင်ရောက် သွားလျက် ရှိလေ၏။ လမ်းအဝင်ပေါက် နေရာသည် လူတစ်ကိုယ် ဝင်သာရုံသာကျယ် ဖြစ် လူအရပ်လွတ်အောင် မမြင့်ချေ။ အထဲတွင် မည်းမှောင်လျက် ရှိလေသည်။

“ဒီတော့အုပ်က အကြီးကြီးလား”

“မကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီထဲကို ဖြတ်သွားတဲ့ လမ်းကတော့ ဟိုကွေ့ဒီကာကနဲ့ ဝက်ပါလမ်း ဖြစ်နေတာနဲ့ ငါးမိနစ်လောက် ဖြတ်ရတယ်။ တချို့အည်း အမောပြေ အေးအေးဆေးဆေး ဒီထဲက ဖြတ်သွားကြတယ်။ အရင်ထိုက် လူတွေကတော့ ဒီဘက်က ကွေ့သွားလိုက်ရင် တစ်မိနစ်လောက် လျှောက်လိုက်ရင် ဟိုဘက်ထိပ် ရောက်သွားတာပဲ”

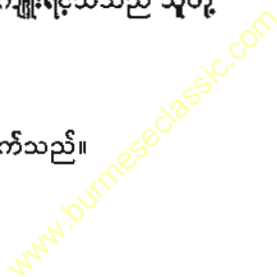
“ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီထဲက ဖြတ်သွားကြမယ် မဟုတ်လား”

သခင်မြတ်လေးက သစ်တောဝတွင် ရပ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ညိုညိုသည် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေသေးဘဲ သူ့အားကြည့်နေလေ၏။ သစ်တောအုပ် အတွင်းမှ ငှက်ကလေးများ၏ ကျူးရင့်သံသည် သူတို့အနီး ထံသို့ ဆွတ်ယုံဖွယ် လွင့်ပါးလာချေ၏။

“သွားလေ...”

ညိုညိုက ခေါင်းကိုငုံ့၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

(၁၀)

မနှင်းရီသည် ဟင်းချိုအိုး တည်ထားရင်း ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိ၏။

အထဲဝင်လိုက် အပြင်ထွက်လိုက်နှင့် စိတ်အိုက်လျက်ရှိ၏။ ရောက်ချိန် တန်ပါလျက်နှင့် မည်သူမျှ ပြန်မရောက်ကြသေးချေ။ အခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အရေးမကြီး၊ ဘယ်အချိန်လာလာ ဘယ်အချိန်သွားသွား မည်သူရှိရှိ မရှိရှိ ယခုတော့ သတင်းတွေကလည်း ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး ကြားနေရသည်။ သတင်း ပေးသူကလည်း ပေးထားသည်။ သည်ကြားထဲ ယောက္ခမဖြစ်သူ ကလည်း တဖွဖွ မေးနေသည်။ ဟဲ့... လွန်းနိုင်တို့ မလာသေးဘူးလား အဖို့အဖို့ မိညိုရော ဘာလို့ ဒီလောက် ကြာနေတာလဲ”

“အို... အမေဆင့်ကလည်း လာမှာပေါ့၊ အလကားနေရင်း တဖွဖွ မေးနေတယ်”

မနှင်းရီသည် ယောက္ခမဖြစ်သူကို အမြဲတမ်း ရိုရိုသေသေ ပြောလေ့ရှိ သော်လည်း ယခု တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူမအား နှိပ်စက်မည့် မေးခွန်းများ နောက်ထပ် ပေါ်မလာစေရန် လေသံမာမာလေး ပြောလိုက်မိသည်။ ဒေါ်ရွှေဆင့်သည် ရွေးမဖြစ်သူ၏ လေသံပြင်းပြင်းကို ကြားရသောအခါ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် အခြေအနေမှန်ကို နားလည် လိုက်၏။ မနှင်းရီ၏ မျက်နှာနှင့် ဂနာမငြိမ်မှုတို့သည် သူမနှင့် အလားတူပင် ပူပန်သောက ရောက်လျက်ရှိသည်ကို မီးဖိုချောင် လုပ်ငန်းတွင် အင်မတန် ကျွမ်းကျင်စနစ်ကျသော မနှင်းရီသည် ယနေ့အဖို့ အယောင်ယောင် အမှားမှား ချည့် ဖြစ်နေသည်။

ဟင်းချိုခတ်ရန် သပြက်ရွက်များကို သင်နေသော မနှင်းရီသည် အညွန့် များကို အမှိုက်ထဲ လွှင့်ပစ်ပြီး အရွက်ကြမ်းကြီးများကို ဆန်ကာစောက်

ကလေးထဲ ထည့်နေမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မနှင်းရီသည် ဟင်းချိုရေများ အဆမတန် ခန်းကုန်ပြီကို အမှုမထားနိုင်ဘဲ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွား မိလေသည်။

လမ်းမအလယ်ကောင်တွင်ရပ်၍ အနောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက် သည်။ သိဒ္ဓိ တင်ထားသော သက်တယ်တစ်ထောင်၏ အစွမ်းသတ္တိကို စမ်းသပ်ရန် ရေကြည်အင်ကြင်းတော့သို့ သွားကြသော ခင်ပွန်းသည်တို့၏ အစအနကိုပင် မတွေ့ရ။

အရှေ့သို့ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ရွက်သစ်များဖြင့် ဝေဆာလျက်ရှိ သော ကျွန်းပင်ကြီးထိ လူသူ ရှင်းလျက် ရှိလေသည်။ သူမ၏ ဒုတိယ ဇာတိတော်သူ ကိုအဖော်ကိုလည်း မမြင်ရ၊ ကိုအဖော်ထံ အကြောင်းကြားရန် သွားသော ညိုညိုကိုလည်း မမြင်ရ။

မနှင်းရီသည် ခေါင်းကိုကုတ်၍ ဝင်းထဲသို့ပြန်ဝင်သည်။ သို့ရာတွင် စင်းဝသို့ ရောက်သောအခါတွင် သူသည် မြေလှမ်းတွန့်သွားသည်။ ကျွန်းပင် သာလမ်း အရှေ့ဘက် ဦးပေါ်ကာ ခြံထဲတွင် လူရိပ်နှစ်ခု မြင်မိသလားပဲ။

တကယ်သာ ဆိုရင်တော့ ကိုအဖော်တွင် စက်ဘီး ပါသွားသည် ဖြစ်၍ သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် မြို့သစ်ဘက်မှ လှည့်၍ ပြန်လာစရာ သာ ရှိသည်။ ညိုညိုသည် သူမအစ်ကိုလေး၏ စက်ဘီးနောက်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲကလေး လိုက်ပါလာရပေမည်။ ဖြတ်လမ်းမှလာကြရန် အကြောင်း မရှိ။

သို့ရာတွင် သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် မရှင်းသဖြင့် လမ်းမသို့ တစ်ခေါက် ပြန် ထွက်၍ ကြည့်မိသည်။

စောစောက ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် သဏ္ဍာန်နှစ်ခုသည် ယခုအခါ ထွန်းပင်အောက် ရောက်ရှိနေပေပြီ။ သူတို့သည် အနောက်စူးစူးသို့ လာ လျက် ရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် မနှင်းရီအဖို့ အရှေ့မှ လာသူများသည် သူမနှင့် ပို၍ နီးလာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ ဝိုးဝါးလာနေတော့၏။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် သာမန်မျက်စိ ကောင်းသူ တစ်ဦးသည် လန့်ဆွေးလှမြဲရှေ့မှနေ၍ ကျွန်းပင်

အောက်ရှိ လူများကို သဲကွဲစွာ မြင်တွေ့နိုင်သည်။ ယခုမှ မနင်းရီ၏ မျက်လုံးများသည်ပင် မကောင်းချင်လေပြီလား။

သူမက မျက်လုံးကို အထပ်ထပ် ပွတ်၍ ကြည့်သည်။

လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ယင်းအမျိုးသမီးသည် သူမ၏ ယောင်းမတော်သူ ညိုညိုပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ညိုညို၏ဘေးမှ လိုက်ပါလာသူကား သူမ၏ ဒုတိယမတ်ဖြစ်သူ ကိုအုံမောင်မဟုတ်ချေ။ သူမ သိသော မည်သူမျှလည်း မဟုတ်ချေ။ ဤလူကို သူမက တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဘူးသေးချေ။ ညိုညိုနှင့် သိရှိသူများအားလုံးကို သူမလည်း သိရှိသည်ပင်။

သို့ရာတွင် ယခုလူကို သူမ မသိရှိ။ သို့နှင့်တိုင် ညိုညိုကမူ တော်တော် ရင်းနှီးနေပုံရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တရယ်ရယ်တမောမောဖြင့် စကားပြောလာကြသည်။ ယင်းသို့ တပြေးပြေး တရွှင်ရွှင် ရှိလာကြရာ သူတို့နှစ်ဦးသည် မနင်းရီကို တွေ့မြင်သွားကြသည်။ ညိုညိုသည် မနင်းရီအား လက်ညှိုးထိုး၍ အဖော်ဖြစ်သူအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သည်။

မနင်းရီကမူ ငေးကြောင်၍သာ ရပ်နေမိသည်။ သူမအနေဖြင့် အခြေအနေကို ပို၍သဘော မပေါက်နိုင်သည်မှာ အိပ်ရာလိပ်ကြီး တစ်ခုကို ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်ထားသည်။ သူစိမ်းယောက်ျားပျိုက သားရေအိတ်တစ်လုံးကို မနိုင်မနင်း ဆွဲလာသည်။

“မမရီ... ညိုတို့ကို ထွက်ကြိုနေတာလား”

ဝါးတစ်ရိုက် အကွာသို့ရောက်ရှိသောအခါတွင် ညိုညိုက လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်သည်။ မနင်းရီကမူ မတုန်မလှုပ်၊ ညိုညိုနှင့် သူစိမ်းယောက်ျားပျိုအားသာ တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေမိသည်။ ညိုညို၏ မျက်နှာ ဤမျှ ရွှင်ပြုံးလှပနေသည်မျိုးကို မနင်းရီသည် အတူနေထိုင်လာသည့် ဆယ်နှစ်အတွင်း တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်တွေ့ဖူးခဲ့။

“မမရီ... အိမ်ပြန်ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိသောအခါတွင် ညိုညိုက မေးလိုက်သည်။ မနင်းရီက ညိုညို၏ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ...

“ညို၊ အစ်ကိုလေးရော”

“လာလိမ့်မယ်”

မနင်းရီသည် နောက်ဆုံးတွင် သူမ သိချင်နေသည်ကို တိုက်ရိုက်ပင် မေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူစိမ်း ယောက်ျားပျိုအား မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“အို... သူက မန္တလေးကလာတဲ့ အသက်အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်လေ။ မေရီရဲ့ မော်ဝမ်းကွဲတော်တယ်”

“ဘုရားရေ...”

မနင်းရီက သူမ၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးနှင့်ဖိပြီး ယောင်ယမ်းခြည်တမ်းလိုက်သည်။ ယင်းအဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါတွင် သခင်မြတ်လေးနှင့် ညိုညိုသည် အူနှိပ်၍ ရယ်မောနေကြလေ၏။

ယင်းအခိုက်တွင်...

“နင်းရီရေ... နင့်ဟင်းချိုအိုး ကပ်ကုန်ပြီ၊ ရေတစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး”

ခြံထဲ တစ်နေရာမှ ဒေါ်ရွှေဆင့်၏ အော်သံ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် မနင်းရီနှင့် ညိုညိုသည် ခြံထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်သွားကြတော့၏။ သခင်မြတ်လေးလည်း မအူမလည်ဖြင့် နောက်မှလိုက်ပါသွားရလေတော့၏။

* * *

(၉)

မြေကြီးမှ တိုက်ရိုက် ပွင့်လျက်ရှိသော ဘောလုံးပန်း နီနီကြီးကို သခင် မြတ်လေးသည် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

တစ်တောင်ခန့် မြင့်သော ရိုးတံထိပ်တွင် ပွင့်လျက်ရှိသော ဘောလုံး ပန်းသည် မန္တလေးသား တစ်ဦး၏ အမြင်တွင် လှပသော ရွဲလုံးကြီး တစ်လုံး နှင့် တူနေတော့သည်။

သခင်မြတ်လေးသည် စိမ်းစိမ်းစိုစိုများကို ကြည့်မြင်လိုသူ တစ်ဦးဖြစ် သည်နှင့်အညီ လန့်ဆွေးလှခြေကြီးကို မမောနိုင် မပန်းနိုင် လှည့်ပတ်သွားလာ လျက်ရှိသည်။

ညိုညိုသည် မနှင်းရီနှင့်အတူ မီးဖိုချောင်တာဝန်များကို ခွဲဝေ ထမ်း ဆောင် နေစဉ်အတွင်း သခင်မြတ်လေးအတွက် သဘောပင်များ အကြားတွင် ပက်လက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချထားပေးသော်လည်း ပူပြင်း ခြောက်သွေ့ သော အရပ် ဒေသမှ လာသူသည် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ထိုင်မနေဘဲ အကိုင်း အရွက် အသီးအပွင့်များကိုသာ လိုက်လံကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

သခင်မြတ်လေးသည် နာနတ်ပင်များ အကြား၌ အလေ့ကျသဖွယ် ပေါက်ရောက်နေသော ဘောလုံးပန်းများကို မခွဲနိုင်မခွာနိုင် ကြည့်ရှုနေစဉ်-

“လက်မြောက်...”

သူ့နောက်ဘက်မှ အမိန့်ပေးသံ တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ရုတ် တရက်တော့ လန့်သွားမိသည်။ သို့ရာတွင် လက်ကိုကား မမြှောက်ချေ။ အကြောင်းမူ သူ့အား အမိန့်ပေးလိုက်သော အသံမှာ အောင်မြင်ပြည့်ဝသည့် လူကြီးသံ တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ၊ စံမမီသေးသည့် ကလေးသံ တစ်ခု ဖြစ်သော ကြောင့်...

သို့ရာတွင် သခင်မြတ်လေးသည် နောက်ဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အဖြစ်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ သူ့အား အမိန့်ပေးသူမှာ သူ ထင်သည့် အတိုင်းပင်-

အသက် နှစ်ဆယ်လောက် ကလေးသူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူ့ လက်ထဲတွင်ကား လူတစ်ယောက်ကို ပွဲချင်းပြီး သေစေနိုင်သော နှစ်လုံးဖြင့် တစ်လက်က ယမ်းငွေ့လူရန် အသင့်နေလေသည်။

“ဟေ့လူကြီး... လက်မြောက်လိုက်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

အမိန့်ပေးသံက ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သေနတ်ကို မနိုင်မနင်း ချိန်တွယ်ထားရသော သူငယ်ကလေးသည် တစ်ဖက်သားက သူ့ အမိန့်ကို မနာခံလျှင် ဒဏ်ခတ်ရန် သူ့ လက်ညှိုးကလေးကို သေနတ် ဓောင်း ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ဆေးငယ်သော လက်ညှိုးကလေး ဖြစ်ငြား လည်း နှစ်လုံးပြူး သေနတ်ခလုတ်လောက်ကိုတော့ ဆွဲဖြုတ်နိုင်လောက် အောင် သန်မာပေသည်။

သခင်မြတ်လေးသည် သူ့အား သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသော သူငယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ ဘာမဆို ပြတ်ပြတ်သားသား ရဲရဲရင့်ရင့် လုပ်မည့် အရိပ်အယောင်များကို မြင်တွေ့ရသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မဖြစ်မနေလုပ်တတ်မည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်း သူ့မျက်လုံးများက သက်သေ ပြလျက် ရှိလေသည်။

“နေပါဦးကွ... မင်းက ဘယ်သူလဲ”

သခင်မြတ်လေးသည် အနည်းငယ်မျှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာ မပြဘဲ အေးဆေးစွာ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လား... ခင်ဗျားတို့လို အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိ နယ်ချဲ့ လက်ပါးစေ ပုလိပ်တွေကို မျိုးဖြုတ်မယ့်ကောင်ဗျ”

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ပုလိပ် မဟုတ်ဘူးကွ”

“ပုလိပ်မဟုတ်ရင် စုံထောက်ပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်မြောက်ဗျာ ကျုပ် ပစ်လိုက်မယ်”

သူက အင်မတန် လက်ယားနေသည့်အလား ပြောပြောဆိုဆိုပင် သေနတ် ခလုတ် နှစ်ချောင်းအနက် ရှေ့ခလုတ်ကို ဆွဲစပြုလိုက်ရာ သခင်

မြတ်လေးသည် တကယ်ပင် လက်မြောက်ရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်အသွားတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ခွေးနှစ်ကောင်သည် ဆူညံစွာ မာန်ဖီဟိန်းဟောက်လျက် ခုန်လွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

သခင်မြတ်လေးသည် သေနတ်အန္တရာယ်ထက် သူ့အား လောလောဆယ် ကုတ်ဖဲစားသောက်တော့မည့် အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရင်ဆိုင်နေရပါစေခဲ့သည်။

အောင်နက်နှင့် ရန်လုံသည် ထိုခေတ်ထိုအခါက အင်းတော်ကြီးဒေသတစ်ဝိုက်တွင် အထင်ရှား အကျော်ကြားဆုံးသော ခွေးကြီးနှစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့... ခွေးတွေ...! အောင်နက် ရန်လုံ တိတ်ကြစမ်း”

ခွေးဟောင်သံများကြားသဖြင့် မီးဖိုထဲမှ အူယားဖားယား ပြေးထွက်လာသော ညိုညိုကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့မှ သခင်မြတ်လေးသည် စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားလေသည်။ ညိုညို၏ နောက်မှ မနင်းရီနှင့် ဒေါ်ရွှေဆင့်တို့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လိုက်ပါလာကြသည်။

မိန်းမသားသုံးဦး၏ အရေးတကြီး အော်ဟစ်တားမြစ်မှုကြောင့်သာ သခင်မြတ်လေးသည် သေနတ် အင်မတန် ပစ်ချင်နေသော ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တောမလိုက်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းသွားလေသည်။

အောင်နက်ကို ညိုညိုကလည်းကောင်း၊ ရန်လုံကို မနင်းရီကလည်းကောင်း၊ မောင်ထွေးမြင့်ကို ဒေါ်ရွှေဆင့်က လည်းကောင်း အသီးသီးချုပ်ကိုင် ထိန်းသိမ်းထားလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ခြံဝင်းထဲသို့ လူကြီးသုံးယောက် အလှအယက် ဝင်လာကြလေသည်။

* * *

(ဈ)

ငင်းတို့မှာ ဦးထွန်းဘော်၊ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်တို့ပင်ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လျှောက်လာနေကြရာမှ ခွေးဟောင်သံများ၊ ဆူညံသံများကို ကြားရသဖြင့် ခြံထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်ရောက်လာ ကြရာတွင် ဗရတ်သုက္က ရွခင်းကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

အဖြူမွှေးဟူ၍ တစ်ပင်မျှမရှိသော အောင်နက်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့် ဖို့ယိုဖားရား ညိုညိုကို လည်းကောင်း၊ သမင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် အလားတူသော ရန်လုံကို ဂုတ်မှကိုင်ထားသည့် မနင်းရီ၏ လက်တစ်ဖက်မှ ဟင်းရှေ့စက်လက်နှင့် ယောက်ချိုဇွန်းကြီးကို လည်းကောင်း၊ ထွေးမြင့်ကို ဖက်ထားသော ဒေါ်ရွှေဆင့် ခြေထောက်တွင် ကျွဲတစ်ဖက် နွားတစ်ဖက် စီးထားသော ဖိနပ်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသော ပုံပျက်ပန်းပျက် လူရွယ်တစ်ဦးကို လက်ထဲတွင် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ကိုင်လျက်သာလည်းကောင်း။

သခင်လွန်းနိုင်တို့ လူစုနှင့် ညိုညိုတို့ လူစုသည် ရောနှောမိကြသည့်တိုင် မည်သူက မည်သည့် စကားမျှ မပြောနိုင်သေးဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြောင်စီစီ ကြည့်နေကြ၍ လည်းကောင်း၊ ညိုညိုက အကူအညီ တောင်းခံမည့် အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်၍လည်းကောင်း။

မနင်းရီက လက်ထဲမှ ယောက်ချိုကို ဝှေ့ယမ်းလျက်...

“သူက မန္တလေးကလာတဲ့ အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မောင် ဝမ်းကွဲ”

“ဟေ...”

ယောက်ျားကြီးသုံးဦးက ပြိုင်တူ အာမေဇိုတ်သံပြုလိုက်သည့်အချိန်၌ ထွေးမြင့်၏ လက်မှသေနတ်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားလေတော့၏။

* * *

(၂)

ထမင်းဝိုင်းတွင် ဦးထွန်းဘော်၊ ဦးမင်းဒင်၊ သခင်လွန်းနိုင်၊ ကိုအုံမောင်နှင့် သခင်မြတ်လေးတို့သည် ရောဝတီမြစ်ဖျား ကျောက်ဆောင်ကြို၊ ကျောက်ဆောင်ကြားမှ ရရှိသော ငါးကြင်းပြာပူအုံးနှင့် အခြားဟင်းရုံများကို စားသုံးရင်း မိမိတို့ သိရှိလာသော သတင်းများကို ဖလှယ်၍ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆွေးနွေးလျက် ရှိကြသည်။

ထွေးမြင့်သည် ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် ဟင်းများများပုံလျက် အဘွားဖြစ်သူ၏ အနီးတွင် ထိုင်၍စားရင်း လူကြီးတွေ ပြောသည်ကို တစ်လုံးမလွတ်အောင် နားထောင်လျက်ရှိ၏။ အမျိုးသမီးသုံးဦးသည် နောက်မှ တစ်ဝိုင်းသတ်သတ် စားမည်ဖြစ်သဖြင့် အမေဆင့်သည် ကွမ်းဝါးလျက်ရှိ၏။ မနင်းရီနှင့် ညိုညိုသည် ထမင်းဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ ထမင်းပွဲ အယုတ်အလျော့ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေပြီး တစ်လှည့်စီ အဖြည့်အတင်း ပြုလုပ်ပေးလျက် ရှိ၏။

ကိုအုံမောင်သည် သခင်လွန်းနိုင်တို့နှင့် မရှေးမနှောင်းဆိုသလိုပင် ရောက်လာပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကြားသိခဲ့သော သတင်းများ၊ ညိုညို ပြောသော ယဉ်ယဉ်မြ၏ သတိပေးစကားများကို ဖောက်သည်ချလေသည်။ မနင်းရီနှင့် ညိုညိုတို့က သူတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည့် စကားရပ်တွင် ဝင်ရောက် ထောက်ပံ့၍ ပြောဆို လေသည်။

သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်တို့ ရရှိလာသော သတင်းများသည် ယဉ်ယဉ်မြ၏ သတိပေးစကားများနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ရှိလေသည်။

“ကျော်ညွန့် စစ်ကိုင်း သွားတယ်ဆိုတာ တို့လည်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိစ္စနဲ့ သွားတယ်ဆိုတဲ့ နေရာကျတော့ မင်းတို့နဲ့ မတူဘူး”

ဦးထွန်းဘော်က ကပ်စေးနဲ့ရိုး လေးစိတ်ကွဲကို ထမင်းထဲတွင် မြှုပ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“နေပါဦး၊ ဘာတို့က ရေကြည်သွားတာနဲ့ ဘယ်က ဘာကြားလာလို့လဲ”

“တို့ကို ရုက္ခစိုးက ပြောလိုက်တာပေါ့ကွ”

ဦးမင်းဒင်က အသောဖောက်လိုက်သည်။

“ရေကြည်ကအပြန် ဘကြီးမုန်းတို့ခြံ ဝင်ခဲ့ကြတယ်လေ။ အစကတော့ အောက်ဘက် လေယာဉ်ပျံကွင်းနားက တောကို ကူးပြီး အမဲလိုက်ကြမလို့၊ အောင်နက်နဲ့ ရန်လုံတောင် ခေါ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ပျက်တာနဲ့ ဘကြီးမုန်းတို့ခြံ ဝင်ပြီး ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်း ဝင်သောက်လာကြတယ်။ ဒီနေ့ ဘတုတ် ရုံးမတက်ဘူး။ ကျော်ညွန့် စစ်ကိုင်း သွားတယ်ဆိုတာ ပြောတာပဲ။ အခြား အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတွေကိုလည်း သူပြောလိုက်တာပဲ”

ဘကြီးမုန်းမှာ လန့်ဆွေးလှနှင့် တစ်မိုင်ခန့် ဝေး၍ အနောက်တောင်ဘက် နွန်းယွန်းတွင် ရှိလေသည်။ ခြံထဲတွင် ဆီးပေါင်းချောင်ပင်ကြီးများရှိ၍ ထွေးမြင့်တို့ မကြာခဏ သွားရောက် လည်ပတ်တတ်သည်။ ဘတုတ်ဆိုသူမှာ ဘကြီးမုန်း၏သားဖြစ်၍ ဦးကျော်ညွန့်၏ ရုံးတွင် အကူအညီ စာရေးစစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ဆိုပါဦး... ဘတုတ်က ဘာပြောသွားသလဲ”

“သူတို့ရုံးမှာ သတင်းဖြစ်နေတာကတော့ ကျော်ညွန့်ကို ဟိုတစ်နေ့က အတွက် တိုင်းမင်းကြီးက ခေါ်ဆုတာတဲ့၊ သူ့ကို ဗန်းမော် ပြောင်းပစ်ဖို့နိဗ္ဗိဗ္ဗိဗ္ဗိတဲ့”

“ဟိုတစ်နေ့ကဆိုတာ ဘာလဲ”

“မင်းကလည်း နားမဝေးတန်တာ ဝေးလိုက်တာ၊ မြင့်နိုင်ကိစ္စပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာ မဆိုတာ မသိဘူး၊ တစ်မြို့လုံးကတော့ ဒီအကြောင်းပဲ ပြောကြတာပဲ... တို့ ဘယ်လောက်ဖိုးဖိုး၊ သူတို့ ဘယ်လောက်ဖိုးဖိုး၊ ဒီမြို့လုံးကတော့ ချက်ချင်း သိကြတာပဲ။ အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို သိတဲ့သူဆိုင်းကလည်း ကျော်ညွန့်ကို အပြစ်ဖို့ နေကြတယ်။ သမီးနဲ့ ချိန်းတွေတဲ့”

လူမှန်းသိရက်နဲ့ သူ့ခိုးဆိုပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်တာ သက်သက် လူသတ်တာပဲတဲ့”

“ကဲလေ... ဒါတွေထားပါတော့၊ ဒါဖြင့် ဘာတို့ဟာ ယဉ်ယဉ် ပြောတဲ့ စကားတွေကို မယုံဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းမယ်ဆိုတာ မယုံဘူးပေါ့”

ကိုအုံမောင်က ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်သည်။

“အေး... တို့တော့ မယုံဘူး၊ ဖအေနဲ့ သမီးနဲ့ တစ်ကျိတ်တည်း ကြံတာပဲလို့ ထင်တယ်”

“ညှိတော့ မထင်ဘူး”

“ဘာ မထင်ရမလဲ၊ နင်တို့ဟာ ရန်သူကို ရန်သူလို သဘောမထားဘဲ ဒါကြောင့် ဟိုကောင်လည်း ဒုက္ခ တွေ့တာပေါ့... ကံကောင်းလို့ မသေတာ မဟုတ်လား...၊ ဒီကိစ္စမှာလည်း တို့ကို သက်သက် လာပြီးလှန်တာပဲ၊ တို့ဟာ သူတို့ လှန်တာကို လှန်ပြီး ဣန္ဒြေပျက် သိက္ခာပျက် ဖြစ်ကုန်ရအဲဒီတော့မှ ကွဲခနဲ နေအောင် ဖမ်းထည့်လိုက်လိမ့်မယ်”

ညှိညှိနှင့် မနှင်းရီတို့သည် ယဉ်ယဉ်မြဲကို ယုံကြည်ကြသော်လည်း ဦးထွန်းဘော်၏ ယူဆချက်များမှာလည်း ယုတ္တိတန်နေသဖြင့် မည်သို့ အထွန်းမတက်ရဲကြတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ကိုအုံမောင်ကမူ...

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာတို့ ကြည့်တာက သိပ်ကျဉ်းတယ်။ အခုဟာက ကျွန်တော်တို့ တစ်စုလေးရဲ့ ပြဿနာ ကွက်ကွက်ကလေး မဟုတ်ဘဲ တစ်နိုင်ငံလုံးအရေး၊ သူတို့ အခြေအနေ မဟန်လို့ အစိုးရက တစ်ပြည်လုံးမှာ ရှိနေတဲ့ သခင်ခေါင်းဆောင်တွေကို သိမ်းကျုံးဖမ်းနေတာ၊ အောက်ပိုင်းမှာ ဆိုရင် တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ထောင်ထဲရောက်ရင်ရောက် မရောက်ရင် တိမ်းရှောင်နေကြရပြီ၊ သခင်မြတ်လေး မေးကြည့်ပါလား”

“ဒါတွေ တို့သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ကိစ္စမှာကတော့ တစ်မျိုးတူ ကျော်ညွှန် ဗန်းမော်ပြောင်းပြီး ဗန်းမော်က ဝန်ထောက် ဒီကိုရောက်လား”

“ရှင် အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားမှာ၊ ဗန်းမော်က ဝန်ထောက်က ကုလားစေခဲ့ သဘောကောင်းပါတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

ကိုအုံမောင်က ခေါင်းတွင်တွင် ယမ်း၍ ညည်းညူလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးလို့ရှိရင် မင်းတို့ ပြေးကြပေါ့၊ တို့ကတော့ တို့အိမ် တို့ ကျားပဲ၊ သူတို့က ဦးရင်သူတို့၊ တို့ကဦးရင် တို့ပေါ့ကွ၊ ဒါပဲရှိတာပဲ”

ဦးထွန်းဘော်က အပြတ် ပြောချလိုက်ရာ ကိုအုံမောင်သည် ပန်းကန် ခွဲ၍ ထမင်းကုန်နေပြီလည်းဖြစ်သဖြင့် နေရာမှ ထသွားလေတော့၏။ နေရာမှာ သခင်လွန်းနိုင်သည် သခင်မြတ်လေးကို အောက်မြန်မာပြည် အခြေအနေများကို မေးမြန်း စုံစမ်းလျက်ရှိတော့၏။

ထွေးမြင့်သည် ကိုအုံမောင် ထမင်းပိုင်းမှ ထသွားသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထမင်းကို ပြီးအောင် မစားတော့ဘဲ ပန်းကန်ပြားကို ညှိအား ပေးကာ ကပျာကရာ လမ်းဆေးလက်သုတ်ပြီးနောက် ကိုအုံမောင် ကျော်သွားရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။

“ဦးလေး ကိုအုံမောင် အခုသွားတော့မှာလား”

ကိုအုံမောင်အား အိမ်ခေါင်းရင်း မာလကာပင် အောက်တွင် တွေ့ရှိ မြင် ထွေးမြင့်က အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

“ဦးလေးတို့ အဖမ်းမခံရအောင် ရှောင်နေမယ်ဆို”

“ဪ... ဒါလား၊ အခု မသွားသေးပါဘူးကွာ”

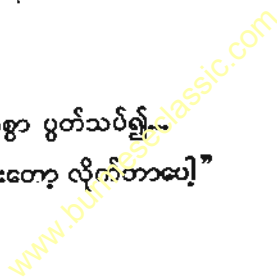
“ဒါပေမဲ့ သွားတော့သွားမယ် မဟုတ်လားဦးလေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်ချင်လို့”

ကိုအုံမောင်သည် ထွေးမြင့်၏ကျောကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်၍-

“ငါ့တူက ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ နောက်ကြီးတော့ လိုက်တာပေါ့”

ထွေးမြင့်သည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာညှိုးလျော့သွားသည်။ သို့မဟုတ် ကိုအုံမောင်က အင်မတန် စိတ်အားတက်ကြွနေသော သူငယ်ကလေးအား အချိန်အတော်ယူ၍ ချောမော့ရလေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က မနက်သွားကြတာ ဘယ်လိုလဲ”

“အလကားပါပဲ ဦးလေးရာ”

“ဘယ်လို အလကားလဲကွ၊ တခြား လူတွေရှိနေလို့ သက်ကယ်တစ်ထောင်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်မစမ်းခဲ့ဘူးလား”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ချည်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ရောက် ရောက်ချင်း သက်ကယ်တစ်ထောင်ကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ထုပစ် သစ်ကိုင်းမှာ ဆွဲ၊ ဦးကြီး ဦးမင်းဒင်က ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်လောက်က ပစ်လိုက်တာ ဒိုင်းခနဲဆို တစ်တောလုံး ဟိန်းသွားတာပဲ၊ လက်ကိုင်ပဝါထု ကလေးလည်း လွင့်ပါသွားတာ အစအနတောင် ရှာမရတော့ဘူး”

ထွေးမြင့်က စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့အဖို့ ကမ္ဘာ မနက် စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းသာ ကြုံတွေ့နေရသည်။

“အဲဒါမှတ်ထား... ထွေးမြင့်၊ နောက်ကို သေနတ်ပြီးတယ်... စာဆို တယ် ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မယုံနဲ့၊ ဘာအဆောင် ဘာလက်ဖွဲ့မှ အားမကိုး ကိုယ့်အားကိုးကိုးတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဘာက ပြောတော့ ဂါထာစုတ်တဲ့၊ ညက အနှောင့်အယှက် ဝင်လို့တဲ့”

“တော်ပါကွာ... သူတို့ ဒီလိုသာ အယူအဆဟောင်းတွေ အစွဲအလမ်း တွေ ဝင်နေရင် တစ်နေ့ကျရင် ကောင်းကောင်းကြီး ခံရလိမ့်မယ်၊ ကြည့်နေ ခုပဲ သူတို့ အဖမ်းခံကြရတော့မယ်”

* * *

(၄)

ထင်ကြေးများသည် အဘယ်မျှပင် ယုတ္တိတန်ပေစေ၊ အကြောင်း ခိုင်ပေစေ၊ ဆုံကြည့်ရလောက်ပေစေ အမှားနှင့် အမှန်ကိုကား မရှောင်ကွင်းနိုင်ပါချေ။ ထင်ကြေးသည် သစ္စာတရားမဟုတ်၍ နိစ္စဓူဝ မတည်မြဲ ကာလ အပိုင်း အခြား သာပဲ။

လန့်ဆွေးလူခြံမှ ထင်ကြေးများသည် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အမှားနှင့်အမှန်ကို ရင်ဆိုင်ကြရလေသည်။ သခင်မြတ်လေး မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ဆောက်ရှိပြီး၊ တတိယမြောက်နေ့တွင် လန့်ဆွေးလူခြံကို ရာဇဝတ်အုပ် ခင်မောင်လေး ခေါင်းဆောင်သော ရဲအဖွဲ့နှင့် ပစ္စိမတပ်ရင်းမှ ဂေါ်ရာတစ်ဦး ခေါင်းဆောင်သော တပ်စိတ်ကလေးတစ်ခုတို့က ကျိုးမန်းမီတွင် ဝိုင်းဝန်း အားပြီး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဦးထွန်းဘော်၏ ထင်ကြေးသည် မှားယွင်း၍ ကိုအုံမောင်၏ ထင်ကြေးသည် မှန်ကန်ခဲ့လေသည်။

ထိုကြောင့် ဦးထွန်းဘော်၊ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် အခြား သခင်လေးဦး သည် အဖမ်းခံရပြီး ကိုအုံမောင်နှင့် အခြား သခင်သုံးဦးသည် လွတ်မြောက် သွားကြ လေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုနေ့က ပုဒ်မ ၂၆-က အရ ဖမ်းဆီးရန် စာရင်း ထုတ်သူများမှာ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး အမှုဆောင်များသာ ဖြစ်သဖြင့် ဦးထွန်း ဘော် မပါဝင်ချေ။

ရဲအဖွဲ့ဝင်များသည် အစုငယ်ကလေးများခွဲ၍ မြစ်ကြီးနားမြို့နယ်နှင့် နိုင်အမှုဆောင်တို့၏ အိမ်များကို တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်၏။ လန့်ဆွေးလူခြံကား ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင် သူဦး နေထိုင်ခြင်း၊ သူပုန်ဌာနချုပ်ဟု အမည်တွင်နေခြင်းကြောင့် နှစ်တစ် အထူးအညီဖြင့် ဝိုင်းဝန်းခံခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ လိုချင်သူ သုံးဦးအနက် သခင်လွန်းနိုင် တစ်ဦးကိုသာ ဖမ်းမိရလေသည်။ ကိုအုံမောင်နှင့် ကိုမြင့်နိုင်တို့ကိုကား အစအနတ် မတွေ့ရှိကြရပေ။

သို့ဖြင့် အခဲကြီးခဲထားသော ဦးကျော်ညွန့်သည် မကျေနပ်မချမ်းမမြေ့ခြင်းဖြင့်။

“အုံမောင် ဘယ်မလဲ၊ မြင့်နိုင် ဘယ်မလဲ”

“ဒီမယ်... ကိုကျော်ညွန့် ခင်ဗျားဟာ မိုးကောင်းသား တစ်ယောက်ဆိုရင် ဒါလောက် မရိုင်းစိုင်းပါနဲ့၊ ကျုပ်သားတွေကို နှင့်နှင့်သီးသီး မခေါ်ပါနဲ့။”

“ခေါ်တယ်ဗျာ... ဘာပြုလဲ၊ ခင်ဗျားသားတွေက တရားခံတွေပဲ ငါ့အုံမောင်၊ ငါ့မြင့်နိုင်လို့တောင် ခေါ်ရဦးမယ်”

“ကဲ...ခေါ်ဦးကွာ”

ဦးထွန်းဘော်သည် ဦးကျော်ညွန့်၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲ တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အနီးရှိ ပုလိပ်တစ်ဦး၏ သေနတ်ကို လုကာ ပစ်မည် သဖြင့် ဂေါ်ရာစစ်သားများက ရိုက်နှက်ဖမ်းဆီးလိုက်ရသည်။

သားဖြစ်သူများ အဖမ်းခံရ၊ ပြေးလွှား တိမ်းရှောင်နေရသဖြင့် ရတက်မအေး ငိုကြွေးနေရသော အမေဆင့်သည် ခင်ပွန်းသည် အရိုက်အနှက်ခံရသည်ကို သွေးစိမ်းရှင်ရှင် မြင်တွေ့ရသဖြင့် တစ်ချက်မျှပင် မအော်နိုင်တော့ဘဲ မေ့လဲ သွားလေတော့၏။ ညိုညိုနှင့် မနှင်းရိုက် သတိမေ့လော့ သွားသော အဘွားကြီး ကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေချိန်မှာပင် ကြေးစားလက်နက်ကိရိယာများက ဦးထွန်းဘော်၊ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် မုဆိုးကြီးဦးမင်းဒင်တို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ဦးထွန်းဘော်ကို ပထမတွင် အစိုးရအမှုထမ်းများအား နှောင့်ယှက်စွာ စုခံမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးပြီးနောက် ပုဒ်မ ၂၆-က ဖြင့် ပြောင်းလဲချုပ်နှောင်ထားလိုက်သည်။ မုဆိုးကြီးဦးမင်းဒင်ကိုကား မလိုအပ်သူများနှင့် အပေါင်း

အပေါင်း ပြုလုပ်သည် ဆိုကာ သေနတ်ကို သိမ်ယူကာ နယ်နှင့်ဒဏ် ပေးလိုက်သည်။

သခင်လွန်းနိုင်၊ ဦးထွန်းဘော်နှင့် အခြား ဖမ်းဆီးရမိသူ သခင်လေးဦးကို နောက်တစ်နေ့မှာပင် မီးရထားဖြင့် ကသာမှတစ်ဆင့် ဗန်းမော်ထောင်သို့ ပို့လိုက်လေသည်။ အမှန်အားဖြင့်တော့ သခင်သန်းမြိုင်၏ နိုင်ငံရေးသင်တန်းအင်ဂျင်နီယာရန် အစိုးရစရိတ်ဖြင့် သွားရောက်ကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၆)

အစဉ်သတင်းစာများတွင် ပါရှိသော စစ်သတင်းများကို ဖတ်ရှု၍ ရင်တမမ ဖြစ်နေသော ကုန်ဈေးနှုန်းများ တရိပ်ရိပ် တက်လာမှုကြောင့် ကြောင့်ကြ ကျရသော ယခင်က မကြားရ၊ မမြင်ရစဖူးသော လေယာဉ်ပျံသံများကို ကြားမြင်ရခြင်းကြောင့် စိတ်ချောက်ချားနေကြသော မြို့သူမြို့သားများသည် သူတို့ ချစ်ခင်အားထားသော နိုင်ငံရေးသမားများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အဖမ်းခံရသည့် သတင်းကြောင့် အထူးပင် တုန်လှုပ် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ဦးထွန်းဘော်၏ သတင်းနှင့် အဖမ်းခံရသူများ၏ ကျန်ရစ်သော မိသားစုများ အကြောင်းကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကြားရှိသိမြင်နေကြရသဖြင့် စိတ်နှလုံး ခြုံ့နှိပ်လျက် ရှိကြသည်။

ထိုနှင့်အတူ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး အဖွဲ့ဝင်များသည် အဆောက်အအုံနှင့် တည်ရှိတိုးပွားလာလေတော့သည်။

အဖမ်းမခံရဘဲ လွတ်မြောက်သွားသော ကိုအုံမောင်၊ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် အခြား သခင်ခေါင်းဆောင် လူငယ် သုံးဦးတို့၏ အကြောင်းများကို အမျိုးမျိုး

အသီးသီး အားရပါးရ ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ သူတို့ သိရှိသည်မှာ မြို့နံလူငယ် ငါးဦးတိမ်းရှောင်သွားခြင်းသာဖြစ်ပြီး သခင် မြတ်လေး အကြောင်းကိုကား တစ်စွန်းတစ်စမျှ မသိရှိချေ။ အကယ်၍သာ တရုတ် ကွန်မြူနစ်များနှင့် အဆက်အသွယ် ယူရန် ရောက်ရှိနေသော သခင်မြတ်လေးအကြောင်း သူတို့ နားစွန့်နားဖျား ကြားလိုက်ရပါက ကောလာဟလသတင်းများသည် ယခုထက် နားမဆုံနိုင်အောင် ရှိပေမည်။

ယခုပင် မြစ်ကြီးနားမြို့၌ ဖြစ်ပွားနေသော ကောလာဟလ သတင်း များမှာ ကြောက်မခန်းလိလိ ဖြစ်ပြီး မည်သူကမျှ မတားဆီး မပိတ်ပင်နိုင်ချေ မဟုတ်မမှန်ကြောင်း မဖြေရှင်းနိုင်ချေ။ ယင်းကောလာဟလ သတင်းများ အနက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး နှစ်ခုမှာ ကိုအုံမောင်တို့ ညီအစ်ကို ခေါင်းဆောင်သော မိုးကောင်းသား သူပုန်များသည် မြစ်ကြီးနား မိုးကောင်း ဒေသကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် ကျောက်စိမ်းတွင်း နယ်မြေတွင် လူအင်အား လက်နက်အင်အား စုနေရာ ဘယ်သူက ငွေမည်မျှ လှူတန်း ဘယ်သူသားသည် သူပုန်များနှင့် ပူးပေါင်းရန် အိမ်မှ ထွက်ပြေးသွား ဟူသော သတင်းနှင့် ကိုအုံမောင်တို့ ညီအစ်ကိုသည် နောက်ပါအနည်းငယ် ဖြင့် ဦးကျော်ညွန့်အိမ်ကို စီးနင်းကာ ယဉ်ယဉ်မြအား ခေါ်ဆောင်သွားကြ စည်နေခြင်း စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် လူများသည် အချစ်ရေးပါသည့် သတင်းတွင် စိတ်ဝင်စားကြသဖြင့် ယဉ်ယဉ်မြအား လူယူသွားမည် ဆိုသည့်သတင်းကို အမျိုးမျိုး ပုံကြီးချဲ့၍ ပြောဆိုနေကြသည်။ ဦးကျော်ညွန့်တွင် ယခုအသော့ခလောက်ကြီး ခုနစ်လုံး ခတ်ထားသည်ဟု လည်းကောင်း၊ စစ်တပ် အစောင့်အရှောက် ချထား ပြီဟု လည်းကောင်း၊ ကိုမြင့်နိုင်တို့အား မည်သည့် အနားတွင် မည်သည့်အချိန်က တွေ့လိုက်သည်ဟု လည်းကောင်း တောလောင်သည့်ပမာ ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ကိုအုံမောင်တို့ တိမ်းရှောင်သွားပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ယဉ်ယဉ်မြ တစ်ယောက် မြစ်ကြီးနားတွင်

တော့ဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသည့် အဖြစ်အပျက်ကို မြို့သူမြို့သား များ အသေအချာ အခိုင်အမာ သိရှိကြရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆွမ်းကျွေးတစ်ခုသို့ ဦးကျော်ညွန့်တို့ မိသားစု လာရောက်ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြ မပါရှိသဖြင့် အိမ်ရှင်က စူးစမ်းရာ၌ ဦးကျော်ညွန့် ကိုယ်တိုင်က လူပုံအလယ်တွင် မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် သူ့သမီး အိမ်တွင် မရှိတော့ သည့် အကြောင်းကို တိုတိုတုတ်တုတ် ထုတ်ဖော် ပြောဆိုသွားလေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြ ပျောက်သွားသည့် သတင်းသည် ချက်ချင်းပင် တစ်မြို့ လုံးကျွတ် ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးကြပြန်သည်။

တချို့ကမူ စောစောက သတင်းများကိုပင် ဆက်၍ ယဉ်ယဉ်မြအား တို မြင့်နိုင်တို့ လူစုက လူယူသွားကြောင်း၊ ကိုမြင့်နိုင်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် အခြား လူငယ် သုံးဦးသည် ရှမ်းဘောင်းဘီများကို ဝတ်ဆင်ကာ မျက်နှာတွင် ပဝါ နက်များ စည်းပြီး ခြောက်လုံးပြူး ကိုယ်စီဖြင့် ဦးကျော်ညွန့်အိမ်သို့ ပြောင် ပြောင်တင်းတင်းပင် ဝင်ရောက်ကာ ယဉ်ယဉ်မြကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။

အချို့ကမူ ဦးကျော်ညွန့်သည် ကောလာဟလ သတင်းများကြောင့် သမီးငယ်ကို စစ်ကိုင်းမြို့ရှိ သမီးကြီးထံသို့ ခေတ္တ ပို့ထားသည်ဟု ဆိုလေ သည်။

ယင်း ကောလာဟလ သတင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ လန့်ဆွေးလှခြံက စည်သို့မျှ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

ညီညီတို့သည် အသွားအလာ အပြောအဆို အထူးပင် သိပ်သည်း တျစ်လျစ်လျက် ရှိလေသည်။

* * * * *

အပိုင်း နှစ်

အခန်း ၁

(က)

ပီတောက်ဖူးများသည် အလိုလို ငြိုးလျှံခဲ့ပေပြီ။

ကံ့ကော်နှင့် သရဖီတို့မှာလည်း ပင်ယံထက်မှာပင် ခြောက်သရောင်း ခဲ့ ကြရလေပြီ။

တပေါင်းနှစ်ဦး လတန်းခူးတွင်သာ ပွင့်ဖူးလေ့ရှိသော ကံ့ကော်၊ ပီတောက်၊ သရဖီတို့ကို မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ခေါင်းတွင် ဆင်ရန် ဧဆိုထားဘိ လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိနိုင်ရှာကြလေပြီ။

ဆံပင်ဖားလျား နီမြန်းမြန်း အထုပ်များ အပိုးများဖြင့် အသက်ကိုလှူ၍ ဖြေးလွှားနေကြရတော့သည်။

မြန်မာတစ်ပြည်လုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လျက်ရှိချေပြီတကား။

* * *

(၁)

၁၉၄၁-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇-ရက်နေ့တွင် ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်များ ဝင်ကြ တိုက်ခိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် စစ်ကြေညာလေသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ အာရှတိုက် စစ်မျက်နှာ ဖွင့်ပြီးနောက် တတိယမြောက်နေ့တွင် ထားဝယ် လေယာဉ်ပျံကွင်းကို ဂျပန်များ ဝင်ကြ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

မြန်မာပြည် စစ်တလင်းကား စောစီးစွာပင် စတင်ခဲ့လေသည်။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကြီးသည် ယိုးဒယားပြည်တွင် တပ်စွဲ၍ ၁၉၄၂-ခု၊ နှစ်ဦး၌ စစ်ကြောင်း လေးကြောင်းခွဲကာ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ချီတက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပေပြီ။

အင်္ဂလိပ်တို့ ကြားဝါလျက်ရှိသော စင်ကာပူ ခံတပ်ကြီးကို သိမ်းပိုက် ခဲ့၍ နာမည်ကြီးနေသော အမှတ် ၁၈-တပ်သား၊ အမှတ် ၃၃-တပ်မ၊ အမှတ် ၅၅-တပ်မ၊ အမှတ် ၅၆-တပ်မ စသော ဂျပန်စစ်တပ်ကြီးများသည် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်နှင့် ပူးပေါင်း၍ မဟာမိတ်စစ်တပ်များကို တန်ပြန် ထိုးစစ်ဆင်ခွင့် မပေးဘဲ တရစပ် လိုက်လံတိုက်ခိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောအခါတွင် ဖီးလ်မာရှယ် ဆလင်းဟူ ထင်ရှား ကျော်ကြားလာမည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် တစ်ဦးသည် အထက်မှ တာဝန်ပေးချက်အရ အိရက်သဲကန္တာရ အတွင်းမှ မြန်မာပြည်သစ်တောများ အတွင်းသို့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် တပ်ပျက်တွင် ပိုလ်လုပ် မရမည့် အခြေအနေကို တွေ့ရှိရလေတော့၏။

အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသ သဲကန္တာရများတွင် တိုက်ခိုက်ရန် လေ့ကျင့် ထားသော အမှတ် ၁၇-အိန္ဒိယ တပ်မသည် တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်းတိုက်ပွဲ များ၌ ပွဲဦးထွက် အရေးရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီးနောက် ဆုတ်ခွာလာရာတွင် စစ်တောင်း

စံတားကြီးကို ဖောက်ခွဲ ပစ်လိုက်ရသဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဆပ်ရင်းရှစ်ခုမှ သွေးလေချောက်ချားနေသော စစ်သားများသည် ကိုက်ခေါင်း မြောက်ရာမျှ ကျယ်ဝန်း၍ ရေစီးသန်လှသော စစ်တောင်းမြစ်ကို ဘောင်းဘီ ဆိုက်လေးများဖြင့် ကူးဖြတ် ပြေးခဲ့ကြရာ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ လူနှစ်ထောင်လောက်သာ အနိုင်နိုင် ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့သည် သွေးပျက်လျက်ရှိပြီး ကမူးရှူးထိုး ဆုတ်ခွာလျက်ရှိရာ ဇီလ်ချုပ်ကြီးများ အနေနှင့် တပ်ပြန်စု၍ပင် မရနိုင်ဘဲ ရှိနေတော့သည်။

အမှတ် ၁- မြန်မာတပ်မခေါ် ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်မဟာ ၁၄-ခုမှာ လည်း နေ့မအား၊ ညမအား ဆုတ်ခွာလျက်ရှိပြီး တပ်ပြေးများ တစ်စထက် တစ်စ များပြား နေသဖြင့် အရေအတွက် မပြည့်သော တပ်ဖွဲ့များ သာ ဖြစ်နေတော့သည်။

နောက်မှ ဂျပန် ဒီဇီဇံ တပ်ကြီးများ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာ သဖြင့် သေပြေးရှင်ပြေး ဆုတ်ခွာနေရသည့် အချိန်တွင် ရှေ့မှကြို၍ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သားများနှင့် ဂျပန်တိုက်ကင်းများက လမ်းဖြတ် တိုက်ပွဲများ အဆက်မပြတ် ဆင်နွှဲမှုကြောင့် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေသော တပ်ရှုံးများကိုလည်း ကောင်း၊ အရေအတွက်သာရှိ၍ အရည်အချင်းကင်း ခဲ့သော ချန်ကေရှိတ်၏ ပဉ္စမနှင့် ဆဋ္ဌမ တပ်မတော်ကြီးများကို လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ် ဆလင်းနှင့် အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ် စတီးဝဲ တို့က အကြိမ်ကြိမ် စုစည်း၍ တန်ပြန် ထိုးစစ်ဆင်ရန် ကြိုးစားကြ သော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် အင်းဝ တံတားကြီးကို ဖောက်ခွဲ ပစ်လိုက်ရကာ မြန်မာပြည်မှ အပြီးအပိုင် ဆုတ်ခွာကြရန် စိတ်တုံးတုံးချလိုက် ကြရတော့သည်။

* * *

(ဂ)

တောင်ဆီမှ မိုးသားနှင့် မီးခိုး၊ မိုးသံနှင့် အမြောက်သံတို့သည် ရောနှောပေါ်ထွက်လျက် ရှိတော့သည်။

မြေပြင်မှ အလိပ်လိပ် အထပ်ထပ် တက်လာသော မည်းမှောင်နက်ကြုတ်သည့် မီးခိုးများသည် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုသော မိုးသားတိမ်လိပ်များကို တစ်ခဏ အတွင်း ဝါးမျိုပစ်လိုက်ကြလေသည်။

မိုးကောင်းကင် တစ်နေရာမှ မရေရာ ကစ်ချွန်းလျက်ရှိသော မိုးသံတို့သည် မြေအပြင် ကျင်းအချို့၌ တောင်အမိုးများမကျန် သိမ့်သိမ့်တုန်စေသော ဗုံးသံ အမြောက်သံတို့အောက်တွင် မရွံ့မလှ ပျောက်ကွယ်သွားကြရပေပြီ။

ရွက်ဟောင်းတွေ ခြောက်သယောင်း ကြွေလွင့်၍ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျနေသော သဘာဝရွာခင်းတွင် မီးခိုးတလူလူ ပြာပူအဖွေးဖွေးကြားမှ ထိုးထောင်နေသော မီးသွေးတစ်ပိုင်း အိမ်တိုင်ကြွင်းများကြောင့် နွေ၏ သင်္ကေတသည် ပိုမို နက်ရှိုင်းလျက်ရှိလေသည်။

စစ်၏ဒုက္ခ စစ်၏ဘဝကို မြိုးစားကြီး ကြုံတွေ့လိုက်ရသော ပြည်သူ့ပြည်သားတို့သည် ခိုကိုးရာမရှိ ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားလျက် ရှိကြတော့၏။ ဣန္ဒြေမရှိ၊ သိက္ခာမရှိ ဆုတ်ခွာလာကြသော တပ်ရုံးများ အကြားတွင် စစ်ပြေးများ၏ ရမ်းကားစော်ကားမှု အနိုင်အထက် ပြုမူတို့ကို ခံစားရကာ ကား၊ ရထား၊ လှေ၊ သင်္ဘော ရရာယာဉ်တို့ဖြင့် စစ်ဦးနှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးလွှားပုန်းရှောင်လျက် ရှိကြ၏။

မျက်နှာဖြူနှင့် ကုလားများသည် အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြေးရန် တရုတ်များသည် ယူနန်နယ်သို့ ပြေးရန် လေယာဉ်ပျံရရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း မဟာမိတ်တို့ဘက်တွင် မိုးပေါ်ပျံသည့် မိတ်ဆွေဟူ၍ လင်းတများသာ

ရှိတော့သဖြင့် ကုန်းကြောင်းခရီးဖြင့်ပင် ပြေးကြရန် အထက်ဗမာပြည်သို့ အိဆင်းလာကြ သည်။

လှည်းလှေကား စသော ယာဉ်ငှားများသည် အဆမတန် ဈေးတက်နေပြီး လုံလောက်အောင်လည်း မရရှိချေ။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များသည် သင်္ဘောဆိပ်များ၊ ဘူတာရုံများတွင် စုပြုံလျက်ရှိလေသည်။ သင်္ဘောနှင့် ရထားမှာလည်း စင်းရေရှိသလောက် မောင်းသူမရှိ၍ အကုန်မထွက်နိုင်။ ထွက်နိုင်သည့် ရထား တစ်စင်းနှစ်စင်း၊ သင်္ဘောတစ်စင်းနှစ်စင်းတို့လည်း အထိန်းအကွပ်မရှိ ဆုတ်ခွာလာကြသော တပ်ပျက်များသည် တစ်တပ်နှင့် တစ်တပ်လှ၍ စီးနင်းလျက်ရှိကြ၏။ အရပ်သားများသည် စစ်သားများက အော်ဟစ်မောင်းချသည့် ကြားမှပင် အတင်းတွယ်ကပ်၍ လိုက်ကြရသည်။

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များသည် နောင်ခါလာမှ နောင်ခါဈေး၊ ယခုမှ စစ်ဦးနှင့်ဝေးရာ မြန်မာပြည် မြောက်များသို့ ရောက်ရန် အလှအယက် ပြေးလွှားလျက် ရှိကြသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ရေဘေးဒုက္ခမှ လွတ်လိုလွတ်ငြား ပြေးလွှားလျက် ရှိသော ရှစ်ခေါဘဏီသော ပရွက်ဆိတ်ထုကြီးပမာ။

* * *

(ဃ)

သဲသောင်ပြင်ဦး တစ်နေရာတွင် အကိုင်းအခက်များ ယှက်ဖြာ၍ ပေါက်ရောက်နေသော သပြေပင်ကြီး အောက်တွင် အင်္ဂလိပ် ယူနီဖောင်းဝတ် ဗမာစစ်ဗိုလ်တစ်ဦးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေ၏။ သူသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဆိုလျှင် မြန်မာများအကြား၌ သူ၏လှပသော ယူနီဖောင်းဖြင့် ပင့်ကြားခဲ့မည်

ဖြစ်သော်လည်း ယခုမှ သူ၏ယူနီဖောင်းကို မည်သည့် အချိန်တွင် ချွတ်ပစ်ရ ပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

သူနှင့် ရင်းနှီးသူများ အားလုံးလောက်သည် လည်းကောင်း၊ သူ၏ တပ်စုမှ မြန်မာစစ်သားများ အားလုံးလောက်သည် လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ လက်နက်များ၊ ရာထူးတံဆိပ်များ၊ ယူနီဖောင်းများကို စွန့်ပစ်လျက် ထွက်ပြေး ကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ သူတစ်ယောက်သာလျှင် ယခုအချိန်ထိ အထက်အရာရှိ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များအောက်တွင် အမိန့်နာခံရင်း ခရီးကြမ်းဆုတ်ခွာရာတွင် လိုက်ပါလျက် ရှိလေသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ တပ်မှထွက်ပြေးကြသူများသည် ၎င်းတို့၏ အရပ်ဒေသအနီးအပါး၌ ထွက်ပြေးကြခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူ့အဖို့ အချိန်ကာလနှင့် အရပ်ဒေသ ကျရောက်ဖို့ လိုသေးသည်။ သူသည် မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားမှ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့တပ်များသည် သူ့အရပ်ဒေသကို ဖြတ်သန်း၍ ဆုတ်ခွာချင်မှ ဆုတ်ခွာပေလိမ့်မည်။ ယခုပင် တပ်မကြီး နှစ်ခုကို တာဝန်ယူ နေရသော တပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ်သည် ရှေးဦးမြို့သို့ လည်းကောင်း၊ ဘားမားရိုင်ဖယ် ဌာနချုပ်သည် မုံရွာမြို့သို့ လည်းကောင်း ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ရှမ်းပြည်ဘက်မှ ချီတက်လျက်ရှိသော ဂျပန်စစ်ကြောင်းသည် ယခုအခါ ဗန်းမော်မြို့ကို သိမ်း၍ မြစ်ကြီးနားဘက် ဆက်လက်ချီတက်နေ သည်ဟု သတင်းကြားရရာ သူတို့ အဖို့ ၎င်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်၍ အိန္ဒိယကို ပြေးရန်သာရှိတော့သည်။

ကောင်းပြီ။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူသည် ယခုပင် တပ်မှထွက်ပြေးရလျှင် ကောင်းလေမည်လား။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ့ပခုံးပေါ် မှ လက်ဖတင်နှင့် ရာထူးတံဆိပ်သည် နှမြောတသဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ သူသည် များမကြာမီမှပင် ကက်ပတိန် ရာထူးသို့ တက်တော့မည်ဖြစ်၏။ ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ် ဘရုစတော့ ကိုယ်တိုင်က သူ့အား

သစ္စာရှိသူ၊ တာဝန်ကျေပွန်သူ တစ်ဦးဟု ဖွင့်ဟချီးကျူးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါ လား။

သူသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ညနေခင်း နေရောင်ခြည် ထိုးကျသော ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို စိတ်မပါတပါ ကြည့်လိုက်သည်။

အင်းဝတံတားကြီးသည် မြစ်လယ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မြစ်တစ်ဖက်တွင် ကြွင်းကျန်ရစ်သော တရုတ်စစ်သား များသည် ဧရာဝတီ ကူးတို့သင်္ဘောများဖြင့် ကူးလာလျက်ရှိ၏။ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ကုလား၊ အင်္ဂလိပ် စသော စစ်ပြေးများသည်လည်း ငှက်သမ္ဗန် များဖြင့် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလျက်ရှိ၏။

ဖြူဖွေးသော သောင်ပြင်တစ်ဝိုက်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်များကို ထမ်းပိုးသယ်ရွက်လျက် ကလေးငယ်များကို တရွတ်ဆွဲလျက် စစ်ကိုင်းတောင်ရိပ်ကို ခိုရန်လာနေသော မြန်မာများ၊ အထက်သို့ ခရီးဆက်ရန် ရှေးရွာလာကြသော လူမျိုးခြားများကို စိတ်မသက် အာ ဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရပါသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အနေနှင့်ကား ဤလို စစ်ပြေး မြင်ကွင်းများသည် မျိုး၍နေလေပြီ။ တစ်လကျော်ကျော် တရကြမ်း ဆုတ်ခွာလာရသည့် တာလတွင် မီးလောင်ပြင်များ၊ အပျက်အစီးများ၊ အသေအကျေများ၊ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၊ ဝမ်းရောဂါနှင့် ကျောက်ရောဂါ ကျနေသူများကို အနှံ့အပြား တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

တွေ့တွေ့သမျှသည် အနိစ္စာရုံ မြင်ကွင်းများသာတည်း။ သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လှည့်ပြန်တော့ စဉ် အပြုတွင် နောက်ဘက်မှ နှုတ်ဆက်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ “ဟယ်လို... လက်ဖတင်နှင့်”

* * *

(c)

သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သောအခါတွင် ကပြားမကလေး နှစ်ဦးကို တွေ့ရှိရပေသည်။ မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက သူ့အားပြုံး၍ ကြည့်နေကြသည်။

တစ်ယောက်မှာ အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ရင့်ကျက်သည့် မျက်နှာထား ရှိလေသည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ဖူးပွင့်စကလေးသာဖြစ်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်လုံးရှိလေသည်။

သူတို့၏ အသားများသည် ပန်းဆီကဲ့သို့ နီမြန်း၏။ ပါးကလေးများသည် ခရမ်းချဉ်သီးမှည့်မှည့်များကဲ့သို့ ရဲနေသည်။ မျက်လုံးကလေးများသည် ကျောက်ဖျာ ပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းသွားသော ရေကြည်ကဲ့သို့ ကြည်လင်ပြာလဲ့၏။ ဂုတ်ပေါ် တွင် ဝဲနေသော ဆံပင်များသည် ညိုမောင်းသော အရောင်ကိုဆောင်ကြ၏။ သူတို့၏ အရပ်အမောင်းကလေးများသည် အနောက်တိုင်း စံချိန်မီသွယ်လျ မြင့်မားကြ၏။

ယင်းကပြားမကလေး နှစ်ယောက်သည် မည်သည့်အပင်ဖျားက ကြွေကျ လာသနည်းဟု သူက အံ့ဩနေမိသည်။

သူတို့၏ အဝတ်အစားများသည် ညစ်နွမ်းလျက်ရှိ၏။ သူတို့၏ အလှအပ ကို မပြုမပြင်သည်မှာ ကာလကြာမြင့်လှပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ၏။ သူတို့သည် သူ့အား ပြုံး၍ကြည့်နေကြသော်လည်း သူတို့ကိုယ်တွင် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှု၊ မျက်နှာတွင် မောဟိုက်ညှိုးလျော်မှုများကို တွေ့နိုင်၏။

“တို့ကို မမှတ်မိတာလား... ဒါမှမဟုတ် အံ့ဩနေတာလား၊ လက်ဖတင် နင်”

အကြီးမက မေးလိုက်သည်။
“မှတ်မိပါတယ် စတယ်လာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ သိပ်ပြောင်းလဲသွားတယ်”

“ကိုယ့်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး... စစ်သားကြီးတစ်ယောက်နဲ့တောင် တူသေးရဲ့လား”

မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကြောင့် သူကမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဒါတော့ မင်းတို့လည်း သိသားပဲ...၊ တို့တစ်တွေဟာ စစ်ရုံးတဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား”

“လက်ဖတင်နင် မှားနေပြီ၊ စတယ်လာတို့ဟာ စစ်ရုံးတဲ့လူတွေ မှန်ပေမယ့် စစ်နိုင်တဲ့လူတွေဟာ လက်ဖတင်နင်တို့ ဗမာတွေကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဟာ မင်းတို့နဲ့ အတူရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ မင်းဘာပြုလို့ ခုထက်ထိ တပ်ထဲက ထွက်စပြေးသလဲဆိုတာ တို့ အံ့ဩနေတယ်”

“ဒါ... စတယ်လာ ပြောရမယ့် စကား မဟုတ်ပါဘူး”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် လက်ဖတင်နင်...၊ ဒါမင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တိစ္ဆာပါ”

သုံးဦးသား ခပ်မဆိတ်...

အင်္ဂလိပ်စစ်ဝတ်စုံနှင့် မြန်မာလူရွယ်သည် သူ့ရှေ့မှ ကပြားမကလေး နှစ်ဦးအား ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ကို သူသိသည်မှာ မကြာသေး။ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လခန့်လောက်မှ ပါတီတစ်ခုတွင် ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် တီအိုစီကုမ္ပဏီမှ မျက်နှာဖြူအရာရှိတစ်ဦး၏ သမီးများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အမေသည် အိန္ဒိယပြည်တွင် မွေးဖွားသော ကပြားတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမတို့ ညီအမသည် မျက်နှာဖြူသွေး လေးပုံသုံးပုံပါရှိ သူများ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ချိန်ကမူ သူတို့ညီအမသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ထင်ရှားသော မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ အထက်တန်း ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် ကြော့ချင်တိုင်းကြော့၍ မော့ချင်တိုင်းမော့နေသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုမူ တရုတ်၊ ကုလား၊ မြန်မာများနှင့် ရောထွေး၍ သာဓနိ

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ဖြစ်နေကြပေပြီ။

စတယ်လာ၏ညီမ ပမယ်လာဆိုလျှင် အတော်ကြီး ပိန်ချုံးသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

“လက်ဖတင်နင်”

“ဘာလဲ... စတယ်လာ”

“တို့ကို ဘာအကူအညီများ ပေးနိုင်သလဲ”

“ပြောပါဦး... မင်းတို့အခု ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာတုံး”

သူက ယခုမှ တစ်ဖက်သားတို့၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းစူးစမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်းနေတာပဲ... တို့ဟာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေပေါ့”

“မင်းတို့ ဒက်ဒီရော...”

“အိန္ဒိယမှာ...”

“မင်းတို့ လိုက်မသွားဘူးလား”

“ဒက်ဒီက အစောကြီးကတည်းက သွားတာ... ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံတလည်း တစ်ထိုင်စာပဲ ရတယ်...”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့အခု ဗမာပြည်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့”

“ခုအထိတော့ တို့မကျန်ရစ်သေးပါဘူး... တို့အခု အိန္ဒိယကို သွားနေတာပဲ”

“ဘယ်ကနေ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“မြစ်ကြီးနားကနေ လေယာဉ်ပျံနဲ့သွားမယ်”

မြစ်ကြီးနားဟူသော အသံကိုကြားရ၍ သူ့မျက်နှာသည် ရဲသွားသည်။

သူက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ တိတ်နေသည်။

“အဲဒါ တို့ကို ဘာကူညီနိုင်သလဲ... မာမိကတော့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်မှာပဲ၊ သူ့အခု ဟိုနားက အိမ်မှာနေတယ်”

“ကိုယ် ဘာကူညီနိုင်မလဲ... ကိုယ်တို့တောင် ဘယ်လမ်းကဘယ်လိုပြေးရမလဲ မသိဘူး”

သူက အခြေအနေမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မြစ်ကြီးနားရထားစီးဖို့ တို့ကြိုးစားတာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ နေ့တိုင်း တို့ကျန် ရစ်တာပဲ၊ မနက်ဖြန်တော့ ပါသွားကောင်းပါတယ်။ ဒက်ဒီ တပည့်တစ်ယောက် စက်ခေါင်းမောင်းနေတယ်။ သူကကျောက်မီးသွေးတွဲထဲက လိုက်နိုင်တယ်တဲ့”

“မြစ်ကြီးနားရောက်တော့ရော... လေယာဉ်ပျံ ရမှာလား”

“ရမယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဘုရင်ခံတောင် မြစ်ကြီးနားမှာ ရှိသေးတာပဲ”

သူက တစ်ကြိမ်နှုတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

“မင်းရဲ့ မိသားစုတွေ မြစ်ကြီးနားမှာ ရှိတယ်ဆို”

“ရှိတယ်... ဒါပေမဲ့ သူတို့က မင်းတို့ကို ကူညီမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူတို့က ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်ရေးသမားတွေပဲ”

“အိုး...”

မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးကလေးနှစ်ယောက်သည် ပြိုင်တူအံ့ဩသွားကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့ရှေ့မှ ဘုရင့်သစ္စာတော်ခံ ဗမာစစ်သားအား အစိပွယ် ပြည့်ဝသော မျက်လုံးစုံများဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြတော့သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

အင်း ၂

(က)

အင်မတန်မှ လှပသန့်ရှင်းသော မြို့တစ်မြို့သည် ယခုအခါ ညစ်ပတ်ပေရေသော အမှိုက်ပုံ လူနေရပ်ကွက် အဖြစ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲလျက် ရှိလေပြီ။

မြစ်ကြီးနားမြို့သည် မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်မှ စုဖြူ ရောက်ရှိလာကြသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ သောင်တင်ရာ စခန်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် ရန်ကုန်မြို့တော်မှ မိုင်ရာပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော မြစ်ကြီးနားသည် မြန်မာပြည်၏ မြောက်ပိုင်းခရီးလမ်းဆုံ ဖြစ်တော့၏။ မြစ်ကြီးနားမှ အထက်သို့ ဆိုလျှင်ကား၊ သို့မဟုတ် မြောက်ဘက်ဖျားသို့ ဆိုလျှင်ကား ရထားလမ်းလည်း မရှိတော့၊ ကားလမ်းဟူ၍လည်း ပူတာအိုလမ်းသည် ဆွမ်းပရာဘွမ်လောက် အထိသာ စိတ်ချလက်ချ သွားနိုင်သည်။

ရေလမ်းခရီးဆိုလျှင်လည်း မန်ခိန်လောက်ရောက်လျှင်ပင် ကျောက်အောင်များကို တွေ့လာရတော့သည်။ ရေတိမ်၍ လူးလာခတ်နေသော ငါးကလေးများကို မြင်လာရတော့သည်။

မြစ်ကြီးနားမြို့ အနောက်ဘက်ရှိ ပန်မတီး လေယာဉ်ပျံကွင်းမှာလည်း သူရင်ခံ ထွက်ပြေးပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပင် လေယာဉ်ပျံ နှစ်စင်းနှင့်အတူ ဂျပန် ဗုံးစာ မိသွားသဖြင့် တစ်စခန်း သိမ်းရလေတော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပြေးလွှားလာကြသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များသည် မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်သောအခါတွင် သောင်တင်လျက် ရှိကြတော့သည်။

အပင်ပန်း ခံနိုင်ကြသူများသည် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သဘောထားကာ မြစ်ကြီးနားမြို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရှမ်းရွာ၊ ဂေါ်ရခါး ရွာကလေးများတွင် ခိုအောင်းနေကြပြီး အကြောက်ကြီးသူများကား ရှေ့သို့ဆက်ပြေးကြလေတော့သည်။

* * *

(ခ)

သူန်းလမ်းအတိုင်း အိန္ဒိယသို့ ခြေလျင်ခရီးသွားမည့် ကုလားများသည် အည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းကို ဖြတ်ကူး၍ ယူနန် နယ်သို့ သူန်းကြောင်း တစ်တန်၊ လားတစ်တန် သွားမည့် တရုတ်များသည် လည်း အောင်း၊ မြစ်ကြီးနား တစ်ဝိုက်တွင် ခိုအောင်းနေကြမည့် သူများသည် အည်းကောင်း၊ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှ ထွက်လာစတုန်းကမူ ဝန်အည် ဆွယ်တွေ တစ်ထုပ်တစ်ပိုးကြီးဖြင့် ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် လမ်းခရီးတွင် အသွားအလာ အခက်အခဲများ တွေ့လာသောအခါတွင် လက်ဝဲလော အထူး

မလိုသော ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထားပစ်ခဲ့ကြရလေသည်။ နောက်ဆုံး မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်ရှိသော အခါတွင် ထီး၊ ဖိနပ်၊ ဦးထုပ်နှင့် အဝတ်အစား များကိုပင် မဖြစ်သလောက်သာ ချန်ပြီး အပိုထည်များကို လွှင့်ပစ်တန်ပစ်၊ ပေးတန်ပေး၊ လမ်းပေါ်ပုံ၍ လျှော့ဈေး ရောင်းတန်ရောင်း ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

* * *

(ဂ)

သို့ရာတွင် မြစ်ကြီးနား မြို့သူမြို့သားများအနေနှင့် လျှော့ရောင်းတိုင်း လည်ဝယ်နိုင်သလားဆိုတော့ မဝယ်နိုင်၊ အလကားပေးတိုင်းလည်း ယူနိုင်သလားဆိုတော့ မယူနိုင်၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ပင် ထာဝီအနိုင်နိုင်၊ ပဝါအနိုင်နိုင် ပြေးလွှားနေကြရသည် မဟုတ်လား။

မြို့တွင်းရှိ တရုတ်ဆိုင်များ ကုလားဆိုင်များသည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ခွေးအစားစား၊ ကြက်အနင်းနင်း ဖြစ်နေ၏။ မြို့ခံမြန်မာများမှာလည်း မြို့ထဲတွင် မနေပုံကြာဘဲ မြို့စွန်မြို့ဖျား မြဲကြီးများတွင် ကိုယ့်အရက်ကိုယ် စုပေါင်း နေထိုင်ကြလေသည်။ မြို့ထဲတွင်ကား တရုတ်စစ်သား၊ မြို့စောင့် ကုလားစစ်သားများ၊ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၊ သတင်း အခြေအနေ စုံစမ်းရန် စွန့်စားထွက်ရဲသူ မြန်မာများသာ တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုအချိန်က မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် လိုချင်လျှင် ရနိုင်သည့် ပစ္စည်းများ တံခါးများ ကျိုးပဲ့နေသော တရုတ် ကုလားဆိုင်ရှိ ရောင်းရန်များ၊ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့၏ ပစ္စည်းများအပြင် အစိုးရ ငွေတိုက်မှ မီးရှို့၍ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ငွေဒင်္ဂါးများ၊ အကြွေများ၊ အောက်ပိုင်းမှ ရထားဖြင့် သယ်ယူလာသော တွဲလုံးပြည့် အဝတ်အထည် အစားအသောက်များတို့ ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်များသည် မြို့ကို စွန့်ခွာမပြေးမီ မြစ်ကြီးနား ငွေတိုက်မှ ငွေများကို သယ်ယူ မသွားနိုင်သဖြင့် ဒင်္ဂါးများ၊ မူးစေ့ မတ်စေ့များကို အဝတ်တော်တစ်စင်းတွင် တင်၍ စုန်ချိဆန်ချိပြုကာ မြစ်ထဲသို့ အိတ်ဖောက်၍ ချွန်ချလေ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ မြစ်ထဲသို့ သွန်ပစ်ရန်ပင် အချိန်မရရှိသော အခါ၌ ငွေတိုက်ကို မီးရှို့လေ၏။ မီးငြိမ်း၍ အရပ်သူအရပ်သားများ သွားကြည့်သောအခါတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ လောင်ကျွမ်းသွားသော ငွေစက္ကူများ၊ အလောင်၍ မည်းနေသော ဒင်္ဂါးများ အကြွေများကို တွေ့ရှိလေသည်။

ချိတ်ပိတ်ထားသော ရထားတွဲ တစ်တွဲ၌ကား အောက်မြန်မာပြည် ငွေတိုက်မှ သယ်ယူလာသော ငွေအိတ်များကို အကောင်းသား တွေ့ရှိကြရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့သည် သူတစ်ပါးနိုင်ငံမှ ကမြောသောပါး ထွက် ခြွေကြရလေပြီ။ သူတို့၏ စစ်တပ်များ ရွှေဘို၊ ရေဦးတစ်ဝိုက်၌ ထောင်နှင့် ခြံ၍ ရှိနေစဉ်တွင် ရှမ်းပြည်မှ လှည့်၍လာသော ဂျပန် စစ်ကြောင်းနှင့် ဒေသခံ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများသည် ပထမ ဗန်းမော်ကို သိမ်း၍ ချီရောက် မြစ်ကြီးနားသို့။

* * *

(ဃ)

မြစ်ကြီးနား မြို့သူမြို့သားများသည် ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ အခြားအခြားမှ မကင်းလှ၍ တစ်ကြောင်း အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပစ္စည်းများနှင့် ဆက်သက်၍ လောဘ သတ်နိုင်ကြသော်လည်း နေ့စဉ် မရှိမဖြစ်သော အသောက်ကုန်များအတွက်မူကား စွန့်စား၍ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ရှာဖွေ သိမ်းပို၍ ယူကြရလေသည်။ ခေတ်ပျက်အခါကြီးတွင် ငွေမည်မျှ ပုံငွေပေမည် ဆန်ဆီဆား စသည်တို့ကို ဝယ်ယူနိုင်ဖို့ မလွယ်ပေ။

လိုအပ်သော စားသောက်ကုန်များကို ဘူတာဝင်း အတွင်းရှိ ရထားများ၌လည်းကောင်း၊ တရုတ် ကုလား ဆိုင်များ၌လည်းကောင်း သွားရောက်ရှာဖွေကာ ရယူကြရလေသည်။ ယောက်ျားသုံးလေးဦးလျှင် တစ်စုပြုလုပ်၍ ထမ်းပိုး သယ်ယူရလေသည်။

ထွေးမြင့်မှတစ်ပါး ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်တလေမျှ မားမားမတ်မတ် မရှိတော့သော မနှင်းရီတို့ အိမ်ထောင်စုတွင်ကား ညိုညိုကိုယ်တို့ အပြင်ထွက်၍ နေထိုင်စားသောက်ရန် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေရလေသည်။

မနှင်းရီတို့သည် ယခုအခါတွင် လန်ဆွေးလူခြံ၌ မနေထိုင်ကြတော့ဘဲ ဘကြီးမုံးခြံ၌ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြလေသည်။ ရာမပူရအတွင်းမှ မြန်မာများနှင့် မြို့ထဲမှ လူတချို့သည် ဘကြီးမုံးခြံတွင် စု၍နေထိုင်ကြလေသည်။

မြို့ထဲတွင် အိမ်ထောင်ခွဲ၍နေသော ကိုမင်းသိန်းတို့ မိသားစုလည်း မနှင်းရီ တို့နှင့်အတူ ဘကြီးမုံးခြံတွင် လာရောက်နေထိုင်သော်လည်း သူတို့သည် ကိုမင်းသိန်း၏ အကူအညီကိုကား ဘာတစ်ခုမျှ မည်မည်ရရ မရရှိဘဲ ကိုမင်းသိန်းသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက တေပေ လေလွင့် ခဲ့သော်လည်း ကြောက်တတ်သည့် နေရာတွင်ကား သူမတူအောင်တည်း။ လေယာဉ်ပျံကြားလျှင် ပုန်းကျင်း ထဲသို့ သူ အလျင်ဆုံး ရောက်ရှိနေမည်မှာ မလွဲမသွေ ဖြစ်၍ သူတို့ မိသားစုအတွက် ကိုမင်းသိန်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ကလေးနှစ်ယောက် မိခင် မခင်မာကသာ ဆန်ဆီဆားများကို ရှာဖွေရခဲ့လေသည်။

မြစ်ကြီးနား လေယာဉ်ကွင်းကို ဝှံ့ကြံသည့်နေ့ကမူ လေယာဉ်ပျံကွင်း၌ အလောင်းများ ဖွေးနေသည့်နည်းတူ ရွှေဒဂါးများ၊ ရွှေထည်များ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားများ တင်းကြမ်းနေသည့်ဖြစ်၍ အနီးအပါးမှ လူများ သွားရောက်ရှာဖွေကြသော်လည်း ညိုညိုတို့မှာမူ ရတနာများကို မက်မော မနေနိုင်ဘဲ ညစာ ဆန်မရှိသဖြင့် မြို့ထဲဘက်သို့ သူတို့မိသားစုချည်း ထွက်ခဲ့လေသည်။

* * *

(c)

ညိုညိုတို့လူစုတွင် လူကြီးဟူ၍ မိန်းမသားများ ဖြစ်ကြသော ညိုညိုနှင့် ခင်မာသာ ပါရှိပြီး ကျန်အဖွဲ့ဝင်များမှာ မခင်မာ၏ သမီး ကြည်ကြည်ဦးနှင့် ထွေးမြင့်တို့သာ ဖြစ်လေသည်။

မနှင်းရီသည် အနည်းငယ် နာမကျန်းရှိနေသော အမေဆင့်အား ပြုစုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဘကြီးမုံးတို့ခြံမှ ကြည့်လျှင် လေယာဉ်ပျံကွင်းသည် အနောက်တည့်တည့်တွင်ရှိ၍ လေယာဉ်ပျံများ ဆင်းသည် တက်သည်ကို ကောင်းစွာ ဖြင်တွေ့ရ၏။ ထိုနေ့ကမူ လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်းသည် သစ်ပင်များကို လွန်အတက်လာတွင် အထက်မှ ဂျပန်လေယာဉ်တစ်စင်းက စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သဖြင့် မီးလောင်ပျက်ကျသွားသည်ကို အတိုင်းသား မြင်တွေ့ရသဖြင့် ထွေးမြင့်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူ့အနေနှင့် ရတနာများကို မမက်မောသော်လည်း ဝှံ့ကြံခံရသည့် လေယာဉ်ပျံကွင်းကို အခြားသူများနှင့်အတူ ထိုက်၍ ကြည့်ချင်လှသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဖြစ်သူနှင့် လူကြီးများကို ကြောက်၍သာ ဘူတာရုံသို့ ဆန်သယ်ရန် လေးပြည်ဝင် အိတ်ငယ်ကလေး တစ်လုံးကို ပိုက်၍လိုက်ပါ သွားလေသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် ညိုညိုတို့တွင် အဖော်များ ရှိသော်လည်း ယခု တစ်ခေါက်တွင်မူ အခြားသူများသည် လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ သွားနေကြသဖြင့် သူတို့ချည့် ဖြစ်သဖြင့် သုတ်သုတ်သွား၍ သုတ်သုတ်ပြန်ရန်ဖြစ်သည်။

ဘူတာဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် သူတို့သည် ရထားတွဲများ စုံစေ့အောင် လိုက်ကြည့် မနေတော့ဘဲ ဆန်ဆီဆားနှင့် ငါးခြောက်ပုစွန်ခြောက်များကို အသင့်အတင့်စီ သယ်ယူပြီးနောက် ကသုတ်ကရုတ် ပြန်လာကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ညိုညိုတို့သည် လွှဲစက်ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ တွင်ကား အန္တရာယ်တစ်ခုကို မလွဲသာမရှောင်သာ ပက်ပင်းတိုးမိကြလေသည်။

အရက်မူးနေသော တရုတ်စစ်သား နှစ်ယောက်။

* * *

(၈)

အချိန်မှာ နေလုံးကွယ်ပျောက်လုနီးပြီဖြစ်၏။

အခါကောင်းတုန်းကဆိုလျှင် ဤဒေသတစ်ဝိုက်သည် လူသူပြတ်လပ်သော်လည်း ကလေးသူငယ်များလည်း လူကြီးမပါဘဲ ကျောင်းသွားနိုင်သည်။ အားနဲ့သော မိန်းမသားများလည်း အဖော်မပါဘဲ ဈေးသွားနိုင်သည်။

ယခုတော့ စစ်ရှုံးတပ်ပြေးများ သောင်းကျန်းလျက် ရှိပေပြီ။

သူတို့လူစုတွင် ညိုညို တစ်ယောက်သာလျှင် လေးလုံးခြောက်ဖက်ဖြစ်၏။ ညိုညို၏ ဒုတိယယောင်းမဖြစ်သော မခင်မာမှာ ပုပုညက်ညက်ကလေး ဖြစ်၏။ အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ထွေးမြင့်တို့သာသာပဲဖြစ်၏။ ရှည်မျောသော မျက်နှာလေးသည်လည်း နုနယ်၍ အစဉ်ချိုပြုံးလျက်ရှိ၏။ မခင်မာတွင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် တူသောပစ္စည်းဟူ၍ သူမကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် အဆမတန် ဖြစ်နေသော ဖွံ့ဖြိုးလှသည့် ရင်သားများပင် ဖြစ်ချေ၏။ ယင်းကြောင့် မခင်မာကို ကြည့်ရသည်မှာ လှသည်မလှသည်ထက် ပေါ်လွင်သော အသွင်အပြင်က ထင်းခနဲဖြစ်နေ၏။

မခင်မာ၏သမီး ကြည်ကြည်ဦးမှာ ထွေးမြင့်ထက် တစ်နှစ်ငယ်၏။ သို့ ရာတွင် အဆက်အပေါက်ထွားကျိုင်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့်

အယ်နစ် ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ထင်ရ၏။ သွားပုံလာပုံမှာ ဒေါ်လေးဖြစ်သူ ညိုညိုနှင့် တူလှ၏။ သို့ရာတွင် ဇွဲသတ္တိ အရာတွင်ကား ဒေါ်လေး၏ အငွေ့အသက် မရှိသလောက် ဖြစ်၏။ အင်မတန် ကြောက်တတ်၏။ အားငယ်အတိ၏။ အရေးဆိုလျှင် ထိုင်ငိုသည်သာ ဖြစ်၏။ ထွေးမြင့်ကမူ သူညီမကို အိပ်ခါလောကြီးဟု စပြောင်တတ်လေသည်။

ယခုတော့ သူတို့ လေးယောက်သည် အရက်များမူး၍ သေနတ်အစားကား လုပ်နေကြသော တရုတ်စစ်သား နှစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်မိကြလေပြီ။

သူတို့သည် အိမ်တစ်လုံးခန့် မြင့်မားသော လွှဲစာပုံကြီးကို အလွန်မိမိမိ မျက်နှာကြီးများ နီရဲနေသည့် စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ဆီးပင်ကလေးအောက်၌ ဘွားခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အမယ်လေး... လုပ်ကြပါဦး...”

ကြည်ကြည်ဦးက စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည်။ သူမ၏ အော်သံကြောင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ အိပ်နေသော စစ်သားသည် အိတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ရိုင်ဖယ်ကို ဇောက်ထိုးကိုင်၍ ဆောင့်ကြောင့်နိုင်နေသော စစ်သားသည် ခုန်၍ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ထံသို့ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ညိုညိုတို့မှာ မပြေးသာ မရှောင်သာ အိမ်သားတော့။

ညိုညိုနှင့် ထွေးမြင့်သည် နေရာတွင် ဣန္ဒြေမပျက် မတ်တတ် နေလျက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်လျက် ရှိသော်လည်း ကြည်ကြည်ဦးတို့ သားအမိမှာကား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်လျက် အဖျားတက် ကြတော့သည်။

အိပ်ရာမှ ထထိုင်သော စစ်သားသည် ယခုအခါ မတ်တတ်ရင် နှုတ်သား ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သူသည် ဆီးပင်ရင်းတွင် ထောင်ထားသော သေနတ်ကိုပင် မယူတော့ဘဲ သူ့အဖော်ကို တရုတ်လို လှမ်းပြော လိုက်ပြီး နောက် ရှေ့သို့ တိုးလာလေ၏။ သူတို့သည် လူမမည်နှစ်ဦးနှင့် မိန်းမသား

နှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်နေရသည်ဖြစ်၍ သေနတ်ကိုပင် အသုံးမပြုတော့ဘဲ အင်မတန် သတ္တိ ဗျတ္တိ ရှိနေကြ၏။

သေနတ် ကိုင်ထားသော စစ်သားမှာလည်း ပြောင်ချော်နေပေမယ့် မျက်နှာထား ဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာနေ၏။ သူသည် ညီညီနှင့် ထွေးမြင့်တို့အား တစ်လှမ်းကွာလောက်တွင် ရပ်လိုက်၏။ သူ့အဖော်စစ်သားကား အကြောမာ လွန်နေသော ကြည်ကြည်ဦးတို့ သားအမိထံသို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက် သွားနေ၏။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကြည်ကြည်ဦး၏ ပခုံးကိုကိုင် ဆောင်တွန်းလိုက်သည်။ တအားဖက်ထားကြ၍ ကြည်ကြည်ဦး လွင့်ထွေး မသွား၊ ထို့ကြောင့် တရုတ်စစ်သားသည် မခင်မာ၏ ရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင် ဆွဲယူလိုက်သည်။ မလွတ်တမ်း ဖက်ထားကြသဖြင့် မခင်မာ ပြတ်ထွေး မသွား။ ပဒုမ္မာအင်္ကျီသားသည်သာ ဖြန်းခနဲ စုတ်၍ စစ်သား၏ လက်ထဲ ပါသွားသည်။ ဣန္ဒြေကြီးသော ယောက်ျားတို့ပင် စွဲငြိ တပ်မက်စွာ ကောင်းသော ရင်သားစုံသည် ညနေခင်း နေရောင်ခြည်တွင် ဝင်းခနဲ ထွက်လာသည်။ ညီညီတို့အား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသော စစ်သားသည် သွားကြီးဖြူ၍ အကာအကွယ် ကင်းမဲ့နေသော ရင်သားများမှ မျက်လုံးမခွာ ဖြစ်နေသည်။

ညီညီသည် ရရှိသော အခွင့်အရေးကို တစ်စက္ကန့်မျှ အလဟဿ မဖြစ်စေဘဲ ခါးကြားတွင် အစဉ်ဆောင်ထားလေ့ရှိသော ရှမ်းဓားဖြောင့် ကလေးကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်၍ သေနတ်ကိုင် စစ်သား၏ နံရိုးကြားထဲ တစ်အား ထိုးချလိုက်လေသည်။ တရုတ်စစ်သားသည် အားခနဲအော်လိုက်၍ ရှေ့သို့ထိုးကျသွားလေ၏။ ညီညီက ဓားကိုဆွဲနှုတ်ပြီး ကျောပြင်ကို နှစ်ချွတ် ဆင့်ထိုးလိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ ပဒုမ္မာ အင်္ကျီကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စစ်သား သည် ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် ညီညီ ရှိရာသို့ ပြေးလာလေ၏။ သို့ရာတွင် ထွေးမြင့်က ရှေ့မှ ခြေထိုးခံလိုက်သဖြင့် အရက်မူးနေသော စစ်သားသည် အစောင့်စစ်သား ပေါ်သို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွားလေ၏။

ညီညီတို့ လူစုသည် စစ်သားနှစ်ယောက်ကို အတန်ကြာအောင် နှိုင်းဝန်း ရိုက်နှက်လျက် ရှိကြသည်။ အတော်ကြီးကြာမှ ညီညီက သတိ ရရှိကာ-

“တော်ကြတော့... တော်ကြတော့၊ လာလာ သွားကြစို့။”

သူတို့သည် ဘကြီးမုံး ခြံဝသို့ ရောက်သည်ထိ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ခြံထဲမှ လူများက အလန့်တကြား ဆီးကြို၍ မေးကြသော်လည်း တော်တော် နှင့် မဖြေကြားနိုင်။ လေးယောက်စလုံး ဟောဟံ လိုက်နေသည်။ ကြည်ကြည် ဦးတို့ သားအမိမှာ မျက်နှာဖြူလျက် ရှိသည်။ ညီညီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် နယ်ချဲ့၏ သွေးများ စွန်းထင်းလျက်ရှိသည်။ ထွေးမြင့်၏ လက်ထဲတွင် တရုတ် ရိုင်ဖယ် တစ်လက် ပါလာကြောင်းကိုလည်း ခြံထဲမှလူများ မေးမြန်း မှုပင် သူတို့ သတိ ထားမိကြတော့၏။ မခင်မာမှာလည်း ယခုမှပင် သူမ၏ ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယှက်ထား လိုက်မိသည်။

“တရုတ်စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ သတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

ထွေးမြင့်သည် အသက်မှန်မှန် မရှူနိုင်သေးသည့်ကြားမှပင် သတင်း ထူး သတင်းဦးကို ပထမဆုံး ဖောက်သည်ချသူ အဖြစ်ကို ရယူလိုက်သည်။ ပရိတ်သတ်သည် ဟယ်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

* * *

(၁၀)

အမေဆင့်၊ မနင်းရီ၊ ညီညီ၊ မခင်မာနှင့် ကြည်ကြည်ဦးတို့ တစ်ယောက်တို့ တစ်ယောက် ဖက်၍ ငိုနေကြချိန်မှာပင် ထွေးမြင့်သည် သူတို့၏ ဖွင့်စားခန်း တို့ ဝိုင်းနားထောင်နေကြသော လူစုကြီးအား စိကာပတ်ကုံး ပြောနေတော့၏။

ထိုနေ့အဖို့ ထွေးမြင့်တို့ မိသားစုသည် သူရဲကောင်းများ ဖြစ်နေကြ တော့၏။ လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ ဗုံးကြား စက်သေနတ်ကြား၌ သွားရောက်ခဲ့ သူတို့၏ စွန့်စားခန်းသည် မထင်မရှား မြုပ်ကွယ်သွားရလေတော့၏။

နားထောင်သူများသည် တော်တော်နှင့်လူစုမခွဲသေးဘဲ သူတို့ သိရှိပြီး အကြောင်းအရာများကိုပင် ထပ်ဖန်တလဲလဲ မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။ သူတို့ သည် လူထုအပေါ် အနိုင်အထက် ပြုနေသော စစ်သားနှစ်ဦးကို မိန်းမသား နှစ်ဦးနှင့် ကလေးနှစ်ဦးက သုတ်သင်ပစ်ခဲ့သည် ဆိုသည့် သတင်းကို နား ထောင်၍ အားမရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ယခုအခါတွင် ထွေးမြင့်သာမက ညိုညို၊ ဓခင်မာနှင့် ကြည်ကြည်ဦးတို့ကလည်း သူတို့ထောင့်မှ သူတို့အမြင်ကို အားရပါးရ ပြန်လည် ပြောပြလျက် ရှိကြသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့၏ စွန့်စားခန်း သတင်းကို လွှမ်းမိုးသွားမည့် သတင်းကြီး တစ်ခုသည် ထွေးမြင့်တို့ ရောက်ရှိပြီး နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ အဆိုပါသတင်းကြီးကို သယ်ဆောင်လာသူမှာ ခြံပိုင်ရှင် ဘကြီးမုံး ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် နေ့လယ်ခင်း ကတည်းကပင် မြစ်ကြီးနားမြို့ တောင်ဖျားရှိ မန္တလေးကျောင်းတိုက်သို့ မုန့်သေတ္တာများ လှူဒါန်းရန် သွားရောက်ခဲ့လေသည်။

“ဂျပန်တွေ လာပြီဟေ့... ဂျပန်တွေ လာပြီ”

ခြံတွင် စုရုံးနေကြသော လူအုပ်ကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရလျှင် ဘကြီး မုံးသည် ပထမ အခြေအနေကို စုံစမ်းသင့်ကြောင်း၊ သူ့ခြံတွင် ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သိရှိရန် လိုကြောင်းတို့ကို မဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘဲ သူ ရရှိလာသော သတင်းကိုသာ ပြောရန် စိတ်အားထက်သန်နေသဖြင့် ခပ် လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ဂျပန်တွေ တက်လာပြီဟု ကုန်းအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဘကြီးမုံး၏ အသံကိုကြားသောအခါတွင် ထွေးမြင့်တို့ကို ဝိုင်းနေ သော လူအုပ်ကြီးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြလေ ၏။ အမေဆင့်နှင့် အခြားမိန်းမကြီး သုံးလေးယောက်သည်

ခြံထဲသို့ ပြေးဝင် သွားကြလေ၏။ ကျန်လူများမှာလည်း ကျီးကန်းချက်မိဖြင့် တောင်တောင် မြောက်မြောက်ကို ရှာဖွေကြည့်ကြလေ၏။

သို့ရာတွင် လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်၍ လျှောက်လာနေသော ဘကြီးမုံးမှတစ်ပါး ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမျှ မမြင်မတွေ့ ကြရချေ။

“ဂျပန်တွေ ဘယ်မှာလဲ ဘကြီးမုံး”

လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်က မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်ကမ်းမှာ... ဝိုင်းမော်မှာ”

ထိုအခါမှ အလန့်တကြား ဖြစ်နေသော လူအုပ်ကြီးသည် သက်ပြင်း ကိုယ်စီ ချနိုင်တော့သည်။

“ဘကြီးမုံးကို ဘယ်သူက ပြောလဲ...”

လူရွယ်တစ်ဦးက မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူက ပြောရမလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်တာပေါ့၊ ငါနဲ့ ဘုန်းကြီးနဲ့ မြစ်ဆိပ်ကို ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ကြည့်လာခဲ့ကြတာ။ ဘုန်းကြီးရဲ့ မုန့်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်တော့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ဂျပန်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်နေတာ အတိုင်း သားပဲ၊ နည်းတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ဂျပန်တွေမုန်း ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ၊ ဘကြီးမုံးက ဂျပန်စစ်သား တွေကို မြင်ဖူးလို့လား”

“အိုက္ကာ... မင်းတို့ကလည်း ရှည်လိုက်တာ၊ ဂျပန်တွေမှ ဂျပန်တွေ ဂွ”

“တရုတ်စစ်သားတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မနေ့က ဈေးထဲမှာ စခန်းချ နေတဲ့ တရုတ်တပ်တွေ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးသွားတာပါ”

“အိုက္ကာ... မင်းတို့ကလည်း မျက်စိနဲ့မြင်ခဲ့တဲ့ လူကိုပဲ ငြင်းနေသေး တယ်၊ ဂျပန်တွေမှ ဂျပန်တွေ အစစ်ပါကွ”

“အဲဒီဂျပန်တွေထဲမှာ ဗမာတွေရော မပါဘူးလား ဘကြီးမုံး”

မနှင်းရီက မေးလိုက်သည်။

“မမြင်ဘူးကွ”

ထို့နောက် ဘကြီးမုံးနှင့် လူငယ် တစ်စုသည် ဂျပန်ပဲ၊ တရုတ်ပဲဟု ဆက်လက် ငြင်းခုံနေကြ၏။ ညီညီနှင့် မခင်မာသည် မနှင်းရီကို ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှ ယုယစွာ ဖက်၍ ခြံထဲသို့ တွဲလျှောက်သွားရာ ထွေးမြင့်နှင့် ကြည်ကြည်ဦးသည်လည်း လက်ချင်းချိတ်၍ နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါသွားကြရလေသည်။

သူတို့အဖို့ ဂျပန် တရုတ် ပြဿနာက အရေးမဟုတ်။ သူတို့တစ်တွေ၏ အားကိုးအားထားများ ဖြစ်ကြသော မိဖမောင်ဘွား လင်သားတို့ ဖြစ်ကြသော သခင်လွန်းနိုင်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်စု ပြန်လာဖို့ကသာ အဓိကပြဿနာ ဖြစ်လေသည်။

ညတစ်ညသည် အစပျိုးပြန်လေပြီ။

ဘကြီးမုံးနှင့် လူငယ်များသည် ဂျပန်ပဲ တရုတ်ပဲဟု ငြင်းခုံကြဆဲ...

* * *

(၆)

သူတို့ အငြင်းပွားနေကြသော ပြဿနာသည် နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာပင် ဖြေရှင်းသွားလေသည်။

“ဂျပန်တွေ လာပြီဟေ့... ဂျပန်တွေ လာပြီ”

ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေသော ဘကြီးမုံး သည် အသံသြကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လျက် ရှိတော့၏။ လက်ဖက်ရည် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောနေကြသော လူငယ်များသည် ဘကြီးမုံး၏ အော်ဟစ်သံ

ဆေးနိခြင်း ပြုကြမည်ရှိစဉ်မှာပင် သူတို့နားထဲ၌ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံ နှစ်ခုတို့ ဆူညံစွာ ကြားရလေသည်။

ထို့နောက် ခွေးဟောင်သံများ၊ တစ်ဖက်ခြံမှ တရုတ်တို့၏ အော်ဟစ်သံများကို ဆက်တိုက် ကြားကြရလေသည်။

ဘကြီးမုံးလည်း ရေပန်းကရားကို လွှင့်ပစ်ကာ ခြံထဲသို့ ဝင်ပြေးလာတော့၏။ သူ့နောက်မှ ဘေးတွဲမော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စင်း ထက်ကြပ်တစ်ပါးလာလေသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ အစိမ်းနှင့် အဝါကြားအရောင်များ သုတ်ထားသည်။ ဆိုင်ကယ်ဘေးတွဲထဲ ထိပ်တွင် အလံငယ်တစ်ခု တူလူလူ လွှင့်လျက်ရှိ၏။

အဖြူထဲတွင် အနီဝန်း။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် မောင်းနှင်လာသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် နှစ်သက်တစ်ဦးသာဖြစ်၏။ ကာကီ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်၍ ဂုတ်ပေါ်တွင် အင်္ကျီစုံများ ဖတ်လပ်ဝဲနေသော ဦးထုပ်ကိုဆောင်းထားသည်။ လက်မောင်းနှင့် ဘူးသီး ငပေါင်းကြော် လက်ပတ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ဘေးတွဲပေါ်တွင် ထိုင်နေသူကား အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော မြန်မာလူကြီးတစ်ဦးနှင့် တူလေ၏။ လက်ထဲတွင် ကာဘိုင်သေနတ်တစ်လက် ထိုင်၍ ခေါင်းတွင် ဖော့ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် သင်္ဘန်းမွှေးများ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသဖြင့် တည်ကြည် ခုံညား လှလေသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရှေ့မှ ပြေးလာသော ဘကြီးမုံးသည် ငှက်ပျောအရောင်အရောက်တွင် ချိုင့်တစ်ခုကို နင်းမိ၍ မှောက်လျက်လဲသွားလေ၏။ ဘကြီးမုံး၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် ဘကြီးမုံးနှင့် တိုက်မိလှလှတွင် ကျိခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်သည် အားရပါးရ ရယ်မောနေကြသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဂျပန်တွေ မဟုတ်ဘူးဟေ့... ဘကြီးဦးထွန်းဘော်နဲ့ ကိုလွန်းနိုင်ကွ”

ဘကြီးမိုး၏သား ကိုဘတုတ်သည် ငှက်ပျောပင်ကြားမှ ထွက်လာရင်း အားရဝမ်းသာ အော်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဘကြီးမိုးလည်း မှောက်ကြီး လဲနေရာမှ ပက်လက် လှန်ဝံ့တော့သည်။ အခန်းကြို အခန်းကြားမှ လည်းကောင်း၊ စားပွဲ ကုတင်အောက်တွင် လည်းကောင်း ဝင်ပုန်းနေကြသူများ လည်း ခေါင်းပြုတ်ကြတော့သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် ရှိရာသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလာသူများကား ထွေးမြင့်တို့ မိသားစုပင်ဖြစ်ကြောင်း အထူးဖော်ပြ ဖွယ်မလိုပြီ။

ထိုနေ့ကား မေလ ၇-ရက်။

* * *

(၅)

သခင်လွန်းနိုင်တို့ လမ်းပြရှေ့ဆောင်၍ ဗန်းမော်မြို့မှ တစ်ဆင့် ကား အရှစ်ဆယ်ဖြင့် ချီတက်လာသော ဂျပန်တပ်များ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ရောက်ရှိနေောက်တစ်နေ့မှာပင် ရထားလမ်းမှလာသော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သားများသည် တွဲသုံးစီးဖြင့် မြစ်ကြီးနား ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။

ဦးစီးကွပ်ကဲသူမှာ ဗိုလ်အံ့မောင်။

* * *

အခန်း ၃

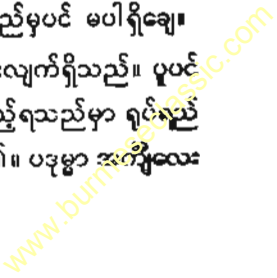
(က)

သည် မနက်ဖြန်သန်ဘက်ဆိုလျှင် ကောင်းကောင်းကြီး ရွာပေတော့မည်။

ယခုပင် တစ်မိုးလုံး ညိုညိုမှိုင်းလျက်ရှိ၏။ တိမ်တို့သည် ချင်းတောင်များပေါ်တွင် လှည့်ပတ်၍ ပြေးနေ၏။ လေသည် စွတ်စို၍ နေလေသည်။

အသက်ရွယ်ရွယ် မိန်းမငယ်တစ်ဦးသည် မိုးရိပ် မိုးကဲကိုကြည့်၍ သူတို့သုတ် လျှောက်လာနေသည်။ ယခုနေ့များ မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးသည်းသည်း ရွာချလိုက်လျှင် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့ရွှံ့ပေတော့မည်။ သူမကိုယ်တွင် ဆောင်းစရာ ကာစရာ ဟူ၍ တဘက်ကလေး တစ်ထည်မှပင် မပါရှိချေ။

သူမ၏မျက်နှာတွင် မိုးရိမ်စိတ်များ ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိသည်။ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုများ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ရုပ်လည်သူများကမား ဖြစ်၏။ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်း ဖြစ်၏။ ပခုမ္မာ အင်္ကျီလေး

သည် ရေစီးကြောင်းများ ဆင်းလျက်ရှိ၏။ သရက်ထည်လုံချည် အနီကလေးသည် အရောင် ဖျော့မှိန်လှ၏။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးလည်း မပေါင်ဒါလည်း မရှိ၊ နဖူးပေါ်တွင် ဆံယဉ်များသာ တင်ရှိနေလေသည်။

မိုးဖွားကလေးများကျလာသဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းနယ်သော မိန်းမငယ်သည် ခေါင်းပေါ်တွင် ဘယ်ဘက်လက်ဝါးကလေး တင်၍ အပြေးကလေးသော့နှင့်လာသဖြင့် မကြာမတင်မီမှာပင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိ လာလေသည်။ သူမသည် ရှေ့သို့ ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာခြင်း မပြုတော့ဘဲ ယင်းအိမ်ကြီးရှေ့၌ ရပ်နေသဖြင့် လိုရာခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်မီ ဖြစ်ကြောင်း မှန်းဆနိုင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မိုးလွတ်လေလွတ်ရန် တက်သုတ်ရိုက်၍ လာခဲ့သော မိန်းမပျိုသည် အရိပ်အာဝါသကောင်းသော အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ပြေးတက်မသွားဘဲ အိမ်ရှေ့ဥပစာတွင် မပြတ်သားသော အမူအရာဖြင့် ရပ်နေလေသည်။ ယင်း အခိုက်တွင် မိုးပြေးကလေး ခပ်ဖြိုက်ဖြိုက် ရွာချလိုက်၍ သူမကိုယ်မိတ်တွင် မိုးရေစက်များ သီးသွားသည်။

မိန်းမငယ်ကား အိမ်ပေါ်သို့ တက်ရန် မကြိုးစားသေးဘဲ နေရာတွင် တွေ့ဝေ၍ ရပ်နေလေသည်။

သူမ၏ရှေ့မှာ အဆောက်အဦမှာ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြစ်၍ အောက်ထပ်တံခါးများ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အထက်ထပ် တံခါးများကား ဖွင့်ထားကြသော်လည်း လူသူလေးပါး အရိပ်အခြည် မတွေ့မမြင်ဘဲ အိမ်သားများသည် အတွင်းဘက်၌ ရှိနေကြဟန် တူပေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန် လှေကားနှစ်ခု ရှိသည့်အနက် တစ်ခုမှာ သူမရဲ့ နေသည့် နေရာနှင့် မဝေးကွာလှပေ။ သို့နှင့်တိုင် မိန်းမငယ်သည် တစ်ဖက်တစ်ဖက်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသည့်အလား မြင့်မားသော လှေကားကြီးကို တွေ့ဝေ၍ ကြည့်နေလေသည်။ ယူဇနာပေါင်း မြောက်မြားစွာသော အမြင့်၌ တက်ရမည့်သူ တစ်ဦးပမာ တုံ့နှေးလျက် ရှိလေသည်။ ဝန်လေးလျှင် ရှိလေသည်။

အတော်ကြီးကြာသွားမှပင် ဤအမူ ဤကိစ္စသည် သူမ မဆောင်ရွက်၍ မဖြစ်ဟု သဘောပေါက်သွားသည့်အလား လှေကားခုံရှိရာသို့ လေးတွဲစွာ လျှောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း ခပ်ဖွဖ နှင်းတက်နေ လေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် လှေကားတစ်ဝက်လောက်သို့ သူမ ရောက်ရှိချိန်တွင် အထက်ထပ်မှ တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်း အသံများ ကြားရပြီး လှေကားမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာသည်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် တွေ့မြင် သိရှိရလေသည်။

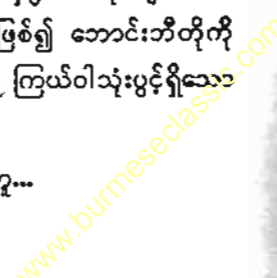
အပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသူသည် အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် လှေကားထစ်များ ထို့ ကျော်နင်းချလာသည်ဖြစ်ရာ အောက်မှ တက်လာသူကို တိုက်မိတော့မည် ဖြစ်၍ တွေ့မြင်ရသဖြင့် သူ့အရှိန်သူ မနည်းကြီး ထိန်းလိုက်ရ၏။ ကံကောင်း၍ သူမ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေး၍ အောက်သို့ ကျမသွားခြင်း ဖြစ်၏။

“အမေ...”

မိန်းမပျိုသည် သတိထားနေသည့်ကြားမှပင် လွတ်ခနဲ ယောင်လိုက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူမနှင့် ရင်ဆိုင် တိုးမိသူမှာ လူသားစားတတ်သော သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင် မဟုတ်ဘဲ ကလေးငယ် တစ်ဦးသာဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်နေမိကြ၏။

အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသော သူငယ်မှာ အသက် ကိုးနှစ်အရွယ် လောက်သာ ရှိသေးသော်လည်း စစ်သွေးစစ်မာန် အတော်ကြွနေပုံရ၏။ ခေါင်းတွင် ဂျပန်စစ်ဦးထုပ် ဆောင်း၍ ခါးတွင်လှံစွပ်တစ်ခု ချိတ်ထား လေသည်။ ဂျပန်လှံစွပ်သည် ရှည်လျားလှသည်ဖြစ်၍ ဘောင်းဘီတို့ကို ကျော်လွန်၍ ဒူးဆစ်သို့ ခိုက်နေ၏။ ရင်ဘတ်တွင် ကြယ်ဝါသုံးပွင့်ရှိသော ဆံဆိပ်နီကလေး တစ်ခု တပ်ဆင်ထားလေသည်။

အတော်ကြီးကြာမှ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ...

“မောင်ထွေးမြင့်”

“မမယဉ်ယဉ်မြ”

* * *

(၁)

ယင်းနောက်တွင်ကား ထွေးမြင့်သည် ယဉ်ယဉ်မြ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဤအိမ်ကြီးသို့ ထွေးမြင့်တို့မိသားစု ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိပေပြီ။ သခင်လွန်းနိုင်တို့ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗန်းမော်ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသော သခင်များသည် ဂျပန်တပ်များ၏ လမ်းပြအဖြစ် လိုက်ပါလာကြရင်း လမ်းခရီးကတည်းကပင် မြို့ရွာအုပ်ချုပ်ရေး၊ မြို့ရွာစည်ပင်ရေးတို့ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် တိုင်ပင်ခဲ့ကြလေသည်။ လုပ်ငန်းစဉ်များ သတ်မှတ်ခဲ့ကြလေသည်။

မြို့ကို သိမ်းပိုက်မိလျှင် သိမ်းပိုက်မိချင်း ၎င်းတို့အနေနှင့် အရေးတကြီး လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းများမှာ ပြေးလွှားပုန်းရှောင် နေကြသော မြို့သူမြို့သားများကို ၎င်းတို့ အိမ်များသို့ ၎င်းတို့ ပြန်ကြ၍ ၎င်းတို့၏ လက်ငုတ် လုပ်ငန်းများကို အခါတိုင်းကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ကြစေရန် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ် နေသော မြို့ပျက်ကြီး၏ သန့်ရှင်းရေး၊ ကျန်းမာရေး တို့ကို အပူတပြင်း ဆောင်ရွက်ကြရန်ဖြစ်၏။ အရေးအကြီးဆုံးမှာ မြို့၏ အသက်သွေးကြောဖြစ်သော ဈေးကို အမြန်ဆုံး စည်စည်ကားကား ဖြစ်စေရန်ပင် ဖြစ်၏။

စစ်ဦးတွင်ပါရှိသော သခင်များသည် မြစ်ကြီးနားဘက် ကမ်းသို့ ထွေးမိသည် ဆိုလျှင်ပင် ၎င်းတို့ကျရောက်ရာ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရန်၊ မြို့ရွာအခြေအနေကို လေ့လာစုံစမ်းရန်အတွက် ပထမဆုံး ၎င်းတို့၏ မိသားစုများကို ရှာဖွေ ကြရသည်။ မြို့တွင် ၎င်းတို့ မရှိစဉ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များနှင့် ယခုအခါတွင် မည်သူတွေ မည်သည့် အရပ်၌ ရှိနေကြသည်တို့ကို ဆေးမြန်းကြရန်ဖြစ်၏။

ယင်းအပြင် ၎င်းတို့အနေနှင့် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရမည့် အချက်တစ်ခုမှာ တစ်နှစ်ကျော်မျှ ကွဲကွာနေခဲ့ရသော ၎င်းတို့၏ အိမ်သူအိမ်သားများကို မြင်ချင်စရာဖြစ်ခြင်းပေတည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သည် သူတို့၏ မိသားစုများပင် မည်သည့် အရပ်၌ ရောက်ရှိနေမှန်း မသိဘဲ ဤမြို့၏ အရေးအခင်းများကို မှန်ကန်စွာ ဆန့်ခွဲ လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ကား ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ဦးထွန်းဘော်တို့ သားအဖသည်လည်း အခြား သခင်များနည်းတူ ၎င်းတို့၏ မိသားစုနှင့် တွေ့ရှိနိုင်ရန် လန့်ဆွေးလှ ခြံကြီးသို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စင်းဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ခြံထဲ၌ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရှိရသောအခါတွင် ၎င်းတို့ အိမ်သားများသည် ဘကြီးမုံးတို့ ခြံသို့ပင် သွားရောက် နေထိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု မှန်ကန်စွာ တွေးတောနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် လန့်ဆွေးလှ ခြံနှင့် ဘကြီးမုံးတို့ ခြံသည် ကျောချင်းကပ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်းကြောင့် ဦးထွန်းဘော်တို့သည် အချိန်ဖြုန်း မနေတော့ဘဲ ဘကြီးမုံး ခြံသို့ လိုက်သွားကြရာတွင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးအား ဂျပန်များဟု ထင်မှတ်ပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပြေးကြပုန်းကြကာ နောက်ဆုံး၌ ဘကြီးမုံးတို့ထံတိုင် မှောက်လျက်လဲရတော့ခြင်း ဖြစ်၏။

သခင်လွန်းနိုင်သည် ၎င်း၏ မိသားစုနှင့် ၎င်းခြံတွင် ရှိသူများနှင့် စည်းကောင်း၊ နှစ်နာရီခန့် စကားပြောပြီးနောက် ထွေးမြင့်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ယင်း နှစ်နာရီ အတွင်းဝယ် ၎င်းတို့၏

စွန့်စားခန်းများ ကို အကျဉ်းချုံး၍ သူတို့စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောပြရသေး၏။ ထို့နောက်မှ သူ သိချင်သော မေးခွန်းများကို မေးမြန်းရလေသည်။ သခင်လွန်းနိုင် မေးမြန်း စုံစမ်းနေသူများမှာ ၎င်း၏ မိတ်ဆွေနှင့် ရန်သူများ မိလ္လာနှင့် အမှိုက်လှဲကုလားများ၊ ဆေးရုံအမှုထမ်းများ၊ ကျောင်းဆရာများ စသူတို့ မည်သည့်အရပ်ဒေသတွင် နေထိုင်သည်တို့ပင် ဖြစ်၏။

အခြား အမှိုက်သရိုက်များ ပုံနေသည်ထက် အိမ်သားများ မသိမ်ဆည်းဘဲ ထားသည်က ပို၍ အရပ်ဆိုး ဒုက္ခပေးလေသည်ဖြစ်ရာ သခင်လွန်းနိုင်သည် မယ်တယ်ကုလားများရှိရာသို့ သွားရောက်ပြီး ၎င်းတို့အချက်ချင်း အလုပ်ဆင်းရန် ချော၍တစ်မျိုး၊ ခြောက်၍တစ်မျိုး ပြောဆိုရလေသည်။ နောက်ဆုံး ပြဿနာ ပြေလည်သွားသည်အထိ တစ်နာရီ နီးဝါခန့် စကားစစ်ထိုးကြရလေသည်။

ထို့နောက် သခင်လွန်းနိုင်သည် လမ်းခရီးတွင်ရှိသော ဆေးရုံအမှုထမ်းများနှင့် ကျောင်းဆရာများကို တွေ့ဆုံကာ ဆေးရုံနှင့်ကျောင်းတို့ ပြန်ဖွင့်ရန် ပြဿနာ အရပ်ရပ် ဆွေးနွေးဖြေရှင်းပြီးနောက် မြို့ထဲသို့ သွားရောက်လေ၏။

၎င်းတို့သားအဖ မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် တစ်နေကုန်တော့မည် ဖြစ်၏။ ဂျပန်စစ်တပ်များ နေရာယူပြီး ဖြစ်နေပြီကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဂျပန် စစ်တပ်များ အားလုံးသည် မြို့သစ်ပိုင်း၌ စခန်းချထားလျက်ရှိကြ၏။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများနှင့် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများကို သိမ်းပိုက်နေထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ မြို့သစ်သည် နေရာထိုင်ခင်း ကျယ်ဝန်း၍ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းမွန်၏။

မြို့အုပ်ချုပ်ရေးကို တာဝန်ယူရသော ဗိုလ်မှူးကြီး ယာမာမိုတိုသည် ဝန်ထောက် ဦးကျော်ညွန့်အိမ်တွင် အခြေစိုက် ရုံးထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး ယာမာမိုတိုသည် ခေတ်ပညာတတ် တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေလှ၏။ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် တန်းတူရည်တူ သဘော

ရှိ၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကလေးကို မကြာခဏ ပြုတ်၍ ဖုန်သုတ်ရင်း သခင်လွန်းနိုင် ပြောသည်များကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေ၏။

ယာမာမိုတိုသည် တွေးမြင်ကိုလည်း သူ၏သားငယ်နှင့် တူသည်ဆိုကာ မွန်းချိုခေါ် ဂျပန်ကရောရာများကို ထုတ်ကျွေးလေ၏။

ထို့နောက် သခင်လွန်းနိုင်အား မြို့ထဲတွင် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ အိမ်တစ်အိမ်ရှာ၍ နေထိုင်ရန် ပြောဆိုပြီး ချက်ချင်းပင် ယင်းအိမ်ကို ဂျပန်စစ်တပ်က သိမ်းပိုက်ထားကြောင်း သဘောပါသည့် အမိန့်စာ တစ်စောင်ကို ရေးပေးလေ၏။ ယင်းစာကို မှန်ဘောင်သွင်း၍ စည်ခန်းတွင် ချိတ်ထားရန် မှာကြားလိုက်၏။

ယင်းသို့ဖြင့် သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် မြို့လယ်ရှိ ယင်းအိမ်ကြီးသို့ နောက် တစ်နေ့ညနေတွင် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးထွန်းဘော်နှင့် ဒေါ်ရွှေဆင့်တို့ ထား သားသမီးမြေးများနှင့်အတူ လိုက်ပါမသွားဘဲ လန့်ဆွေးလူခြံသို့သာ ပြန်ပြောင်းသွားကြလေသည်။ သူတို့သည် ထိုသို့ လိုက်ပါမသွားကြရုံသာမက ထိုသို့ သူတစ်ပါး၏ အိမ်ကို သိမ်းပိုက်နေထိုင်သည်ကိုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာများပီပီ သဘောမတူ မနှစ်ခြိုက်ကြချေ။

သခင်လွန်းနိုင် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘာသာရေးတွင် သက်ဝင်ယုံကြည်သူ တစ်ဦးပီပီ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို မတရား သိမ်းပိုက်ယူရန် ဇလိုလားသော်လည်း ယခုအိမ်မှာပူပဲသကဲ့လို ဖြစ်နေ၏။ အိမ်ရှင်မှာ တရုတ်တုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အခါမပျက်မီ တစ်လလောက် ကတည်းကပင် ငြည်ကြီးသို့ ပြန်ပြေးလေပြီဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် လောလောဆယ်တွင် ဤအိမ်သည် ပိုင်ရှင်မဲ့နေ၏။ ပိုင်ရှင်မဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုသည် မင်းဘဏ္ဍာသာ ဖြစ်ရမည်။ လောလောဆယ်တွင် သူတို့သည် ဤ မြို့ကို အုပ်ချုပ်သော မင်းများပင် တည်း။

၎င်းပြင် ဤအိမ်ရှင် တရုတ်သည် အစိုးရအရာရှိများနှင့် ဖူးပေါင်းပြီး သခင် များကို နှိမ်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ မြန်မာပြည်တွင်နေပြီး မြန်မာများထံ

အထင်သေး သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရန်သူပစ္စည်းကို သိမ်းပိုက်ရသည် ဟုလည်း သဘောထားနိုင်လေသည်။

နောက်ဆုံး ဆိုရလျှင် ယင်းအိမ်ကြီးသည် တည်နေရာ အကွက် အကွင်း ကျ၍ ခန်းနားကောင်းမွန်လှရုံမျှမက သခင်လွန်းနိုင်၏ ညီဖြစ်သူ ကိုမင်းသိန်း၏ အိမ်နှင့်လည်း အလှမ်းမဝေးလှချေ။ ထို့ကြောင့် ညီအစ်ကိုချင်း နီးကပ်စွာ နေနိုင်သည့် အခွင့်အရေးလည်း ရရှိလေသည်။

ညီညီကား မိဘထံတွင် တစ်လှည့်၊ အစ်ကိုကြီးထံတွင် တစ်လှည့် နေထိုင်မည်ဟု ဆိုလေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ညီညီသည် ထွေးမြင့်တို့နှင့်အတူ နေထိုင်လျက် ရှိလေသည်။

* * *

(ဂ)

ထွေးမြင့်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြတို့သည် ဧည့်ခန်းကျယ်ကိုဖြတ်၍ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြသည် ရရှိသည့်အချိန် အတွင်းမှာပင် ဧည့်ခန်းနှင့်တကွ အိမ်တစ်ခုလုံး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုသွား လေသည်။

အပြင်ပန်းကသာ ပိုးကုန်သည်ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းက ဘိန်းချလျက် ရှိသော ထောင်ကသည် အစိုးရ အရာရှိများနှင့် ၎င်းတို့၏ မိသားစုများကို မကြာခဏ ဆိုသလို ထမင်းဖိတ်၍ ကျွေးလှေ့ရှိရာ ယဉ်ယဉ်မြလည်း ယခင် က ဤအိမ်ကြီးသို့ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့ရာတွင် သူမ လောလောဆယ် ရောက်ရှိနေသော အိမ်ကြီးနှင့် ယခင်စံသို့မျှ ရောက်ဖူးသော အိမ်ကြီးတို့မှာ လုံးဝ မတူတော့ချေ။ ဟိုတုန်းက ဆိုလျှင် အိမ်ကြီး၏ အဆင်အပြင်မှာ ဂန္ဓာလရာဇ် တစ်ဝက် အနောက်တိုင်း

တစ်ဝက် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ လုံးဝ မြန်မာဆန်လျက်ရှိသည်။ ပို၍ ပဏာရ နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဤကား မနင်းရီနှင့် ညီညီတို့၏ လက်စွမ်း လက်စများပင် ဖြစ်မည်ဟု ယဉ်ယဉ်မြက တွေးထင်လိုက်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျယ်ဝန်းသော စင်္ကြံတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်သွားပြီး အတန်ငယ် လျှောက်မိသောအခါတွင် မီးဖိုခန်းကို တွေ့ရှိရလေသည်။ မနင်းရီ တို့၏ မီးဖိုခန်းမှာ မြန်မာ့ချက်ပြုတ်မှု အသုံးအဆောင်များကို ခင်းကျင်းပြသ ထားသော ပြတိုက်တစ်ခုပမာ ရှင်းလင်း သပ်ရပ်လှပေသည်။

မီးဖိုထဲ၌ မနင်းရီနှင့် ညီညီတို့သည် ဆန္ဒမကင်း ဖုတ်ရန် ပြင်ဆင် လျက် ရှိကြသည်။ မိုးကလေး အံ့ပျူပျူမှာပင် ချွေးတစို့စို့ ဖြစ်နေကြသော အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သည် ထွေးမြင့်၏ နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါ လာသော ယဉ်ယဉ်မြကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါတွင် ဣန္ဒြေပျက်လောက် အောင် အံ့ဩသွားလေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြမှာ မည်သို့မျှ မပြောတတ်ဘဲ မီးဖိုတံခါးဝတွင် မလှုပ် မယှက်ကြီး ရပ်နေလေသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ ညီညီသည် သတိပြန်လည် ရရှိလာပြီး ယဉ်ယဉ်မြ ရှိရာသို့ အပြေးကလေး ထသွားသည်။

“ယဉ်ယဉ်က မြိုးစားကြီး ရောက်လာတော့ ညီတို့ အံ့ဩသွားတာ ပေါ့... လာ... လာထိုင်”

လှိုက်လှဲစွာ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် မနင်းရီ၏ ဈာန်မှာလည်း ရွှင်ပြုံး၍လာပြီး ယဉ်ယဉ်မြ၏ လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်စေပါသည်။

အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့် ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ဖော်ရွေမှုတို့ ကြောင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် အတော်ပင် အားရှိသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူမ လာသည့် ကိစ္စကား မပြီးမြောက်သေးချေ။ သူမ တွေ့ရန် လာသူမှာ သူတို့ သုံးဦး မဟုတ်ဘဲ သူတို့သုံးဦး၏ အထက်မှ အကြီးအကဲသာလျှင် ဖြစ်လေ သည်။ ယင်းကြောင့် သူမသည် အားယူ၍-

“သခင်လွန်းနိုင်နဲ့ တွေ့ရအောင် ကျွန်မ လာခဲ့တာပါရှင်”

အိမ်ရှင် အမျိုးသမီး နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် ညိုညိုက-

“အစ်ကိုကြီး အပြင်သွားတယ်... အခုပဲ လာပါလိမ့်မယ်၊ ထိုင်ပါဦး... အေးအေးဆေးဆေးပေါ့!”

ယဉ်ယဉ်မြသည် ညိုညိုအား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ တစ်ဖက် အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးထဲတွင် ကြင်နာမှုများကို တွေ့ရှိရသဖြင့် သူမမှာ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်သည်တိုင် မျက်ရည် တစ်ပေါက်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

“အို... ယဉ်ယဉ် ဘာလို့ ငိုတာလဲ”

ညိုညိုက ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်သည်။

“မငိုပါဘူး... ညိုညိုရယ်...”

ထို့နောက် သူမသည် အံကြိတ်၍...

“ညိုတို့ အစ်ကိုကြီး သိပ်များ ကြာနေမလား...”

“မကြာပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရမှာပဲ”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“တောင်းပန်မလို့ပါ”

ယဉ်ယဉ်မြ၏ အသံမှာ တုန်ယင်လျက်ရှိ၏။

“အို... ဘာများ တောင်းပန်မှာလဲ ယဉ်ယဉ်ရယ်”

ညိုညိုက ရုတ်တရက် မေးလိုက်ပြီး မနှင်းရီ၏ မျက်နှာရိပ်ပြ ဟန့်တားမှုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အခြေအနေကို နားလည်သွားကာ ဆက်မမေးတော့ချေ။ ယဉ်ယဉ်မြမှာလည်း မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ အနီးတွင်ရပ်နေသော ထွေးမြင့်ကို ဆွဲယူ၍ ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ထားလေသည်။

ထိုစဉ်တွင် မနှင်းရီသည် ကော်ဖီဖျော်လျက် ရှိလေသည်။

ပြတင်းပေါက်နေရာမှ ပြုံးခနဲ ပြက်ခနဲ လျှပ်စီး လက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ မိုးသည် တကယ်ပင် ရွာတော့မည့်အလား၊ ရာဟုထောင့်ဆီမှ ညည်း၍ တက်လာသည်။ သူ့ဘာသူနေသော နေလုံးကို မိုးတိမ်များ ဖုံးသွားသဖြင့် အခန်းထဲတွင် အလင်းရောင် လျော့သွားသည်။ မှောင်သွားသည်။

“မိုးကတော့ ရွာတော့မယ်နဲ့ တူတယ်။ ယဉ်ယဉ်တောင် မိုးဖွားလေး မိလာတယ်။ ကဲ... ကော်ဖီပူပူလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

မနှင်းရီက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ချပေးရင်း ပြောလေ၏။

“အို... ဒုက္ခရှာလို့ မမရီရယ်...” ယဉ်ယဉ်မြသည် ကော်ဖီ မသောက်ဘဲ ကြောင်း ငြင်းဆန်မည်ပြုပြီးမှ တစ်ဖက်သား၏ စေတနာကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နေရသဖြင့် ပူပူကလေးပင် တစ်ကုန်ကုန်မှတ်၍ သောက်လိုက်၏။ “မမရီတို့... မုန့်ဖုတ်ကြမလို့လား... လုပ်လေ ယဉ်ယဉ်လည်း ကူလုပ်ထားမယ်”

“အို... နေပါစေ၊ မမရီတို့ဘာသာ လုပ်ပါမယ်... တည်ရုံပဲ ရှိပါတော့မယ်”

မနှင်းရီသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆန္ဒမကင်း ဒယ်အိုးပြားကြီးကို ခြစ်ဆွဲရဲရဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင် ဒီလကုန်မှ ပြန်လာမယ်တဲ့ မမယဉ်ယဉ်မြ”
တစ်ချိန်လုံး ခပ်မဆိတ်နေခဲ့သော ထွေးမြင့်သည် ရုတ်တရက် မြင့်ခိုင် အကြောင်း ပြောလိုက်ရာ ယဉ်ယဉ်မြ၏ ပါးပြင်များသည် မနှင်းရီ၏ မီးသွေးမီးဖိုထက်ပင် ပို၍ ရဲသွားပါတော့သည်။

“ဟဲ့... ကောင်လေး၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်မှန်း မသိ၊ ဆိုင်မှန်း သိ”

မနှင်းရီက တစ်ဖက်သားကို အားနာလှသည့်အနေဖြင့် သူ၏ ဘေးကို ဆူလိုက်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဘာလို့ မဆိုင်ရမလဲ၊ ဆိုင်လို့ပဲ ဟိုသေနတ်ပစ်ခံရတဲ့ ညက ဦးလေး ကိုမြင့်နိုင်နဲ့အတူ ကျွန်တော် လိုက်သွားသေးတယ်”

“အဲဒီတုန်းက မောင်ထွေးမြင့်ကလေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ယဉ်ယဉ်မြက မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခုပမာ ပူပူပန်ပန် မေးလိုက်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့... ဦးလေးကတော့ ကျောတည့်တည့်မှာ အမှန်ခံရတာပဲ”

ယဉ်ယဉ်မြသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။ ခဏကြာမှ...

“ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မောင်ထွေးမြင့်တို့က အထက်စီးကပါကွယ် မမတို့က ခံရမယ့် ဘဝပါကွယ်”

သူမက တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။

ယင်းအခိုက်တွင် အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်၌ ကားတစ်စီးရပ်သံ ကြားရသည်။

“ဟော... ဖေဖေ ပြန်လာပြီ”

မောင်ထွေးမြင့်သည် ယဉ်ယဉ်မြ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်၍ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြေးသွားလေတော့၏။

* * *

(၈)

“လာ...လာ... ယဉ်ယဉ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ညိုတို့လည်း အိမ်ရှေ့သွားရအောင်”

ညိုညိုက ယဉ်ယဉ်မြ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် မိဆီ အဲတွင် မနှင်းရီနှင့် ဆန္ဒမင်းမင်းသာ စစ်တိုက်လျှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် သခင် လွန်းနိုင်တို့ သားအဖ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာနေကြပြီဖြစ်၏။ ထွေးမြင့်သည် အိမ်သို့ အပြေးအလွှား ဆင်းသွားပြီး ယဉ်ယဉ်မြ ရောက်နေသည့်အကြောင်း အင် ဖြစ်သူအား ပြောပြပုံရလေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် သခင်လွန်းနိုင်သည် ယဉ်ယဉ်မြကို ဧည့်ခန်းထဲ၌ တွေ့ရသောအခါတွင် လုံးဝ အံ့သြခြင်း မရှိဘဲ တစ်ချက်သာ ကြည့်ပြီး...

“ထိုင်ကြလေ...”

ညိုညိုက ယဉ်ယဉ်မြ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သခင်လွန်းနိုင်သည် လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော နိုင်ငံတို့ကြီးများကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်ပြီး သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထွေးမြင့်ကလည်း ကုလားထိုင်လွတ် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လူကြီးတွေ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေလေသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး... ဘာကိစ္စလဲ”

သခင်လွန်းနိုင်၏ အသံက မပြင်းထန် ဓမာလွန်းလှသော်လည်း ပြတ်တောင်း၍ နေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြ ရုတ်တရက်တော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ နှိုးနေသည်။ အတန်ကြာမှ...

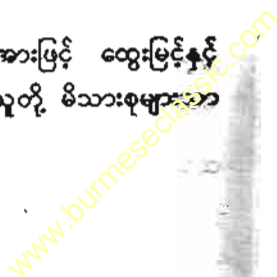
“အစ်ကိုကြီးကို တောင်းပန်မလို့ပါ”

“ဘာကိစ္စ တောင်းပန်မှာလဲ”

“ဒက်ဒက်ကိစ္စပါ... အစ်ကိုကြီးတို့လည်း သိပါတယ်...”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

ယဉ်ယဉ်မြသည် အကူအညီ ရှာဖွေသောအားဖြင့် ထွေးမြင့်နှင့် ညိုညိုအား ကြည့်လိုက်သေး၏။ သို့သော်လည်း သူတို့ မိသားစုများသာ ဖြစ်ကြောင်း အမှတ်ရသွားပြီး အားငယ်စွာဖြင့်...

“ဒက်ဒီကို မဖမ်းကြပါနဲ့”

“ဘာပြုလို့ ဖမ်းရမှာလဲ... မင်းတို့ ဒက်ဒီက ဘာလုပ်နေလို့လဲ... စပိုင် လုပ်နေလို့လား...”

“ဟင့်အင်း... ဒက်ဒီ စပိုင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီ အခု ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီဟာ အရင်က လုပ်ခဲ့တာတွေ အတွက်လည်း နောင်တရ နေပါပြီ၊ ဒါကြောင့်လည်း အစ်ကိုကြီးတို့ ဆီကို အတောင်းပန်ခိုင်းတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အခု မင်းလာတာဟာ သူက လွတ်လိုက်တာပေါ့၊ သူက အတောင်းပန် ခိုင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာပြုလို့ သူကိုယ်တိုင် မလာသလဲ”

“သူကိုယ်တိုင် လာဆိုလည်း လာမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ထံ ဖမ်းထားမှာ ကြောက်လို့ ကျွန်မကို အရင် လွတ်လိုက်တာပါ”

“သူများတွေကို ဖမ်းထောင်ချပြီး ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ ကြောက်နေသလား”

သခင်လွန်းနိုင်၏ စကားကြောင့် ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို... ဟို...”

“မပြောချင်လည်းနေလေ၊ မင်းတို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပုန်းနေနိုင်မလဲ”

“ပြောပါ့မယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆက်ပြီးလည်း ပုန်းမနေနိုင်တော့ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့လူတွေ လိုက်စုံစမ်းနေတာနဲ့ အခုဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူကမှ လက်ခံ မထားဝံ့တော့ပါဘူး”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကြာသွားလို့ရှိရင် ပုန်းနေတဲ့လူရော၊ လက်ခံမေးထားတဲ့ လူတွေရောဟာ အပြစ်ကြီးသထက် ကြီးလာမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီတို့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဘာရှောင်နေစရာ ရှိသလဲ၊ တို့နဲ့ လာတွေ့ပြီး ဘာမှ မလုပ်တော့တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ရုံပေါ့၊ တို့ဟာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖမ်းပါဘူး၊ အေး... မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးကို အနှောင့်အယှက် ပြုရင်၊ တို့လုပ်ငန်းတွေကို ဆန့်ကျင်ရင် အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ လုပ်ရင်တော့ မသက်သာဘူးပေါ့”

“မလုပ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ပြောတာတွေ ဒက်ဒီ တစ်ခုမှ မလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ပြီးရောပေါ့၊ လာခဲ့ပေါ့၊ မြန်မြန်လာတွေ့ရင် မြန်မြန် ပြဿနာ အေးသွားတာပဲ၊ မင်းတို့ အခု ဘာလုပ်နေကြသလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် နောက်ရော ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးကြသလဲ”

“ခုအထိ မကြံတတ် မစည်တတ်ပါပဲ၊ ဒက်ဒီလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့လည်း အတော် ဒုက္ခရောက်နေပါပြီ၊ ရွှေလေးနည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်းက လွဲရင် ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုလည်း ဂျပန်တွေ သိရှိထားလို့ ပြန်ပြောင်းလာရင်တောင် ဘယ်မှာ နေရမှန်း မသိသေးပါဘူး၊ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီလည်း အကြောက်လွန်ပြီး မစားနိုင်သောက်နိုင်နဲ့ လှုပ်လှုပ်ပဲ ရှိကြပါတယ်”

“အဲဒါ မှတ်ထား၊ ဝင်္ဂဆိုတာ လည်တတ်ကြတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒက်ဒီလည်း ခုတော့ တော်တော်ကြီးကို နောင်တရနေပါပြီ၊ အခုလည်း ဘုန်းကြီး ဝတ်နေပါတယ်”

“ဘုန်းကြီး ဝတ်နေတယ် ဟုတ်လား၊ အဖမ်းခံရမှာ ကြောက်လို့ သင်္ကန်းအရေခြုံနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဖမ်းခံရမှာ ကြောက်လို့ဆိုရင်လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ အထက်တန်းရတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်”

“မဖမ်းတော့ဘူးဆိုရင် လူထွက်မှာ မဟုတ်လား”

ယဉ်ယဉ်မြက ဘာမျှ ပြန်မဖြေချေ။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ ဒက်ဒီကို ပြောလိုက်ပါ။ တို့နဲ့ အမြန်ဆုံး လာတွေ့တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့...၊ တကယ်တော့ တို့အပေါ်မှာ မင်းတို့ ဒက်ဒီ လုပ်ထားခဲ့တာတွေဟာ ကျေစရာ မရှိပါဘူး။ မင်းလည်း အသိပဲ...၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလာပြီး တောင်းပန်တယ်ဆိုတော့ တစ်မျိုး စဉ်းစားရမှာပေါ့။ မင်းတို့ အထဲမှာတော့ မင်းဟာ အတော် စိတ်နှလုံး ကောင်းပုံရပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်းဟာ ငါ့ညီနဲ့လည်း ပတ်သက် နေတယ်။ ဒါကတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အရေးပါ။ တို့ကတော့ ဘာမှ ဝင်စွက်ပါဘူး။ မြင့်ခိုင်လည်း ဒီလကုန်ရင် ပြန်လာမှာပဲ။ သူကလည်း မင်းကိုတော့ အတော်ကြီး ချစ်ပုံရ ပါတယ်”

သခင်လွန်းနိုင်၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ယဉ်ယဉ်မြ၏ ပါးပြင် ကလေးသည် နီရဲ၍ လာပြန်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ပြောဆိုခြင်းကား မရှိချေ။

“ကဲ... သွားတော့”

သခင်လွန်းနိုင်က ပြောလိုက်သဖြင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ရီဝေသော မျက်လုံးစုံဖြင့် ညီညီနှင့် ထွေးမြင့်အား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ လေးပင်စွာ ထွက်သွားတော့၏။

သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြသည် လှေကားမှ ဆင်းသွားရာ တစ်ဝက် လောက်အရောက်တွင် နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ထွေးမြင့်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

“ဘာလဲ မောင်ထွေးမြင့်”

“မမယဉ်ယဉ်မြကို ကျွန်တော် လိုက်ဖို့မလို့”

ထွေးမြင့်၏ လက်ထဲတွင် ထီးတစ်စင်း ပါရှိလာလေသည်။ ယဉ်ယဉ် မြက ထွေးမြင့်၏ပခုံးကို ဆီးကြို၍ ဖက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလေတော့၏။

* * *

(c)

သခင်လွန်းနိုင် အိမ်မှ ယဉ်ယဉ်မြ ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဦးကျော်ညွန့်သည် ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးသို့ လာရောက်၍ သခင်ခေါင်းဆောင် ရှားနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်မှ ဗိုလ်များအား ခြေသလုံးဖက်မတတ် တောင်းပန်လေသည်။ ဦးကျော်ညွန့်နှင့်အတူ ခင်းကတော် ဒေါ်မြမြနှင့် ယဉ်ယဉ်မြ တို့လည်း မျက်နှာ မသာမယာဖြင့် လိုက်ပါလာကြလေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် အင်္ဂလိပ် လက်ပါးစေ ဝန်ထောက်ဟောင်း ဦးကျော်ညွန့်အား ဖမ်းဆီးခြင်း သော်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ အရေး ထူခြင်း သော်လည်းကောင်း မပြုလုပ်ကြသော်လည်း ဝမ်းထဲတွင် မျှိုသိပ် ထားသည်များကိုကား အားရအောင် ပြောလိုက်ကြသည်ဟု ဆို၏။ ဦးထွန်း နော်သည် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး မဟုတ်သော်လည်း သူ့ရန်ဘက် ကြီး မာန်စွယ်ကျိုး၍ လာမည်ဟု ကြားသဖြင့် နံနက်အစောကြီးကတည်းက စင် ရုံးသို့ရောက်ရှိနေခဲ့၏။

အနှစ်နှစ် အလလ ဗြိတိသျှ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို ခံစားခဲ့ရသော လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းသူများသည် ယခုမှပင် အတိုးချ၍ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ ဟောင်းကြီး တစ်ဦးအား ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် ဖိ၍ ပြောကြလေသည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် မည်သို့မျှ ခုခံအငြင်းပွားခြင်း မပြုဘဲ သူ့အမှားများကို ဝန်ခံကာ နောင်တရပါပြီဆိုသည့် အကြောင်းကိုသာ တဖွဖွ ပြောဆိုလေ၏။

သခင်လွန်းနိုင်တို့ လူစုသည် ဦးကျော်ညွန့်အား ကောင်းမွန်စွာ နေ

ထိုင်ရန်၊ နိုင်ငံနှင့် အမျိုးကို သစ္စာမဖောက်ရန်၊ လွတ်လပ်ရေး လမ်းခရီးတွင် ဝင်မရွပ်ရန် ပြောဆိုဆုံးမ မှာကြားပြီးနောက် ပြန်လွတ်လိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဘဝလမ်းခရီး အနိမ့်ပိုင်းတွင် ရောက်ရှိနေသော ဦးကျော်ညွန့်၏ ဒုက္ခအဝဝတို့သည် ဤမျှနှင့် မပြည့်စုံပေ။ သခင်လွန်းနိုင်တို့၏ လက်ညှိုး တငေါက်ငေါက် ထိုး၍ ရစရာမရှိအောင် အပြောအဆို ခံခဲ့ရပြီးနောက် နှစ်ရက် အကြာတွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် ဂျပန်အဖမ်းခံရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်မြမြနှင့် ယဉ်ယဉ်မြတို့သည် သခင်လွန်းနိုင်တို့ထံ လာရောက်၍ လွတ်ပေးပါရန် ငိုဖိုတောင်းပန်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးကျော်ညွန့် အဖမ်းခံရသည့် အကြောင်းကို သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် ယဉ်ယဉ်မြတို့ ပြောမှပင် သိရှိရလေသည်။

ယင်းကြောင့် သခင်လွန်းနိုင်က အမှန်အတိုင်းပင် ဤကိစ္စတွင် သူဘာမျှ မသိရှိကြောင်း၊ သူ့ ပယောဂ မပါရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဂျပန်စစ်ဘက်မှ သူလျှိုမှုနှင့် ဖမ်းသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် မြစ်ကြီးနားမြို့ ခရိုင်ပညာဝန်ရုံးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဂျပန်ကင်ပေတိုင်၏ ဈေးဦးပေါက် ဧည့်သည် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဆယ်ရက်တိုင်တိုင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ခံရပြီးနောက် သေလုမြောပါး အခြေအနေဖြင့် လွတ်မြောက်လာလေသည်။

မြို့သူမြို့သားများသည် ဦးကျော်ညွန့် အပေါ်တွင် မေတ္တာ မရှိလှသော်လည်း သူတို့ မကြားဘူး မကြုံဘူးသော ရက်စက်မှုကို ပထမဆုံး ကြုံသိ တွေ့ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျောချမ်း သွားကြလေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် ဤသို့ သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံလိုက်ရခြင်းမှာ သခင်လွန်းနိုင်တို့၏ လက်ချက် မဟုတ်ကြောင်းကို သခင်လွန်းနိုင်တို့ဘက်မှ မည်မျှ ရှင်းပြစေကာမူ ဦးကျော်ညွန့်တို့ကလည်း မယုံကြည်။ မြို့ကလေး၏ မယုံကြည်ချေ။

သခင်လွန်းနိုင်တို့ ပယောဂ မပါကြောင်း ရှင်းလင်းချက်ကို လက်ခံယုံကြည်သူမှာ တစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။ ထိုသူမှာလည်း အခြား မဟုတ်။ ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးရင်း ယဉ်ယဉ်မြသာ ဖြစ်လေသည်။

* * *

အခန်း ၄

(၈)

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ခုနစ်ရောင် သက်တံတံတားသည် တောင်နှစ်တောင်ကို ဆက်သွယ်လျက်ရှိ၏။

မိုးရွာပြီးစတွင် နေရောင်ကျနေသည်မှာ အလှပ အသာယာဆုံးဖြစ်၏။ အရာရာသည် ရွှေရောင် ဝင်းလျက်ရှိ၏။ အရာရာသည် အေးမြလျက်ရှိ၏။

မိုးစဲစမို့ မြစ်နားတစ်ဝိုက် လူသူ ရှင်းနေသည်။

သူတစ်ယောက်သာလျှင် မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ထိုင်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေလေသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှတ်ထုတ်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မည်သည့်အရာကိုမှ မတွေးတောလိုသည့်အလား မိုးဆမ်းထားသည့် မြစ်တစ်ဝိုက်ကို ငေးစိုက်နေပြန်တော့သည်။

ရောဝတီ ရေစီးကြောင်းသည် သူ့ခရီးသူ သွားလျက်...

အခါတိုင်းဆိုလျှင် မြစ်တွင် ရေချိုးသူများ ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ အနေတော့ စောစောက မိုးသည်းသည်းရွာထားသဖြင့် ကမ်းရိုး တစ်လျှောက် ထိုး ရှင်းနေသည်။ ဟိုနား လှမ်းလှမ်းမှာ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်၊ ဒီနား လှမ်းလှမ်းမှာ နှစ်ယောက် သုံးယောက် စသည်ဖြင့် တွေ့ရသည်။

မြစ်ကြီးနားမြို့၏ မြစ်ဆိပ်မှာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် နက်သော ကမ်းပါးအောက်ကို ဆင်း၍ ဝါးသုံးရိုက်ခန့် ကျယ်သော ကျောက်စရစ်တောပေါ်တွင် ခြေလျှော လျှောဆင်းသွားမှ ရေစပ်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ဝါဆို ဝါခေါင် ဆိုလျှင်တော့ ကျောက်စရစ်တော ပျောက်၍ ကမ်းပါးကို ထိလှာနမ်း ရေထက်လေသည်။ အကယ်၍ မိုးရေတိုးရေသည် ကမ်းပါးကို လွန်လာခဲ့လျှင် ထည်း မြို့ကို ကာကွယ် ထားသော တာရိုးလမ်းကို ရင်ဆိုင်ရဦးမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုမျှအထိ ရေကြီးခြင်းလည်း ရှားပါးလှပေသည်။

မြစ်ကမ်းနဖူးမှ လူရွယ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေရာမှ ဇုတ်စိကို ရုတ်လိုက်သောအခါတွင် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ လှေကားထစ်များ ဆီသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာနေသော မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးကို ကျောက်စရစ်တော အလယ်တွင် တွေ့ရှိရလေသည်။

လေတဟူးဟူး တိုက်နေသဖြင့် ၎င်းတို့၏ ဂါဝန်များသည် လွင့်လန်လျက် ရှိရာ ပေါင်ဖြူဖြူများသည် ထင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်နေ၏။ အပေါ်မှစီး၍ ကြည့်နေကြသဖြင့် လည်အဟိုက် နိမ့်လွန်းလှသော အင်္ကျီတွင်းမှ ရုန်း၍ ဇုတ်နေသော ရင်သားဖြူဖြူများကိုလည်း စိတ်မော့ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့နေရ၏။

ယခုတလော မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် ဗိုလ်မများ အသားဖြူသော ထပြားမများ၊ မဖြူမမည်းသော ကပြားမများ၊ နက်ကြုတ်သော ဗိုလ်ကြက်ဇုတ်မများကို တွေ့မြင်နေရသည်မှာ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပေ။

အောက်မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်မှ ပြေးလွှားလာကြသော မျှော်နှာဖြူ ဝိသားစုများ၊ အထက်တန်း အရာရှိကြီးများ၊ ကပြားအိမ်ထောင်စုများသည်

မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် သောင်တင်လျက် ရှိကြတော့၏။ ဘယ်မသွား ဘယ် မလာတတ်၊ ဘာမလုပ်တတ်၊ ဘာမကိုင်တတ်ဖြင့် တချို့သည် ကြီးကြီး ကြားကြားတွင် ကပ်ရပ်နေထိုင်ကြရသည်။ တချို့သည် ရှိသည့် ပစ္စည်းများ ရောင်းချ စားသောက်၍ ကုန်သော အခါတွင် မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင် တောင်းရမ်း၍ စားသောက်ကြရလေသည်။

အချို့ မျက်နှာဖြူနှင့် ကုလားကပြားများသည် ဂျပန်နှင့် ဗမာများကို မြို့၍ မြောင်း၍ ပိုင်း၍ စားသောက် နေကြရတော့သည်။ အချို့မှာလည်း စေတနာနှင့် ကူညီသည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး လက်ခံရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် မတရား အပြုအမူ ခံကြရလေသည်။

မြို့ပေါ်ရှိ မိန်းမမှု ငွေသော ယောက်ျားများနှင့် လူပျိုပေါက်များသည် ကပြားမကလေးများနှင့် ဖြစ်လာရတော့၏။ ဤအထဲတွင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ဆိုသလို မျက်နှာဖြူမများအား မြန်မာများက ပိုင်းဝန်း မုဒိမ်းကျင့်ခြင်း၊ ဂျပန် များက အဓမ္မပြုကျင့်ခြင်း အမှုများလည်း ဖြစ်ပေါ်လေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် ဤကိစ္စများတွင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဖြေ ရှင်းရလေသည်။ သူ့အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပြန်လိုသူများကို ကူညီစီစဉ် ပေးခြင်း၊ မြို့ခံလူများကို မြို့စားနေသူများအား နယ်နှင့်ဒဏ်ခတ်ခြင်း၊ ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင် စားသောက်နေသူများအား ဂျပန်နှင့် ဗမာများ ရန်မှ ကာကွယ်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် အတော်ပင် အလုပ်ရွပ်လိုက်ရပါသည်။

မြစ်ကမ်းနဖူးမှ လူရွယ်သည် မိုးရွာ၍ချောနေသော ကမ်းပါးစောက်ကို ခက်ခဲစွာ တက်လာနေသည့် မျက်နှာဖြူမ နှစ်ဦးအား တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှသာ ကြည့်ပြီးနောက် မျက်နှာလွှဲ နေလိုက်လေသည်။ ဗိုလ်မနှစ်ယောက်သည် သူ့အား စူးစူးဝါးဝါး ပြန်လှန် ကြည့်နေသည့်အတွက် သူက ထပ်မံ၍ မကြည့် ရှုခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဂါဝန်ရှင် နှစ်ဦးသည် ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်သော အခါတွင် သူတို့ခရီးကို သူတို့ ဆက်မသွားဘဲ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေကြတော့၏။ သူတို့သည် သူ့အား ကြည့်၍ တိုးတိုးတွတ်တွတ် ပြောဆို

ကြသည်။ မျက်လုံးထောင့်မှလည်း မြင်ရ၏။ နားမှလည်း မသံမကွဲ ဖြစ်ရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မျက်နှာဖြူမ နှစ်ဦး၏ အပြုအမူကို လျစ် လျှော့ ခွင့်ပြု မနေနိုင်တော့သဖြင့် သူတို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူက မည်သို့မျှ မပြောဆိုနိုင်ခင်မှာပင် ဗိုလ်မကလေး နှစ်ဦးသည် သူ့ထံသို့ ပြုံး၍ လျှောက်လာကြလေသည်။

သူက နေရာမှထ၍ မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ခါးထောက်၍ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် တစ်ယောက်သော အသားဖြူမကလေးက-

“ရှင့်မှာ ညီတစ်ယောက် ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ်မှာ ညီနှစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်”

“ဆို... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှာ မှုထမ်းနေတဲ့ တစ်ယောက်ကို ပြောတာ”

“ဟုတ်တယ်... ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင့်မျက်နှာကို ကြည့်နေကြတာပေါ့၊ နှင့်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာဟာ တစ်ထေရာတည်းပဲ”

“ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ချင်းတော့ အင်မတန် ခြားနားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ သိပါတယ်၊ သူက ဗြိတိသျှသစ္စာခံ၊ ရှင်က ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်သူ”

“မင်းတို့ သူနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမဲ့ သိတာတော့ သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ကို ပြေးလာတုန်းကတောင် စစ်ကိုင်းမှာ တွေ့ခဲ့ကြသေးတယ်၊ ကျွန်မတို့ မြစ်ကြီးနား သွားမယ်ဆိုလို့ သူက ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“မြစ်ကြီးနားမှာ သူ့မိသားစု ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ သို့ ဘာမှ မသိဘူးတဲ့၊ သူ့မိသားစုဟာ ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်နေသောစားတွေ

ဖြစ်ကြတာပဲ”

တဲ့”

“သူပြောတာ မှန်သလား”

“တစ်ဝက် မှားပြီး တစ်ဝက် မှန်တယ်၊ ရှင်တို့ဟာ ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်ရေး သမားတွေဆိုတာ မှန်ပြီး၊ ကျွန်မတို့ကို မကူညီဘူး ဆိုတာကမှားမှားနေတယ်၊ ရှင်တို့ဟာ ကျွန်မတို့ အပေါ်မှာ အများကြီး ကောင်းပါတယ် အခြား မြို့သူမြို့သားတွေနဲ့ အတူတူ စောင့်ရှောက်ပါတယ်”

“ကျုပ်တို့က ဗြိတိသျှ လူမျိုးတွေကို ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့နဲ့ ကိုလိုနီဝါဒကို ဆန့်ကျင်တာပါ”

“ရှင်တို့ဟာရှင်တို့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက် တယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ သာမန်မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ဟာ ခြားနားမှုရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေပဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် နာမည်ကို သိနိုင်မလား”

“ကျွန်မက စတယ်လာ၊ သူက ပမယ်လာ”

“ကိုယ့် နာမည်က အံ့မောင်”

“လက်ဖတင်နှင့် အံ့မောင်လား၊ ကက်ပတိန် အံ့မောင်လား”

“ကိုယ်ဟာ ခုထိတော့ ကော်မရှင်ရတဲ့ ပြန်တမ်းဝင် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တပ်သားငါးရာကျော်ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဗိုလ်တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် တပ်မှူးအံ့မောင်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ်ပါ... အရေးကြီးတာက ကိုယ်တို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရဖို့ပဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မတို့ ဘာမှ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကျွန်မတို့ ချီးကျူးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မောင်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မတို့ ပြန်ရတော့မယ်၊ တပ်မှူးရော မပြန်သေးဘူးလား”

ဗိုလ်အံ့မောင်သည် ခဏတာမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်--

“ကိုယ်လည်း ပြန်မယ်၊ အတူတူ ပြန်ကြမယ်”

စတယ်လာက အမှောင်ရိပ်ဝယ် သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

* * *

အခန်း ၅

(က)

“ဆေးလိပ်ကလေးများ ဝယ်သွားပါဦးလားရှင်”

အမှတ်တမဲ့မို့ ညိုညိုသည် လန့်သွားပြီး ဘေးသို့လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သနပ်ဖက် ဆေးလိပ်စည်းများ၊ ဆပ်ပြာတုံးများ ကြားတွင် ထိုင်နေသော ယဉ်ယဉ်မြကို တွေ့ရှိရလေသည်။ သူမ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ညိုညို အံ့အားသင့်သွားသည်ကို မြင်တွေ့သော အခါတွင် ယဉ်ယဉ်မြသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဝယ်ပါဦးရှင်၊ စစ်ကိုင်း ဆေးလိပ်တွေပါ၊ ဖက်ကလေးတွေကလေး ညိုပြီး ချောနေတာပဲ၊ ဆေးစပ်ကလည်း ချိုပြီးမွှေးနေတာပဲ၊ နည်းနည်းလေး မခါးပါဘူး၊ ရောပါ... တစ်လိပ် သောက်ကြည့်ပါဦး၊ အသေး ကြိုက်သလောက် အလတ် ကြိုက်သလား၊ အကြီး ကြိုက်သလား၊ ပိုလိုလိပ်ကလေးတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“တော်ပါတော့ ယဉ်ယဉ်ရယ်၊ ညို ငိုမိတော့မယ်”

“ဒါဖြင့်လော၊ ငိုတော့မငိုနဲ့၊ ဒီမှာလာထိုင်၊ ဟိုဘက်က လှည့်ခဲ့”

ညိုညိုသည် ယဉ်ယဉ်မြ ညွှန်ပြသည့် ဘက်မှလှည့်၍ ဆိုင်ပေါ်သို့ ဆက်သွားသည်။ ဈေးခြင်းချ၍ ယဉ်ယဉ်မြ၏ ဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ထိုင်လိုက်ရင်း-

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ယဉ်ယဉ်ရယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ ညိုရယ်၊ ထမင်း တစ်လုတ် စားရဖို့ လုပ်ရကိုင်ရ တော့ပေါ့”

“ညို တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ယဉ်ယဉ်ရယ်”

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းစရာ မရှိပါဘူး၊ လောကဓံတရားဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပေါ့၊ ယဉ်ယဉ်ကတော့ မတုန်လှုပ်ပါဘူး”

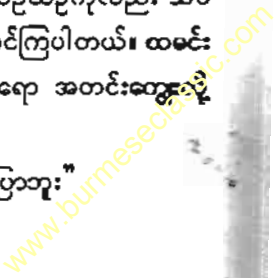
“ယဉ်ယဉ်တို့ အခု မြို့သစ်ထဲမှာပဲ နေသလား၊ ဘယ်သူ အိမ်လဲ”

“ယဉ်ယဉ်တို့ အရင်အိမ်နားက တဲကလေးမှာပေါ့၊ ကုလားစုအစွန်က ဆဲကလေးပေါ့၊ အဲဒီ ကုလားက အိန္ဒိယ မပြေးခင် သူ့အိမ်နဲ့ သူ့နွားခြံကို ယဉ်ယဉ်တို့ အပ်သွားတယ်။ နွားတွေတော့ တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အောင်ထွေးမြင့် သိပါတယ်၊ တစ်နေ့ကတောင် သူလာပြီး ထမင်း စားသွား ဆေးတယ်”

“ဟုတ်လား... သိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါလား၊ သူများအိမ်သွားပြီး စားလားသောက်လားနဲ့”

“ဒီလိုတော့ စိမ်းစိမ်းကားကား မပြောလိုက်ပါနဲ့ ညိုရယ်၊ မောင် ဆွေးမြင့်ဟာ အင်မတန် လိမ္မာတဲ့ ကလေးလေးပါ၊ ယဉ်ယဉ်ကိုလည်း သိပ် ချစ်ရှာတယ်၊ ယဉ်ယဉ်တို့ အိမ်ကလည်း သူ့ကိုတော့ ခင်ကြပါတယ်၊ ထမင်း စားပြီး သူ မစားပါဘူး၊ ယဉ်ယဉ်ကရော မာမိကရော အတင်းတော့မို့ စားတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ ညိုတို့ကို ပြန်မပြောဘူး”

“ဆိုမှာစိုးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ယဉ်ယဉ်တို့ အိမ်မှာ နေတဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နဲ့ လည်း တော်တော်ခင်တယ်၊ ယဉ်ယဉ်တို့ဖို့တောင် မွန်းချိတွေ ယူလာသေးတယ်”

“ထွေးမြင့်ဟာ သူ့ဦးလေး အကြောင်းရော ဘာတွေ ပြောသေးသလဲ”
ယဉ်ယဉ်မြသည့် ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။ ထိုအခိုက် ဈေးဝယ်လာသဖြင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရောင်းနေရသေးသည်။

“ညိုညို အခု ဘယ်အိမ်မှာ နေသလဲ”
ဈေးဝယ် ထွက်သွားသောအခါတွင် ယဉ်ယဉ်မြက စကားလွှဲ ဖြော့လိုက်သည်။

“ညို အခု ခြံထဲမှာ နေတယ်၊ ယဉ်ယဉ်အားရင် လာလည်ပါလာစာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ နေ့ခင်းဆိုရင် ဖေဖေနဲ့ မေမေက အိပ်နေတာပဲ၊ ညိုတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်”

“အင်း... လာမယ်၊ တစ်နေ့ လာခဲ့ဦးမယ်”
“ဪ... ဒါနဲ့ တစ်နေ့က ဈေးထဲမှာ ယဉ်ယဉ် အစ်မကို တွေ့လိုက်မိတယ် ထင်တယ်၊ အစကတော့ ယဉ်ယဉ် မှတ်လို့ ညို နှုတ်ဆက်ဦးမလို့ နောက်မှသူက နည်းနည်းပိန်ပြီး ကျနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာပေါက်ချင်းတော့ ချွတ်စွတ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်... မမတို့ ရောက်နေတယ်၊ သူတို့လည်း အခု စစ်ကိုင်းနဲ့ မြစ်ကြီးနား ကုန်ကူးနေကြတယ်။ ဆေးလိပ်နဲ့ ဆပ်ပြာတွေဟာ သူတို့ ပါလာတဲ့ ကုန်တွေပဲပေါ့”

“သူ့နာမည်က ချိုချိုမြတဲ့ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်”
“သူ့ယောက်ျားကလည်း အစိုးရအရာရှိပဲ ထင်တယ်”
“အင်း... မြို့အုပ်ပေါ့၊ အခုတော့ ဆေးလိပ်ကုန်သည်ပေါ့”

“အင်္ဂလိပ် မပြေးခင်တုန်းက ယဉ်ယဉ် ဒီမြို့က ပျောက်သွားတာ သူတို့ဆီ သွားနေတာပေါ့”

“အင်း... ညိုညိုတို့ အိမ်ကို ယဉ်ယဉ် မလာခင် နှစ်ရက်ကမှ ပြန်ရောက်လာတယ်၊ မမချိုတို့ လိုက်ပို့တာပဲပေါ့”

“ယဉ်ယဉ်တို့ မမက အိမ်ထောင်မကျခင် ကတည်းက မိုးကောင်းကသူတို့ အဘွားတွေဆီမှာ သွားနေတော့ ညိုတို့ သိပ်မတွေ့ဘူးပေါ့”

“မမက စိတ်သဘော ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော်စိတ်ဆော့ ရှိတယ်ပေါ့။ မောင်ထွေးမြင့်ကိုတော့ သူကောင်းကောင်း သဘောကျမိတယ်”

* * *

(၁)

အမှန်အားဖြင့်တော့ ယဉ်ယဉ်မြတို့ ညီအစ်မသည် ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။

ယဉ်ယဉ်မြသည် အနေအထိုင် ရိုးသား၍ လူတွေကို ခင်မင်တတ် အလောက် ချိုချိုမြသည် ခေတ်ဆန်ဆန် အထက်တန်းကျကျ နေတတ်ပြီး အနကြီးလေသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ လူများနှင့် အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံတတ်သည်။ အရာရှိသမီး ဖြစ်ရသည့်အထဲတွင် ပိုက်ဆံချမ်းသာ၍ မရှိဆင်းရဲသူများ အပေါ်၌ တင်စီးတတ်သော အဘိုးအဘွားများ လက်ပေါ်တွင် ငြီးပြင်းခဲ့ရသဖြင့် စိတ်နေမြင့်လျက် ရှိ၏။ အထက်တန်းစားလောက်ကိုသာ အထင်ကြီးလျက် ရှိပေသည်။ ယင်းကြောင့်လည်း အခါမပျက်မီ နှစ်နှစ်ခန့် အလိုတွင် မြို့အုပ်ပေါက်စ ကိုဝင်းမြင့်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုဝင်းမြင့်သည် ဗန်းမော်သား တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မိုးကောင်းအနွယ် ဖြစ်လေသည်။ သူ့မိဘများသည် ဆင်းရဲ၍ သူ့ဖခင်သည် မြန်မာကျောင်း ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ကိုဝင်းမြင့် ဘီအေ အောင်အောင် သင်ကြားပေးသူများမှာ ချိုချိုမြ၏ အတိုးအတွားများပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကိုဝင်းမြင့်ကို အစာကြီးကတည်းက ပုံသွင်းဝယ်ချစ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကိုဝင်းမြင့်သည် ဆင်းရဲသား မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသော်လည်း မရှိ ဆင်းရဲသူများကို အထင်သေး၍ အရာရှိများနှင့် ပိုက်ဆံရှိသူတို့ကို အထင်ကြီးသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အရာရှိကြီး ဖြစ်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းကြောင့် သူသည် အလုပ်သင် မြို့အုပ်ဘဝတွင် အလုပ်ကို ကြိုးစား၍ လုပ်လေသည်။ အထက်လူများ သဘောကျ ကျိုးနွံစွာ ပြောဆို လုပ်ကိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ မြို့အုပ်ဖြစ်၍ နှစ်နှစ် မပြည့်မီမှာပင် သူ၏ အရှင်သခင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် မြန်မာပြည်မှ ထွက်ပြေးရလေ သဖြင့် သူမှာ အရာရှိ စိမ်းဆတ်ဆတ် ဘဝဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ယင်းကြောင့် သူသည် အင်္ဂလိပ်များ ပြန်လာရေးကို ကျွန်ပါးဝနေ သော ဦးကျော်ညွန့် ထက်ပင် ပိုမို စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေသည်။

ယောက္ခမ ဝန်ထောက်ဟောင်းနှင့် တွေ့လျှင် အင်္ဂလိပ်များ ပြန်လာ မည့် အရေးကိုသာ ငြီးစော်နံအောင် ပြောဆိုလျက် ရှိတတ်သည်။

* * *

(၈)

ယခု တစ်ခေါက်တွင်မူ ကိုဝင်းမြင့်သည် အင်္ဂလိပ်သူလျှို တစ်ယောက်နှင့် အဆက်အသွယ် ရလာရာ ပို၍ စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိတော့၏။

ယင်းကြောင့်ပင် မိုးမရွာသော ညနေခင်း၌ သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် သည် အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီဖြင့် အေးအေး လူလူ ထိုင်ရင်း စကားလက်ဆုံကျလျက် ရှိလေသည်။

ကိုဝင်းမြင့်သည် ယခုတစ်ခေါက် မြစ်ကြီးနားသို့ မလာမီ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုဖြင့် တောင်ငူသို့ သွားရောက်ရာတွင် ကျောင်းနေဖက် ကရင်သူငယ်ချင်း တစ်ဦးနှင့် တွေ့ခဲ့လေသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းထံမှပင် ၎င်းတို့ဒေသ၌ ကပ္ပတိန် ဆီးဂရင်းဆိုသော မျက်နှာဖြူ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ရှိနေကြောင်း၊ အိန္ဒိယနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိကြောင်းတို့ကို သိရှိခဲ့လေသည်။ ယင်းကြောင့် ကိုဝင်းမြင့် သည် သူ တကယ် ကြားသိခဲ့ရသည်များထက် ပိုမိုချဲ့ထွင်၍ မဟာမိတ် တပ်များသည် ယခု မိုးကုန်လျှင်ပင် မြန်မာပြည်ကို ပြန်သိမ်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ယောက္ခမကြီးအား အားရပါးရ ပြောပြလျက် ရှိလေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် ဤအကြောင်းများကို ယမန်နှစ်ရက်ကလည်း အထပ်ထပ် အခါခါ ကြားခဲ့ရပြီးဖြစ်သဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ မရှိလှတော့ဘဲ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးခဲ၍ မှိန်းရင်း တိတ်ဆိတ် စွာ နားထောင်လေသည်။ ရဲဖန်ရဲခါ လိုအပ်လှမှသာ အင်း အဲ လုပ်လေသည်။

အမှန်အားဖြင့်မူ ဦးကျော်ညွန့်သည် အစကနဦးကတည်းကပင် သား မက် ဖြစ်သူ၏ စကားကို အားတက်သရော နားမထောင်ခဲ့ပါပေ။ သူ့အနေနှင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားနေပြီ ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ပြန်လာ စေချင်သည့် ဆန္ဒရှိသော်လည်း ပြန်လာနိုင်လိမ့်မည်ဟုကား သိပ်မထင်ချေ။ ထို့ကြောင့် အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့် မထားချေ။ အကယ်၍ မဟာမိတ် များ ပြန်လာခဲ့လျှင်လည်း ပင်စင်သက် ပြည့်အောင် အမှုထမ်းပြီး အငြိမ်း စား ယူမည်။ မလာတော့လျှင်လည်း သူ့အနေနှင့် စိတ်မဖြောင့် လက်မဖြောင့် ဖြစ်နေရသော သမီးငယ်ကို နေရာချထားပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဘာသာရေး ဘက်ပဲ လိုက်တော့မည်ဟု အောက်မေ့ထား၏။ လူ့ဘဝတွင် လူ့စည်းစိမ်ကို ဤမျှ ခံစားရပြီးလျှင် တော်ပေပြီ။ နောင်ဘဝ နတ်ပြည်နတ်ရွာသို့ နောက် လျှင် စည်းစိမ်ချမ်းသာချင်း ဆက်မိသွားမည်ဟု တွက်ထားတော့သည်။

ငင်းပြင် သူသည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်၏ ဧည့်ဝတ်ပြုစုနည်းများကို လက်တွေ့ မြည်းစမ်းထားရသူ တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် 'မဟာမိတ်' နှင့် 'စပိုင်' ဟူသော အသံများကို ကြားရလျှင်ပင် ကျောချမ်း၍ သွားပါသည်။ သားမက် ဖြစ်သူအားလည်း ဤစကားများကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မပြောဆိုရန် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ တားမြစ်ရပါသည်။

ဂျပန် ကင်ပေတိုင်များက ဦးကျော်ညွန့်အား ဆယ်ရက်အတွင်း မည်သို့မည်ပုံ ပြုစုလိုက်သည်ကို အထူး မေးနေဖွယ်ရာ မလိုပါ။ ဦးကျော်ညွန့် ကို တစ်ချက် ကြည့်ရုံဖြင့်ပင် သိသာပါသည်။ ယခင်က ဝဝတုတ်တုတ် လူကြီးသည် ယခုအခါ သာမန် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အဆင့်ပင် မရှိတတ် ချင်တော့။ ယခင်က ထောင်ထောင် ထောင်ထောင် သွားနေသူသည် ယခု အခါ ထော့ထော့ ထော့ထော့ ဖြစ်နေသည်။ ယခင်က သူဆံပင်များသည် ကြိုးတိုးကြောင်တောင်သာ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက် ရှိပေပြီ။

သို့ရာတွင် အရာရှိဇော တက်နေသော ကိုဝင်းမြင့်ကမူ ကရင် သူငယ် ချင်း ပေးလိုက်သော မက်လုံးများကိုသာ အားရပါးရ ပြန်လည် ဖောက်သည် ချလျက် ရှိ၏။

“ယခုအချိန်မှာ မဟာမိတ်ကို တိတ်တဆိတ် အကူအညီပေးတဲ့ လူတွေကို သူတို့ ပြန်လာတဲ့ အခါကျရင် ရာထူးနှစ်ဆင့် တိုးပေးမယ်တဲ့”

“အင်း...”

“ပြီးတော့ စစ်ပြေးလစာ နှစ်ဆလည်း ထုတ်ပေးမယ်တဲ့”

“အေး...”

“နောက်ပြီးတော့...”

“အင်း...”

“ဟို...”

“အေး...”

ကိုဝင်းမြင့်သည် သူ့စကား မဆုံးခင်မှာပင် အင်း အေး အလုပ်ခံ နေရသဖြင့် ယောက္ခမအား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် အားလျှော့ စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ ထိုစဉ် မှာပင် လမ်းထိပ် ကုလားဆိုင်သို့ ဈေးဝယ်သွားနေသော ချိုချိုမြသည် ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ရှု... တိုးတိုးပြောကြ”

သူမသည် ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာကြီးကို မနိုင့်တနိုင် သယ်၍ လျှောက် လာရာမှ မောကြီးပန်းကြီး သတိပေးလိုက်သည်။

“တိုးတိုး မဟုတ်ဘူး... ဘာမှကို မပြောဘူး”

ကိုဝင်းမြင့်က လက်နှစ်ဖက်ကို ခါ၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... လမ်းထိပ်မှာ ဂျပန်တစ်ယောက် ကြက်ဥရှာနေတယ်”

ဂျပန်ဟူသော အသံကိုကြားလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ညွန့်မျက်လုံး ကျယ် သွားသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... နေ့လယ်က ဟိုဘက်ခြံက ကုလား လာပေးထားတဲ့ ကြက်ဥတစ်လုံး ဖွက်ထားကြဦး”

“ဘယ်မှ ရှိတော့လို့လဲ... ဒက်ဒီ စားပြီးပြီပဲ...”

“ဟေ့... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အခွဲတွေ လုံအောင် ဖွက်ထားလိုက်ကြ”

ထိုစဉ်မှာပင် ကြယ်နှစ်ပွင့်တပ် စစ်သားသည် ခြံထဲသို့ ဝင်လာလေ သည်။ သူသည် အသားဝါဝါ၊ အရပ်ပုပု၊ ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးစနင့် ဖြစ်သည်။ သွားခေါခေါ ရွှေသွားပြောင်ပြောင်နှင့် ဖြစ်သည်။

“အား... ဘိရုမာ... အားကြီးကောင်းတယ်... ကြက်ဥ ရှိတယ်ကား”

“မရှိဘူး မာစတာ”

ကိုဝင်းမြင့်က ဖြေလိုက်သည်။

“အား... ဆာကော ရှိတယ်ကား”

“မရှိဘူး... မာစတာ”

“မိန်းမ ရှိတယ်ကား”

“မရှိဘူး... မာစတာ”

“ခူးရား... ဘာကရိုး၊ ဘီရုမာ မကောင်းဘူး”

ဂျပန်စစ်သားသည် ဝင်းမြင့်၏ နားထင်ကို တစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်။ ချိုချိုသည် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်၏။

“အား... ဘီရုမာ မိန်းမ ရှိတယ်၊ မိန်းမ ရှိတယ်”

အိမ်ရှေ့တွင် ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားရသဖြင့် အပြေးအလွှားလာကြသော ယဉ်ယဉ်မြတို့ သားအမိကို မြင်ရသောအခါတွင် ဂျပန်စစ်သားအယ်လဲ ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လေ၏ အဟုန်ဖြင့် ဂျပန်စစ်သားသည် ဒေါ်မြမြတို့ထံ ရောက်ရှိသွားပြီး ယဉ်ယဉ်မြအား ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေသည်။

သမီးဖြစ်သူအား ကာကွယ်ရန် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ရောက်လာသော ဦးကျော်ညွန့်အား ဂျပန်စစ်သားက တစ်ချက်သာ တွန်းလိုက်ရသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲသွားလေသည်။ ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြသည် ဦးကျော်ညွန့်အား ပြေး၍ ထူကြသည်။

ယဉ်ယဉ်မြအား ခြံထောင့် နားတင်းကုပ်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားနေသော ဂျပန်သည် သူ့ရှေ့မှ ယောင်လည်လည် ပေနန လုပ်နေသော ကိုဝင်းမြင့်အား နားအုံကို နောက်တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ရာ မဟာမိတ်များ ပြန်လာရန် အတူအညီ ပေးမည့် မဟာသူရဲကောင်းကြီးသည် တစ်ချိတည်း အမြီးကုပ်သွားပါတော့သည်။

* * *

(၁)

အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ပင်ခြေရင်းသို့ အတင်း ထိုးဆင်းနေသော နေလုံးကြီးမှာလည်း ရေတိမ်နစ်လှဲသံဖြစ်နေသော ယဉ်ယဉ်မြအား ညှာတာသည့် သဘောဖြင့် ဓဏတာမျှ ရပ်ဆိုင်း စောင့်မနေတော့ဘဲ စုန်းစုန်းကြီး မြုပ်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် အားကိုးမျှော်လင့်ရာ မရှိတော့။

ဖခင် လူမမာကြီးမှာလည်း နောက်တစ်လနှင့် ပြန်ထနိုင်ဖို့ရာ မလွယ်တော့။ ခဲအိုဖြစ်သူလည်း ရွှေဒင်္ဂါးများ ပုံပေးစေကာမူ ဂျပန်၏ အနီးသို့ တပ်ဝံ့တော့မည် မဟုတ်။ ခြိမ်းချင်း ကုလားများကား ခေါင်းပင် ဖော်ဝံ့ကြမည် မဟုတ်ချေ။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကာကွယ်ရန်မှာလည်း ခွန်အားချင်း မမျှ။ ဂျပန်စစ်သားသည် ယောကျ်ားတစ်ဦး ဖြစ်ရုံမျှမက၊ သူမထက် သန်စွမ်းရုံမျှမက အဓမ္မဇောများသည် အဆမတန် မိုးမွန်နေလေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယဉ်ယဉ်မြသည် ရှိသမျှ ခွန်အားနှင့် မဆုတ်မနစ် ရုန်းကန်ပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူမနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသူတွင် လူစိတ် မရှိတော့ဘဲ သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ပမာ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်စွာ ပြုမူလျက် ရှိသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်ကြေမွလျက် ရှိပေပြီ။ မောပန်းနွမ်းနယ်၍ အားအင်များ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် ယဉ်ယဉ်မြသည် နားတင်းကုပ် ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်သို့ ပိုးလိုးပက်လက် ကျသွားလေတော့၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်၍ အသက်ရှူ ခက်လျက် ရှိပေပြီ။ ထပြေးနိုင်ရန် အခွင့်အရေး ရှိသော်လည်း ထပြေးနိုင်သည့် ခွန်အားကား မရှိတော့ပြီ။ သူမ အပေါ်တွင် မိုး၍ အားရပါးရ ရယ်စောနေသော ဂျပန်စစ်သားကိုသာ ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံး အပြူးသားပြူး ထေးကြောင် ကြည့်နေမိတော့၏။

သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်သား၏ ဘီလူး သဘက် ကိုယ်လုံးကြီးသည် အကွယ်အကာ ကင်းမဲ့နေသော သူမအပေါ်သို့ ပိကျမလာဘဲ နောက်သို့သာ

မြောက်တက်သွားလေသည်။ မကြောင်းမူ မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ဂျပန်၏ ဂုတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရှေ့မှသားကောင်ကို မဲနေသော ဂျပန်သည် နောက်မှ ရန်သူကို သတိမမူဘဲ သန်မာထွားကျိုင်းသော လက်ထဲတွင် မြောက်ခနဲ ပါသွားမှသာ လျှင် အန္တရာယ် ကျရောက်လာပြီကို သိရှိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ အသိသည် နောက်ကျခဲ့ချေပြီ။ သူ့အား လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ဆွဲယူလိုက်နိုင်သူမှာ သူ့ထက် အဆမတန် ခွန်အား ကြီးမားပြီး အသတ်အပုတ် ကျင်လည်လှသည်ကို စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် တွေ့ကြုံရလေတော့သည်။ ပြင်းထန် မာကျောသော လက်သီးများသည် သူ့မျက်နှာ စုတ်ချွန်းချွန်းပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက် လာလေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျပန်စစ်သားသည် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်သီး သုံးလေးချက် အဆောင့်ခံလိုက်ရပြီး သတိလစ် လဲကျသွားလေတော့၏။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အံ့အားသင့်နေပြီး နေရာမှ မထမိသော ယဉ်ယဉ်မြဲသည် မှောင်ထဲမှ တခိုးခိုး တခွပ်ခွပ် ထိုးကြိတ်သံများကြားမှ လူးလဲ၍ ထလိုက်မိပါသည်။ ထို့နောက် နားတင်း ကုပ်တိုင်တစ်လုံးကို အားပြု ကိုင်တွယ်၍ မှောင်ထဲသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်နေမိပါသည်။

ဗိုင်းခနဲဟူသော အသံနှင့်အတူ လေးလံသော ကိုယ်လုံးကြီးတစ်စု မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားပြီးနောက် တစ်ခဏတွင် သန်မာထွားကျိုင်းသော လူရွယ်တစ်ဦးသည် အမှောင်ရိပ်မှ ထွက်လာလေသည်။ ထို့နောက် ယဉ်ယဉ် မြဲနှင့် တစ်လှမ်း အကွာတွင် ရပ်တန့်နေလေသည်။ သူသည် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသော ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ ကိုယ်လုံးကို မကြည့်မှဘဲ ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ စိတ်အားတက်ကြွနေသော မျက်နှာကလေးကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲကလည်း သူမကို ကယ်ဆယ်သူအား ခဏမျှ ပြန်လှန် ငေးစိုက် ကြည့်နေပြီးနောက် တစ်အား ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။

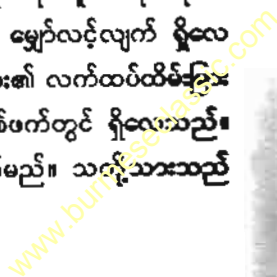
* * *

အခန်း ၆

(၈)

ကိုမြင့်နိုင်သည် သူ့ကိုယ်သူ တိုင်းပြည်က ပိုင်သည်ဟု ယူဆထားလေသည်။ သူ့အနေနှင့် ပြန်လည် ပိုင်ဆိုင်လိုသည်မှာ တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘဲ ယဉ်ယဉ်မြဲသာ ဖြစ်လေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲကို သူက ပိုင်မှသာလျှင် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် သူတို့မှ ပွင့်ဖူးလာသော ဘဝပန်းကလေးများသည် တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးကျေးဇူး ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားလေသည်။ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်နေသော ကာလ၏ အယူအဆတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲကမူ ယင်းသို့ မဟုတ်။ ကိုမြင့်နိုင်ကို သူမ မပိုင်လိုပါ။ ကိုမြင့်နိုင်နှင့်အတူ နေသွားနိုင်ရန်သာ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်လျက် ရှိလေသည်။ အစဉ်အလာအရဆိုလျှင်မူ သူမတို့ လူတန်းစား၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး အဘိဓမ္မာမှာ ကိုမြင့်နိုင် တို့လိုပင် အစွန်းတစ်ဖက်တွင် ရှိလေသည်။ ထိုချင်သည့် သတို့သားကို ပေါက်ဈေးပေး၍ ဝယ်မည်။ သတို့သားသည်

သတို့သမီးဘက်မှ အလိုကျသည့်အတိုင်း အရာရှိစောင်းကိုသာ ဝင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။ ဥပမာ ချိုချိုမြ အတွက် ကိုဝင်းမြင့်ကို ဝယ်ယူထားသလို။

ယဉ်ယဉ်မြကတော့ ယင်းသို့မဟုတ်။ သူမ၏ ချစ်သူသည် ဘာတွေ ညာတွေ ဖြစ်လာရမည်ဟု မတောင့်တ။ နောက်တစ်ခုကတော့ သူမအနေနှင့် မင်းကတော် ဘဝကို မတပ်မက်လှခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူမအနေနှင့် စဉ်းစား မိသည်မှာ ရှင်းရှင်းကလေးပင် ဖြစ်၏။ ချစ်သူနှင့်အတူတကွ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေနိုင်ရန်ပင် ဖြစ်၏။ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ ဆိုသည့် စကားရပ်တွင် ကားနှင့် တိုက် အကျိုးမဝင်သလို အမြဲတမ်း ကြောင့်ကြပူပန် စိတ်ဆင်းရဲ နေရမည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း မသက်ဆိုင်ပေ။

သို့ရာတွင် သူမနှင့် ကိုမြင့်ခိုင်တို့ တည်ဆောက်မည့် အိမ်ထောင်ရေး ခရီးတွင် စိတ်အနှောင့်အယှက် မကင်းစရာများက ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေ သည်။ အမှတ်တစ် အချက်မှာ နှစ်ဖက်မိဘများက သဘောမတူကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမျှ သာမက မိသားစု တစ်စုနှင့် တစ်စုသည် ရာဇဝင်နှင့်ချီ၍ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေ၏။ အမှတ်နှစ် အချက်မှာ ကိုမြင့်ခိုင်သည် သူမအပေါ်တွင် ခိုင်မြဲသော သစ္စာနှင့် ချစ်နေသော်လည်း သူမထက် တိုင်းပြည်အရေးကို ရှေ့တန်း ထားနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တခြားကို မကြည့်နှင့်၊ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ အခြား သခင်ခေါင်းဆောင် များ၊ သူ့အစ်ကိုများနှင့် သူ့ဖခင်တို့ ပြန်ရောက်လာပြီး နောက်တစ်လ ကြာ သည်အထိ သူတစ်ယောက်ကမူ ဘယ်ဆီကို သဝေထိုးနေခဲ့သည် မသိ။

သူမ မတော့ တစ်ယောက်တည်း သိုသိပ်၍ လွမ်းတထိတ်ထိတ် ဆွေးနေခဲ့ရပါသည်။

* * *

(၁)

ကိုမြင့်ခိုင်ကရော ဘာမို့နည်း။

သူသည် ဟူးကောင်း တောင်ကြားမှ မိုးရေနှင့် လိမ့်ပါလာသော ဝယ်င်းတုံး ပယ်င်းသား တစ်ခု မဟုတ်ပေ။ စိတ်လှုပ်ရှား ကျက်စားတတ် သော လူသား တစ်ဦးသာ ဖြစ်လေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် သူတို့ မိသားစုနှင့် နိုင်ငံရေး အယူအဆ မတူသော အခြား မိသားစု တစ်စုမှ တစ်ခက်တစ်နွယ်ဖြစ်မှန်း သိလျက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ မိသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် သူတို့ တစ်မြုံထဲတွင် သီးခြားသော သဘော သကာယ ရှိသည်ဟု သိမြင်မိခြင်း၊ မာန်ဝင့်ပလွှား သော အရာရှိ အရာခံများ အသိုင်းအဝန်းတွင် ရိုးသားဖြူစင်သူကလေးအဖြစ် ထင်းခနဲ မြင်တွေ့ရခြင်း၊ တစ်မိမိမိမိ ဆင်ခြင်လေ တသိမိသိမိ ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ သော အလှ ဖြစ်နေခြင်းတို့ကြောင့် သူမ၏ မေတ္တာကို ခက်ခဲစွာ ရယူမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဘေးအန္တရာယ်တွေ မြောက်မြားစွာ ရှိမည်မှန်း သိလျက်နှင့် တစ်ခု သော လက္ခဏာတွေက သူမအား စွန့်စား၍ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ မေတ္တာကို ကံကော်ရန်ဖြင့် လွမ်းခြုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန် အရေးကြီးနေသည့် ကာလအတွင်းတွင် ကံကော်ဆမ်းသော မေတ္တာ ဝန်းကြောင့် ကျည်သင့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူသာန်တစပြင်အနီးတွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း လဲကျန်ရစ်ခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၈)

အကယ်၍ ထိုနေ့ညကသာ သခင်လွန်းနိုင်တို့လူစု အချိန်မီ မရောက်ခဲ့လျှင် သူသည် သွေးလွန်၍သာ သေဖွယ် ရှိတော့သည်။ ထွေးမြင့်၏ အချိန်မီ အကြောင်းကြားချက်အရ သခင်လွန်းနိုင်တို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် သူသည် လုံးဝ သတိလစ်လျက် ရှိပေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း အေးစက်လျက် ရှိပြီး အသက်ငွေ့ငွေ့ကလေးသာ ကျန်တော့သည်။ သူ့အစ်ကို များ ဘယ်အချိန် ရောက်ရှိလာပြီး သူ့အား ဘယ်အရပ်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားကြသည်ကို လုံးဝ မသိတော့။ သူသည် နှစ်ရက်လုံးလုံး သတိ မရတစ်ချက်မှ ရတစ်ချက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပထမတွင် သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် သူ့အား လန့်ဆွေးလှခြင်း သယ်သွားရန် စိတ်ကူးကြ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆက်တွဲ ပေါ်ထွက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်များကို သိမြင်သော ကိုအံ့မောင်က သူ့အား ဦးကျော်ညွန့် အိမ်နှင့် တစ်ခေါ်လောက်သာ ဝေးကွာသော ဂေါ်ရခါး အိမ်တစ်အိမ်သို့ သယ်ယူသွားလေ၏။ ဂေါ်ရခါးများသည် နှုတ်လိုသည့် နေရာတွင် သူမတို့ အောင် စိတ်ချရသဖြင့် ကိုမြင့်နိုင်သည် လက်ထိတ်တန်းလန်းဖြင့် ဆေးရုံသို့ မရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဂေါ်ရခါး လူမျိုးများသည် များသောအားဖြင့် ဗြိတိသျှ သစ္စာတော်ခံ စစ်သားများ ဖြစ်ကြသော်လည်း နယ်ချဲ့စနစ်ကို ဆန့်ကျင်၍ သခင်လွန်းနိုင်တို့အား အကူအညီပေးခဲ့သော ဂေါ်ရခါးများသည် ထိုအခါက မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် အမြောက်အမြား ရှိခဲ့လေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်ကို ယင်းဂေါ်ရခါး အိမ်တွင် နှစ်ရက်မျှ လုံခြုံစွာ ထားပြီး နောက် အတော်ကလေး လှုပ်ရှားနိုင်သောအခါတွင် ရထားလုံး တစ်စီးဖြင့် မြစ်ကြီးနားမြို့ မြောက်ဖျားရှိ စိတာပူ ရွာကလေးသို့ တစ်ဆင့် ရွှေ့ပြောင်း သွားလေသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် ရေလမ်းခရီးဖြင့် ပထမ မြစ်ကျဉ်း အနီးရှိ ဆင်ဘိုရွာကြီးသို့ သယ်ဆောင်သွားကာ ရှမ်းဘုန်းကြီး တစ်ပါးဖြင့် အနာ ကျက်သည်အထိ ကုသရပါသည်။ တစ်လခန့်ကြာမှ သေနတ်ဒဏ်ရာ အကင်း သေပေသည်။

ယင်းသို့ ရှမ်းဘုန်းကြီး၏ အစွမ်းထက်သော ဆေးမြစ်များကို ထိမ်းကျံနေရသော တစ်လတာ ကာလအတွင်းတွင် ကိုမြင့်နိုင်သည် ခြန့်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွင် သူ့တာဝန် ပျက်ကွက်နေရသည်ကို ကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည့်နည်းတူ၊ မိဘဆွေမျိုးများကို အောက်မေ့သတိရ နေသည့်နည်းတူ၊ ချစ်သူ ယဉ်ယဉ်မြ အတွက်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပူပန် ကြောင့်ကြ လွမ်းဆွေးနေရပါသည်။

ရာဇမာန် တက်နေသော ဦးကျော်ညွန့်သည် သူ့အား သေနတ်နှင့် နှစ်ခတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူ့သမီးအား ရိုက်နှက်နေဦးမည်လော၊ ချုပ်ချယ် နေဦးမည်လောဟု စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေရပါသည်။

ဧရာဝတီ မြစ်ရေပြင်သည် ဆယ့်ငါးကိုက်မျှအထိ ကျဉ်းမြောင်းသွား သော ပဒုပရော ကမ်းခြေသို့ သွားရောက်၍ ရေလမ်းခရီး အန္တရာယ် မြင့်မြင့်စေရန် ပေါ်ပေါက်နေသော ကျောက်ဆောင်ကြီး နှစ်ခုနှင့် စုပ်အား မြင့်မားလှသော ဝဲကတော့ကြီးများကိုကြည့်ရင်း သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်ခရီးလမ်း အဆင်မပြေပုံကို ထင်ဟပ်စဉ်းစားနေမိခဲ့ရ၏။

လူတို့တွင် ဘဝခရီးကျဉ်းများ ရှိသည့်အနက် မေတ္တာခရီးကျဉ်းနှင့် နှစ်ရမ်းခရီးကျဉ်းတို့သည် အကြမ်းတမ်း အခက်ထန်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ယင်း ခရီးကျဉ်းများကို မဖြတ်သန်း၍လည်း မရ၊ ဖြတ်သန်းလျှင်လည်း အန္တရာယ် ကြီးမား၍ ပျက်စီး ဒုက္ခ ရောက်နိုင်ပေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြတို့ အဖို့ကား မေတ္တာခရီးကျဉ်းနှင့် စတင်၍ နှစ်ဦးကြရသည်သာ...။

* * *

www.burmeseclassic.com

(ဃ)

ကိုမြင့်နိုင်သည် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြစ်ကြီးနား ခရိုင်အတွင်း လှည့်လည်ကာ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး စစ်ပွဲ အတွက် အခြေခံ စစ်စခန်းများကို တည်ဆောက်လေတော့သည်။

ကိုအံ့မောင်နှင့် သခင်မြတ်လေး၊ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် အခြား လူငယ် ခေါင်းဆောင်များသည် ဒေသများခွဲ၍ လည်းကောင်း၊ တာဝန်များခွဲ၍ လည်းကောင်း၊ နယ်သူနယ်သားများကို စည်းရုံးခြင်း၊ နိုင်ငံရေး အသိ ရှိလာအောင် လှုံ့ဆော်ခြင်း၊ အထွေထွေ ဗဟုသုတများ ဖြန့်ဖြူးပေးခြင်း၊ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များ ရတတ်သမျှ စုဆောင်းခြင်း၊ နယ်မြေဒေသနှင့် လူမျိုးစုများ၏ အကြောင်းကို လေ့လာခြင်း၊ တပ်သားများ စုဆောင်းခြင်း၊ တတ်သမျှ မှတ်သမျှဖြင့် စစ်ပညာ လေ့လာသင်ကြားကြခြင်း၊ နိုင်ငံရေး စာအုပ်စာတမ်းများ ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၊ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲပုံစံကို စဉ်းစား ဆွေးနွေးကြခြင်း၊ ထို့အပြင် မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်တို့ လူစုနှင့် လိုက်ပါ၍ အမဲလိုက်ကြခြင်းနှင့် တစ်နှစ်တာသော အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ကြပါသည်။

နိပွန်တပ်မတော်နှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်တို့က မဟာမိတ် တပ်များကို အောက်မြန်မာပြည်တွင် တရစပ် လိုက်လံ တိုက်ခိုက်နေသော အခါတွင် ကိုမြင့်နိုင်တို့သည် အမာခံ တပ်ဖွဲ့ငယ်ကလေးများ ဖွဲ့စည်းကာ ရပ်ရွာဒေသကို ကာကွယ်ခြင်း၊ အစိုးရ အရာရှိများနှင့် အလိုတော်ရ သူကြီးများထံမှ သေနတ်များ သိမ်းခြင်း၊ အရပ်သားများ လှိုင်စင်နှင့်ကိုင်ဆောင်သော သေနတ်များကို ငှားရမ်းခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အင်အားကိုယ် ကြီးပွားအောင် ပြုလုပ်ကြလေသည်။

တစ်ဖန် ထိုမှတစ်ဆင့်တက်၍ စစ်ပြေးများ၏ သေနတ်များကို သိမ်းခြင်း၊ ရဲကင်းနှင့် ရွှေ့ပြောင်းသွားလာသော အင်္ဂလိပ်တပ်စိတ်ကလေးများကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် တပ်ပျက်၍ ပြေးလာသော တရုတ်တပ်များကို တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား ကြီးထွားလာစွာ မက စစ်ပညာလည်း လက်တွေ့သင်ကြား ရရှိလာကြတော့သည်။

ရှမ်းပြည်တက်မှ ချီတက်လာသော ဂျပန်စစ်ကြောင်း ဗန်းမော်မြို့သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ကိုမြင့်နိုင် တို့တွင် လူအင်အား နှစ်ရာကျော်နှင့် လက်နက် အပြည့်အစုံ ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ၎င်းတို့သည် မီးရထားလမ်း တစ်လျှောက်ရှိ မြို့ငယ်များကို သိမ်းပိုက်၍ မြစ်ကြီးနားအထိ ချီတက်သွားကြလေသည်။ ကိုအံ့မောင်သည် ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင် ဖွဲ့စည်းထားသော တပ်များကို ကွပ်ကဲ၍ လိုက်ပါသွားပြီး ကိုမြင့်နိုင်နှင့် သခင်မြတ်လေးသည် ဗန်းမော် ထောင်တွင် အကျဉ်းခံနေရသော နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ရှိရန် ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့် တွေ့ရှိရန် ဗန်းမော်မြို့သို့ သွားရောက်ကြလေသည်။

ဗန်းမော်မြို့သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ကိုမြင့်နိုင်တို့သည် တွေ့ရှိသမျှသော သခင်ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီးနောက် မြန်မာပြည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့် ရှေ့တွင် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ငန်းစဉ်များကို သိရှိရန် သခင်သန်းမြိုင်တို့နှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့သာလျှင် ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်မည့် ဂျပန် တပ်များကို လမ်းပြရန်၊ အတူအညီ ပေးရန် မြို့ရွာငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားရန်နှင့် မြစ်ကြီးနားသို့ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

* * *

(င)

ကိုမြင့်နိုင်တို့သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ဒို့ဗမာအစဉ်အဆက် ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်များနှင့်လည်းကောင်း၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် တာဝန်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးပါတီ ထူထောင်ရန်

ပြင်ဆင်စည်းရုံး နေကြသူများနှင့် လည်းကောင်း၊ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆွေးနွေးပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

သခင်မြတ်လေးသည် ကိုမြင့်နိုင်နှင့်အတူ မြစ်ကြီးနားသို့ ပြန်မလိုက် တော့ဘဲ တာဝန်ကျရောက်ရာ မန္တလေးမြို့တွင်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် သူ သိရှိလာ သော နိုင်ငံရေး အခြေအနေများကို သခင်လွန်းနိုင်၊ ကိုအုံမောင်နှင့် အခြား ခေါင်းဆောင်များအား တင်ပြ ဆွေးနွေးလေသည်။ စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင် တာ ကွဲချင်နေသော ဂျပန် ဗမာ ဆက်ဆံရေးကို လည်းကောင်း၊ မော်လမြိုင် တွင် အမှတ် ၅၅ ဂျပန်တပ်မ ဘီအိုင်အေ တပ်တို့ သဘောကွဲလွဲပုံ၊ ရန်ကုန် တွင် ဘုရင်ခံ အိမ်ကို ဂျပန်နှင့် ဗမာ နေရာလှကြပုံ၊ ဘီအိုင်အေ တပ်များကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရန် အခြေအနေ ရှိပုံတို့ကို ပြောပြရလေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့ကလည်း မြို့အခြေအနေ အကြမ်းဖျဉ်းကို လည်း ကောင်း၊ ဘီအိုင်အေ တပ်သားများ ဓားပြတိုက် လုယက်နေသည်ကို လည်း ကောင်း၊ ရှမ်းရွာများသို့ သွားရောက်၍ မိန်းမပျိုများကို ဖျက်ဆီးနေပုံ၊ နောက် တစ်လ နှစ်လ ဆိုလျှင် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင်နှင့် အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာတော့ စဉ် အကြောင်းတို့ကို ပြန်လည် ပြောပြကြလေသည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာအောင် ခေါင်းချင်းရိုက် ဆွေးနွေးပြီးသော အခါတွင် အထူး ဆိုးဝါးနေသော တပ်သားများကို လက်နက်သိမ်း၍ တပ် ထဲမှ ထုတ်ပစ်သင့်သူကို ထုတ်ပစ်၍ အရေးယူသင့်သူကို အရေးယူရန်၊ လက်နက်ကိုင် တပ်သားများ အခြေအနေကို ထပ်မံ ဆွေးနွေးရန် ကိုအုံမောင် ရန်ကုန်သို့ သွားရန် ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေး ကော်မတီတွင် တွေ့ကြုံနေရသော အခက်အခဲများကို တင်ပြရန်၊ သခင်လွန်းနိုင် ရန်ကုန်သွားရန်၊ ကိုမြင့်နိုင်က လူထု စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရန် သဘောတူကြ လေသည်။

* * *

(၈)

ကိုမြင့်နိုင်သည် ရထားမှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း လန့်ဆွေးလှခြင်းသို့ တန်း၍လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုမှနေ၍ ညိုညိုအား စေလွှတ်ကာ သခင်လွန်းနိုင်၊ ဗိုလ်အုံမောင် နှင့် အခြား ခေါင်းဆောင်များကို ခေါ်၍ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တင်ပြ ဆွေးနွေးခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ညိုညို အဆက်မပြတ် တည်ပေးသော ရေနေကြမ်းကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး၊ ကုန်အောင်သောက်ရင်း နေ့ခင်းကတည်း က ဆွေးနွေးခဲ့ကြရာ ညနေစောင်းမှပင် ပြီးစီးကြလေတော့သည်။

ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးစီးသောအခါတွင် ကိုမြင့်နိုင်သည် ပျဉ်ရေတွင်းမှ ရေ လေး ငါးဆယ်ပုံး အလျင်အမြန် ငင်ချိုးပြီးနောက် အပြင်သို့ သွားရန် အဝတ် အစား လဲလေတော့သည်။ ဤတွင် မိခင်ဖြစ်သူ အမေဆင့်က ထမင်းစားပြီးမှ သွားရန် အတင်းအကျပ် ပြောနေတော့၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏ အစ်ကိုငယ် မည်သည့်အိမ်ကို သွားမည်မှန်းသိသော ညိုညိုက ဆာမှစားပါစေဟု ဝင်ဖြော့ ၍ လည်းကောင်း၊ သူ့ဦးလေး လာပြီဟူသော သတင်းကို ကြားလျှင် ကြားချင်း အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသော ထွေးမြင့်က အတင်းဆွဲခေါ် သွား၍ လည်းကောင်း ကိုမြင့်နိုင်သည် ထမင်းဝိုင်းတွင် အချိန်ဖြန်း မနေတော့ဘဲ လိုရာခရီးသို့ ထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ယင်းသို့ ညိုညိုနှင့် ထွေးမြင့်၏ အားပေးကူညီမှုကြောင့်လည်း ကိုမြင့် နိုင်သည် ဦးကျော်ညွန့်အိမ်သို့ အချိန်မီ ရောက်ရှိသွားပြီး ယဉ်ယဉ်မြအား သရဲမရဲစီးနေသော ဂျပန်စစ်သား၏ အဓမ္မစော်ကားမှုကို လက်မတင်ကလေး တယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြမှာလည်း တကယ့် အရေးအကြောင်းတွင် သူ့ချစ်သူ ရောက်ရှိလာသဖြင့် မိဘနှင့် အစ်မများကို သတိထား မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုမြင့်နိုင်အား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိတော့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုမြင့်နိုင်၏ ရင်အုံကျယ်ကြီးကို ခေါင်းနှင့်တိုးဝှေ့၍ တရိုက်ရိုက် ဝိုင်းကြွေးလာခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် တစ်ချိန်က သေနတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက်ဖြစ်ခဲ့သော ဦးကျော်ညွန့်သည် လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ သမီး သူတို့၏ ညီမကို တော်ရုံ တန်ရုံ လူနှင့် အဖက်မတန်ဟု သွေးနားထင် ရောက်ခဲ့ကြသော ဒေါ်မြမြနှင့် ချစ်မြမြသည် လည်းကောင်း၊ ချစ်သူနှစ်ဦးအား မည်သို့မျှ ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြချေ။ ကိုဝင်းမြင့်ကား နှောင့်ယှက်ဖို့ မဆိုထားဘိ၊ အနားသို့ပင် မသိရဲဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။

တကယ်တော့ သူတို့သည် ထိုအချိန်က ကိုမြင့်ခိုင်အား တကယ်ပင် တွေးစူးတင်ကြသည်။ တကယ်ပင် အားကိုးကြသည်။ တကယ်ပင် ကျေးဇူးတင် စကားများကို ဆိုကြလေသည်။

ယင်းအခါကျမှ ယဉ်ယဉ်မြသည့် ချစ်သူကို လွှတ်၍ မိခင်နှင့်အစ်မကို ဖတ်၍ ငိုကြွေးပြန်လေတော့သည်။

ကိုမြင့်ခိုင်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်၍ငိုနေကြသော မိန်းမသား သုံးဦးကို စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအရာဖြင့် ခဏမျှ ကြည့်နေပြီးနောက် သူ့လက်ချက်ဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် မြေကားရား လက်ကားရားစန့်နေသော ဂျပန်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်း၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကိုမြင့်ခိုင်၏ အပြုအမူမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် ထွေးမြင့် အပါအဝင် ဦးကျော်ညွန့်တို့ မိသားစုသည် မည်သို့မျှ မပြောမဆိုတတ်ဘဲ ငေးကြောင်၍ တျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ အတန်ငယ်ကြာမှ ယဉ်ယဉ်မြသည် ထွေးမြင့်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ချိုချိုမြမှာလည်း ယောင်ချာချာနှင့် လိုက်သွားကြမည်ရှိစဉ် ဦးကျော်ညွန့်က ရှေ့မှ ဆီးကာ၍ တားထားလိုက်လေသည်။

* * *

(၁၁)

ချိန်မှာ နေဝင်မိုးချုပ်စ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ချိန်က ရုပ်ရှင်ရုံ ညဈေးတန်း မြင့် ဧည့်ပင်ခဲ့သော မြို့သစ်ပိုင်းသည် ယခုမူ တိတ်ဆိတ်လျက်၊ ခြောက်ဆိတ်လျက်၊ မည်းမှောင်လျက်။

အရပ်သူ အရပ်သားဟူ၍လည်း မည်မည်ရရ မရှိတော့ဘဲ နေရာအထာတွင် ဂျပန်စစ်တပ်များသာ ဖြစ်နေတော့၏။ သရက်တောထဲမှာပင် ဂျပန်ကားတပ် ရှိနေ၏။ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာပင် ဓာတ်ဆီပုံးများ ရှိနေ၏။ မြန်မာ့နယ်မြေဖြစ်၍ မှောင်စပျိုးသည်ဆိုလျှင် လူသူ အသွားအလာ မရှိတော့၊ ဂျပန်များ ပစ်သတ်ကုန်သဖြင့် ခွေးလေခွေးလွင့်များပင် မရှိတော့။

ဓာတ်အားပေးရုံမှာလည်း မကြာခဏပျက်၍ လမ်းမီးတိုင်များ အလည်း မီးလုံး စုံစေ့အောင် မရှိသဖြင့် အမှောင်နှင့်မည်းမည်းသာလျှင် နေရာ ဝေးစွဲစွဲလျက် ရှိ၏။

ကိုမြင့်ခိုင်သည် လူသူအရိပ်အခြည်ကို ကြည့်၍ မှောင်ရိပ်များကို ခြိတ်သန်းသွားလာလျက်ရှိရာ ယဉ်ယဉ်မြနှင့် ထွေးမြင့်သည် နောက်မှ ဆွဲတစ်ရံဖြင့် လိုက်ပါသွားကြလေသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်၏ ပခုံးပေါ်မှ ဂျပန်ကား အင်းအဲမျှပင် မလူးလွန်တော့ချေ။ သေများသေလေပြီလားဟုပင် နောက်မှ ဆိုက်ပါလာသော ယဉ်ယဉ်မြက ထင်မိလေသည်။

ကိုမြင့်ခိုင်သည် ပခုံးပေါ်မှ ဂျပန်ကို သင်္ချိုင်းကုန်း အစွန်ရှိ ဂူတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့လေသည်။ ဘသားချောသည် တော်တော်နှင့် သတိရဦးမည် ဟုတ်ချေ။ အနည်းဆုံး သန်းခေါင်သန်းလွဲလောက်မှ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထနိုင် ထလိမ့်မည်။ ထိုအခါမှ သင်္ချိုင်းကုန်း အတွင်းမှ ဓာတ်ဆီပုံးများကို အစောင့် ထူသော ဂျပန်စစ်သားသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ် ထလိမ့်မည်။

ဂျပန်တို့သည် တစ္ဆေ ကြောက်တတ်သည်ဖြစ်၍ ညတိုင်းဆိုလျှင် သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်းမှ မည်းမည်းမြင်ရာ စွတ်ပစ်သော သေနတ်သံ ကြားရက်

www.burmeseclassic.com

နှစ်ချက်တော့ ကြားကြရစမြ ဖြစ်လေသည်။ မနက်ကျ၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ မေးသောအခါတွင် သူခိုးလာ၍ ပစ်သည်ဟု အစီရင် ခံတတ်လေသည်။ (နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဂျပန်များသည် သင်္ချိုင်းကုန်းကို ဓာတ်ဆီဂိုဒေါင်အဖြစ် အသုံးမ ပြုတော့)

ထိုညကလည်း ည ကိုးနာရီလောက်တွင် ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံ တစ်ချက် သူသာန်တစ်ပြင်အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အနီးပါးနားမှ ကြားကြရလေသည်။

နံနက်လင်းသောအခါတွင် ဂျပန်တစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်များသည် မကျေမနပ် တွေ့ရှိကြရလေသည်။

* * *

(၆)

ပရုံးပေါ်မှ ဂျပန်စစ်သားကို စွန့်ပစ်ပြီးသော အခါတွင် ကိုမြင့်နိုင်သည် ယဉ်ယဉ်မြ လက်ကို ဆွဲ၍ လည်းကောင်း၊ ယဉ်ယဉ်မြက ထွေးမြင့်လက်ကို ဆွဲ၍ လည်းကောင်း လျှောက်လာကြလေသည်။

ထွေးမြင့်က ဆက်၍-

“ဦးလေး... အဲဒီဂျပန် သေပြီလား”

“မသေသေးပါဘူးကွ၊ ငါ့လက်သီး ဒါလောက် မပြင်းသေးပါဘူး-

“ဒါဖြင့် သူ ယဉ်ယဉ်တို့ဆီကို လာပြီး နှောင့်ယှက်နေပြန်ရင်”

“မလာနိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်တွက်ကိန်း မှန်ရင်တော့ ဒီကောင်ဟာ ကိုယ် တင်ထားခဲ့တဲ့ ဂူထဲကို ဝင်သွားရုံပဲ”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ကိုအံ့မောင်တို့ထံမှ ဂျပန်စစ်တပ်များ အနေအထား အသွားအလာတို့ကို အတော်အတန် သိရှိခဲ့ရပြီး ဖြစ်၏။ ဂျပန်များသည်

ဦးပင် သတ္တိရှိကြစေကာမူ တစ္ဆေတော့ ကြောက်ကြကြောင်းဖြင့် သင်္ချိုင်း များမှ ဂျပန်ကင်းသမားများ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားပုံကို ထည့်သွင်း ပြောပြခဲ့ ဖြင့် ကိုမြင့်နိုင်သည် ဂျပန်စစ်သားကို အပျောက်ရှင်းရန် နည်းလမ်းကောင်း စစ်ခု စဉ်းစားရမိခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဂျပန်စစ်သားသည် ဘေးအန္တရာယ် မရှိဘဲ သူ့တပ်သို့ ပြန်ရောက်သွားခဲ့လျှင် မည်သို့ ပြုမူရမည်ကိုမူ ကိုမြင့်နိုင်က မသိကြပါ။ မစဉ်းစားမိခဲ့။ နောက်မှ သူ၏ ပေါ့လျော့မှုအတွက် ကျောချမ်း သည်။

“ဦးလေး တွက်ကိန်းက ဘယ်လိုလဲ...”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ မနက်ကျတော့ သိရမှာပေါ့”

ထွေးမြင့်သည် ဆက်မမေးရဲတော့။ သူတို့ သုံးယောက်သည် တိတ် တိတ်စွာ လျှောက်လာကြသည်။ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် လမ်း ကျောက်ရင်း မကြာခဏ ဆိုသလို တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နူးစွာ ကြည့်မိ ကြသည်။ သူတို့၏ ရင်ထဲတွင် ပြောစရာ စကားများ ပြည့်သိပ်နေသဖြင့် တာမျှ မပြောတတ်တော့ဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်၍သာ နေမိကြ သာသည်။

“အစ်ကို ရောက်လာပေလို့သာပေါ့၊ နို့မို့ရင် ယဉ်ဘဝ ဆုံးပြီ၊ ဒီတစ် နှစ် ယဉ်နဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မပေါင်းကြရတော့ဘူး”

အမျိုးသမီးက မပွင့်တပွင့်လေး ပြောလိုက်၏။

“ဒါလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်တယ်...မသန့်ရှင်းတဲ့ ယဉ်ကိုယ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ အစ်ကို နဲ့ မအပ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် သန့်ရှင်းတဲ့ ယဉ်ကိုရော”

အမျိုးသမီးသည် ခဏမျှ ဆိုင်းနေသေး၏။

“အစ်ကိုနဲ့ ယဉ်နဲ့ဟာ ကိုယ့်သစ္စာနဲ့ ကိုယ့်မေတ္တာကို လုံလုံခြုံခြုံ နှစ်သိမ်းသွားကြရင် တစ်နေ့ကျရင်တော့ ပေါင်းကြရမှာပေါ့ကွယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်နေ့က ဘယ်လောက် ကြာဦးမှန်း မသိတာက တယ်”

“တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေသွားချင်ကြရင် အဲဒီစိတ်ရှည်ကြရမယ် အစ်ကို”

“အင်း... အခုနေတော့ ကိုယ်လည်း သိပ်ပြီး မလောချင်သေးပါဘူး။ ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ သက်စွန့်ဆံ့ဖျား ဆောင်ရွက်ရမယ့် တိုင်းပြည်တော့တွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား...။ တော်ကြာနေ ယဉ်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မုဆိုးမ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ အစ်ကို၊ ယဉ်မုဆိုးမ ဖြစ်မှာကြောက်လို့ အခုဆွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး...။ စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ အခုမရွေး သေနိုင်မှန်း သိသလို၊ စစ်သားကိုယူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာလည်း သူ့ကိုယ်သူ အချိန်မရွေး မုဆိုးမ ဖြစ်နိုင်မှန်း သိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မဆို စစ်သား ရှိပြီး စစ်သားကို အမြတ်တနိုး ယူတဲ့ မိန်းမတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ အစ်ကိုရဲ့ ယုံကြည်ချက်၊ အစ်ကိုရဲ့ လုပ်ငန်းကြောင့်တော့ ယဉ်ဟာ လက်ထပ်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ မနှောင့်နှေးစေရပါဘူး။ အစ်ကို ဘယ်ဟာ ယဉ် ဘယ်တော့မှ မချုပ်ချယ်ပါဘူး”

“ယဉ်သဘောကို အစ်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယဉ်မိဘတွေဟာ ဘယ်တော့များမှ သဘော တူမှာလဲကွယ်၊ အစ်ကို မိဘတွေကလေး သဘော မတူတောင် ကန့်ကွက်ကြမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်ရှည်ပါ အစ်ကို၊ ဒက်ဒီတို့ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယဉ်ဟာ အခြေအနေကို နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။ ယဉ်တို့ဟာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဘယ်လောက် သစ္စာရှိတယ် ဆိုတာသိရင် သူတို့ မခွဲနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အခုလည်း သူတို့ဟာ အစ်ကိုရဲ့ စိတ်ထားနဲ့ စေတနာကို လက်ခံနေကြပြီ မဟုတ်လား၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့သဘောထား ပြောင်းလဲမှာပေါ့”

“တော်ပါတော့ကွယ်... အစ်ကိုဟာ ယဉ်ကို အတိုင်းထက်အလွန် နှစ်ခြမ်းမိမှတော့ ယဉ် ပြောသမျှပေါ့”

“အမယ်... ယုံရမှာလား၊ ယဉ်ကို အတိုင်းထက်အလွန် ချစ်နေလို့သာ ပေါ့၊ မချစ်များ မချစ်ရင်တော့ မြစ်ကြီးနား စနုပုဒ်ကို ပြန်လာတော့မှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာငယ်နေတဲ့ ယဉ်ကသာ ဒီနေ့ မလာသေးလည်း စောင့်၊ ယဉ် မလာသေးလည်း စောင့်၊ ဒီနှစ် မလာသေးလည်း စောင့်”

“ဒါကတော့ တာဝန်ကိုးကွယ်...”

သူက တိုတိုပဲ ဖြေရှင်း၏။ တာဝန်ဟူသော စကားရပ်အပြင် အခြား ဘာမှ မပြောဘဲ ရှည်ဝေးစွာ ပြောနေစရာ မလိုတော့။ ယဉ်ယဉ်မြဲမှာလည်း တာဝန် ချစ်သူ ဆိုသဖြင့် မည်သို့မျှ မပြောသာတော့။ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်ရတော့ သည်။

အိမ်ဝင်းဝသို့လည်း ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ကြပြီတကား...။

* * *

(၅)

...မျိုးမျိုး အပုံပုံ တွေးတောကာ အနည်းနည်း အစုံစုံ ပူပန်ကြောင့်ကြ နေကြ သော ဦးကျော်ညွန့်တို့ မိသားစုသည် သူတို့သုံးဦး ချောမောစွာ ပြန်ရောက်မှ အိမ်စိတ်အေးသွားကြတော့သည်။ သူတို့အား အရေးတယူ ဆီးကြို၍ နေရာ ကြည့်ကြသည်။

ဦးကျော်ညွန့်တို့သည် ကိုမြင့်ခိုင်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထပ် အထပ် ပြောကြားပြီးနောက် အလျင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကိစ္စများအတွက် အမှတ် မထားရန် တောင်းပန်ကြပြန်သည်။ ကိုမြင့်ခိုင်က သူတို့သည် မိမိတို့ရေကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်၍တား လက်စား မချေ့လားကြောင်း

သည်းခံနိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေးအားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လျှင်ကား မညာတာနိုင်ကြောင်း အဂတိ မလိုက်စားနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြားလေ၏။

သူ့စကားကို ကြားရသောအခါတွင် ကိုဝင်းမြင့်သည် ခေါင်းနားယိုကြီး၍ သွားလေသည်။ ဦးကျော်ညွန့်ကမူ သူ့အနေနှင့် အသက်ကြီးပြီဖြစ်အေးအေးလူလူ တရားအားထုတ် နေတော့မည်အကြောင်း ကိုမြင့်ခိုင်လုပ်ငန်းကို နှောင့်ယှက်ဆန့်ကျင်မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် အထပ်ထပ်အခါခါ အာမခံ ကတိပေးလေသည်။

ယင်းနောက် ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြတို့သည် ထွေးမြင့်မှ တစ်ဆင့် ကိုမြင့်ခိုင် ထမင်းစားမလာရသေးမှန်း သိသွားသဖြင့် အတန်တန် ငြင်းသည့်ကြားမှပင် အတင်း ညစာ ကျွေးမွေးလိုက်လေသည်။

* * *

(၃)

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုမြင့်ခိုင်သည် ယဉ်ယဉ်မြတို့ အိမ်သို့ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဒေါ်မြမြတို့သည် သူလာလျှင် ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ချစ်သူနှစ်ဦး လက်ထပ်နိုင်သည့် အဆင့်သို့ကား ရောက်မလာသေးချေ။

ကိုမြင့်ခိုင်၏ ဖခင်မှာမူ သဘော မတူလှသော်လည်း တား၍ မရိုက်မှန်း သိ၍ တစ်ကြောင်း၊ သူတို့က အထက်စီးမှ ဖြစ်နေ၍ တစ်ကြောင်း ယောက်ျားကလေးရှင်ဖြစ်၍ နစ်နာစရာမရှိလှ၍တစ်ကြောင်း အပြင်းအထန် မကန့်ကွက်ကြချေ။

သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြ ဘက်မှကား ထေငေါ့လျက်ပင် ရှိလေသေးသည်။ ယဉ်ယဉ်မြကား တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို သူ့မိခင်ကို ပြောကြည့်ရာ သဘောတူသည် မတူသည်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မပြောဘဲ ဦးကျော်ညွန့်၏ ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြ၍ နောက်မှ စီစဉ်တာပေါ့ဟု အချိန်ဆွဲထားလေသည်။ အချို့သတ်၍ ထားလေသည်။

အမှန်အားဖြင့်ကတော့မူ ထိုအချိန်က ဦးကျော်ညွန့်သည် သမီးဖြစ်သူ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို လိုက်လျောလိုပြီ ဖြစ်သော်လည်း အမေနှင့် အစ်မက ဆိုင်းပြည် အခြေအနေ မတည်ငြိမ်သေးသည်ကို အကြောင်းပြကာ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် သူတို့သမီး သူတို့ညီမ အတူလည်ပတ် သွားလာနေသည်ကိုကား ချုပ်ချယ်ဟန့်တားခြင်း မပြုကြချေ။

ယင်းသို့ဖြင့် အချိန်များ ကုန်လွန်လာသည့်အလျောက် အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲစပြုလာတော့၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

မှဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည် တွေ့ရှိကြရာထဲ
ဦးထွန်းဘော်သည် ဝါးမြစ်ဆုံ ဆေးတံကြီးကို အားရပါးရ ရွိုက်ဖွာရင်း
ခေတ်ကြီး ပြောင်းလဲသွားသည့် အကြောင်းကို မြန်ရေရှက်ရေ ပြောနေ
တော့၏။

“တစ်ချိန်တုန်းက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘုရင်တစ်ဆူ အောက်မေ့နေတဲ့
မြို့ရိုက်ရက် ခွေးကောင်တွေဟာ အခု ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ မြို့အုပ်
ဝန်ထောက် ဘဝကနေ တစ်ခါတည်း ဆိုက်ကားသမား မြင်းလှည်းသမား
ဖြစ်ကုန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဌာနာအုပ် ဌာနာပိုင် ဘဝကနေ ကူလီခေါင်း
မိန်းမခေါင်း ဖြစ်ကုန်ကြပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ဟိုမြို့ဟောင်းကြီး ဝက်စားကျင်း
ထဲ ရောက်သွားတာနဲ့ မတူဘူးလား ဟား...ဟား...ဟား”

ဦးမင်းဒင်ကလည်း တပြုံးပြုံးဖြင့် နားထောင်လျက်ရှိသည်။

“သူများကို မကြည့်နဲ့လေ၊ ကျုပ်တို့ အချစ်တော်ကြီး ကျော်ညွန့်တို့ပဲ
ကြည့်၊ တစ်ခါတည်းကို အမြီး ကုပ်သွားတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ဒူးတုပ်ပြီး
လာတောင်းပန်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း တစ်သက်လုံး ခံပြင်းနာကြည်း
လာတာတွေကို အားရပါးရ ပြောချလိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားကောင် တစ်ခွန်းမှထို
ပြန်မပြောဝံ့ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက သူ့မျက်နှာကြီး ဖြစ်နေပုံကို ကိုမင်းဒင် မြင်
ချင်တယ်၊ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ ဥပမာ ပြရရင်တော့ ဟိုရှောက်ပန်းသီး
အပုပ်ကြီးနဲ့ တူလိုက်တာများ ရှုံ့တွပြီး အသားတွေ အခုပဲ ရိကျတော့မယ်
အတိုင်းပဲ ဟား...ဟား...ဟား”

ဦးထွန်းဘော်၏ ရယ်မောသံသည် လန့်ဆွေးလှမြဲကြီးကို ပဲ့တင်ထပ်
သွားပါစေတော့သည်။

* * *

အခန်း ၇

(၈)

ဦးထွန်းဘော်သည် လက်ခမောင်းခတ်လျက်ရှိသည်။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား ကိုမင်းဒင်၊ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်သက်လုံး
ခေါင်းငုံ့ပြီး ခံနေပါဘူးလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ကျုပ်
အလှည့် ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား၊ သူတို့ပထွေး အင်္ဂလိပ်တွေကို အားထု
ပြီး ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ကိုယ့်အမျိုးသားချင်း အပေါ်မှာ စော်ကား နှိပ်စက်ခဲ့
ခင်ဗျားကောင်တွေ အခု ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ ခွေးလိုဝက်လို ဟိုချော
တိုး ဒီချောင်တိုး တိုးနေရပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ခြေသလုံးကို ဖက်နေ
မဟုတ်လား၊ ဟင်း... အလကား အကောင်တွေ သူတို့ အလှည့်ကျတော့
ကြောက်လိုက်ကြတာ တရွတ်သီနေတာပဲ”

(၅)

ဦးထွန်းဘော်သည် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရတော့မည့် အရိပ် အယောင် များအတွက် ဝမ်းသာနေသလို နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိ ဗြူရိုကရက်များ ငွေရှင် ကြေးရှင်များ ကျဆုံးသည့် အတွက်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းသာလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ အချစ်တော်ကြီး ဦးကျော်ညွန့် တစ်ယောက် ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိသွားသည့်အတွက် ပီတိဖြစ်၍မဆုံး ကျေနပ်၍မဆုံး ရှိနေပါတော့သည်။

ယင်းကြောင့်လည်း သူ့သား တစ်ယောက် ဦးကျော်ညွန့်အိမ် ဝင် ထွက်နေသည်ကို မည်သို့မျှ မတားမြစ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အယူအဆ မှာ ယင်းသို့ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံ နေနိုင် ခြင်းမှာ သူတို့ မိသားစု အောင်ပွဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြတို့ ချစ်ကြိုက်နေခြင်းကို ဦးကျော်ညွန့်တို့က သဘောမတူသလို ဦးထွန်းဘော်ကလည်း သဘောမတူ ချေ။ ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် ဖြစ်ကြသည်။ ယခုမူ တစ်ချိန်က မောက်မာခဲ့သော သမီးရှင်ဘက်မှ ဦးကျိုးကာ ၎င်းတို့ သားကို ဝင်ထွက်ခွင့် ပေးထားရလေ သည်။ သူတို့အိမ်သို့ ၎င်းတို့၏သား ဝင်ထွက် သွားလာနေနိုင်ခြင်းသည် ၎င်းတို့၏ အောင်ပွဲရမှု အထက်စီးရမှုကို မပြတ် ဖော်ပြနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်ပင် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြ တပူးတွဲတွဲနှင့် သွားလာ လည်ပတ်နေသည့် သတင်းကို အသိမိတ်ဆွေများက လာ၍ ပြောကြားလျှင် ဦးထွန်းဘော်သည် ပါးစပ်မှ ဆေးတံ မရွတ်ဘဲ။

“အိမ်... အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲသွားပြီကိုးဗျာ၊ သူတို့ဟာ အရင်တုန်းကလိုသာ အထက်တန်းစားဘဝမှာ ဒူးနဲ့နဲ့ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မိုးမီးလောင်မှာပေါ့။ ခုတော့ သူတို့ဟာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခံနေရ ပြီး၊ အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ဖြစ်နေတော့ ဘာမှ မပြောဝံ့တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ သဘော တူတူ မတူတူ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကလေးတွေ

အရေးကို ဝင်မရှုပ်ပါဘူး။ သူတို့ကြိုက်ရင် ယူကြပါစေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ထ မတရား ဇော်ကားတတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ အခြေအနေ ဘယ်လောက် နိမ့်ကျနေပေစေ တင့်တယ်စိမ့်ပေးမှာပဲ၊ သူတို့ အခြေအနေ ကတော့ ပြောရတာလည်း မကောင်းပါဘူး။ ဒီတစ်သက် နာလန်မထူနိုင် တော့ပါဘူး။”

* * *

(၈)

ဤအချက်တွင်မူ ဦးထွန်းဘော်၏ အကဲဖြတ်မှုသည် အမှားကြီး မှားလေ တော့၏။

အရင်းရှင် လူတန်းစား ပဒေသရာဇ် မြေရှင် လူတန်းစားနှင့် ပြည်သူ လူထု အပေါ်တွင် မောက်မာဆိုးသွမ်းလျက်ရှိသော ဗြူရိုကရက် အလွှာသည် မြန်မာပြည်တွင် အဆောက်အအုံ ကြီးမားစွာဖြင့် တည်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ အပြီး တိုင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးသမျှ အခိုက်အတန့် ၎ပ်လျှို နေရာမှ အခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းထောင်၍ ထလာကြမည်မှာ မလွဲပေ။

နယ်ချဲ့ အလိုတော်ရှိနှင့် ငွေရှင်ကြေးရှင်များ နာလန်မထူနိုင်တော့ဟု မှတ်ယူထားမိသော ဦးထွန်းဘော်သည် သူ၏ တွက်ချက်မှု မှားယွင်းကြောင်း ကို လပိုင်း အတွင်းမှာပင် တွေ့မြင်သိရှိရတော့သည်။

* * *

(ဃ)

မြန်မာပြည် လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေသော အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများနှင့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့၏ ပဋိပက္ခမှုသည် ရက်ပိုင်း လပိုင်း အတွင်းမှာပင် ကြီးမား လာလေတော့သည်။ တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်လာတော့သည်။ ယင်းသို့ ပြည်သူ့ အင်အားစုများနှင့် နယ်ချဲ့တို့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်သောအခါတွင် အမြဲတမ်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော အမျိုးသား သစ္စာဖောက်တို့သည် ခြေရှုပ်လာကြတော့သည်။ ကိုယ်ကျိုးရှာ နိုင်ငံရေး သမား လက်ဟောင်းကြီးတို့သည် ဂျပန်ကိုကပ်၍ ရာထူး တောင်းကြတော့ သည်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် ဂျပန်ကို ပုန်ကန်တော့မည်ဟု သတင်းပေးကြတော့သည်။ ဂျပန်တို့မှာလည်း လျင်မြန်စွာ အင်အား ကြီးထွား လာသော အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး အင်အားစုတို့ အပေါ်တွင် နည်းနည်း စွာ ယုံကြည်မှု မရှိတော့ဘဲ မျက်ကြောမပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်နေတော့၏။

၁၉၄၂-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁-ရက်နေ့ တွင်ကား ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ သည် ၎င်းတို့၏ အကြံပေး အရာရှိများဖြင့် ချုပ်ကိုင်ထားသော ဒေါက်တာ ဗမော် အစိုးရကို ဖွဲ့စည်း ပေးလိုက်လေသည်။ သို့ဖြင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ကော်မတီဟုခေါ်သည့် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့များသည်လည်း သက်တမ်း ကုန်ဆုံးရလေတော့သည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် အာဏာလက်မဲ့ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဒေါက်တာဗမော် အစိုးရသည် ယခင် ဗြိတိသျှခေတ်က ဗြူရီကရက် အရာရှိများကိုပင် လိုက်လံရှာဖွေ၍ အုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားကို လည်စေ သည် ဖြစ်ရာ ဝန်ထောက်ဟောင်း ဦးကျော်ညွန့်သည် နေ့ချင်းညချင်းပင် ခရိုင်ဝန်မင်း ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည်လည်း လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ခရိုင်ဝန်ကြီး၏ သမီး ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

* * *

(င)

ချာသာမက...။

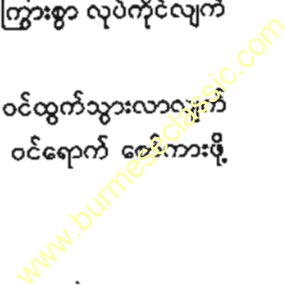
စစ်ကိုင်းနှင့် မြစ်ကြီးနား ကုန်ကူးနေသော ကိုဝင်းမြင့်မှာလည်း ဂျပန် ဝန်ထောက်များနှင့် အဆက်အသွယ် ရကာ ဂျပန်အဝယ်တော် ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

ချိုချိုမြိမြိမှာလည်း နေ့စေ့လစေ့ ဖြစ်သဖြင့် မိဘများနှင့်အတူ ဘာရောက် နေထိုင်ရသည်ဖြစ်ရာ ကိုဝင်းမြင့်မှာလည်း မြစ်ကြီးနားမြို့မှ အမှတ် ၁၈-တပ်မကို ကုန်များ ပေးသွင်းနေရသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ လင်မယား သည် စစ်ကိုင်းမှ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေတော့သည်။

ကိုဝင်းမြင့်သည် အထက်လူကြီးများ ကျေနပ်မှုရအောင် ဆောင်ရွက် ထားသည့် အတတ်ကို ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားတွင် ပါဝင်ခဲ့စဉ်က သူ၏ကျင့်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ အလိုကျအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမှာ မထူးဆန်းပေ။ သူသည် ဂျပန် အဝယ်တော်ဟူသည့် အမည်နှင့်အညီ ဂျပန်များ လိုချင်သည့် မည်သည့် အရာဝတ္ထုကိုမဆို မရမက ဣဗ္ဗေပေးနိုင်စွမ်းရှိသဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းသည် အောင်မြင်ဖွံ့ဖြိုးလာတော့သည်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်များ၏ အခွင့်အရေး ပေးခြင်းကို ရရှိကာ လက်မထောင်နိုင် သောတော့သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် သူသည် ဒေါက်တာဗမော် အစိုးရ အဖွဲ့တွင် ရာထူးရ သည့်ကိုပင် ဝင်မလုပ်ဘဲ ခရိုင်ဝန်ထက် တန်ဖိုးအာဏာ ပို၍ကြီးသော၊ ဝင်ငွေ ထောင်းသော အဝယ်တော် အလုပ်ကိုသာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။

ယခုအခါတွင် သူ့အိမ်သို့ ဂျပန်ဗိုလ်ကြီးများ ဝင်ထွက်သွားလာလျက် ရှိရာ သာမန် ဂျပန်စစ်သား ပစ္စားကလေးများသည် ဝင်ရောက် ဖော်ကားဖို့ မဆိုထားဘိ၊ အနားသို့ပင် မသီနိုင်တော့ပေ။

သို့ဖြင့် ယဉ်ယဉ်မြဲမြဲ ခရိုင်ဝန်၏ သမီး၊ ဂျပန် အဝယ်တော်စစ် ခယ်မ ဖြစ်လာရတော့သည်။ ကုန်ဆုံးခဲ့သည့် ရက်များကလို မြစ်ကြီးနား၌ ဈေးအတွင်း၌ ကျွဲကျွဲကလေးထိုင်၍ ဆေးလိပ်နှင့် ဆပ်ပြာတို့ကိုလည်း ရောင်းမနေရတော့။

* * *

(၈)

ယင်းအချိန်တွင်...

အင်္ဂလိပ်လက်ပါးစေဟောင်း ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ကိုဝင်းမြင့်တို့က ဂျပန်နှင့် ပေါင်း၍ ခေါင်းထောင်လာသည့် အချိန်တွင်...

သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုသည် တန်ခိုးအာဏာ မှေးမှိန်သွားသော သာမက အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည်လည်း အဘက်ဘက်မှ ကျပ်တည်ဆိုးရွားလာလေတော့သည်။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် လျင်မြန်စွာ အင်အားကြီးမားလာလျက် ရှိရာ အင်္ဂလိပ်များကို မြန်မာပြည်တွင်းမှ မောင်းထုတ် ပြီးစီးသွားစေမလေလယ်လောက်တွင် လူအင်အား ၂၃,၀၀၀ ခန့်အထိ ရှိလာတော့သည်။ ယင်း အခြေအနေကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဂျပန်တို့သည် မျက်လုံးမျက်စိဖြူးသွားပြီး ဗမာ့တပ်မတော်ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပေးရန် ကြိုးစားလေသည်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် ခေါင်းဆောင်များသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီးလျှင် ဘီအိုင်အေတပ်များကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ အမရပူရ တို့တွင် စုစည်းကာ ဖျက်သိမ်းပြီးနောက် လူ သုံးထောင်ခန့်ဖြင့် ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်အဖြစ် ပြောင်းလဲ ဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့် လုံခြုံရေး တာဝန်

များကို ထမ်းဆောင်နေသော ဗမာစစ်သားများသည် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်တွင် ဆက်လက် အမှုထမ်းရန် ဆန္ဒချယ်ခြင်း ခံရသော ဗိုလ်အုံမောင်နှင့် အချို့ ရဲဘော်များသည် ပျဉ်းမနားမြို့သို့ သွားရောက်ကြရလေတော့သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်အုံမောင်သည် ပထမတော် ဗိုလ်သင်တန်းသို့ တက်ရောက် သင်ကြားရလေတော့သည်။

ဤပုံဤနည်းဖြင့် သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် အုပ်ချုပ်ရေး၊ အာဏာနှင့် ဆက်နက်ကိုင် တပ်များကို လက်လွှတ်ရလေတော့သည်။

ထိုမျှသာမက-

သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ကိုမြင့်နိုင်တို့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသော အာရှ ဇူငယ် အစည်းအရုံးသည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးကို လျှို့ဝှက် လုပ်ဆောင်နေသည့် အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုဖြစ်မှန်း ဂျပန်များ သိရှိကာ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခြင်း ခံနေရသဖြင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့၏ သားကောင်များ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဤအတွင်းတွင်...

သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုသည် ဂျပန်များနှင့် နှစ်ကြိမ်မျှ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ပွားခဲ့ရလေသည်။ တစ်ကြိမ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက် အရက်မူးပြီး ဝင်ရောက် ရမ်းကားနေသည်ကို သခင်လွန်းနိုင်က နှိုက်နှက်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအတွက် သခင်လွန်းနိုင်သည် ကင်ပေတိုင် ရုံးတွင် တစ်ည အိပ်လိုက်ရသည်။ ဂျပန်များက သူ့သွား တစ်ချောင်းကို နုတ်ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တော့ လန့်ဆွေးလူခြံတွင် ဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်၏။

ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားနှင့် ပုလိပ်ဆိုလျှင် ခါးခါးသီးသီး မျက်မှန်း ထျိုးနေသော ရန်လုံနှင့် အောင်နက်သည် သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ဗိုလ်အုံမောင် တို့ကိုပင် ယူနီဖောင်းနှင့် တွေ့လျှင် လူမှား၍ မှောင်တတ်သည်။

တစ်နေ့တော့ ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက်သည် လန့်ဆွေးလူခြံထဲတွင်

www.burmeseclassic.com

အမှတ်တမဲ့ ဝင်ရောက်လာရာ ရန်လုံနှင့် အောင်နက်သည် သဲသဲမဲမဲ ပေးကြလေတော့၏။ စားတော့မည်၊ ဝါးတော့မည် လုပ်ကြ၏။ ထိုအခါ ဂျပန်စစ်သားသည် ကြောက်လည်းကြောက်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်သဖြင့် အပေါ်လာသော သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင် သူ့အင်မတန် ချစ်သော ခွေးအတွက် အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လာကုန်ပြန်သဖြင့် ညီညီတို့သည် ဂျပန်စစ်သားကို ပုံလဲသွားသည်အထိ ထိုင်ကြ၍ ရိုက်နှက်ကြလေတော့၏။ ကိုမြင့်နိုင်အဖို့ ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက်ထိုင်ကြိုက်ရသည်မှာ ပထမအကြိမ် မဟုတ်၍ မထူးဆန်းသော်လည်း တစ်ကြိမ်တွင်ကား ထူးခြားချက် ရှိသည်မှာ ပုံလဲကျသွားသော ဂျပန်စစ်သားကို အစမပျောက်ရခင် သေနတ်သံကြောင့် အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိနေသော ဂျပန်စစ်သားများ ပြေးလွှားရောက်ရှိ လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကိုမြင့်နိုင်သည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရုံးတွင် သုံးရက်မျှ အိပ်ရလေသည့် သွားသုံးချောင်း ကျိုးမလာခဲ့သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရေခဲပူနေသည့် အဖုများဖြင့် ပြည့်နှက်လာလေတော့သည်။

* * *

(ဆ)

ယင်းသို့-

တစ်ဖက်၏ အခြေအနေသည် တစ်ရှိန်ထိုး မြင့်တက်လာပြီး တစ်ဖက်၏ အခြေအနေသည် ကြောက်ခမန်းလီလီ နိမ့်ကျသွားသည့် အချိန်ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြတို့၏ အခြေအနေများသည်လည်း ပြောင်းလဲရတော့သည်။

ယခင်က ကိုမြင့်နိုင် လာသည်ဆိုလျှင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေကြ

ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြသည် ယခုအခါတွင် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် စကားမပြောချင် ပြောချင် ဖြစ်နေတော့၏။ ကောင်းစွာ စကားမပြောဘဲ ကိုမြင့်နိုင် တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပစ်ထားခဲ့တတ်၏။ ယဉ်ယဉ်မြကိုလည်း ကိုမြင့်နိုင် ရောက်နေသည့်အကြောင်း မပြောဘဲထား၏။ ကိုမြင့်နိုင်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေပြီး မည်သူမျှ ထွက်မလာသဖြင့် ဆပြန်သွားရမည့် အကြိမ်များ တိုးပွားလာတော့၏။ ယဉ်ယဉ်မြနှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့မှသာ စကားပြောခွင့် ရတော့၏။ ထိုအခါတွင်လည်း ဒေါ်မြမြတို့ သားအမိသည် အမျိုးမျိုး ဆောင့်အောင့်နှောင့်ယှက်တတ်တော့၏။

ထို့အပြင် ကိုမြင့်နိုင် စိတ်မချမ်းသာသည့် အကြောင်းတစ်ခုမှာ သူ့သွားတိုင်းလိုပင် သူ မတွေ့ချင်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် ကိုဝင်းမြင့်တို့ ခြံထောင့် နွားတင်းကုတ်ထဲတွင် အရက်သောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ရှိ၍လည်း ယဉ်ယဉ်မြ အခန်းအောင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ရှိလာရာ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်မြမြသည် ကိုမြင့်နိုင် ဇလာရန် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် တားမြစ်လေတော့သည်။ အကြောင်းပြချက်မှာ သူတို့အိမ်သို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ဝင်ထွက်နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များသည် ကိုမြင့်နိုင်ကို သဘောမကျ၍ မလာစေလိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

ကိုမြင့်နိုင်ကလည်း အဝင်အထွက် မလုပ်တော့ပါချေ။ ထွေးမြင့်ကလည်း သူဦးလေး နည်းတူပင်။

သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြကမူ မကြာခဏ ဆိုသလို လန့်ဆွေးလူခြံသို့ ထာရောက်လည်လေသည်။ သို့သော် သူမ၏ မျက်နှာသည် မကြည်သာ၊ သူမ၏ စိတ်နှလုံးသည် မရွှင်ပျ၊ စကားလည်း များများ မပြော။

* * *

www.burmeseclassic.com

(၈)

ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့သည် မြန်မာ ပြည်သူပြည်သားများကို ပြောင်းဆန်အေး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလာသည်နှင့်အမျှ မျိုးချစ်အင်အားစုများ၏ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းသည်လည်း ကျယ်ပြန့်ကြီးမား၍ လာလေတော့သည်။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များက တရစပ် ဖမ်းဆီး၍ လူမဆန်စွာ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းနေသည့်ကြားမှပင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများသာ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာဖြင့် စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်လျှင် ရှိကြ၏။

သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ကိုမြင့်နိုင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည်လည်း အာရှလူငယ် အစည်းအရုံးကို သိပ်သည်း ကျစ်လျစ်အောင် ပြုလုပ်ပေး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများကို ဖော်ထုတ်လျက်ရှိကြ၏။

သို့ရာတွင် မြစ်ကြီးနားသည် အထက်မြန်မာပြည် မြောက်ဖျား၌ ရှိသဖြင့် အိန္ဒိယ စစ်မြေပြင်ဆိုင်ရာ ဂျပန်တပ်များ၏ ဌာနချုပ် ဖြစ်နေကြ မဟာမိတ်လေယာဉ်ပျံများ၏ ဝိုင်းကြိုခြင်းကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခံနေရခြင်း၊ လူပေါင်းစုံ ရှိသဖြင့် မြို့ပေါ်တွင် သူလျှိုတွေ ပြည့်နေခြင်း၊ ၁၉၄၄-ခု နှစ်ဦးစွာ ဂျင်နရယ် စတီးဝဲလ်၏ တရုတ်တပ်များသည် မြစ်ဖျားဒေသတွင် ထိုးစစ်လာပြီး ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် သခင်လွန်းနိုင်တို့ အခြေအနေသည် အထူးဆိုးလာတော့၏။ ကင်ပေတိုင်များ၏ မျက်ကြောမပြတ် ကြည့်ရှုမှု အောက်တွင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း နေ၍ မရနိုင်သလောက် ရှိလာ၏။

ထို့ကြောင့် သခင်လွန်းနိုင်သည် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းသွားပြီး အခြေအနေကို တင်ပြရာတွင် ရဲဘော်များက အကြံပေးသည်မှာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် အဖမ်းကို မခံဘဲ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၍ မြေအောက်လုပ်ငန်း လုပ်ကြရန် ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် သခင်လွန်းနိုင်သည် ရင်ဘတ်တွင် မြားနှင့် ဝလုံးများ ဆင်ကာ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ခရိုင်ရာထူးဖြင့် အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပြောင်းရတော့မည်ဟု တစ်မြို့လုံး

တစ်ဆက်လျက် ဂျပန်အာဏာပိုင်များ ထံတွင် တွဲတစ်တွဲ တောင်းခံကာ ဆစ်မိသားစုလုံး အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပြောင်းသွားကြလေတော့၏။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ဘူတာရုံသို့ ဆင်း၍ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် နှိပ်စက်ပျက်စီးသည်။ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ထွေးမြင့်အား သူမကိုယ်တိုင် ပန်းထိုးအားသော လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်စီ လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။

သူတို့ မိသားစု ရတ်တရက် ပြောင်းရွှေ့သွားသဖြင့် တစ်မြို့လုံး နှစ်မြို့လုံး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မြို့ထဲတွင် မနေခံ၍ မကြာမီကမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော ကိုမင်းသိန်းတို့ မိသားစုသာလျှင် လန့်ဆွေးလျှံဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မင်းအဆက်ဆက်တွင် ဝတ္တရားမပျက် သူပုန်ဖြစ်လျက် ရှိကြသူများအား မြို့မှ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီတည်း။

* * *

အခန်း ၈

(က)

သို့ရာတွင်-

သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစု ထွက်ခွာသွားပြီး တစ်လခန့် အကြာမှာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များသည် ကိုမြင့်ခိုင်ကို မြစ်ကြီးနားမြို့ အလယ်ကောင်မှာ ဖမ်းဆီးရမိလိုက်သဖြင့် မြို့သူမြို့သားများသည် မတွေ့တော့တတ်အောင် အုံ့သြနေကြရတော့သည်။

အမှန်မတော့-

သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ကိုမြင့်ခိုင်သည် သူတို့ မိသားစုအား မနှင်နှိမ် ဆွေမျိုးများရှိရာ မန္တလေးသို့ ပို့ထားခဲ့ပြီးနောက် မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်သွားသော ဆန်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန် တိတ်တဆိတ် ပြန်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့သည် အထူး ပီရိစ္စာ သွားလာနေထိုင်လျက် ရှိသော်လည်း တစ်ည တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အပြောင်းအရွှေ့တွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များနှင့် ရင်ဆိုင် တိုးမိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် အရက်များ မူးနေသော ကင်ပေတိုင် နှစ်ဦးသည် ရုပ်ဖျက်ထားသော သခင်လွန်းနိုင်တို့ ညီအစ်ကိုကို မမှတ်မိကြ။ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ကိုဝင်းမြင့်ကသာ မှတ်မိသဖြင့် ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်များကို ဝမ်းသာအယ်လဲ သံတော်ဦးတင်ရာတွင် ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံကြရခြင်း ဖြစ်၏။

ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်နှစ်ဦး၏ ညာသံပေးမှုကြောင့် အနီးအနားရှိ ဂျပန်စစ်သားများကလည်း ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးလေတော့၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးသည် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ ထွက်ပြေးကြသော်လည်း သခင်လွန်းနိုင် တစ်ယောက်သာလျှင် လွတ်မြောက်သွားပြီး ကိုမြင့်ခိုင်မှာ အဖမ်းခံလိုက်ရတော့၏။

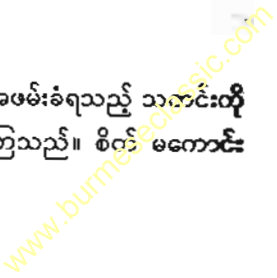
သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်သည် သေနတ်ဒဏ်ရာ ရသွားဟန် တူသည်။ နောက်ဖေးလမ်းကြား တစ်ခုတွင် သွေးစက်များ ကျနေသည်ကို ဂျပန်များက တွေ့ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် လူကိုကား မြေလှန်၍ ရှာသည့်တိုင်အောင် ဖမ်းဆီးရမိခြင်း မရှိချေ။

ထို့နောက်တွင်လည်း သခင်လွန်းနိုင်၏ သတင်းကို အစအနမျှဝင် ခြေရာခံ၍ မရကြချေ။

* * *

(ခ)

မြို့သူမြို့သားများသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုမြင့်ခိုင် အဖမ်းခံရသည့် သတင်းကို ကြားကြရသောအခါတွင် အုံ့သြခြင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။ စိတ် မကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။

ယဉ်ယဉ်မြအဖို့ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပေတော့ပြီ။ ချိုးပဲ့ချ၍ ငိုရလေ တော့သည်။ ထို့အပြင် ကိုမြင့်နိုင် အဖမ်းခံရခြင်းမှာ သူ့အိမ်သား တစ်ဦး၏ ပယောဂကြောင့်ဖြစ်၍ မဖြေသိပ်နိုင်သော စိတ်နှလုံး ခွေးနူးရတော့သည်။

မိမိ အိမ်သူ အိမ်သားများ အပေါ်တွင်လည်း ပထမဆုံး အနေနှင့် ဒေါသ ဖြစ်မိတော့သည်။ တစ်မြို့လုံးက ဝိုင်းဝန်းလက်ညှိုးထိုးမည့်အတွက် ရွက်မိတော့သည်။

ယင်းကြောင့် သူ့ခဲအိုကို မပြောစဖူး ပြောမိတော့သည်။

“အစ်ကိုဝင်းမြင့်လုပ်တာ နည်းနည်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျပန်က မမြင်တဲ့ ဥစ္စာ၊ အစ်ကိုဝင်းမြင့်က ဘာပြုလို့ သွားပြောရတာလဲ”

“ဟ... နင့်အကောင်က သူပုန်ပဲ၊ ဂျပန်တွေကို ခံချဖို့ လုပ်နေတဲ့ အကောင်ပဲ”

“ဂျပန်တွေကို ခံချတာ အစ်ကိုဝင်းမြင့်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ဂျပန်တွေက တောင်းမှ မကောင်းတာ ခံချမှာပေါ့”

“ဟ... ဘာလို့ မဆိုင်ရသလဲ၊ ငါဟာ ဂျပန်တွေရဲ့ ထမင်းစားနေ တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ညည်း အစ်ကိုက သူပုန် တစ်ယောက်ကို မြင် လျှက်သားနဲ့ မပြောဘူးဆိုရင် သူ့အပေါ် မာစတာတွေက တစ်မျိုး ထင်နေ ဦးမယ်”

“တော်ပါ မာမီရယ်၊ မာမီတို့အားလုံး အတူတူပဲ၊ ဘာမှကျေးဇူး မသိ တတ်ဘူး၊ သူဟာ ဂျပန်လက်က သမီးကို ကယ်ထားတဲ့ လူမဟုတ်ဘူးလား”

“ငါ့နမဟာ ဒါပဲမြင်တာကိုး၊ သူတို့ကြောင့် တို့ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာတွေ ရော မမြင်ပဲကိုး၊ ဒက်ဒီ အဖမ်းခံခဲ့ရတာ သင်းတို့ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး...”

“တို့အထဲမှာ ညည်းဟာ စုန်းပြူးနေတာပဲ”

“စုန်းပြူးတယ်ပြောပြော၊ ဘာပြောပြော၊ မမတို့ဘာသာ စုန်းမပြူး

အောင် နေကြပါ။ မြို့ကလူတွေက မမတို့ကို ဘာပြောနေပြီ မှတ်သလဲ သိလား၊ ဘယ်လောက် အော့နလုံး နာနေကြပြီဆိုတာ သိသလား”

ယဉ်ယဉ်မြက တစ်အားကုန်အော်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ယခုအခါတွင် သူတို့သည် ကိုဝင်းမြင့်၏ ကြီးပမ်းချက်ကြောင့် ယခင်အိမ်ကြီး သို့ ပြန်ရောက်နေကြပြီဖြစ်၍ ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြမှာလည်း သူတို့ သားမက် နှင့် သူတို့ ယောက်ျားကို အထင်ကြီးလျက် ရှိလေပြီ။ ကိုဝင်းမြင့် လုပ်သမျှ ထောက်ခံ အားပေးလျက် ရှိကြသည်။

သို့ရာတွင် ဦးကျော်ညွန့်သည် ကိုမြင့်နိုင် အဖမ်းခံရသည့် ကိစ္စတွင် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

* * *

(၈)

ကိုဝင်းမြင့်ကမူ ကိုမြင့်နိုင်အား ဖမ်းဆီးရမိအောင် ကူညီနိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ့ကိုယ် သူ သူရဲကောင်းကြီးပမာ မှတ်ယူလျက်ရှိ၏။ ဂျပန်များကလည်း ဘူးသီး ငါးပေါင်းကြော် နာမည်ကောင်း လက်မှတ်နှင့် ဂျပန် စက္ကူတွေ တစ်ထပ်ကြီး ဆုချလေ၏။

ယင်းကြောင့် သူက အတုံ့အလှည့် ဝတ်ပြုသောအားဖြင့် ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်များအား ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ညစာထမင်း ကျွေးရန် ပြင်ဆင်နေ တော့၏။ ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြမှာလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင် ချက်ပြုတ်လှည့် ရှိကြ၏။

ယဉ်ယဉ်မြမှာမူ မည်သို့မျှ မကြံမိတတ်ဘဲ တစ်နေ့လုံး အခန်းအောက် ၍ နေခဲ့သည်။ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်၍ ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။

ညနေဘက်တွင် ရုံးမှပြန်လာသော ဦးကျော်ညွန့်သည် အဝတ်အစားများ မလဲမီမှာပင် သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ကရုဏာသက်စွာ နှင့် ကြည့်လေသည်။ သမီးနှစ်ယောက် ရှိသည့်အနက် အငယ်ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘာတစ်ခုခုမျှ မပြောဘဲ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြကမူ နားထင်များ မျက်ကွင်းများ ကျသွားသည်အထိ ဝိုင်းကြွေးလျက် ရှိလေသည်။ ယနေ့ ထမင်းစားပွဲသည် သူ့ချစ်သူ အပေါ်တွင် အောင်ပွဲခံသော ပွဲပင် ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချ၍ သေကြောင်း ကြံစည်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု မကြာခဏ ကြံစည်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင် အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲနေသမျှ သူမအနေနှင့် လည်း သေဖို့ မသင့်သေးဟု ယူဆမိ၏။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း သည် တစ်သက် သူတို့ နှစ်ဦး နီးစပ်နိုင်ဖို့ မရှိတော့ချေ။ အကယ်၍ ကိုမြင့်ခိုင် ကွယ်လွန်ပြီဟု ဆိုလျှင်မူ သူမကိုယ်ကို တွယ်တာနှမြောနေစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

ဤနေရာတွင်လည်း ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူ့ချစ်သူအသက်ရှင် လျက်မှ ရှိပါတော့မည်လားဟု စိုးရိမ်သွားမိသည်။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့၏ လက်စွမ်းကို သူ့ဖခင်က ကိုယ်တွေ့ ပြန်ပြောခဲ့သဖြင့် ကောင်းစွာသိရှိပြီး ဖြစ်သည်။ မည်မျှလောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အနှိပ်စက် ခံနေရပြီနည်းဟု နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ညစာ ထမင်းစားပွဲချိန်သည် နီးသည်ထက်နီးကပ် လာလေတော့သည်။ နီရဲရဲ နေလုံးသည် ကံကော်ပင်များ နောက်ကွယ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ ယဉ်ယဉ်မြသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်၍ ကံကော် ပင်စုကို ကြည့်ကာ သူတို့နှစ်ဦး ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ကြသည်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရ နေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် အတိတ်ခရီးသို့ မည်မျှကြာကြာ ရောက်ရှိသွားခဲ့ သည် မသိ။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စင်း ထိုးရပ်လိုက်သံကြားမှ လန့်ဖျပ်

တော်ရသွားသည်။ ကားသံကြားရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင် နှစ်ဦးလုံး၏ ကားနက်ကြီးကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ကားဆိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အိမ်ထဲမှ ကိုဝင်းမြင့် အူရားဖားရား ပြေး ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ဦးကျော်ညွန့်သည် လေးကန်သော ခြေလှမ်း နှင့်ဖြင့် လိုက်ပါလာလေသည်။

ကားနက်ကြီး၏ အနောက်တံခါး ပွင့်လာပြီး ကားထဲမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် နှစ်ဦး လျင်မြန်စွာ ခုန်ထွက်လာသည်။ သူတို့၏ ခါးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် ဂျပန်ဓားရှည်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးများ ကိုယ်စီ ချိတ်ထားကြလေသည်။

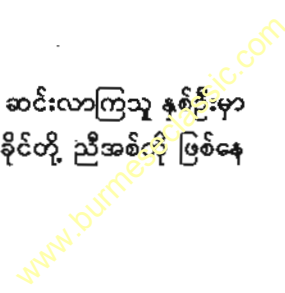
သူ၏ မာစတာရင်းများ လာပြီဟူသော အသံဖြင့် မြေမကိုင်မိ လက် ကိုင်မိ ပြေးထွက်လာသော ကိုဝင်းမြင့်သည် ကားထဲမှ ခုန်ထွက်လာသူ နှစ်ဦးကို တွေ့ရသောအခါတွင် ဝါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။ နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ဦးကျော်ညွန့်သည်လည်း ကျောက်ရုပ် နှစ်ဦး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ခါးထောက်၍ ရပ်နေသော စစ်ဗိုလ်သည် ကိုဝင်းမြင့်၏ အတို ဖြန်းခနဲ ချလိုက်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေသော ယဉ်ယဉ် မြမှာလည်း မထင်သည်တို့ကို တွေ့နေရသဖြင့် ခဏမျှ ငေးကြောင်နေပြီး ကိုဝင်းမြင့် အရိုက် ခံလိုက်ရတော့မှ အောက်ထပ်သို့ ပိုသိဖတ်သိ ပြေးဆင်း သွားလေတော့၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ရပ်နေကြသော ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြတို့မှာလည်း အောက်ကွင်းမိလျက် ရှိကြ၏။ သူတို့ မျက်လုံးကို သူတို့ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ကြည့်နေကြ၏။

သို့ရာတွင် တကယ်ပဲ ဖြစ်၏။

ကားပေါ်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အဝတ်အစားနှင့် ဆင်းလာကြသူ နှစ်ဦးမှာ အင်ပေတိုင် ဗိုလ်ခွေးဘီလူးတို့ မဟုတ်ဘဲ ကိုမြင့်ခိုင်တို့ ညီအစ်ကို ဖြစ်နေ တော့၏။

ကိုဝင်းမြင့်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ထွက်ပြေးကြစည်ရာ...

“ဟေ့လူ့ မပြေးနဲ့၊ သေသွားမယ်”

နောက်မှရပ်နေသော သခင်လွန်းနိုင်က ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ထုတ်၍ အောင်မြင်သော အသံကြီးဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ခွေးမသား သစ္စာဖောက်၊ အခုမှ သေရမှာ ကြောက်သလားဟာ၊ ဟေ့ကောင် ဝင်းမြင့် ပြောစမ်း၊ ရဲဘော်မသေ သေသော်ငရဲမလား ဆိုမကြားဖူးဘူးလား၊ မင်းက တို့ကို ဂျပန်လက် အပ်ပေမဲ့ တို့မသေဘူး သေရမှာက မင်းတို့လို သစ္စာဖောက်တွေကွ”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ဓားကိုဆွဲနုတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး နေရောင်ခြည်တွင် ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။

“မသေခင် ကောင်းကောင်း မှတ်ထား၊ တို့ဟာ မင်းတို့ရဲ့ ပထမပထွေး အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း တိုက်ထုတ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း မင်းတို့ရဲ့ ဒုတိယပထွေး ဂျပန်ကို တိုက်ထုတ်ဖို့ လုပ်နေတယ်။ တို့ဟာ မင်းတို့လို ကိုယ်ကျွန်ုပ် သစ္စာဖောက်တွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး ရအောင် လုပ်မတဲ ရဲဘော်တွေကွ မှတ်ထား”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ချွန်မြသော ဓားဦးကို ကိုဝင်းမြင့်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ တစ်အား ထိုးလိုက်သည်။ အထိုးခံရသူသည် စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ တံခါးဝမှ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးကလည်း ငယ်သံပါအောင် ခေါက်လိုက်ကြသည်။

ကိုမြင့်နိုင်က ဓားကို ဆွဲနုတ်လိုက်သောအခါ၌ ကိုဝင်းမြင့်သည် ပုံလျက် လဲကျသွားသည်။ ကိုမြင့်နိုင်က သွေးတစက်စက်ကျနေသော ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ ဦးကျော်ညွန့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ယဉ်ယဉ်မြသည် တံခါးပေါက်တွင် ပိတ်ရပ်နေသော အမျိုးသမီး နှစ်ဦးကို အတင်းတိုက်ခိုက် ပြေးထွက်လာပြီး သေမင်းတစ်

ဦးတွင် ကျရောက်နေသော ဦးကျော်ညွန့်အား ဖက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် ချစ်သူ၏ အပြုအမူကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြ၏ မျက်လုံးစုံသည် စိမ်းစမ်းစိမ်းစမ်း လျှော့လျှော့သည် တခတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိသည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် သွေးစွန်းနေသော ဓားကို ဓားအိမ်သို့ အသံမြည်အောင် ပြန်သွင်းလိုက်ပြီးနောက် ကားပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ သခင်လွန်းနိုင်သည် သူ့ညီ၏ အပြုအမူကို သဘောမကျသည့်အလား ခေါင်းကို အစ်ချက် ယမ်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့သေနတ်ကို အသုံးမပြုဘဲ ပြန်သွင်းလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကားတံခါးကို တစ်အားကုန်ကာ ပိတ်လိုက်လေသည်။

* * * * *

အပိုင်း သုံး

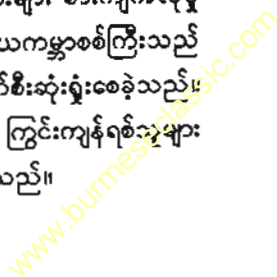
အခန်း ၁

(က)

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကား ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လူ့သမိုင်းသည်ကား ဆက်လက် ချိတက်နေဆဲ ဖြစ်၏။
ဗြိတိန်ပဒေသရာဇ်စနစ်နှင့် အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ်ကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ကာ
အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးနှင့် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ ထူထောင်ရန် ကမ္ဘာ
အရပ်ရပ်ရှိ အလုပ်သမား လယ်သမားနှင့် တိုးတက်သော မျိုးချစ်အင်အားစု
များသည် မဆုတ်မနစ် ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်လျက်ရှိ၏။

အရင်းရှင် နယ်ချဲ့သမားများ ကိုလိုနီဝါဒသမားများ စားကျက်လူမှု
စားကျက်ချဲ့ထွင်မှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည်
ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများ၏ အသက်အိုးအိမ်များကို ပျက်စီးဆုံးရှုံးစေခဲ့သည်။
အထူးသဖြင့် ဒဏ်ကို ခံကြစေတော့သည်။ မသေမပျောက် ကြွင်းကျန်ရစ်သူများ
အား ပြာပုံထဲတွင် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၍ နေစေတော့သည်။

သို့ရာတွင် အလုပ်သမား လယ်သမားနှင့် တိုးတက်သော အင်အားများသည် စစ်၏ မကောင်းဆိုးဝါးမှုကို ကိုယ်တွေ့ သိရှိခဲ့ရသည့်အလျောက် အကျမြူပုံ၊ ပိတ်ပင်ရေး၊ စစ်လက်နက် ဖျက်သိမ်းရေးစသော ကမ္ဘာစစ် တစ်ဆီးရေးလုပ်ငန်းကို တစ်ဖက်မှ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရင်း အခြား တစ်ဖက်မှလည်း ယင်းကမ္ဘာစစ်ကြီးများ ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော အရင်းရှင် စနစ်နှင့် ကိုလိုနီစနစ် ကျဆုံးရေးအတွက် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆင်နွှဲလျက် ရှိကြတော့သည်။

အရင်းရှင်စနစ်နှင့် ကိုလိုနီဝါဒ တည်ရှိနေသရွေ့ ယင်းစနစ်နှင့် ယင်းဝါဒတို့၏ တန်ဆာပလာများ ဖြစ်ကြသော စစ်လက်နက်များ စစ်ပွဲများသည်လည်း ရှိနေဦးမည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ကြသော အာရှအာဖရိကနှင့် လက်တင်အမေရိကန် နိုင်ငံများမှ ပြည်သူများသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကို စောင်းပေး၍ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆင်နွှဲလျက်ရှိတော့၏။

* * *

(၁)

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကား ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်ကား လွတ်လပ်ရေး မရှိသေးချေ။ နယ်ချဲ့အနှောင်အဖွဲ့မှ မကင်းလွတ်သေးချေ။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီ ဝါဒသမားများ၏ ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး အင်အားစုများသည် ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဗြိတိသျှကို တိုက်ထုတ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လွတ်လပ်ရေး အတုကိုသာ ရရှိခဲ့သည်။ ကင်ပေတိုင်အကျဉ်းစခန်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖန် မဟာ

စိတ်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဖက်ဆစ်ကို တိုက်ထုတ်ခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးအတုပင် မရရှိတော့။ ပထမပိုင်းတွင် ကက်စတီ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ဒုတိယပိုင်းတွင် နယ်ချဲ့အကျိုးပြု ဆာပေါ်ထွန်းအစိုးရကိုသာ ရရှိခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးအမှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ရဲဘော်များသည် လူသတ်မှု စားပြမှုတို့ဖြင့် စမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံကြရပြန်တော့သည်။

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး အင်အားစုများကား ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်လျက်-

၁၉၄၆-ခုနှစ်၊ အထွေထွေသပိတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ စည်းလုံးညီညွတ်သော ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ခေါင်းဆောင်မှု အောက်တွင် လူထုဆန္ဒ ဖော်ထုတ်ပွဲကြီးသည် အောင်မြင် ထိရောက်လှပေသည်။ ကိုလိုနီခေတ် တစ်လျှောက် အမြဲတစေလိုပင် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေအဖြစ် ရှိခဲ့သော ဝုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များသည်ပင် ယခုအကြိမ်တွင် ပြည်သူလူထုနှင့် လက်တွဲ၍ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ တစ်ဖက်တွင် လူထုတိုက်ပွဲများကို ဆင်နွှဲနေစဉ်တွင် အခြားတစ်ဖက်၌ တော်လှန်ရေးရဲဘော်များသည် လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲကြီး တစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်တာစုလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းကြောင့် နယ်ချဲ့သမားသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှာတော့သည်။ မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးလာတော့သည်။ သို့ဖြင့် တစ်ဖက်တွင် ပြည်သူလူထု၏ တစ်ခဲနက် တောင်းဆိုမှုကို အထိုက်အလျောက် လိုက်လျော၍ တစ်ဖက်တွင် ညီညွတ်နေသော ပြည်သူ့အင်အားစုများကို ဖြိုခွဲလေတော့သည်။

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲသည်ကား ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာချေပြီ။

သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာအဖြစ် တွေ့ရှိရသည်မှာ ညီညွတ်ရေးသည် ပြိုကွဲခဲ့လေပြီ။ ဖ-ဆ-ပ-လ နှင့် ကွန်မြူနစ် ကွဲခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်၏ နှစ်ခြမ်း ကွဲခဲ့သည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်နှင့် တပ်နီဟူ၍ အပြီး ဖြစ်လာတော့သည်။ ဆိုင်းဘုတ် လူကြူပြီး ရိုက်ပွဲများ ဖြစ်ကြသည်။

ပဲခူးခရိုင်တွင် ၅-ဆ-ပ-လ နှင့် ကွန်မြူနစ် အပြန်အလှန် ဆန္ဒပြမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဖျာပုံနှင့် ပျဉ်းမနားတွင် ကွန်မြူနစ်နှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော် လက်နက်ကိုင်များ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ပြည်တွင်းစစ် မိုးရိပ်မိုးဆင်ကား မြန်မာတစ်ပြည်လုံးတွင် မည်းမှောင်လျက် ရှိလေပြီ။ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် ပြည်သူ့အချင်းချင်းဆင်နွှဲမည့် ပြည်တွင်းစစ်သည် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရောနှော၍ အရှိန်အထိကြီးမားလာလေတော့သည်။

ဤလို အချိန်အခါမျိုးတွင် နယ်ချဲ့သမားသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအမှူး ပြုသော အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်များကို လွယ်ကူစွာ သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

(၈)

ယင်းကဲ့သို့...

အခြေအနေများ ရှိနေသော ကာလတွင် ယခင် ဗြိတိသျှခေတ်က နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်၊ ဂျပန်ခေတ်တွင် ပထမ သူလျှိုအဖြစ် အဖမ်းခံရပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ခရိုင်ဝန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဦးကျော်ညွန့်သည် ယခုအခါတွင် အရေးပိုင်မင်း ဖြစ်လျက်ရှိပေပြီ။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီက မြို့အုပ်၊ စစ်ကြီးဖြစ်လာသောအခါတွင် ပထမ ဆေးလိပ်ကုန်သည်၊ နောက် ဂျပန်အဝယ်တော် ဖြစ်ခဲ့သော ကိုဝင်းမြင့်ကား ယခုအခါတွင် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဖြစ်လျက်ရှိပေပြီ။ ဤနေရာတွင် သူ့အကြောင်း အနည်းငယ် ပြောသင့်ပေသေးသည်။

သူသည် စောစောပိုင်းက မဟာမိတ်သူလျှိုပြုလုပ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း ကာယကံမြောက်တွင်ကား ဂျပန်ကင်ပေတိုင် သတင်းပေးဖြစ်ခဲ့၏။ သူ ပယောဂကြောင့်ပင် တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းကို လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ဆောင်နေသော ကိုမြင့်နိုင်သည် ကင်ပေတိုင် လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်နှင့် အခြား ရဲဘော်များ စွန့်စွန့်စားစား ကယ်တင်ခဲ့မှုကြောင့် ကိုမြင့်နိုင်သည် ကင်ပေတိုင် အချုပ်မှ လွတ်မြောက်လာပြီး အောင်ပွဲခံရန် ပြင်ဆင်နေသော ဦးကျော်ညွန့်တို့ အိမ်သို့ အံ့ဩဖွယ်ရာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်သည် အမျိုးသားသစ္စာဖောက် တစ်ယောက်အား ဆုတ်သင် ရှင်းလင်းသည့်အနေဖြင့် ကိုဝင်းမြင့်၏ ဗိုက်ထဲသို့ ဂျပန်စားရှည်ကြီးဖြင့် တစ်အား ထိုးစိုက်ခဲ့လေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်တို့ မော်တော်ကား မောင်းထွက်သွားသော အခါတွင် ကိုဝင်းမြင့်သည် သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုဝင်းမြင့်သည် သေချိန်မကျရောက်သေးသဖြင့် အသက်ပျောက်ခဲ့ချေ။ ရရှိသော ဓားဒဏ်ရာသည် အစာအိမ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ အူမကြီးကို သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအရေးကြီးသည် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို သော်လည်းကောင်း ထိခိုက်ခြင်း မရှိဘဲ ဝမ်းဗိုက်သားတို့သာ ထုတ်ချင်းခတ် ဖောက်ထွက်သွားသဖြင့် သူသည် တစ်လခန့်သာ အော်ဟစ် ညည်းညူ ခဲ့ရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်က တိုင်းသူပြည်သားများအား အဆမတန် နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခဲ့သော ရာဇဝတ်အုပ် ခင်မောင်လေးသည် ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံး မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည်။ ကိုအံ့မောင်တို့က ကြိုးစား၍ စွာဖွေသေးသော်လည်း သတင်း အစအနပင် မရရှိချေ။ အရပ်သူ အရပ်သားများက ပိုင်းသတ်၍ သေပြီလိုလို၊ ရှမ်းပြည်တွင် ဘုန်းကြီး ဝတ်နေသလိုလို ဧရာသည့် သတင်းများကို ကြားခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်များ ပြန်ရောက်လာသော အခါတွင်မူ သူ့အား ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးခင်မောင်လေးအဖြစ် တွေ့ရှိကြရတော့သည်။ အမှန်မတော့ သူသည် မျက်နှာဖြူ ရာဇဝတ်ဝန်၏ နောက်တော်

ပါးမှနေ၍ အိန္ဒိယသို့ ပါသွားခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ လှပသော ဇနီးကား ဂျပန်ကတော် နှစ်ဆက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး စစ်ပြီးသောအခါတွင် ရန်ကုန်မြို့ အထက်တန်းစား ပြည်တန်ဆာတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ဟု သတင်းသိုးသိုးသံသ့ ကြားရလေသည်။

ဗြိတိသျှများ ထွက်ပြေးရာတွင် အခြား ပါသွားသူ တစ်ဦးမှာ လန်ဆွေးလူ မိသားစုမှ ကိုရဲနောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အရေးရှုံးနိမ့် ထွက်ခွာပြေးစဉ်က လက်ဖတင်နှင့် တစ်ဦးသာ ဖြစ်သော်လည်း ရင်ကော့၍ ပြန်လာသောအခါတွင်ကား ကပ္ပတိန်တစ်ဦး ဖြစ်နေပေချေပြီ။

ယခုကဲ့သို့ ဗြိတိသျှဘက်တော်သားများ၏ အခြေအနေကို အကြမ်းဖျင်း အားဖြင့် သိရှိရပြီးနောက် ပြည်သူ့ဘက်တော်သား ဖြစ်ကြသော လန်ဆွေးလူ မိသားစုဘက်သို့ အာရုံစိုက်လိုက်လျှင်ကား...

* * *

(၈)

ရှေးဦးစွာ လန်ဆွေးလူ မြဲကြီး ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားရသည့် အကြောင်းကို ဖော်ပြရပေမည်။ ဦးထွန်းဘော် အမျိုးပြုသော သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုအောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသောအခါတွင် လန်ဆွေးလူမြို့ကိုမင်းသိန်းတို့ မိသားစု ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့မိသားစုသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများနှင့် လည်းကောင်း၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် လည်းကောင်း၊ မည်သို့မျှ မပစ်သက်ဘဲ သူတို့ဘာသာသူတို့ အေးအေးနေထိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ကမ္ဘာ့သူကမ္ဘာသားများကို ဒုက္ခရောက်စေသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကမူ သူတို့အား ကင်းလွတ်ခွင့် မပြုချေ။ တသီးတခြား နေခွင့် မပြုခဲ့ချေ။

ဂျပန်တပ်မ အမှတ် ၁၈-နှင့် အမှတ် ၅၆-တို့မှ လူပေါင်းသုံးထောင် ငါးရာခန့်သည် မြစ်ကြီးနားမြို့ အတွင်းမှ ကြံကြံခွဲခွဲနေသဖြင့် အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီးဝဲလ်၏ အမေရိကန်တပ်နှင့် တရုတ်တပ်သားပေါင်း ထောင် သောင်းသည် ခေတ်မီ လက်နက်များကို စွဲကိုင်၍ မြို့ကို ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ နှစ်လခွဲတိတိကြာမှ မြို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ မဟာမိတ် တပ်များသည် မြို့အနောက်ဘက် လေယာဉ်ပျံကွင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ မြို့တောင်ဘက် ကျွန်းတောကို သော်လည်းကောင်း၊ မြို့မြောက်ဘက် ကချင်ရွာများကို သော်လည်းကောင်း၊ မြို့အရှေ့ဘက် ကမ်းကိုသော်လည်းကောင်း သိမ်းပိုက်တပ်စွဲ၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပိုက်စိပ်တိုက် ဗုံးကြဲခြင်း အမြောက်နှင့် ပစ်ခြင်း၊ ဝင်ရောက်စီးနင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ရာ မြစ်ကြီးနားသည် မြန်မာပြည်တွင် တိုက်ပွဲဒဏ် အခံရဆုံးသော မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။

တစ်မြို့လုံး ပြာအတိ ကျခဲ့ရတော့၏။ လန်ဆွေးလူ မြဲကြီးမှာလည်း မီးလောင်ပျက်စီး၍ တလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့၏။ မြဲစောင့် မိသားစုမှာလည်း မဟာမိတ်တို့၏ မီးလောင်ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေဆုံးခဲ့ရတော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် တစ်ချိန်က အင်မတန် ထင်ရှားခဲ့သော လန်ဆွေးလူ မြဲနှင့် လန်ဆွေးလူ မိသားစုသည် ယခုအခါ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် တော်လှန်ရေး ပုံပြင်တစ်ပုဒ်အဖြစ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

(၉)

ဦးထွန်းဘော်တို့ မိသားစုကား စစ်ကြီးပြီးသုံး၍ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးအောင်မြင်သွားသောအခါတွင် နယ်သစ်မြေသစ် ဖြစ်သော မန္တလေးမြို့၌ အခြေစိုက် နေထိုင်လျက် ရှိကြတော့၏။

သို့မဟုတ် သောင်တင်လျက် ရှိလေသည်။

အကြောင်းမူ သူတို့သည် ဘိုးဘွားပိုင်မြေ အမြောက်အမြားဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည် ဆောက်ထားသော မန်းရတနာပုံတွင် အိမ်မြေယာမြေမဲ့များ ဖြစ်ကြသောကြောင့် သူများတကာ၏ အရပ်တွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ် မရှိသူများ၏ ထုံးစံအတိုင်း အခြေအနေ အတည်တကျ မရှိဘဲ တစ်အိမ်မှတစ်အိမ် ပြောင်းရွှေ့ ငှားရမ်း၍ နေရသောကြောင့်။ သူတို့သည် မြစ်ကြီးနားမှ ပြောင်းလာခါစ တမူ မနင်းရီ၏ ဆွေမျိုးများအိမ်တွင် ခေတ္တ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ခဏတစ်ဖြုတ် ဘုရားဖူးလာကြသူများ မဟုတ်ဘဲ မည်သည့် အခါကာလတွင်မှ ကိုယ့်ရပ်ရွာနီသို့ ပြန်နိုင်မည် မသိသော ကင်ပေတိုင်ပြေး ဒုက္ခသည်များ ဖြစ်ကြ၏။

၎င်းပြင် မနင်းရီ၏ ဆွေမျိုးမှာလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ မဟုတ်ကြ။ အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် နေနိုင်ကြသူများ မဟုတ်ကြ။ ကိုယ့်မိသားစုနှင့်ကိုယ် တန်သင့်သော အိမ်တွင် မနက်တစ်နပ်၊ ညတစ်နပ် ရှာဖွေစားသောက် နေကြ ရသူများ ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့် မနင်းရီသည် ဆွေမျိုးများနှင့် မနီးမဝေးတွင် အိမ် ကလေးတစ်လုံးကို ရှာဖွေငှားရမ်းခဲ့ရ၏။ သူတို့အတွက် နေထိုင် စားသောက် ရေးအတွက် ဈေးရောင်းခဲ့ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် အတိဒုက္ခ ကြီးစွာ နေထိုင်ခဲ့၍ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကြာမှပင် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သော ကိုလွန်းနိုင်သည် ဂျပန်တော်လှန်ရေးသမားကြီးအဖြစ် ငှက်ဖျားရောဂါ တုန်ခိုက်စွာဖြင့် ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့၏။

သူသည် ခြောက်လနီးပါးမျှ မည်သည့် အလုပ်အကိုင်ကိုမျှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ဇနီးဖြစ်သူ၏ မလောက်မငသော လုပ်စာကိုသာ ထိုင်၍ စားခဲ့ရပါသည်။

သူသည် ရှမ်းပြည်ဘက်တွင် တာဝန်ကျခဲ့သည်။ တောတောင်လှူ မြောင် အထပ်ထပ်တွင် ရိက္ခာ အပြတ်ပြတ် အလုပ်လုပ်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ဆေးဝါး မဖူလုံသည့် ကြားထဲတွင် သူက ဖျားနာခဲ့သေးသည်။ သို့ဖြင့် သူ ပြန်လာသောအခါတွင် သူ့အိမ်သားများက ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘဲ ရှိနေကြ

ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အသားများသည် မွဲခြောက်မည်းတေလျက်ရှိ၏။ အရိုးများ သည်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့မှ ငေါထွက်နေကြသည်။

သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်သည် အသားအရေများ အနည်းငယ် လန်းဆန်းစိုပြည်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သွားနိုင်လာနိုင် ရှိလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိသားစု တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းရလေတော့သည်။ သင့်လျော်ရာ အလုပ်အကိုင်များကို ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။ သူသည် အရောင်းအဝယ်လည်း နားလည်၏။ စက်မှုလက်မှုလည်း တတ်ကျွမ်း၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်အရပ်ကိုယ်ဒေသ မဟုတ်သည်က တစ်ကြောင်း။ အရင်းအနှီး အဆက်အသွယ် မရှိသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဟိုစစ သည်စစဖြင့် မြေစမ်းခရမ်းပျိုး နေရပါသည်။

သို့သော် မည်မျှပင် အခြေအနေများ ဆိုးရွားနေစေကာမူ သူတို့သည် မြစ်ကြီးနားသို့ ပြန်ရန်ကား စိတ်ကူးပင် မထည့်ကြတော့ချေ။ သူတို့၏ အခြေခံ စခန်းဖြစ်သော လန်ဆွေးလူ ခြံကြီးလည်း မရှိတော့၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ လည်း မရှိတော့၊ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများနှင့် နိုင်ငံရေး လုပ်ဖော်လုပ်ဖတ် အမြောက်အမြားသည်လည်း ကွယ်လွန်ကျဆုံးကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ ထိုအထဲ တွင် သူတို့ တစ်တွေနှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်လှသော မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်နှင့် ဘကြီးမုံးလည်း ပါဝင်သွားလေသည်။

သူတို့သည် အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနှင့် လက်ချည်းသက်သက် ရှိသော ဘဝတွင် မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်ဒေသဟု ရွေးနေရန် အကြောင်း မရှိတော့။ ရောက်ရှိနေသည့် အရပ်တွင် ရရာ အလုပ်အကိုင်ဖြင့် ကြံဖန်၍ နေထိုင်ကြရန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့သည် မန္တလေးမြို့တွင် သောင်တင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ကြိုးစား၍ အခြေစိုက် နေကြခြင်းဖြစ်၏။

* * *

(၈)

ယင်းအပြင်...

သူတို့မိသားစု မန္တလေးတွင် ဆက်လက် နေထိုင်ရန် အထောက်အပံ့ ပြုလာသော အချက်ကြီး သုံးချက်လည်း ရှိပေသေးသည်။

ပထမ ညီညို...

အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကြည့်လျှင် အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ် ထည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ စိတ်ကြမ်းမာန်ကြမ်းနှင့် ဧရာမ မိန်းမသားကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း အမှန် ညီညိုသည် စစ်ကြီးပြီးသောအခါတွင် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လွန်စ အပျိုအရွယ်ကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပေသည်။ နိုင်ငံရေး တိုက်ပွဲများနှင့် အစ်ကိုတွေကြားတွင် ကြီးပြင်းလာရသဖြင့် အလှ တပြိုင်ပြင် မှန်တကြည့်ကြည့် မရှိခဲ့သော်လည်း သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်နေရာ တွင်ကား မေတ္တာအင်အားစုများသည် အခိုင်အမာ ကပ်စွဲလျက် ရှိလေသည်။

ပထမတော့ ညီညိုသည် သူမကိုယ်သူမ မေတ္တာသားကောင် ဖြစ်နေ မှန်း မသိခဲ့။ သို့ရာတွင် သူမ၏မျက်စိထဲတွင် အညာသား သခင်မြတ်လေး သည် တစ်စထက်တစ်စ ကြည့်၍ အချိုးကျလာသည်။ သူ၏ အပြောအဆို အပြုအမူများကို ကျေနပ်နှစ်သက်လာသည်။ သူ၏ အကြည့်၊ သူ၏ အပြုံးများ တို့ ကြည့်ရှုလာမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဖက်သားက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေတ္တာစကား ကမ်းလှမ်း လာသောအခါတွင် သူမသည် ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်း၍ မျက်နှာကြီး ရဲနေသည့်ကြားမှပင် ခေါင်း ညိုတိုလိုက်မိသည်။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် နှစ်ဖက်မိဘများ၏ သဘောတူညီချက်အရ အကျဉ်းချုံး၍ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ညီညိုသည် လက်ထပ် ထိမ်းမြားမှုအရ ရွှေမန်းသူတစ်ဦးဖြစ်သွားပြီး မန္တလေးမြို့မှာပင် ခင်ပွန်း သည်နှင့် အတူ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး နေထိုင်သွားရန် ဖြစ်တော့သည်။

ဤနေရာတွင် ဦးထွန်းဘော်နှင့် ဒေါ်ရွှေဆင့်တို့အတွက် ပြဿနာ ထစ်ရ ဖြစ်လာတော့သည်။ အကယ်၍ သူတို့သည် သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသား စုနှင့်အတူ မြစ်ကြီးနားသို့ လိုက်သွားခဲ့လျှင် သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ကလေး သူငယ်မကလေး တစ်ဦးသာဟု ယခုထက်တိုင် ထင်မြင်နေသော ညီညိုကို သူစိမ်းတစ်ရံဆံများတွင် တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရပေမည်။ ယင်းသို့ ဧဟုတ်ဘဲ ညီညိုနှင့်အတူ နေခဲ့ကြပြန်လျှင်လည်း သူတို့ မိသားစုသည် ထစ်ရေစိ တစ်မြေစိ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မည်။

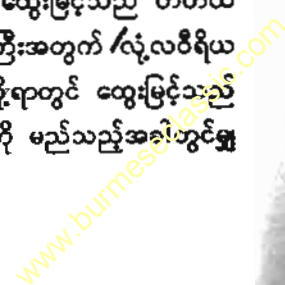
ယင်းကြောင့် သူတို့အားလုံး မန္တလေးတွင်ပဲ နေကြတော့ရန် ဖြစ်ပေါ် ထာသော ပထမအကြောင်း။

* * *

အတိယ ထွေးမြင့်။

သခင်လွန်းနိုင်သည် အထူးအထွေ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ စစ်ကြီး ဖြစ်၍ ကျောင်းများ ပြန်လည်ဖွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထွေးမြင့်ကို အစောဆုံး ဖွင့်သော ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် အပ်နှံလိုက်ရသည်။ ကျောင်းစရိတ် အတွက် သူတို့တွင် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသော ရွှေထည်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် နှင်းရီ၏ နားကပ်ကို ရောင်းချ လိုက်ရလေသည်။

အခြေအနေ မလှတော့သဖြင့် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးရှိ ကျောင်းများကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ပိတ်လိုက်ရသော အချိန်တွင် ထွေးမြင့်သည် တတိယ နန်း၌ ပညာသင်ကြားလျက်ရှိသည်။ စာမေးပွဲကြီးအတွက် /လုံ့လဝီရိယ ထောင်းစွာနှင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထွေးမြင့်သည် သူ၏ တစ်သက်တာတွင် တတိယတန်းစာမေးပွဲကို မည်သည့်အခါတွင်မျှ မဖြေဆိုခြင်း မပြုရတော့ပေ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် မြစ်ကြီးနားရှိ စာသင်ကျောင်းများကို ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်နိုင်ရန် သခင်လွန်းနိုင်တို့က ကြိုးစားသေးသော်လည်း သင်ကြားပညာ ဆရာ မရှိခြင်း၊ ကျောင်းသုံး ပရိဘောဂများ မရှိခြင်း၊ မူလတန်းကျောင်း အဆောက်အဦများကို ဂျပန်များ သိမ်းပိုက်ထားခြင်းတို့ကြောင့် မအောင်မြင် ခဲ့ချေ။

သို့ဖြင့် ထွေးမြင့်နှင့်တကွ တခြား စာသင်ကြားရမည့် အရွယ်လူငယ် များ အားလုံးသည် စစ်ပြေးဘဝဖြင့် စိတ်လေလူလွင့်၍ နေကြရတော့သည်။ အချို့သည် မိဘအလုပ်အကိုင်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ကြ၍ အချို့သည် လမ်း တကာတွင် လည်၍ တေချင်တိုင်းတေ၊ ပေချင်တိုင်းပေ နေကြတော့သည်။

ထွေးမြင့်မှာ သူ့ဖခင်နှင့် သူ့ဦးလေးကို ကြည့်၍ စစ်သားဖြစ်ချင်စိတ် သာ ပြင်းထန်လျက်ရှိတော့သည်။ သူသည် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် ဖွင့်လှစ်သော ဂျပန်ကျောင်းတွင် တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့ရသဖြင့် ဂျပန်စကားကို ကောင်း စွာ ပြောတတ်ပြီး ဂျပန်စာကို အထိုက်အလျောက် ရေးတတ်ဖတ်တတ်ပေ သည်။ သူသည် အိမ်မှလူကြီးများနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ မနေရလျှင် ခင်ခင် ရင်းနှီးသော ဂျပန်များထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် စစ်တိုက်တမ်းကစား၍ သော်လည်းကောင်း အချိန် ကုန်စေခဲ့သည်။

စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသောအခါတွင်ကား သူသည် အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် ကြီးကောင်ဝင်စ သူငယ်ကလေးဖြစ်ပြီး ဖွန့်စားလိုစိတ်၊ စစ်သားဖြစ်လိုစိတ်၊ နိုင်ငံရေးစိတ်တို့ ကိန်းအောင်းကာ ယောင်ချာများ ဖြစ်နေတော့သဖြင့် သူ့ရှေ့ရေးကို တွေးတောရင်လေးမိသော သခင်လွန်းနိုင် သည် အလျင်အမြန် ကျောင်းထားပေးရလေတော့၏။

အလဟဿ ကုန်လွန်ခဲ့သော အချိန်များကို ကာမိစေရန် သူ့သားတို့ ပဉ္စမတန်းတွင် ထားပေးရန် သခင်လွန်းနိုင်ကသာ အကြောက်အကန် ပြောခဲ့ သော်လည်း ထွေးမြင့်၏ အရည်အချင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ဆရာကြီးက စတုတ္ထတန်းတွင်သာ အစမ်း လက်ခံထားလေသည်။ အကယ်

၍ စာမလိုက်နိုင်လျှင် တတိယတန်းသို့ ပြန်ချရန် ဖြစ်လေသည်။ တကယ် တော့ ထွေးမြင့်၏ အသက်အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ဆဋ္ဌမတန်းသို့ ရောက်ရှိသင့်နေလေပြီ။ ယခုတော့ စတုတ္ထတန်းကိုပင် အနိုင်နိုင်။

ယင်းကြောင့် ဟိုမြို့ပြောင်း ဒီမြို့ပြောင်း လုပ်နေခဲ့လျှင် ထွေးမြင့်၏ စညာရေးသည် ပို၍ ရင်မအေးစရာ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းပြင် ထွေးမြင့် ဆယ်တန်း အောင်မြင်သွားသောအခါတွင်လည်း မြစ်ကြီးနားမှဆိုလျှင် စာတ္တသိုလ်သို့ တကူးတက ပို့နေရမည်ဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြို့၌ ဆိုလျှင်ကား အလွယ်တကူပင် ဆက်လက် သင်ကြားနိုင်ပေမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် သူတို့အားလုံး မန္တလေးတွင်ပင် နေကြတော့ရန် ဖြစ်ပေါ်လာ သော ဒုတိယအကြောင်း။

* * *

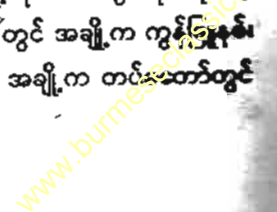
(၉)

ဓာတ်ယ ကိုမြင့်ခိုင်။

သူသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောအခါတွင် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက် ရှိလာလေသည်။ မန္တလေးမြို့မှာပင် နေထိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်တို့နှင့် အတူတကွကား မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမူ သူသည် ကွန်မြူနစ် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်။

တစ်ချိန်က ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် အတူတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူများသည် တစ်ခါက နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှနှင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို လက်တွဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ သူများသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောအခါတွင် အချို့က ကွန်မြူနစ်၊ အချို့က ဆိုရှယ်လစ်၊ အချို့က ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ အချို့က တပ်မတော်တွင် ဆက်လက်၍ အချို့က...

ကိုမြင့်နိုင်ကမူ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကွန်ဖြူနစ်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ရဲဘော်မြင့်နိုင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ကွန်ဖြူနစ်ပါတီ နှစ်ခြမ်းကွဲသောအခါတွင် သူသည် မမာပြည်ကွန်ဖြူနစ်ပါတီဝင်၊ အရပ်သူအရပ်သားတို့ အခေါ်အဝေါ် အရ အလံဖြူ။

သူ၏ တာဝန်အရပ်ရပ်မှာ မန္တလေးခရိုင်ကော်မီတီ၊ ပြီးတော့ တပ်နီ ခေါင်းဆောင်၊ ပြီးတော့ အလုပ်သမားသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူး၊ ပြီးတော့... ပြီးတော့...

ယင်းသို့ဖြင့် သူသည် ရွေးလုံးနှင့် ကျားကိုးစီး ဖြစ်နေတော့သည်။ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများ တစ်နေ့တခြား ပိုမိုပြင်းထန် လာသည်နှင့်အမျှ သူသည် တာဝန်များပိုမို များမြောက်၍လာတော့သည်။

သူသည် ပါတီရုံးတွင်နေထိုင်၍ ပါတီမှပေးအပ်သော တာဝန်များကို သာ နေ့မအား ညမအား ထမ်းဆောင်လျက်ရှိလေသည်။ အဖေ၊ အမေ အစ်ကို၊ နှမနှင့် တူသားများ ရှိရာသို့ တစ်လနေ၍ တစ်ခေါက်မှန်မှန်မရောက်၊ သူ့ကိုတွေ့ချင်၍ ပါတီရုံးတွင် သွားရောက်ရှာဖွေလျှင်လည်း မတွေ့သည်။ များလေသည်။

သို့ဖြင့် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုသည် တစ်မြို့တည်း တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသော်လည်း မျက်နှာချင်း မဆုံမိနိုင်ဘဲ ရှိနေကြတော့ သည်။

ဤနေရာတွင် အမေဆင့်သည် သားသမီး ၆ ယောက်ရှိသည့်အနက် ကိုမြင့်နိုင်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြရပေမည်။ ဦးကျော်ညွန့် ပစ်လိုက် သော သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ကိုမြင့်နိုင် ပုန်းအောင်း ဆေးကုနေရသော အချိန်ကလည်းကောင်း၊ ဂျပန် တက်လာပြီးနောက် အခြားသူများ ပြန်လာပြီး ကိုမြင့်နိုင် တော်တော်နှင့် ပြန်မရောက်သေးသည့် အချိန်က လည်းကောင်း ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွင်း ခွဲခွာနေရစဉ်က လည်းကောင်း အမေဆင့်သည် အချစ်ဆုံး သားအတွက် မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က အမေဆင့်၏ အပူသည် အခြားသော သားများ အတွက် လည်း

ကောင်း၊ ခင်ပွန်းသည် အတွက် လည်းကောင်း ရောနှော၍ သီးခြား မထင် ပေါ်ခဲ့။

သို့ရာတွင် မလွဲမရှောင်သာ မန္တလေးမြို့တွင် နေကြရသည့်အခိုက်...

စစ်မဖြစ်မီ ဗြိတိသျှခေတ် တစ်လျှောက်လုံး အမျိုးသား လွတ်မြောက် ရေး အတွက် ပါဝင်တိုက်ပွဲဝင်နေကြသော သား ၃ ယောက်နှင့် ခင်ပွန်း သည် အတွက် စိတ်သောက ရောက်ခဲ့ခြင်း၊ ဆင်းရဲကျပ်တည်းခြင်းများကို ခွဲဝေခံစားခဲ့ခြင်း၊ ယင်းနောက် ဂျပန်ခေတ်တွင် ကမ္ဘာစစ်၏ မူလဘူတ ဒုက္ခများအပြင် ကင်ပေတိုင်များ ရန်မှရှောင်ကွင်းနေရသော သားများအတွက် ရတက်မအေးရပြန်ခြင်း၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ကာလတွင် သားတို့အတွက် နေ့စဉ် ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေခြင်း၊ ယင်းနောက်တစ်ဖန် စစ်ကြီးပြီးသော အခါတွင် တစ်ရပ်တစ်ရွာ၌ အိုးအိမ် အတည်တကျမရှိ၊ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ ဘဝနှင့် နေ့စဉ်ကြောင့်ကြနေရခြင်း၊ မြစ်ကြီးနားတွင် ကျန်ရစ်သော ဒုတိယ သား ကိုမင်းသိန်းတို့ မိသားစု တစ်ပြုလုံး ဝံ့ထဲပါသွားခြင်း၊ တော်လှန်ရေး တွင် ရှေ့တန်းမှပါဝင်ခဲ့သော တတိယသား ကိုအံ့မောင် တစ်ယောက် တိုက်ပွဲ တွင် ကျဆုံးသွားပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရခြင်း၊ သားကြီး ကိုလွန်းနိုင် အား ချူနာသည် စစ်ပြန်အဖြစ် တွေ့ရခြင်း၊ နုထွတ်သော သမီးငယ်ကို ခွဲခွာရခြင်း တစ်သက်လုံး အားထားခဲ့သော ခင်ပွန်းသည် ဦးထွန်းဘော်သည် ယခုအခါ ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်း အစရှိသော စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ များကို ဆက်တိုက် ကြုံတွေ့ခံစားနေရသည့် အခိုက်တွင်မတော့...

အမေဆင့်သည် ကိုမြင့်နိုင်၏ မျက်နှာကို မှန်မှန် မတွေ့ရသည့် အတွက် ဆတ်ဆတ်လူးနေတော့သည်။ သားဖြစ်သူအတွက် ယခင်အချိန် များကထက် ပိုမို၍ စိတ်ပူနေလေသည်။ အမေဆင့်၏ စိတ်ထဲတွင် ကိုမြင့်နိုင် အညံ့လည်း ကိုအံ့မောင်လိုပင် တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်နေ သည်။ သို့မဟုတ် ကိုလွန်းနိုင်ကဲ့သို့ အရိုးပိန်၊ အရိုးခြောက်အဖြစ် ပြန်လာမိမ့် မည်ဟု ယူဆနေပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အမေဆင့်သည် သားဖြစ်သူအား တစ်လ လစ်ကြိမ် မှန်မှန်

မတွေ့ရသည့်တိုင် သားဖြစ်သူရှိနေသော မန္တလေးမြို့မှ အခြားမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရန်ကိုကား အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်လျက်ရှိလေသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့အားလုံး မန္တလေးတွင်ပဲ နေကြရန် ဖြစ်ပေါ်လာသော တတိယအကြောင်း။

* * *

(၅)

ယင်းအခြေခံ အကြောင်းကြီး သုံးရပ်အပြင် အခြားသော အထောက်အပံ့ ပြုသည့် အကြောင်း တစ်ရပ်လည်း ရှိချေသေးသည်။ ၎င်းမှာ ဦးထွန်းဘော်။

တစ်ချိန်က သူပုန်ဌာနချုပ် တစ်ခုဟု နာမည်ကြီးနေသော လန့်ဆွေးလှ ခြံကြီး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ဦးထွန်းဘော်သည် ယခုအခါ ဒုလ္လာသည် အဘိုးကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၍ နေပေပြီ။ သူသည် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ မျက်နှာပန်းမလှမပနှင့် ထွက်ခွာလာရကတည်းကပင် အိပ်ရာထဲတွင် လဲချေတော့သည်။ မန္တလေးမြို့တွင် နေထိုင်နေသည့် ဂျပန်ခေတ်နောက်ပိုင်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူသည် ဘာတစ်ခုမျှ မည်မည်ရရ လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ချွေးမဖြစ်သူ၏ မလောက်မင လုပ်စာကိုသာ ထိုင်၍စားခဲ့ရလေသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ် ကာလ တစ်လျှောက်လုံး တပင်တပန်း အညောင်းအညာခံကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့် ဒဏ်များသည် အသက်အရွယ်ကြီး၍ ချွတ်မြိုကျသောအခါတွင် စုပြုံ၍ ခံရလေတော့သည်။

သွေးအစက်စက်များ ကျဆင်းလာခြင်းဖြင့် အခံရဆိုးလှသော ဒုလ္လာရောဂါသည် ငါးရှဉ့်ချက်စားခြင်းမှ ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ဘိန်းမျိုသည်အထိ ဆေးမြီးတိုပေါင်းစုံဖြင့် ကုစားခဲ့သော်လည်း ပျောက်ကင်းသည်မရှိဘဲ တစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါး၍သာ လာလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခင်မတန်ကျောင်းတိုက်မှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ ဆေးသည် သူ၏ ရောဂါကို အမြစ်မှ

နတ်ယု မပစ်လိုက်နိုင်သေးသော်လည်း အတန်အသင့်ကား သက်သာရာ ရရှိစေပါသည်။

ယင်းကြောင့် အမေဆင့်တို့က သူ့ရောဂါကို မန္တလေးမှာနေ၍ ယင်းဘုန်းကြီးနှင့်ပင် ဆက်၍ ကုသစေချင်သည်။ ဦးထွန်းဘော် ကိုယ်နှိုက်ကမူ ဆေးဝါးကုသရေးတွင် စိတ်အားမထက်သန်လှပေ။ ကုလိုလည်း ကုချင်ရာတွင်ကု၊ မကုလိုလည်း ရှိစေတော့။ သူတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် သေရခါနီးပြီဟု မှတ်ယူလျက် ရှိလေသည်။

အမှန်မတော့ ဦးထွန်းဘော်သည် ကာယ ဒုက္ခထက် စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားခြင်းက သူ့အား ပိုမိုဖိစီးလျက် ရှိလေသည်။

ဂျပန်ခေတ်က နောက်ပိုင်းတွင် သူ၏ ပြိုင်ဘက်ကြီး ဦးကျော်ညွန့်က ခရိုင်ဝန်ဖြစ်ပြီး သူတို့က ကင်ပေတိုင်ရန်မှ ပြေးနေရသည့်အတွက် အထူးပင် စိတ်အားလျော့ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ သား သုံးယောက် ပါဝင်လျက်ရှိသော ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး အင်အားစုကြီးက ဂျပန်နှင့် အမျိုးသား သစ္စာဖောက်များအား တိုက်ထုတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ချက် တော်တော်များများ ရှိနေသေးသဖြင့် ခံသာခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် သူ့သားများ ပါဝင်ခဲ့သော မျိုးချစ်အင်အားစုတို့သည် ဂျပန်ကို မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အမျိုးသား သစ္စာဖောက်များကိုကား ဇာယိရားနိုင်ခဲ့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးသောအခါ သူတို့ အပေါ်တွင် အနစ်တစ်ရာကျော် ကျွန်ပြုလုပ်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်သည် ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့၏။ အမျိုးသား သစ္စာဖောက်တို့မှာလည်း သခင်ဟောင်းကို ပြေး၍ ဒူးဆက်ကြတော့၏။

ဦးကျော်ညွန့် တစ်ယောက် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ မြို့တစ်မြို့တွင် အရေး နိုင် ဖြစ်နေပြီ ဟူသော သတင်းကို ကြားရသောအခါ၌ ဦးထွန်းဘော်သည် ညီညွန့်နှင့်မျှ စကားမပြောဘဲ တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတော့၏။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစားနှင့်မို့ ရူးများသွားပြီလားဟု အိမ်သူအိမ်သားများက ပုပန်ခဲ့ကြရသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် သူ့အဖြစ်ကို စာနာနိုင်ကြသည်။ သူတို့လည်း သူလိုပင် ထပ်တူထပ်မျှလောက် ခံစားနေကြရပေသည်။

မိမိတို့ အမျိုးသားများအပေါ် နိုင်ထက်ကလူ ပြုနေသော နိုင်ငံခြား သားကို အလုပ်အကျွေး ပြုနေသူများသည် တစ်နေ့တခြား ရာထူးစည်းစိမ် တိုးတက်နေပြီး၊ တိုင်းပြည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အသက် အိုးအိမ် စည်းစိမ် စွန့်လွှတ်၍ တိုက်ပွဲဝင်နေကြသူများဘက်တွင် တစ်စထက်တစ်စ ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းလျက် ရှိတော့၏။

အောင်ပွဲပန်းတိုင် မတွေ့ရှိရဘဲ ဒုက္ခရေစီးကြောင်းတွင်သာ ဒလဟော မျောပါနေရတော့သည်။

သူတို့မိသားစု အနေနှင့်ဆိုလျှင် အိုးအိမ်ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရ သည့်အပြင် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နောက်မတွန့်ဘဲ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော သားကြီး သုံးဦးအနက် အကြီးဆုံး သခင်လွန်းနိုင် သည် စစ်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ချူနာသည် ဖြစ်လာရသည်။ မိဘ လက် ပျက်ပြားရသည်။ နိုင်ငံရေးဘက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူ့မိသားစု ငတ်ပြတ်၍ မသေကျေကြစေရန် ရရာ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရတော့သည်။ တစ်ချိန်က အဆိပ်အတောက် ပြင်းထန်လှသော စိတ်ဓာတ်များသည် ယခု အခါ ပျော့ညံ့လျက် ရှိပေပြီ။ နယ်ချဲ့ကြေးစား စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရပါမည် ကောင်းလားဟု ဖဲကြည့်ထားသော ညီငယ် ကိုရဲနောင် အမေရိကန် ဂျစ်ကား ဖြင့် အလည်ရောက် ရှိလာရာတွင် ဦးထွန်းဘော်က စကားမပြောဘဲ နေခဲ့ သော်လည်း သူကမူ တိတ်တဆိတ် ငွေတစ်ရာ ချေးငှားခဲ့လေသည်။

ကိုအုံမောင်ကား အရိုးပေါ်အရေတင်လျက်နှင့်ပင် ပြန်မလာနိုင်တော့ ချေ။ သူသည် အထက်မြန်မာပြည် တစ်နေရာတွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆင်နွှဲ ခဲ့ရသော တိုက်ပွဲတစ်ခု၌ မထင်မရှား ကျဆုံးရလေသည်။

(၁၁)

စစ်ကြီးပြီး ကာလအတန်ကြာမှပင် မထင်မရှားသော ရဲဘော်ကလေး နှစ်ဦး သည် ဗိုလ်အုံမောင် ကျဆုံးသည့် သတင်းကို သူတို့ကို လာ၍ အကြောင်း ကြားလေသည်။ ထိုရဲဘော်ကလေး နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်အုံမောင်နှင့် အထူးပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်ပြီး သူတို့ လက်ပေါ်မှာပင် ဗိုလ်အုံမောင် အသက် ပျောက်ခဲ့သည့်အလျှောက် တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးလျှင်ပြီးချင်း လာရောက်၍ အကြောင်းကြားရန် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးခမျာ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု တို့ဖြင့် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံနေခဲ့ကြရလေသည်။ ယင်း ကြောင့် သူတို့သည် ကာလ အတန်ကြာမှပင် ဗိုလ်အုံမောင်၏ သတင်းကို ဆောင်ကြဉ်းလာနိုင်တော့သည်။

စောစောပိုင်းကမူ ဦးထွန်းဘော်တို့ မိသားစုသည် ဗိုလ်အုံမောင်၏ သတင်းကို ဟိုမေးဒီမေးဖြင့် စုံစမ်းနေခဲ့ကြရသည်။ ဗိုလ်သင်တန်း ဆင်းပြီး နောက် ဗမာ့တပ်မတော်တွင် တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေသော ဗိုလ် အုံမောင်၏ ပြန်အလာကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်အုံမောင်သည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး ပြန်လည်ပွဲစည်းသော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်တွင် ပါဝင် အမှုထမ်း ရန် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် သူ့မိသားစုနှင့် တွေ့ရှိရန် တစ်ခေါက်သာ လာရောက်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်အုံမောင်သည် သူ့မိသားစု အကုန်အစင်နှင့်ကား တွေ့ရှိမသွားရချေ။ သူတပ်မှ ခွင့်ယူ၍ ပြန်လာသော အချိန်တွင် ဦးထွန်းဘော် တို့သည် မန္တလေးသို့ ရောက်ရှိကြပေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် မိဘနှစ်ပါးကို ထန်တော့ခွင့် ရရှိသော်လည်း သူ့အစ်ကိုများ၊ ညီများနှင့်ကား ဝိုင်းနေ ခြည်ရေး မဆွေးနွေး မနှီးနှောရတော့ချေ။ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ဝိုင်းနေခြင်းသည်

မြေအောက်သို့ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။ ဗိုလ်အုံမောင်သည် မန္တလေးတွင် သုံးရက်တာမျှ နေထိုင်သွားစဉ်အတွင်း ညီမငယ် ညိုညို၊ မရိုး မနှင်းရီ၊ တူမောင်ထွေးမြင့်တို့နှင့်သာ အာလာပသလ္လာပ ပြောသွားရလေသည်။ ခွင့်ရက်နည်းနေ၍ တစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေ မကောင်း၍ တစ်ကြောင်း၊ မြစ်ကြီးနားသို့ ခရီးမဆက်နိုင်သဖြင့် ကိုမင်းသိန်းတို့ မိသားစုကိုလည်း နှုတ် မဆက်လိုက်ရချေ။ ယခုတော့မူ သူသည် ကျဆုံးလေပြီ ဖြစ်၏။

သူ ကျဆုံးသည့် အကြောင်းကို ရဲဘော်နှစ်ဦးက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပြန်ပြောကြလေ၏။ ကိုအုံမောင်ကို တပ်သားများက အဘယ်မျှ ချစ်ခင်ဖူးကိုအုံမောင်သည် စစ်ရေး နိုင်ငံရေးတွင် အဘယ်မျှ ကျွမ်းကျင်ပုံ၊ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲတွင် အဘယ်မျှ ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ခိုက်ပုံတို့ကို စိကပတ်ကုံး ပြောပြကြလေသည်။

ထို့နောက် ရဲဘော်နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်အုံမောင်၏ အိတ်ထဲမှာ ရှိသော ပစ္စည်းအချို့ကို ပေးအပ်ကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် အင်မတန်ချောစော လှပသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပါရှိလေသည်။

ယင်းဓာတ်ပုံကို မြင်တွေ့ရသောအခါတွင် လန့်ဆွေးလူ မိသားစုသည် ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြတော့သည်။ ဓာတ်ပုံရှင် အမျိုးသမီးသည် ဗိုလ်အုံမောင်၏ ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး သိရှိပြီး ဖြစ်ကြသည်။

ဗိုလ်အုံမောင်နှင့် ယင်းအမျိုးသမီးသည် စစ်ကြီးပြီးသော အခါတွင် လက်ထပ်ရန် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယင်း အမျိုးသမီးကား စတယ်လာပင် ဖြစ်ချေသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်အုံမောင်ကား လမ်းခုလပ်တွင် ကျဆုံးခဲ့ရရှာချေပြီ။

* * *

(၄)

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး ညီနောင် သုံးဦးအနက် ယခုတိုင် ဇွဲနပဲကြီးကြီးနှင့် တိုက်ပွဲဝင်နေသူကား ကိုမြင့်နိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုမြင့်နိုင် အတွက် မိခင်ဖြစ်သူက ရတက်မအေး ရှိနေသလောက် စေင် ဖြစ်သူကမူ တစ်ခုတည်းသော အားထား မျှော်လင့်ချက်ပင်။

သို့ရာတွင် သူ့သားသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆက်လက် လုပ်ဆောင် နေရိုးမှန်သော်လည်း သူ အင်မတန် ကြည်ညိုလေးစားသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့် အတူတူ မဟုတ်သည့်အတွက်မူကား ဦးထွန်းဘော်သည် သိပ်သဘောမကျချေ။ သို့ရာတွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်လည်း ပြောဆိုကန့်ကွက်ခြင်း မပြုချေ။ သူ့သားသည် သူမှန်သည် ထင်သည့်အရာကို ရိုးရိုးသားသား လုပ်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ချလက်ချ ထုံကြည်ထားလေသည်။

သို့သော်လည်း ၁၉၄၈-ခုနှစ် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရရှိသော အခါတွင်လည်း သူ့သားတို့ လူစုသည် တသီးတခြားပင် ဖြစ်နေကြပြန်သည်တို့ တွေ့ရှိရသောအခါတွင်ကား ဦးထွန်းဘော်သည် မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်တော့ချေ။ မစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။

သူ သိသည်မှာ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ လွတ်လပ်ရေး ရသည်ဆိုလျှင် ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြီဟု ယူဆထားလေသည်။ သူတို့အညီ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်အုပ်စိုး၍ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား နေနိုင်ပြီဟု မှတ်ယူထားလေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်တို့ လူစုကား ယင်းသို့မဟုတ်၊ သူ မကြားဘူးသော ဓူတန်းစား တိုက်ပွဲအကြောင်း၊ ပစ္စည်းမဲ့ အာဏာရှင်စနစ် အကြောင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ တည်ဆောက်ရေး အကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုလုပ်ကိုင်လှည့်ပတ်ကြသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ဦးထွန်းဘော် နားလည်သဘောပေါက်လာသည်မှာ

ယဉ်ယဉ်မြသည် ညိုညိုနှင့် ထွေးမြင့်တို့၏ အကူအညီဖြင့် မန္တလေး တစ်မြို့လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မတွေ့ရှိသည့် နောက်ဆုံးတွင် ချစ်သူရှိသော မြို့မှ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြန်လည် ထွက်ခွာ သွားရလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် နာကြည်းခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းဖြင့်ကား မဟုတ်ချေ။

ယင်းကြောင့်ပင်...

ယဉ်ယဉ်မြသည် သူမ ချစ်သော ကိုမြင့်နိုင်ကို နောက်တစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် ထပ်မံ ရှာဖွေရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ဒုတိယ အကြိမ်တွင်ကား သူမသည် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ချစ်သူကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေလေတော့သည်။

သူမ၏ မဆုတ်မနစ်သော ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ငါးနှစ်နီးပါးမျှ ကွဲလွဲနေခဲ့ရသော ချစ်သူနှစ်ဦးသည် တဒဂံမျှ ဆုံစည်း တွေ့ဆုံ ကြရလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံခြင်းကား ပူပြင်းလှသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အသည်းနှလုံးများကို လောင်ကျွမ်းစေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံရာ ဒေသမှာ တောင်သူလယ်သမား ကွန်ဂရက်ကြီး ကျင်းပရာ တော်လှန်ရေး နယ်မြေတွင် ဖြစ်လေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် တက်ကြွလှုပ်ရှားနေသော လူနှစ်သိန်းခန့် အလယ်တွင် မျက်ရည်ဖြိုဖြို ကျခဲ့ရလေသည်။

* * *

(၅)

ယဉ်ယဉ်မြသည် ပြည်သူလူထုဘက်မှ မရှိသော်လည်း အရင်းရှင် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ရှားပါးလှသော မေတ္တာနှင့် သစ္စာ ဘက်တော်သူကလေး တစ်ဦးကား အမှန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

သူမသည် သူမ၏ အဆင့်အတန်းနှင့် အသိုင်းအဝိုင်းကို အထင်ကြီး တပ်မက်မောခြင်း မရှိသော်လည်း မိဘများကိုကား အထူးပင် လေးစားကြည်ညိုလှသည်။ သူမကြောင့် မိဘများ စိတ်မချမ်းမသာ ရှိမည်ကို စိုးရိမ်လှသည်။ မိဘများ သဘော မတူသည့် အလုပ်ကို ဇွတ်လုပ်လိုစိတ် မရှိချေ။

အခြား တစ်ဖက်တွင်လည်း ကိုမြင့်နိုင်၏ နိုင်ငံရေး အယူအဆနှင့် ထုပ်ဆောင်ချက်များကို နားလည်ထောက်ခံခြင်း မရှိသော်လည်း လူအနေနှင့် ကား သဲသဲမဲမဲ ချစ်ခင်လျက် ရှိလေသည်။

ကိုမြင့်နိုင် အပေါ်တွင် ယုံယုံကြည်ကြည် မြတ်နိုးလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် သူမသည် မိဘများ၏ အလိုကို ဆန့်ကျင်၍ ကိုမြင့်နိုင်အား လက်ထပ်ခြင်း မပြုနိုင်သလို မိဘများ၏ အလိုကျ ကိုမြင့်နိုင်ကို ဇွန်ပစ်ကာ အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်လည်း မထိမ်းမြားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် မိဘများ၏ မကြည်ဖြူမှုကို ဇွတ်မလုပ်သလို သူမ၏ အဘောတူမှုကိုလည်း မိဘများက အနိုင်အထက် မလုပ်ရန်ကိုတော့ ပြောထားလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦး၏ မေတ္တာဆက်ဆံရေးသည် မမြဲမသေ တုတ်တုတ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေစုံမျောခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောအခါတွင်ကား ကိုမြင့်နိုင်အားမှ ပြတ်သား၍ လာလေသည်။ မိန်းမသားတန်ဖန်မယ့် သူမက မန္တလေးသို့ ပြန်လာသွားသည်ကိုပင် သူမက အတွေ့မခံဘဲ နေခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ၏ တစ်သက်တာတွင် ယောကျ်ားသား တစ်ဦးကိုသာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ချစ်ခင်သွားမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန် ပြုထားသော ယဉ်ယဉ်မြသည် အားတင်းလျက် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် အဆက်အသွယ် မရှိဘဲ နားလည်မှုရရန် မပြတ် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

မန္တလေးမှ ပြန်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ယဉ်ယဉ်မြသည် ကိုမြင့်

ခိုင် ထံသို့ အကြိမ်တစ်ရာတိတိ စာရေးခဲ့လေသည်။ သုံးရက်လျှင် တစ်စောင် နှုန်းခန့် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်နိုင် ထံမှ တစ်စောင်တလေမှ ပြန်ကြားခြင်း မရှိခဲ့။ သူမ၏ စာများကို ညိုညိုမှ တစ်ဆင့် ပေးပို့ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကိုမြင့်နိုင် လက်သို့ကား ရောက်သည်အမှန် ဖြစ်၏။ ညိုညို၏ ထံမှလည်း သူမ၏ စာများကို ကိုမြင့်နိုင်ထံ ပေးလိုက်ကြောင်း ပြန်စာများ ရရှိလေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်ကသာ သူမအပေါ် ခါးခါးသီးသီး ပြုမူနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် ယဉ်ယဉ်မြသည့် မန္တလေးမှ ပြန်လာပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် လူချင်း တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးပမ်းပြုခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆုံမိကြလျှင် အစစအရာရာ ပြေလည်သွားလိမ့်မည်ဟု မေတ္တာနှင့် သစ္စာ ဘက်တော်သူကလေးက ယူဆလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် ယဉ်ယဉ်မြသည် ကွန်မြူနစ်များ၏ အခြေခံစံနှုန်း စွန့်စွန့်စားစား သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၃)

ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်...

၁၉၄၈-ခုနှစ် မတ်လ အတွင်းက ပျဉ်းမနားမြို့တွင် ကျင်းပခဲ့သော တောင်သူလယ်သမား ညီလာခံကြီးသည် အနာဂတ် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဇာတိကျိုးကို ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးကျိုးကို ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ ရာဇဝင်တွင် ချန်ထားခဲ့နိုင်သည့် အရေးအခင်း တစ်ရပ်ကား မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမူ မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းတွင် အတိုးတက်ဆုံးနှင့် အကြီးမားဆုံးသော လူထုအစည်းအဝေးကြီးတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ယင်း ညီလာခံကြီး မကျင်းပမီ ကတည်းကပင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်လျက်ရှိလေသည်။ နိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်ကြီးအတွက် တက်ကြွစွာ ပြင်ဆင်စည်းရုံးနေသဖြင့် လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ယဉ်ယဉ်မြလည်း ပါဝင်လေသည်။

သူမအနေနှင့် ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်ကို စိတ်ဝင်စားနေခြင်းမှာ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဤညီလာခံကြီးသို့ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှ ကွန်မြူနစ်များ တက်ရောက်ကြသည်ဖြစ်ရာ သူမ၏ချစ်သူ ကိုမြင့်နိုင်လည်း မလွဲမသွေ ပါဝင်မည် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသောကြောင့်တည်း။

ယင်းကြောင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် ထိုရက်များ အတွင်းတွင် ပျဉ်းမနားသို့ ရောက်နေရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်လေတော့၏။ သူမ အနေနှင့် ပျဉ်းမနားမြို့သို့ အလွယ်တကူ သွားရောက်နိုင်ရန် အခြေအနေများကလည်း ဖန်တီးလျက် ရှိလေသည်။

သူမ၏ အစ်မဖြစ်သူ ချိုချိုမြသည် ထိုအချိန်က ပျဉ်းမနားမြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ ချိုချိုမြ၏ ခင်ပွန်း ကိုဝင်းမြင့်သည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားခြင်း အလျှင်း မရှိသေးသော ဒေသတွင် အစိုးရတာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်နေရသည်။

ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဒေါ်မြမြသည် သမီးဖြစ်သူ အဘယ်ကြောင့် ပျဉ်းမနားသို့ သွားကြောင်းကို သိရှိသော်လည်း အသာတကြည် တားမြစ်၍ နေသောအခါတွင် ခွင့်ပြုလိုက်ရလေသည်။ သမီးကြီးနှင့် သားမက်ဖြစ်သူတို့ အသာလျှင် သူတို့ ညီမအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် အထပ်ထပ် မှာကြား ချိတ်ရလေသည်။

သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြ ပျဉ်းမနားသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ထိုမြင့်နိုင်ကို အလောတကြီး ရှာဖွေလေတော့သည်။ ချိုချိုမြနှင့် လိုပင်မြင့်သည်

“ထင်ချင်သလို ထင်ပါတော့ အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကတော့ အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်တာပါ၊ ချစ်တာ သိလား”

သူမ၏ အသံသည် ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သွားသည်။ အနီစွာ ဖြတ်သန်းသွားသော လယ်သူမတစ်ယောက်သည် လည်ပြန် ကြည့်သွားကြသည်။

“တော်ပါတော့ ယဉ်ရယ်၊ ယဉ် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အရေအဖတ် မပါပါဘူး၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး”

“တစ်နေ့တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ယဉ်တို့ဟာ မေတ္တာတရားနဲ့ သစ္စာတရားကို မြဲမြံမြဲမြံ ဆုပ်ကိုင်ထားကြရင်...”

“တော်”

ကိုမြင့်ခိုင်က အော်လိုက်ရာ ယဉ်ယဉ်မြဲသည် သိမ့်ခနဲ လန့်သွားသည်။ သူမ၏ ဘေးမှ ကလေးမလေးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံကျယ်နုနု ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခဏကြာလျှင် ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ငိုတော့မည့်အလား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်သည် ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ တူမငယ် ကြောက်စိတ်ထိတ်လန့်နေသည်ကို အလျှင်း ဂရုမပြုဘဲ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသည်များ ပြောနေသည်။

“အခု ပြဿနာက မေတ္တာနဲ့ သစ္စာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတန်းစား ပြဿနာကိုယ်ဟာ တစ်ချိန်က အချစ်ရေးကို လူတန်းစား အခြေအနေနဲ့ ကင်းကွာကြည့်ခဲ့တယ်...၊ မေတ္တာနဲ့ သစ္စာတရားဆိုတဲ့ အပေါ်ယံ စကားလုံး လူတန်းစားကလေးတွေမှာ သာယာနေခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ယဉ်ဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ မေတ္တာရှိတယ်ပြောပြော၊ သစ္စာရှိတယ်ပြောပြော တကယ်တော့ ယဉ်ယဉ်က နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိ အရှင်းရှင် လူတန်းစား၊ ကိုယ်အဖိနှိပ်ခံ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစား၊ ဒီလို လူတန်းစား အခြေ မတူတဲ့ နှစ်ဦးအချစ်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ မူမမှန်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့

လူတန်းစားကို မမေ့ဘူး၊ သစ္စာ မဖောက်ဘူး၊ ဒါပဲ... ရှင်းရှင်းပဲ ကိုယ်သွားမယ်...”

“ခဏနေပါဦး အစ်ကို၊ ယဉ် ပြောပါရစေဦး”

သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်သည် ပြန်စောင်းပင် လှည့်မကြည့်တော့။ သူ့ရဲဘော်များ ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည် တူမငယ်ကိုဖက်၍ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရလေတော့သည်။

ပထမတော့ သူမသည် ချက်ချင်းပင် ကိုမြင့်ခိုင်နောက် လိုက်သွားပြီး သူမ ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသည်များကို ဖွင့်ပြမည်ဟု ကြံရွယ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် စကား မပြောနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် တစ်ခွက်ခွက် တင်ငင် ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်မှပင် မန္တလေးသို့ တစ်ခေါက် လိုက်သွားပြီး ရေရေလည်လည် ရှင်းပြဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင်...

* * *

အခန်း ၂

(၈)

ချဉ်းမနား ကွန်ဂရက်ကြီး ပြီးစီး၍ ဆယ်ရက်တိတိ အကြာတွင် ကိုမြင့်နိုင်သည် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်အတူ တောခိုသွားလေတော့၏။

ယဉ်ယဉ်မြသည် တစ်ယောက်တည်း ဂျိတ်၍ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရပြန်လေတော့သည်။

ဝေးသည်ထက် ဝေးကြရပြီကော အစ်ကိုရယ်...

* * * * *

အပိုင်း လေး

အခန်း ၁

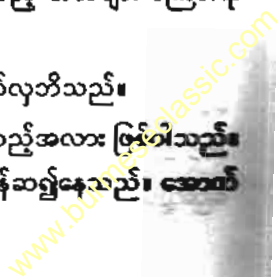
(က)

တကသ အဆောက်အဦသည် ငြိမ်သက်လှဘိသည်။

သူသည် ဗိုလ်အောင်ကျော် ကျောက်တိုင် အနီးရှိ မြက်ခင်းပေါ်မှနေ၍ အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် အရေးတကြီး ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော သတ္တုအိမ်များ၊ အားတက်သရော ဆွေးနွေးနေသော အရိပ်အယောင်များကို မမြင်တွေ့ရ။ နားများကို စွင့်လိုက်သည်။ လှေကား တစ်လျှောက်တွင် ပြေးလွှားဆင်းတက်သည့် အသံများ မကြားရ။ ဆူဆဲညံ့ညံ့ ငြင်းခုံသံများ လွင့်ပျံ့ မလာကြ။

တကသ အဆောက်အဦသည် တိတ်ဆိတ်လှဘိသည်။

ရဲဘော်များ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် မရှိသည့်အလား ငြိမ်ပါသည်။ သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သင့် မတက်သင့် ချိန်ဆ၍နေသည်။ အောက်

ထပ်တွင်ကား သူမသိသော ကျောင်းသားများ ဟိုစုစု သည်စုစု ရှိနေကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ဟိုတစ်ဝိုင်း သည်တစ်ဝိုင်း ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြသည်။

တကသ အဆောက်အဦပေါ်တွင်ကား လူသူရှင်းလင်းလျက် ရှိနေသည်။

သူက လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် သုံးနာရီ ပျော့ပျော့ ရှိနေပြီကို တွေ့ရ၏။ အကယ်၍ အပေါ်ထပ်တွင် ရဲဘော်များ တော်တော် စုံစုံညီညီ ရှိနေလျှင်မူ သူသည် ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းများကို တယ်တယ် ဆွေးနွေးလိုသည်။ မည်သူမျှ ရှိပုံမပေါ်လျှင်မူ အချိန်ကုန် ခံမနေတော့ဘဲ မြို့ထဲသို့ ပထမဆုံး တွေ့သော ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားကာ ဘိုင်စကုပ် ကြည့်လိုပေသည်။

သူသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော တကသ အဆောက်အဦ အပေါ်ထပ်ကို နောက်ဆုံးတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရဲဘော်တွေ မည်သည့် အရပ်ဌာနေသို့ သွားသည်ကို တွေးတောအံ့သြရင်း ဘတ်စ်ကား ဂိတ်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။

သို့ရာတွင် သူသည် သုံးလေးလှမ်းမျှ သွားမိသောအခါတွင် ရပ်တန့် လိုက်ပြီးနောက် တကသ အဆောက်အဦဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ငြိမ်လျှောက်သွားလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသည်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုဟန် ရှိလေသည်။

ယခုအခါ သူသည် တက္ကသိုလ်သို့ အရောက်အပေါက် နည်းလမ်း ဖြစ်သဖြင့် ရောက်သည့် အခိုက်တွင် ရဲဘော်များနှင့် တွေ့သွားလိုပေသည်။ တကသ အဆောက်အဦ ရှေ့သို့ ရောက်ပြီးမှ အပေါ် မတက်ဘဲ ပြန်သွားသည်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝတွင် ပြောစရာ ဖြစ်နေပေမည်။ ရဲဘော်များအပေါ် မတွေ့ခါမှနေရော၊ စိတ် ကျေနပ်အောင်တော့ တက်ကြည့်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သူသည် အဆောက်အဦ ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ နှစ်ဆစ်ချိုး လှေကားတစ်ခု ပြေးလွှား၍ တက်သွားမိ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် သူသည် သက်သက်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရလေတော့သည်။ အကယ်၍သာ သူသည် ပထမ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် မြို့ထဲသို့ ထွက်သွားလျှင် အင်မတန်မှ ချောမောသော သက်သက်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံမည် မဟုတ်။ သူ၏ ဘဝခရီးသည်လည်း အကွေ့အကောက် များမြောင်လှသော ဝင်္ဂါပါတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရလေမည် မဟုတ်။ အခုတော့ သူသည် သက်သက်ဦးနှင့် စတင် တွေ့ဆုံရလေပြီ။

* * *

(၁)

သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုံးခန်းဆီသို့ အသွက်သွက် လျှောက်သွားပါသည်။ ယင်းသို့အသွားတွင် သူသည် လက်ဝဲဘက်ရှိ အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ မျက်စိ ကစားလိုက်ရာ ဆောင်လုံး ရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းသို့ တစ်ဆောင်လုံး ရှင်းနေသည့် အတွက်လည်း အရှေ့ဘက်စွန်းထောင့်တွင် လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် အငယ်တစ်ဦး စကားပြောနေကြသည်ကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ချောင်ကျသော နေရာများ၌ ကျောင်းသူတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းသား တစ်ဦး စကားပြောနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်မှာ အလွန်အဆန်း မဟုတ်သော်လည်း သူသည် အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်အတွင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးကိုကား အသိအကျွမ်းများ ဖြစ်လေမည်လားဟု ပထမဆုံးအားပေါက် အလွန်တွင် မြေလှမ်းတို့၍ ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသားသည် သူ့အား ကျောပေးနေ၏။ အမျိုးသမီးသည် တံခါးဝထိသို့ မျက်နှာမူနေ၏။ ယင်းကြောင့် သူမကလည်း သူ့အား မြင်တွေ့ရလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာပင် မျက်လုံးချင်း

ဆုံမိသွားလေသည်။ အမျိုးသမီးက ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ သူ့ထံ ဆတ်ခနဲ ရှေ့သို့ လျှောက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးသည် သူ့မျက်လုံးထဲမှ ထွက်မသွားချေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ယင်းသူငယ်မကို မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယတံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် သူသည် ခြေလှမ်းကိုနှေး၍ ခန့်ဆောင် အတွင်းသို့ ကြည့်မိပြန်သည်။

အမျိုးသမီးကလည်း သူ့အား စောင့်ကြို၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူ့နှစ်ဦးသည် မျက်လုံးချင်း တိုက်ရိုက်ဆုံမိကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်မိကြရာဝယ် သူ့ရော သူ့မပါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြကြောင်း သိသာလှလေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ချင်း မသိရှိကြ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့မမြင်ဘူးကြ။ သို့သော်လည်း တစ်ဦး၏စိတ်ကို တစ်ဦးက ယူဆဖမ်းစားလျက် ရှိကြ၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလျက်ရှိပြီး ခြေလှမ်း အမှာအဖျား အယွင်းယွင်းနှင့် ရုံးခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားမည်ရှိစဉ် နောက်ဘက်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်းမှ သူ့ နာမည်သည့် တုန်ဟည်း၍ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူသည် လန့်ဖျပ်၍ သွားမိသည်။ ရုတ်တရက်တော့ ကြောက်အားလန့်အား အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးမိမလိုလို ရှိသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် စိတ်ကိုထိန်း၍ နောက်သို့ အလန့်တစ်ခုနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကို လာပါဗျ... ရုံးခန်းထဲ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး...”

စောစောက ကျောပေးလျက်ရှိသော အမျိုးသမီး၏ အဖော်က ခေါ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့မှပင် ထိုလူသည် သူ့ခင်မင် ရင်းနှီးသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုသိုက် ဖြစ်နေမှန်း သိတော့သည်။ အမှန်တော့သူသည် ပုံသဏ္ဍာန် ထူးခြားလှသော ကိုသိုက်

ခေါင်းကြီးကို စောစောကတည်းက မှတ်မိဖို့ရာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများက ခြောက်လှန့်လိုက်သောကြောင့် သူသည် တက္ကသိုလ်တွင် ထင်ရှားလှသော လမုသီးပုံသဏ္ဍာန် ခေါင်းကြီးကို အမြင်လျှမ်းသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ကိုယ်သူ သတိကြီးစွာထား၍ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ခန်းမဆောင် အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ကိုသိုက်နှင့် အမျိုးသမီးသည် သူ ဝင်လာသည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့် နေကြလေသည်။ အမျိုးသမီးသည် သူ့အား စူးစူးဝါးဝါး အကဲခတ်လျက် ရှိသည်။ သူကမူ အမျိုးသမီးကို တစ်လှည့်၊ ကိုသိုက်ကို တစ်လှည့်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား မေးခွန်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ အမျိုးသမီးသည် မည်သူနည်း။ ယခင်က သူမကို တိုးတက်သော ကျောင်းသားများ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုများတွင် လည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ်တွင် လည်းကောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဘူးဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် အသိ ရှိနေသည်။ သူမကို တစ်နေရာရာတွင် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိဖူးသည်ဟုလည်း ခေါင်းထဲတွင် အတွေး ဝင်နေသည်။ သူမနှင့် ကိုသိုက် မည်သို့ ပတ်သက်နေသနည်း။ ကိုသိုက်တွင် ရည်းစား သော်လည်းကောင်း၊ နှမ သော်လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေး အသိလှလှ သော်လည်းကောင်း၊ ရှိသည်ဟု သူ မကြားဖူးခဲ့။ အများက ရဲဘော်လမုဟု ခေါ်တွင်နေသော ကိုသိုက်သည် ထူးချွန်သော စည်းရုံးရေးသမား တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူ စည်းရုံးနိုင်သူများတွင် မိန်းကလေး လှလှများကား တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပါဝင်ချေ။ လှပသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများသည် သူ့ခေါင်းကို တစ်ကြိမ် မြင်ရလျှင် ခုနစ်ရက် ထမင်းမစားနိုင်ဟု နောက်ပြောင် ပြောဆိုကြလေသည်။

ယနေ့အဖို့ သူသည် ရာဇဝင်တွင်မည့် ဦးခေါင်းကို ကျော်လွန်၍ သူမ၏ မျက်လုံးများကို တန်းခနဲ တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

ယင်းမျက်လုံးများသည် တိုက်ပွဲအစမှာပင် သူ့အား သိမ်းပိုက်ခဲ့စေ ပြုလေပြီ။

သူ၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါတွင် ကိုသိုက်သည် နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။ ရဲဘော်လမုသည် ခေါင်းကြီးသလောက် ကိုယ်သေး သည်။ ကိုယ်သေးသည်နှင့်အမျှ အရပ်သည် လိုက်၍ ပုလေသည်။

သူမကလည်း ကိုသိုက်နှင့် မရှေးမနောင်ပင် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူမ၏ အရပ်သည် ကိုသိုက်ကို လွှမ်းမိုး၍သွားသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးများ ထဲတွင် ရှားပါးသော အရပ်အမောင်းတစ်ခု ဖြစ်သလို တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ များ အကြားတွင် လွန်ကဲသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ရှိလေသည်။

ကျောင်းသားပွဲတော် အချိန်မျိုး၌ဆိုလျှင် အပြင်မှ လာရောက် တူညီသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်ဟု သူ ထင်မိပေလိမ့်မည်။

“သက်သက်ဦး မယ်သစ်လွင်”

ကိုသိုက်က မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည်။ ယခုနှစ်မှ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိလာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ မတွေ့မသိဘူးခြင်းပင်။ သို့ရာ တွင် သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်မှာ သက်သက်ဦးဆိုသော အမည် တို့လည်း သူ ယခင်က မကြားမသိခဲ့ဘူးခြင်းပင်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ သူမကို ရင်းနှီးလျက်ရှိလေသည်။

“ကိုထွေးမြင့်၊ တကသ အမှုဆောင်ဟောင်း၊ အခုတော့ ဘီအယ်လ် အောင်လို့ ကျောင်းက ထွက်သွားပြီ”

ကိုသိုက်၏ အသံသည် တရားဟောနေသလို ပြတ်ပြတ်တောင်း တောင်း ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့အား ရွန်းစိုစွာ ကြည့်၍ သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ကိုသိုက်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ သူတို့ သုံးဦးသည် ဝိုင်းနောက်ဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

* * *

(ဂ)

“ကိုထွေးမြင့်... အခုဘယ်မှာလုပ်သလဲ”

အမျိုးသမီးက စတင်၍ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့သော စကားကိုဆို၏။

“ကျောင်းတစ်ကျောင်းနဲ့ သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်မှာ”

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ တိုးတက်တဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေ ဟာ ကျောင်းကထွက်ရင် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းမှာ ဆရာလုပ်ကြတာ ချည်းပဲ...”

“တခြား အလုပ်မှ မရနိုင်ဘဲကိုး...”

ကိုသိုက်က ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုထွေးမြင့်က သတင်းစာတိုက်မှာ လုပ်တာတော့ ပိုတယ်”

“ကျွန်တော်က သတင်းစာ လုပ်ငန်းကို အင်မတန် ဝါသနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်မှာ ကြာကြာမြဲမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟောရှင်... ဘာပြုလို့လဲ...”

“ကနေ့ မြန်မာပြည်မှာ ထုတ်ဝေနေတဲ့ သတင်းစာတွေနဲ့ ကျွန်တော် တို့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သိပ်မကိုက်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားလည်း သတင်းစာလောကကို အတော် စိတ်ပျက်နေပြီနဲ့ တူတယ်...”

“စိတ်ပျက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အားမလိုအားမရ ဖြစ်တာ၊ မကျေမနပ် ဖြစ်မိတာတွေ ဆိုပါတော့၊ သက်သက်ဦး ဘယ်စာဖြေဌာနက ဆောင်သလဲ”

သူက တက္ကသိုလ်သို့ အသစ်ရောက်လာသူ တစ်ဦးအား ထုံးစံအတိုင်း မည်သည့် စာဖြေဌာနမှ အောင်မြင်လာသနည်းဟု စူးစမ်းလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်...”

သူမက ဒါပဲ ပြောပြီး ရပ်ထားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုသိုက်က ရှေ့နေရှေ့ရပ်ပြုလုပ်၍ သူမ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူအဖြစ်သို့ ပေါ်ထွန်းလာပုံ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် အကျဉ်းချုပ်ကို ပြောပြလေသည်။ ကိုထွေးမြင့်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည့် အနိက်တွင် သက်သက်ဦးသည် ကိုသိုက်၏ စကားများတွင် မည်သို့မျှ နားမဝင်သည့်အလား ခပ်ဝေးဝေးကဲ့ကော်ပင်များကို ငေးမောနေလေသည်။

သူမသည် အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူ မယ်သီလရင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တစ်လျှောက်လုံး ပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ယခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို အင်အားစုံတို့ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် သက်သက်ဦးသည် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိသော အခါတွင် သူမတို့၏ လူတန်းစား အစဉ်အလာအရ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု လောင်းရိပ်အောက်မှ သမီးကညာလည်း မဖြစ်လို၊ အာထာရနိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ဗြူရိုကရက် အရာရှိတို့၏ အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းချက် အရ ဒီအက်စ်အိုမလေးလည်း မဖြစ်လို၊ အနာဂတ် မြန်မာပြည် ပညာရေး တိုးတက်မှုနှင့် ကျောင်းသားထု၏ အခွင့်အရေး ပြည့်ဝမှုအတွက် ပြတ်ပြတ်သားသား မားမားမတ်မတ် တိုက်ပွဲ ဝင်နေသော ကျောင်းသား ညီညွတ်တော်ပီတစ်ဦး၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင်သာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ပြင်ဆင်သော အာသီသ ရှိနေပေသည်။

သက်သက်ဦး နေထိုင်ခဲ့သော အထက်တန်းကျောင်းသည် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျောင်းသားများမှာ ဟူ၍ မရှိ၊ သူမ၏ အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း အရာရှိနှင့် အထက်တန်းစားများသာဖြစ်သဖြင့် သက်သက်ဦးသည် ကျောင်းသားတိုက်ပွဲ များတွင် ဝင်ရောက်ကောင်း၊ တိုးတက်သော လူထုလှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခုတွင် လည်းဝင်ရောက်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။ နီးစပ်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။

သို့ရာတွင် သူမသည် ၇ တန်း ကျောင်းသူ ဘဝလောက်ကတည်းက

ခင် တိုးတက်သော လူထုလှုပ်ရှားမှုတန်းစား လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်လိုစိတ် ပြင်းပြစွာ ရှိခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ကျောင်းသားထုနှင့်အတူ လက်တွဲ ချီတက်မည်ဟု အားခဲထားခဲ့သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် သက်သက်ဦးသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တကသ အဆောက်အဦသို့ အပြေးအလွှား လာရောက်လျက် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များထံ သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်ကာ အပ်နှံခဲ့လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မယ်သီလရင် ကျောင်းသူဘဝ၊ အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ သမီး အဖြစ်မှနေ၍ တိုးတက်သော ကျောင်းသူကလေး တစ်ဦး အရာသို့ ခုန်လွှားကူး ပြောင်းခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာတော့ သတင်းစာများတွင် ပါရှိသော ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှု သတင်းများနှင့် သူမ ဖတ်ခဲ့ရသော မြန်မာ ဝတ္ထုများကြောင့်ဟု ဆိုလေသည်။

သက်သက်ဦးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် စာဖတ်ဝါသနာ ပါခဲ့ရာ အောက်ပိုင်းတွင် တိုးတက်သော စာရေးဆရာ တချို့၏ ဝတ္ထုများကို စွဲစွဲထမ်းလမ်း ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်း စာရေးဆရာတို့၏ နာရေးမှုများတွင် ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုကို အခြေခံသော ဝတ္ထုများကို ပိုမို၍ တသ နှစ်မြိုက်ခဲ့မိသည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် ဖွင့်ဟပြောဆိုလေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် သက်သက်ဦး၏ အသွင် ကူးပြောင်းရေး ခရီးစဉ်ကို ခြိမ်းသက်စွာ နားထောင်နေလေသည်။ ရဲဘော်လမုသည် သူ သိရှိထားသည်ကို အကုန်ပြန်ပြောရမှ ကျေနပ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း သက်သက်ဦး တစ်ယောက်တည်း တကသ အဆောက်အဦသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိလာပုံကို ရသမြောက်အောင် ဖွဲ့နွဲ့ ပြောဆိုလျက်ရှိလေသည်။

ယင်းအခိုက်တွင်ကား ကားဟွန်းသံ နှစ်ချက်သည် အောက်ဘက်တစ်နေရာ ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဟောရှင်... အိမ်ကကားတောင် ရောက်နေပြီ... သက်သက်ဦး သွားတော့မယ်”

အမျိုးသမီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် နေရာမှထလိုက်သည်။ ထင်
နောက် သူတို့နှစ်ဦးအား ချိုပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ကလေးထဲ
သိမ့်သိမ့်တုန်စေ၍ တင်ကလေးကို အနိမ့်အမြင့် ခုန်စေ၍ လျှောက်သွား
ပါတော့သည်။

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် အမျိုးသမီးသည် ကိုထွေးမြင့်
ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်၍-

“ကိုထွေးမြင့်ကို သက်သက် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသလိုပဲ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

ကိုထွေးမြင့်က ထိတ်လန့်တကြား ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူမက
အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် စဉ်းစားပြီးနောက်-

“မပြောတတ်ဘူး”

သူမသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လှေကားမှ ဣန္ဒြေရှု
ဆင်းသွားလေတော့သည်။ လှေကားထိပ်မှ လူရွယ်နှစ်ဦးသည် သူမ၏ဖွံ့ဖြိုး
သော နောက်ပိုင်းကိုယ်ထည်ကို ငေးမောကြည့်နေကြလေသည်။ လှေကား
အချိုးဝယ် သူမ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်တို့
တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတော့သည်။ ထို့နောက် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားသည့်
အလား ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်သွားကြပြီး အောက်သို့ပြိုင်တူ ငုံ့ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

သက်သက်ဦးသည် နီမြန်းတောက်ပသော ကားပေါ်သို့ တက်သွား
သည်။

* * *

(၈)

“ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘာကိုလဲ”

တကသ ပရိဝုဏ်အတွင်းမှ ဖီးယက် အနီ ကားကလေး ထွက်ခွာ
သွားသောအခါတွင် ကိုသိုက်က ရုတ်တရက် မေးလိုက်ရာ ကိုထွေးမြင့်က
တစ်ခဏအတွင်း တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရုံးခန်းဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားနေကြ
၏။

“ခက်သကိုး... သက်သက်ဦးကို ဘယ်လို သဘောရသလဲလို့
မေးတာ”

“လှတယ်”

“ဒါတော့ မောင်ရင်ပြောမှလား”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ မေးနေသေးသလဲ”

“ကိုယ်ပြောတာက သူ အခုလို ကိုယ်တို့နဲ့ လာပြီး ပေါင်းတာကို
မေးတာ”

ကိုထွေးမြင့်က ရုတ်တရက် မဖြေ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရုံးခန်းတွင်းသို့
ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ မရိုးသားတဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်တော့ ရှိပုံ မရပါ
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာပြုသလဲ”

ကိုထွေးမြင့်သည် အနိုင်နိုင်င် ကျောင်းသားအဖွဲ့ချုပ်မှ ထုတ်ပေးသော
စာစောင်များကို လှန်လှော ကြည့်ရှုနေသည်။ တကယ်တော့ သူ၏ အတွင်း
မနောသည် တစ်ခုခုကို ချိန်ဆနေခြင်း ဖြစ်၏။

“လူတန်းစား အခြေခံ မမှန်ဘူးပေါ့”

“ကိုယ်တို့ကရော မှန်လို့လား... ကိုယ်တို့က လူတန်းစားတိုက်ပွဲ ဆင်နွဲနေတာမို့လား”

“အခွင့်အရေး တောင်းဆိုမှု မှန်သမျှဟာ လူတန်းစားတိုက်ပွဲရဲ့ လက် အောက်ခံပဲ။ ကိုယ်တို့ဟာ လူတန်းစား အခြေခံ မမှန်ပေမဲ့ အတော်အတန် ပြတ်သားတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိတယ်။ သူ့ကျတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး— အဘက်ဘက် ကနေပြီး အချိန်မရွေး မကျပ်ကိုင် ခံရမယ့် အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိတယ်။ သူ့မိဘက အစိုးရ အရာရှိ တစ်ယောက် မဟုတ်လား...။ သူတို့ဟာ တကယ့် အကျဉ်းအကျပ် ကျရင် ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်၊ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်လာရင် ရှောင်ထွက်သွားမယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်ရင်က သူ့ရဲ့ ပူးပေါင်းမှုကို မလိုချင်ဘူးပေါ့”

“အလိုဗျာ... ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပူးပေါင်း လုပ်ဆောင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို လက်ခံရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင်... ဘာပြုလို့ သဘောတရားရေးတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လျှောက်ပြောနေရသေးသလဲ”

“မောင်ရင်က သိလျက်သားနဲ့ တမင် မေးတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ သိပ်ပြီးတော့ မယုံကြည်နဲ့၊ အားမထားနဲ့၊ သူတို့က လေ့ကျင့် သမားတွေ”

“ဒါပေမဲ့ လှတော့လှတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... လှတယ်၊ အန္တရာယ် ရှိလောက်အောင်ကို လှတယ်”

“မောင်ရင် ဆိုလိုတာက သက်သက်ဦးဟာ ယောက်ျားလေးတွေကို ဒုက္ခ ပေးနိုင်တယ်ပေါ့”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး...။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တစ်ခါ မြင်တွေ့ရဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အလှစက်ဝန်းက ရန်းထွက်နိုင်ဖို့ ခက်တယ်... သူ့ အလှမျိုးဟာ ဖမ်းစားတတ်တယ်...”

မှန်ပေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် သက်သက်ဦးကို နိုင်ငံရေးအရ မယုံကြည်လှသော် လည်း သူမ၏ မျက်လုံးများကမူ သူ့အား ဖမ်းစားလျက်ရှိလေသည်။

အဆိုးဆုံးမှာ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသည်ဟု ထင်နေကြခြင်းပင်။

* * *

(c)

သို့ရာတွင်...

ကိုထွေးမြင့်သည် နောက်နှစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါတွင် သက်သက် ဦးကို မေ့လျော့စ ပြုလာသည်။

ပထမ ညတွင်မူ—

တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်၊ တမူးမူး တမိန့်မိန့် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ထိုညကမူ ခေါင်းအုံးတွေ ခွနေသဖြင့် မကြာခဏ အထက်အောက် လှန်ပေးရသည်။ လက်ဝဲနံစောင်းက နာသလိုလို၊ လက်ယာနံစောင်းက နာသလိုလိုမို့ ဟိုဘက်လိုမို့လိုက်၊ သည် အက်လိုမို့လိုက် ဖြစ်နေသည်။

ထူထဲသော စောင်နှစ်ထပ်ကို အခေါက်လိုက် သူ့မျက်နှာပေါ် တင် အားသော်လည်း သက်သက်ဦးကိုကား မြင်မြဲမြင်နေရသည်။ သူမ၏ ခေါင်းဖိနပ်၊ ခွဲဟန်၊ တုံ့လှည့်ဟန်ကို တသသ၊ တမူးမူး ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ ခြေထုံ၊ ရယ်ပုံ၊ ခွန်းချိုပုံတို့ကို အောက်မေ့တမိန့်မြိန် မြိန် ရှိနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင်လည်း သက်သက်ဦးသည် သူ့အား ဖမ်းစား

လျက်ပင်ရှိလေသည်။ သူသည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာ သူမ၏ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးနေမိသည်။ သက်သက်ဦး သည် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာတတ်ပြီး တစ်မဟုတ် ချင်းမှာပင် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

နောက်ရက်များတွင်မူ သက်သက်ဦးသည် သူ၏ အာရုံတွင်းသို့ ပြီးတိုးပြောက်တောက်၊ ပြီးတိုးပြောက်တောက်သာ ဝင်ရောက် လာလေ တော့သည်။

အကြောင်းမူ ကိုထွေးမြင့်သည် အချိန်ပြည့် အားလပ်နေသူ တစ်ဦး မဟုတ်လေသောကြောင့်။

သူတွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖွဲ့စွက် မနက်ပိုင်းတွင် စာပြုရ သည်။ ညပိုင်းတွင် သတင်းစာတိုက်သို့ ဆင်းရသည်။ သတင်းစာတိုက်သို့ အလုပ်ဝင်သည်မှာ မကြာလှသေးပေ။ ဥပဒေတန်း အောင်မြင်ပြီးမှ ဖြစ်လေ သည်။ ယခင်ကမူ ကျောင်းဆရာအလုပ် တစ်ခုတည်းသာ ရှိလေသည်။

သူသည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်သည့် အချိန်မှစ၍ ကျောင်း ဆရာ လုပ်ခဲ့ရသည်။ သူ့မိဘများသည် သူတို့ကိုယ်မှသူတို့ အနိုင်နိုင် ဖြစ်လေ သည်။

ယခုမူ သူသည် အလုပ် နှစ်ခုနှင့်မို့ ဝင်ငွေ အတန်အသင့် ရှိလာပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် မန္တလေးတွင်ရှိသော မိဘများထံသို့ လစဉ်မှန်မှန် ငွေပို့ နေရလေသည်။

သူသည် ၁၉၅၃-ခုနှစ်အထိ မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်ရင်း မန္တလေး တက္ကသိုလ်တွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် အောက်တိုဘာ အရေးတော်ပုံကြောင့် အဖမ်းခံရပြီး လွတ်မြောက်လာသောအခါတွင် မိဘများ အခြေအနေ အထူး ကျဉ်းကျပ်နေ၍ တစ်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်၏ မြို့တော် တွင် ကိုယ့်ခူးကိုယ်ရွန် လို၍ တစ်ကြောင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ စွန့်စား ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့လေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခါစကဆိုလျှင် တကသ ရန်အောင်စာပေ-၂

အဆောက်အဦတွင် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းဆောင်များရှိ ရဲဘော်များ၏ အခန်းတွင် လည်းကောင်း ကပ်၍ အိပ်ခဲ့ရသည်။ ထမင်းစားတော့လည်း ဟိုတစ်နပ် သည်တစ်နပ်၊ ပြတ်တစ်လှည့် ငတ်တစ်လှည့်။

နှစ်နှစ်လောက်ကြာမှ ခင်မင်ရင်းနှီးသော စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ အိမ်တွင် ပြောင်းရွှေ့၍ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ကိုမင်းနွယ်သည် မြန်မာ စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ချောင်လည်လှသည် မဟုတ်သဖြင့် သူသည် သတ်မှတ်ထားသော ထမင်းလခကို သာမက တတ်နိုင်သမျှ အိမ်တွင်း စီးပွားရေး အခြေအနေကိုလည်း ဝင်ရောက်ဖြေရှင်း ပေးရလေ သည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သည်နှင့်အညီ မည်မျှသော စနစ်၏ အထောင်းအထုကို ခံနေရသော မိဘများထံလည်း မှန်မှန် ငွေပို့နေရလေ သည်။

ယင်းကြောင့် သူသည် အဘယ်မျှပင် မအားမလပ်သည်ဖြစ်စေ၊ အချိန် အားနည်းလှသည်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ကိုင် နေရလေသည်။ မည်သည့် တစ်ခုကိုမျှ အကြောင်းမဲ့ လက်မလွှတ်ရချေ။ ပညာရေး အခြေခံ ချို့တဲ့လှသော ကျောင်းသားကလေးများကို သံယောဇဉ် ဖို့နေပြီဖြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူ့အနေနှင့် ဇောက်ချလုပ်ခဲ့သော ပညာရေး တိုးတက်မှုတွင် အကျိုးဝင်နေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို အလွယ်တကူနှင့် မစွန့်လွှတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူသည် ပညာသင်ကြားရခြင်းတွင် ပျော်ပိုက်နေပြီ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင်-

သူသည် သတင်းစာလုပ်ငန်းတွင်ကား မပျော်ပိုက်သည်သာမက ငြီးငွေ့ခြင်းပင် တစ်နေ့တခြား ဖြစ်လာနေတော့၏။ အင်မတန် ဝါသနာ ဖါသော အလုပ်တစ်ခုချို့သာ အောင့်အည်း လုပ်ကိုင်နေရသည်။ သူ့ဘ သတင်းစာ လုပ်ငန်းသည် တိုင်းပြည်ကို ပြုပြင်နိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထက်တွေ့ကျတော့ ရေလိုက်ငါးလိုက် လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်နေတာ၏။

ထိုရက်များအတွင်းကမူ သတင်းစာသမားများသည် အင်မတန် ရန်အောင်စာပေ-၂

အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမူ တိုင်းသူပြည်သားများ အပေါ်တွင် ဓားမိုး၍ အုပ်စိုးခဲ့သော စဆဝလသည် ထက်ခြမ်းကွဲလေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သန့်ရှင်း တည်မြဲ အကွဲတွင် မည်သူ နိုင်မည်နည်းဟု တိုင်းပြည်က စိတ်ဝင်စားနေသည်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးမူဖြင့် အင်အားကြီးမားလာသော ဝမညတသည် မည်သို့ အရေးယူ ဆောင်ရွက်မည်နည်းဟု ငုံ့လင့်နေကြသည်။

ယင်းအချိန်တွင် သတင်းစာများသည် သတင်းမှန်ကို ဖော်ပြခြင်းလည်း မပြု။ အကျိုးအကြောင်း မှန်ကို ဝေဖန်ရေးသားခြင်းလည်း မရှိ။ တိုယ်သန်ရာ သင့်ရာ အုပ်စုဘက်သို့သာ အတင်းပင်း၍ ရေးသားနေကြလေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် အလုပ်များ မအားမလပ်ရသည့် ကြားတွင် တိုင်းပြည် အခြေအနေနှင့် သတင်းစာလုပ်ငန်းကို တဗျစ်တောက်တောက် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရသည့်အလျောက် သက်သက်ဦးကို အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ အောက်မေ့တမ်းတ မနေနိုင်တော့ပါ။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသော အခါတွင်ကား ကိုထွေးမြင့်သည် ပမညတ အဖွဲ့ချုပ်၏ သန့်ရှင်းနောက်မြီးဆွဲ အပြုအမူများကြောင့် အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်နေရသဖြင့် သက်သက်ဦးကို လုံးဝ မေ့လျော့သလောက် ရှိသွားလေတော့သည်။

* * *

(၈)

ယင်းသို့နှင့်...

တစ်ခုသော မိုးအုံကြိုက်တွင်...

“ဟော...ရှင်...”

စာအုပ် အသစ်တွေ ရောက်နေလို့ရောက်နေငြားဟု ‘တူတံစဉ်’ စာအုပ်ဆိုင် အတွင်းသို့ ကိုထွေးမြင့် အဝင်လိုက်တွင် ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်း တိုးမိမလိုရှိပြီး ချစ်စဖွယ် အာမေဇိုတ်သံ ထလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ရှေ့တွင် ထိကပ်လှမတတ် ရှိနေသော အမျိုးသမီးကို အသေအရာ ရေရေရာရာ မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ သူလည်း လန့်သွားသည်။ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အတန်ငယ်ကြာတော့ ဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်များ ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ သက်သက်ဦး ပေပဲပေါ့။

“ဟော...ရှင်... အခုပဲ ကိုထွေးမြင့် အကြောင်း ပြောနေမိတယ်၊ ထိုထွေးမြင့်နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ကြတော့တာပဲနော်ကွယ်”

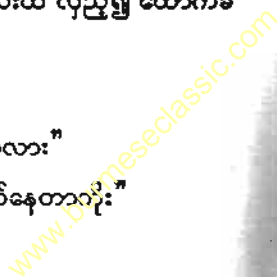
သက်သက်ဦးက စိတ်ရောကိုယ်ရော ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး စကားလုံးဖြစ်သော ‘နော်ကွယ်’ မှာမူ သူ့အတွက် မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဤမျှ ရင်းနှီးကြသေးသည် မဟုတ်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တွေ့ဖူးရုံမျှ သူ့စိမ်း ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးအား မိန်းမငယ်တစ်ဦးက ယင်းသို့ ပြောသည်ဆိုလျှင် သူမတွင် အဘယ်မှသိကွာ ရှိလေအံ့တော့နည်း။

အမှန်မတော့ သက်သက်ဦးသည် ကိုထွေးမြင့်ကို ပြောဆိုနေရာမှ သူမ၏ နောက်တွင်ပါရှိလာသော အဖော်မိန်းကလေးထံ လှည့်၍ ထောက်ခံချက် တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဪ... မကြည်အေးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... အခုမှပဲ မြင်လေရောလား”

“အို... မကြည်အေးက သူ့နောက်မှာ ကွယ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

မကြည်အေးက သူတို့နှစ်ဦးကို တစ်မျက်နှာလုံးပြုံး၍ ကြည့်နေထေသည်။ သက်သက်ဦးက မျက်မှောင် ကျုံ့လိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်က လမ်းဘက်သို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မကြည်အေးသည် မြင်တွေ့ရသော အခြေအနေကို ပို၍သဘောကျသွားသည့်အလား အပြုံးမျက်နှာထား ထပ်ဆင့်၍။

သူမသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ထင်ရှားသော တိုးတက် ကျောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သိမ်မွေ့သည်၊ ယဉ်ကျေးသည်၊ လူချစ်လူခင်များသည်။ ဒီအက်စ်အို ကျောင်းသူကျောင်းသားများကပင် လေးစားကြသည်။

“ဘာစာအုပ်တွေ ဝယ်လာသလဲ၊ မကြည်အေးက ဘာတွေ ဖတ်ပါတိုက်တွန်းသလဲ”

ကိုထွေးမြင့်က သက်သက်ဦး လက်ထဲမှ စာအုပ်ကိုကြည့်ရင်း ငေးလိုက်သည်။

“အမယ်လေး... သက်သက်က မကြည်အေးတို့ထက် အများကြီး ဖတ်ဖူးတာပဲ”

မကြည်အေးက လက်ကာ၍ ပြောလိုက်သည်။

“သက်သက်က စာတွေ့ပါ၊ အခုမှ မမအေးတို့ဆီမှာ လက်တွေ့သင်တန်း တက်ရမှာ”

ယခုမှ သတိပြုမိသည်။ သက်သက်ဦးသည် မကြည်အေးတို့ထက် အများကြီး အသက်ငယ်သည်။ မကြည်အေးက တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရသည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီး ဝိဇ္ဇာတန်း အောင်မြင်တော့မည်။ သက်သက်ဦးက ယခုမှ ဆယ်တန်းအောင်သည်။ ဆယ်ခြောက်နှစ် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ပဲဖြစ်သည်။ အများကြီး ပို၍ ပို၍ ပျိုမျစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဆမတန် ပို၍လည်း ပြည့်စုံလှပေသည်။

ယင်းအခိုက်တွင် ဆိုင်ထဲမှ လူရွယ်နှစ်ဦး ထွက်လာသဖြင့် သူတို့ ထမ်းဖယ် ပေးကြရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဝင်ရောက်ပြန်သဖြင့် သူတို့သည် နေရာ ဖယ်ပေးကြရပြန်သည်။

“စကားပြောချင်ကြရင်တော့ ဒီမှာ ရပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

မကြည်အေးက အဆိုပြုလိုက်သည်။

“မမအေးကတော့ မပြောချင်ဘူးလား”

“ပြောချင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ကိုထွေးမြင့် သက်သက်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“တစ်ဆိုင်ဆိုင်ပေါ့”

* * *

(၁)

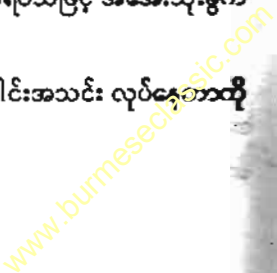
“သက်သက်နဲ့ မကြည်အေးကို ရဲဘော်လမု မိတ်ဆက်ပေးတာပဲလား”
လူသူ ရှင်းလင်း၍ စိတ်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် အတွင်းတွင် ထိုင်မိကြသောအခါ ကိုထွေးမြင့်က မေးလိုက်သည်။

“အင်းပေါ့”

သူတို့ ဘေးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက လာရပ်သဖြင့် အအေးသုံးခွက် နှုတ်လိုက်သည်။

“သက်သက် အခုလို ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဝေါင်းအသင်း လုပ်နေတာကို အထိသက်အိမ်က မသိဘူးလား”

“ဘယ်နေမလဲ ချက်ချင်း သိတာပေါ့”

“ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့”

“ဘာပြောလဲ”

“ဆိုတာပေါ့”

“ဒီတော့”

သူက ပါးစပ်မှ ဆက်မမေးဘဲ အမျိုးသမီးအား ကြည့်နေ၏။

“ဒီမယ် ကိုထွေးမြင့် သက်သက်ကို အထင်မသေးပါနဲ့...။ သက်သက်

မှာ လက်တွေ့ မရှိသေးပေမဲ့...။ စာတွေ့တော့ ကောင်းကောင်း ရှိပါသေးတယ်။ သက်သက်ဟာ ဘာမဆို ကိုယ်တိုင် နားလည်မှ ယုံကြည်မှ လှစ်တယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း အင်မတန် ပြတ်သားတယ်...။ သက်သက် အကြောင်းကို လူကြီးတွေ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ သက်သက်ဟာ တစ်ခုခု လုပ်မိရင် ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်မဆိုဘူး။ သူတို့ အတင်းအကျပ်ကိုင်ရင် သက်သက်ဟာ တကယ်အဆောက်အဦမှာ သွားအိပ်နေမယ်ဆိုတာ သူတို့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ သက်သက်ကို နည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူး။ သက်သက် လုပ်နေတာတွေကို နည်းနည်းမှ သဘောမတူဘူး”

“အင်းပေါ့... သက်သက် အဖေက အစိုးရ အရာရှိကိုး”

“အစိုးရ အရာရှိတင်မကဘူး။ သူတို့က ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး သမားတွေ”

“ဘုရားရေ...”

“ကဲပါ ဒါတွေ ထားပါ။ သက်သက် မိဘတွေဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတာက သက်သက်ပါ”

လှပသော အမျိုးသမီးကလေးသည် သူတို့အတွက် အေးမြသော အဖျော်ယမကာ သုံးခွက် လာ၍ပို့၏။ သူတို့က ဖန်ခွက်များကို ပြိုင်တူလောက် ကောက်ယူ၍ နှစ်ဦးစွာ သောက်သုံးနေကြ၏။

“သက်သက်ဟာ အင်မတန် ပြတ်သားတယ်။ သန့်ရှင်းကို ဝမညတထောက်ခံတာ မှားတယ်လို့ အစောကြီးကတည်းက ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်လား”

ကိုထွေးမြင့်က မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ သက်သက်ဦးက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေသည်။ အဖျော်ယမကာ ကုန်သွားမှ သူမ၏ သဘောထားများကို တင်ပြသည်။

သက်သက်ဦးသည် ကိုထွေးမြင့်ကို အလှအပဖြင့်သာ မဟုတ်၊ သဘောတရားရေး ခံယူချက်ဖြင့်လည်း ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်လျက် ရှိလေပြီ။

* * *

(၉)

ထိုမျှသာမက-

ကိုထွေးမြင့်အနေဖြင့် သက်သက်ဦး အပေါ်တွင် ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာစေရန် အကြောင်းတစ်ခုသည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဆက်လက်၍ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

သတင်းထောက်များ ယူဆောင်လာသော နိုင်ငံရေး သတင်းများကို ငြီးငွေ့ လှပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုနေ့ညဘက်တွင် ကိုထွေးမြင့်သည် သတင်းစာတိုက်မှ ခွင့်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်များအန့် ဓမ္မနောက်၍ စာရေးဆရာ ကိုမင်းနွယ်အား လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမင်းနွယ်နှင့် တွေ့မည့်တွေ့တော့ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင် တစ်ခုတွင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုမင်းနွယ်သည် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလျက်ရှိသည်။ ထိုနေ့အစို့စာမှစ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ လိုက်လံ တောင်းခံ၍ မရသဖြင့် စိတ်ထူထိ

ငင်းပြင် သူသည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်၏ ဧည့်ဝတ်ပြုစုနည်းများကို လက်တွေ့ မြည်းစမ်းထားရသူ တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ‘မဟာမိတ်’ နှင့် ‘စပိုင်’ ဟူသော အသံများကို ကြားရလျှင်ပင် ကျောချမ်း၍ သွားပါသည်။ သားမက် ဖြစ်သူအားလည်း ဤစကားများကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မပြောဆိုရန် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ တားမြစ်ရပါသည်။

ဂျပန် ကင်ပေတိုင်များက ဦးကျော်ညွန့်အား ဆယ်ရက်အတွင်း မည်သို့မည်ပုံ ပြုစုလိုက်သည်ကို အထူး မေးနေဖွယ်ရာ မလိုပါ။ ဦးကျော်ညွန့် ကို တစ်ချက် ကြည့်ရုံဖြင့်ပင် သိသာပါသည်။ ယခင်က ဝဝတုတ်တုတ် လူကြီးသည် ယခုအခါ သာမန် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အဆင့်ပင် မရှိတတ် ချင်တော့။ ယခင်က ထောင်ထောင် ထောင်ထောင် သွားနေသူသည် ယခု အခါ ထော့ထော့ ထော့ထော့ ဖြစ်နေသည်။ ယခင်က သူဆံပင်များသည် ကြိုးတိုးကြောင်တောင်သာ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက် ရှိပေပြီ။

သို့ရာတွင် အရာရှိဇော တက်နေသော ကိုဝင်းမြင့်ကမူ ကရင် သူငယ် ချင်း ပေးလိုက်သော မက်လုံးများကိုသာ အားရပါးရ ပြန်လည် ဖောက်သည် ချလျက် ရှိ၏။

“ယခုအချိန်မှာ မဟာမိတ်ကို တိတ်တဆိတ် အကူအညီပေးတဲ့ လူတွေကို သူတို့ ပြန်လာတဲ့ အခါကျရင် ရာထူးနှစ်ဆင့် တိုးပေးမယ်တဲ့”

“အင်း...”

“ပြီးတော့ စစ်ပြေးလစာ နှစ်ဆလည်း ထုတ်ပေးမယ်တဲ့”

“အေး...”

“နောက်ပြီးတော့...”

“အင်း...”

“ဟို...”

“အေး...”

ကိုဝင်းမြင့်သည် သူ့စကား မဆုံးခင်မှာပင် အင်း အေး အလုပ်ခံ နေရသဖြင့် ယောက္ခမအား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် အားလျှော့ စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ ထိုစဉ် မှာပင် လမ်းထိပ် ကုလားဆိုင်သို့ ဈေးဝယ်သွားနေသော ချိုချိုမြသည် ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ရှု... တိုးတိုးပြောကြ”

သူမသည် ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာကြီးကို မနိုင့်တနိုင် သယ်၍ လျှောက် လာရာမှ မောကြီးပန်းကြီး သတိပေးလိုက်သည်။

“တိုးတိုး မဟုတ်ဘူး... ဘာမှကို မပြောဘူး”

ကိုဝင်းမြင့်က လက်နှစ်ဖက်ကို ခါ၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... လမ်းထိပ်မှာ ဂျပန်တစ်ယောက် ကြက်ဥရှာနေတယ်”

ဂျပန်ဟူသော အသံကိုကြားလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ညွန့်မျက်လုံး ကျယ် သွားသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... နေ့လယ်က ဟိုဘက်ခြံက ကုလား လာပေးထားတဲ့ ကြက်ဥတစ်လုံး ဖွက်ထားကြဦး”

“ဘယ်မှ ရှိတော့လို့လဲ... ဒက်ဒီ စားပြီးပြီပဲ...”

“ဟေ့... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အခွံတွေ လုံအောင် ဖွက်ထားလိုက်ကြ”

ထိုစဉ်မှာပင် ကြယ်နှစ်ပွင့်တပ် စစ်သားသည် ခြံထဲသို့ ဝင်လာလေ သည်။ သူသည် အသားဝါဝါ၊ အရပ်ပုပု၊ ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးစနင့် ဖြစ်သည်။ သွားခေါခေါ ရွှေသွားပြောင်ပြောင်နှင့် ဖြစ်သည်။

“အား... ဘိရုမာ... အားကြီးကောင်းတယ်... ကြက်ဥ ရှိတယ်ကား”

“မရှိဘူး မာစတာ”

ကိုဝင်းမြင့်က ဖြေလိုက်သည်။

“အား... ဆာကော ရှိတယ်ကား”

“မရှိဘူး... မာစတာ”

“မိန်းမ ရှိတယ်ကား”

“မရှိဘူး... မာစတာ”

“ခူးရား... ဘာကရီး၊ ဘီရုမာ မကောင်းဘူး”

ဂျပန်စစ်သားသည် ဝင်းမြင့်၏ နားထင်ကို တစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်။ ချိုချိုသည် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်၏။

“အား... ဘီရုမာ မိန်းမ ရှိတယ်၊ မိန်းမ ရှိတယ်”

အိမ်ရှေ့တွင် ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားရသဖြင့် အပြေးအလွှားလာကြသော ယဉ်ယဉ်မြတို့ သားအမိကို မြင်ရသောအခါတွင် ဂျပန်စစ်သားအယ်လဲ ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လေ၏ အဟုန်ဖြင့် ဂျပန်စစ်သားသည် ဒေါ်မြမြတို့ထံ ရောက်ရှိသွားပြီး ယဉ်ယဉ်မြအား ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေသည်။

သမီးဖြစ်သူအား ကာကွယ်ရန် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ရောက်လာသော ဦးကျော်ညွန့်အား ဂျပန်စစ်သားက တစ်ချက်သာ တွန်းလိုက်ရသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲသွားလေသည်။ ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြသည် ဦးကျော်ညွန့်အား ပြေး၍ ထူကြသည်။

ယဉ်ယဉ်မြအား ခြံထောင့် နားတင်းကုပ်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားနေသော ဂျပန်သည် သူ့ရှေ့မှ ယောင်လည်လည် ပေနန လုပ်နေသော ကိုဝင်းမြင့်အား နားအုံကို နောက်တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ရာ မဟာမိတ်များ ပြန်လာရန် အတူအညီ ပေးမည့် မဟာသူရဲကောင်းကြီးသည် တစ်ချိတည်း အမြီးကုပ်သွားပါတော့သည်။

* * *

(၁)

အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ပင်မြေရင်းသို့ အတင်း ထိုးဆင်းနေသော နေလုံးကြီးမှာလည်း ရေတိမ်နစ်လှဲသေဖြစ်နေသော ယဉ်ယဉ်မြအား ညှာတာသည့် သဘောဖြင့် ဓဏတာမျှ ရပ်ဆိုင်း စောင့်မနေတော့ဘဲ စုန်းစုန်းကြီး မြုပ်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် အားကိုးမျှော်လင့်ရာ မရှိတော့။

ဖခင် လူမမာကြီးမှာလည်း နောက်တစ်လနှင့် ပြန်ထနိုင်ဖို့ရာ မလွယ်တော့။ ခဲအိုဖြစ်သူလည်း ရွှေဒင်္ဂါးများ ပုံပေးစေကာမူ ဂျပန်၏ အနီးသို့ တပ်ဝံ့တော့မည် မဟုတ်။ ခြိန်းချင်း ကုလားများကား ခေါင်းပင် ဖော်ဝံ့ကြမည် မဟုတ်ချေ။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကာကွယ်ရန်မှာလည်း ခွန်အားချင်း မမျှ။ ဂျပန်စစ်သားသည် ယောကျ်ားတစ်ဦး ဖြစ်ရုံမျှမက၊ သူမထက် သန်စွမ်းရုံမျှမက အဓမ္မဇောများသည် အဆမတန် မိုးမွန်နေလေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယဉ်ယဉ်မြသည် ရှိသမျှ ခွန်အားနှင့် မဆုတ်မနစ် ရုန်းကန်ပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူမနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသူတွင် လူစိတ် မရှိတော့ဘဲ သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ပမာ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်စွာ ပြုမူလျက် ရှိသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်ကြေမွလျက် ရှိပေပြီ။ မောပန်းနွမ်းနယ်၍ အားအင်များ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် ယဉ်ယဉ်မြသည် နားတင်းကုပ် ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်သို့ ပိုးလိုးပက်လက် ကျသွားလေတော့၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်၍ အသက်ရှူ ခက်လျက် ရှိပေပြီ။ ထပြေးနိုင်ရန် အခွင့်အရေး ရှိသော်လည်း ထပြေးနိုင်သည့် ခွန်အားကား မရှိတော့ပြီ။ သူမ အပေါ်တွင် မိုး၍ အားရပါးရ ရယ်စောနေသော ဂျပန်စစ်သားကိုသာ ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် ထေးကြောင် ကြည့်နေမိတော့၏။

သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်သား၏ ဘီလူး သဘက် ကိုယ်လုံးကြီးသည် အကွယ်အကာ ကင်းမဲ့နေသော သူမအပေါ်သို့ ပိကျမလာဘဲ နောက်သို့သာ

မြောက်တက်သွားလေသည်။ မကြောင်းမူ မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ဂျပန်၏ ဂုတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရှေ့မှသားကောင်ကို မဲနေသော ဂျပန်သည် နောက်မှ ရန်သူကို သတိမမူဘဲ သန်မာထွားကျိုင်းသော လက်ထဲတွင် မြောက်ခနဲ ပါသွားမှသာ လျှင် အန္တရာယ် ကျရောက်လာပြီကို သိရှိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ အသိသည် နောက်ကျခဲ့ချေပြီ။ သူ့အား လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ဆွဲယူလိုက်နိုင်သူမှာ သူ့ထက် အဆမတန် ခွန်အား ကြီးမားပြီး အသတ်အပုတ် ကျင်လည်လှသည်ကို စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် တွေ့ကြုံရလေတော့သည်။ ပြင်းထန် မာကျောသော လက်သီးများသည် သူ့မျက်နှာ စုတ်ချွန်းချွန်းပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက် လာလေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျပန်စစ်သားသည် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်သီး သုံးလေးချက် အဆောင့်ခံလိုက်ရပြီး သတိလစ် လဲကျသွားလေတော့၏။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အံ့အားသင့်နေပြီး နေရာမှ မထမိသော ယဉ်ယဉ်မြဲသည် မှောင်ထဲမှ တခိုးခိုး တခွပ်ခွပ် ထိုးကြိတ်သံများကြားမှ လူးလဲ၍ ထလိုက်မိပါသည်။ ထို့နောက် နားတင်း ကုပ်တိုင်တစ်လုံးကို အားပြု ကိုင်တွယ်၍ မှောင်ထဲသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်နေမိပါသည်။

ဗိုင်းခနဲဟူသော အသံနှင့်အတူ လေးလံသော ကိုယ်လုံးကြီးတစ်စု မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားပြီးနောက် တစ်ခဏတွင် သန်မာထွားကျိုင်းသော လူရွယ်တစ်ဦးသည် အမှောင်ရိပ်မှ ထွက်လာလေသည်။ ထို့နောက် ယဉ်ယဉ် မြဲနှင့် တစ်လှမ်း အကွာတွင် ရပ်တန့်နေလေသည်။ သူသည် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသော ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ ကိုယ်လုံးကို မကြည့်မှဘဲ ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ စိတ်အားတက်ကြွနေသော မျက်နှာကလေးကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲကလည်း သူမကို ကယ်ဆယ်သူအား ခဏမျှ ပြန်လှန် ငေးစိုက် ကြည့်နေပြီးနောက် တစ်အား ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။

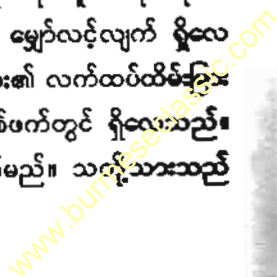
* * *

အခန်း ၆

(၈)

ကိုမြင့်နိုင်သည် သူ့ကိုယ်သူ တိုင်းပြည်က ပိုင်သည်ဟု ယူဆထားလေသည်။ သူ့အနေနှင့် ပြန်လည် ပိုင်ဆိုင်လိုသည်မှာ တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘဲ ယဉ်ယဉ်မြဲသာ ဖြစ်လေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲကို သူက ပိုင်မှသာလျှင် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် သူတို့မှ ပွင့်ဖူးလာသော ဘဝပန်းကလေးများသည် တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးကျေးဇူး ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားလေသည်။ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်နေသော ကာလ၏ အယူအဆတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲကမူ ယင်းသို့ မဟုတ်။ ကိုမြင့်နိုင်ကို သူမ မပိုင်လိုပါ။ ကိုမြင့်နိုင်နှင့်အတူ နေသွားနိုင်ရန်သာ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်လျက် ရှိလေသည်။ အစဉ်အလာအရဆိုလျှင်မူ သူမတို့ လူတန်းစား၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး အဘိဓမ္မာမှာ ကိုမြင့်နိုင် တို့လိုပင် အစွန်းတစ်ဖက်တွင် ရှိလေသည်။ ထိုချင်သည့် သတို့သားကို ပေါက်ဈေးပေး၍ ဝယ်မည်။ သတို့သားသည်

သတို့သမီးဘက်မှ အလိုကျသည့်အတိုင်း အရာရှိစောင်းကိုသာ ဝင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။ ဥပမာ ချိုချိုမြ အတွက် ကိုဝင်းမြင့်ကို ဝယ်ယူထားသလို။

ယဉ်ယဉ်မြကတော့ ယင်းသို့မဟုတ်။ သူမ၏ ချစ်သူသည် ဘာတွေ ညာတွေ ဖြစ်လာရမည်ဟု မတောင့်တ။ နောက်တစ်ခုကတော့ သူမအနေနှင့် မင်းကတော် ဘဝကို မတပ်မက်လှခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူမအနေနှင့် စဉ်းစား မိသည်မှာ ရှင်းရှင်းကလေးပင် ဖြစ်၏။ ချစ်သူနှင့်အတူတကွ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေနိုင်ရန်ပင် ဖြစ်၏။ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ ဆိုသည့် စကားရပ်တွင် ကားနှင့် တိုက် အကျိုးမဝင်သလို အမြဲတမ်း ကြောင့်ကြပူပန် စိတ်ဆင်းရဲ နေရမည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း မသက်ဆိုင်ပေ။

သို့ရာတွင် သူမနှင့် ကိုမြင့်ခိုင်တို့ တည်ဆောက်မည့် အိမ်ထောင်ရေး ခရီးတွင် စိတ်အနှောင့်အယှက် မကင်းစရာများက ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေ သည်။ အမှတ်တစ် အချက်မှာ နှစ်ဖက်မိဘများက သဘောမတူကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမျှ သာမက မိသားစု တစ်စုနှင့် တစ်စုသည် ရာဇဝင်နှင့်ချီ၍ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေ၏။ အမှတ်နှစ် အချက်မှာ ကိုမြင့်ခိုင်သည် သူမအပေါ်တွင် ခိုင်မြဲသော သစ္စာနှင့် ချစ်နေသော်လည်း သူမထက် တိုင်းပြည်အရေးကို ရှေ့တန်း ထားနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တခြားကို မကြည့်နှင့်၊ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ အခြား သခင်ခေါင်းဆောင် များ၊ သူ့အစ်ကိုများနှင့် သူ့ဖခင်တို့ ပြန်ရောက်လာပြီး နောက်တစ်လ ကြာ သည်အထိ သူတစ်ယောက်ကမူ ဘယ်ဆီကို သဝေထိုးနေခဲ့သည် မသိ။

သူမ မတော့ တစ်ယောက်တည်း သိုသိပ်၍ လွမ်းတထိတ်ထိတ် ဆွေးနေခဲ့ရပါသည်။

* * *

(၁)

ကိုမြင့်ခိုင်ကရော ဘာမို့နည်း။

သူသည် ဟူးကောင်း တောင်ကြားမှ မိုးရေနှင့် လိမ့်ပါလာသော ဝယ်င်းတုံး ပယ်င်းသား တစ်ခု မဟုတ်ပေ။ စိတ်လှုပ်ရှား ကျက်စားတတ် သော လူသား တစ်ဦးသာ ဖြစ်လေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် သူတို့ မိသားစုနှင့် နိုင်ငံရေး အယူအဆ မတူသော အခြား မိသားစု တစ်စုမှ တစ်ခက်တစ်နွယ်ဖြစ်မှန်း သိလျက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ မိသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် သူတို့ တစ်မြုံထဲတွင် သီးခြားသော သဘော သကာယ ရှိသည်ဟု သိမြင်မိခြင်း၊ မာန်ဝင့်ပလွှား သော အရာရှိ အရာခံများ အသိုင်းအဝန်းတွင် ရိုးသားဖြူစင်သူကလေးအဖြစ် ထင်းခနဲ မြင်တွေ့ရခြင်း၊ တစ်မိမိမိမိ ဆင်ခြင်လေ တသိမိသိမိ ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ သော အလှ ဖြစ်နေခြင်းတို့ကြောင့် သူမ၏ မေတ္တာကို ခက်ခဲစွာ ရယူမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဘေးအန္တရာယ်တွေ မြောက်မြားစွာ ရှိမည်မှန်း သိလျက်နှင့် တစ်ခု သော လက္ခယနေ့ညတွင် သူမအား စွန့်စား၍ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ မေတ္တာကို ကံကော်ရန်ဖြင့် လွမ်းခြုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန် အရေးကြီးနေသည့် ကာလအတွင်းတွင် ကံကော်ဆမ်းသော မေတ္တာ ဝန်းကြောင့် ကျည်သင့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူသာန်တစပြင်အနီးတွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း လဲကျန်ရစ်ခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၈)

အကယ်၍ ထိုနေ့ညကသာ သခင်လွန်းနိုင်တို့လူစု အချိန်မီ မရောက်ခဲ့လျှင် သူသည် သွေးလွန်၍သာ သေဖွယ် ရှိတော့သည်။ ထွေးမြင့်၏ အချိန်မီ အကြောင်းကြားချက်အရ သခင်လွန်းနိုင်တို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် သူသည် လုံးဝ သတိလစ်လျက် ရှိပေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း အေးစက်လျက် ရှိပြီး အသက်ငွေ့ငွေ့ကလေးသာ ကျန်တော့သည်။ သူ့အစ်ကို များ ဘယ်အချိန် ရောက်ရှိလာပြီး သူ့အား ဘယ်အရပ်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားကြသည်ကို လုံးဝ မသိတော့။ သူသည် နှစ်ရက်လုံးလုံး သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပထမတွင် သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် သူ့အား လန့်ဆွေးလှခြင်း သယ်သွားရန် စိတ်ကူးကြ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆက်တွဲ ပေါ်ထွက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်များကို သိမြင်သော ကိုအံ့မောင်က သူ့အား ဦးကျော်ညွန့် အိမ်နှင့် တစ်ခေါ်လောက်သာ ဝေးကွာသော ဂေါ်ရခါး အိမ်တစ်အိမ်သို့ သယ်ယူသွားလေ၏။ ဂေါ်ရခါးများသည် နှုတ်လိုသည့် နေရာတွင် သူမတို့ အောင် စိတ်ချရသဖြင့် ကိုမြင့်နိုင်သည် လက်ထိတ်တန်းလန်းဖြင့် ဆေးရုံသို့ မရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဂေါ်ရခါး လူမျိုးများသည် များသောအားဖြင့် ဗြိတိသျှ သစ္စာတော်ခံ စစ်သားများ ဖြစ်ကြသော်လည်း နယ်ချဲ့စနစ်ကို ဆန့်ကျင်၍ သခင်လွန်းနိုင်တို့အား အကူအညီပေးခဲ့သော ဂေါ်ရခါးများသည် ထိုအခါက မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် အမြောက်အမြား ရှိခဲ့လေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်ကို ယင်းဂေါ်ရခါး အိမ်တွင် နှစ်ရက်မျှ လုံခြုံစွာ ထားပြီး နောက် အတော်ကလေး လှုပ်ရှားနိုင်သောအခါတွင် ရထားလုံး တစ်စီးဖြင့် မြစ်ကြီးနားမြို့ မြောက်ဖျားရှိ စိတာပူ ရွာကလေးသို့ တစ်ဆင့် ရွှေ့ပြောင်း သွားလေသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် ရေလမ်းခရီးဖြင့် ပထမ မြစ်ကျဉ်း အနီးရှိ ဆင်ဘိုရွာကြီးသို့ သယ်ဆောင်သွားကာ ရှမ်းဘုန်းကြီး တစ်ပါးဖြင့် အနာ ကျက်သည်အထိ ကုသရပါသည်။ တစ်လခန့်ကြာမှ သေနတ်ဒဏ်ရာ အကင်း သေပေသည်။

ယင်းသို့ ရှမ်းဘုန်းကြီး၏ အစွမ်းထက်သော ဆေးမြစ်များကို ထိမ်းကျံနေရသော တစ်လတာ ကာလအတွင်းတွင် ကိုမြင့်နိုင်သည် ခြန့်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွင် သူ့တာဝန် ပျက်ကွက်နေရသည်ကို ကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည့်နည်းတူ၊ မိဘဆွေမျိုးများကို အောက်မေ့သတိရ နေသည့်နည်းတူ၊ ချစ်သူ ယဉ်ယဉ်မြ အတွက်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပူပန် ကြောင့်ကြ လွမ်းဆွေးနေရပါသည်။

ရာဇမာန် တက်နေသော ဦးကျော်ညွန့်သည် သူ့အား သေနတ်နှင့် အိမ်ခတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူ့သမီးအား ရိုက်နှက်နေဦးမည်လော၊ ချုပ်ချယ် နေဦးမည်လောဟု စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေရပါသည်။

ဧရာဝတီ မြစ်ရေပြင်သည် ဆယ့်ငါးကိုက်မျှအထိ ကျဉ်းမြောင်းသွား သော ပဒုပရော ကမ်းခြေသို့ သွားရောက်၍ ရေလမ်းခရီး အန္တရာယ် မြင့်မြင့်စေရန် ပေါ်ပေါက်နေသော ကျောက်ဆောင်ကြီး နှစ်ခုနှင့် စုပ်အား မြင့်မားလှသော ဝဲကတော့ကြီးများကိုကြည့်ရင်း သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်ခရီးလမ်း အဆင်မပြေပုံကို ထင်ဟပ်စဉ်းစားနေမိခဲ့ရ၏။

လူတို့တွင် ဘဝခရီးကျဉ်းများ ရှိသည့်အနက် မေတ္တာခရီးကျဉ်းနှင့် ခရီးရေးခရီးကျဉ်းတို့သည် အကြမ်းတမ်း အခက်ထန်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ယင်း ခရီးကျဉ်းများကို မဖြတ်သန်း၍လည်း မရ၊ ဖြတ်သန်းလျှင်လည်း အန္တရာယ် ကြီးမား၍ ပျက်စီး ဒုက္ခ ရောက်နိုင်ပေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြတို့ အဖို့ကား မေတ္တာခရီးကျဉ်းနှင့် စတင်၍ နှိပ်စည်းကြရသည်သာ...။

* * *

www.burmeseclassic.com

(ဃ)

ကိုမြင့်နိုင်သည် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြစ်ကြီးနား ခရိုင်အတွင်း လှည့်လည်ကာ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး စစ်ပွဲ အတွက် အခြေခံ စစ်စခန်းများကို တည်ဆောက်လေတော့သည်။

ကိုအံ့မောင်နှင့် သခင်မြတ်လေး၊ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် အခြား လူငယ် ခေါင်းဆောင်များသည် ဒေသများခွဲ၍ လည်းကောင်း၊ တာဝန်များခွဲ၍ လည်းကောင်း၊ နယ်သူနယ်သားများကို စည်းရုံးခြင်း၊ နိုင်ငံရေး အသိ ရှိလာအောင် လှုံ့ဆော်ခြင်း၊ အထွေထွေ ဗဟုသုတများ ဖြန့်ဖြူးပေးခြင်း၊ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များ ရတတ်သမျှ စုဆောင်းခြင်း၊ နယ်မြေဒေသနှင့် လူမျိုးစုများ၏ အကြောင်းကို လေ့လာခြင်း၊ တပ်သားများ စုဆောင်းခြင်း၊ တတ်သမျှ မှတ်သမျှဖြင့် စစ်ပညာ လေ့လာသင်ကြားကြခြင်း၊ နိုင်ငံရေး စာအုပ်စာတမ်းများ ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၊ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲပုံစံကို စဉ်းစား ဆွေးနွေးကြခြင်း၊ ထို့အပြင် မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်တို့ လူစုနှင့် လိုက်ပါ၍ အမဲလိုက်ကြခြင်းနှင့် တစ်နှစ်တာသော အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ကြပါသည်။

နိပွန်တပ်မတော်နှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်တို့က မဟာမိတ် တပ်များကို အောက်မြန်မာပြည်တွင် တရစပ် လိုက်လံ တိုက်ခိုက်နေသော အခါတွင် ကိုမြင့်နိုင်တို့သည် အမာခံ တပ်ဖွဲ့ငယ်ကလေးများ ဖွဲ့စည်းကာ ရပ်ရွာဒေသကို ကာကွယ်ခြင်း၊ အစိုးရ အရာရှိများနှင့် အလိုတော်ရ သူကြီးများထံမှ သေနတ်များ သိမ်းခြင်း၊ အရပ်သားများ လှိုင်စင်နှင့်ကိုင်ဆောင်သော သေနတ်များကို ငှားရမ်းခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အင်အားကိုယ် ကြီးပွားအောင် ပြုလုပ်ကြလေသည်။

တစ်ဖန် ထိုမှတစ်ဆင့်တက်၍ စစ်ပြေးများ၏ သေနတ်များကို သိမ်းခြင်း၊ ရဲကင်းနှင့် ရွှေ့ပြောင်းသွားလာသော အင်္ဂလိပ်တပ်စိတ်ကလေးများကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် တပ်ပျက်၍ ပြေးလာသော တရုတ်တပ်များကို တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား ကြီးထွားလာရုံမျှ မက စစ်ပညာလည်း လက်တွေ့သင်ကြား ရရှိလာကြတော့သည်။

ရှမ်းပြည်တက်မှ ချီတက်လာသော ဂျပန်စစ်ကြောင်း ဗန်းမော်မြို့သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ကိုမြင့်နိုင် တို့တွင် လူအင်အား နှစ်ရာကျော်နှင့် လက်နက် အပြည့်အစုံ ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ၎င်းတို့သည် မီးရထားလမ်း တစ်လျှောက်ရှိ မြို့ငယ်များကို သိမ်းပိုက်၍ မြစ်ကြီးနားအထိ ချီတက်သွားကြလေသည်။ ကိုအံ့မောင်သည် ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင် ဖွဲ့စည်းထားသော တပ်များကို ကွပ်ကဲ၍ လိုက်ပါသွားပြီး ကိုမြင့်နိုင်နှင့် သခင်မြတ်လေးသည် ဗန်းမော် ထောင်တွင် အကျဉ်းခံနေရသော နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ရှိရန် ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့် တွေ့ရှိရန် ဗန်းမော်မြို့သို့ သွားရောက်ကြလေသည်။

ဗန်းမော်မြို့သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ကိုမြင့်နိုင်တို့သည် တွေ့ရှိသမျှသော သခင်ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီးနောက် မြန်မာပြည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့် ရှေ့တွင် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ငန်းစဉ်များကို သိရှိရန် သခင်သန်းမြိုင်တို့နှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့သာလျှင် ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်မည့် ဂျပန် တပ်များကို လမ်းပြရန်၊ အတူအညီ ပေးရန် မြို့ရွာငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားရန်နှင့် မြစ်ကြီးနားသို့ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

(င)

ကိုမြင့်နိုင်တို့သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ဒို့ဗမာအစဉ်အဆက် ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်များနှင့်လည်းကောင်း၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် တာဝန်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးပါတီ ထူထောင်ရန်

ပြင်ဆင်စည်းရုံး နေကြသူများနှင့် လည်းကောင်း၊ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆွေးနွေးပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

သခင်မြတ်လေးသည် ကိုမြင့်နိုင်နှင့်အတူ မြစ်ကြီးနားသို့ ပြန်မလိုက် တော့ဘဲ တာဝန်ကျရောက်ရာ မန္တလေးမြို့တွင်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် သူ သိရှိလာ သော နိုင်ငံရေး အခြေအနေများကို သခင်လွန်းနိုင်၊ ကိုအုံမောင်နှင့် အခြား ခေါင်းဆောင်များအား တင်ပြ ဆွေးနွေးလေသည်။ စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင် တာ ကွဲချင်နေသော ဂျပန် ဗမာ ဆက်ဆံရေးကို လည်းကောင်း၊ မော်လမြိုင် တွင် အမှတ် ၅၅ ဂျပန်တပ်မ ဘီအိုင်အေ တပ်တို့ သဘောကွဲလွဲပုံ၊ ရန်ကုန် တွင် ဘုရင်ခံ အိမ်ကို ဂျပန်နှင့် ဗမာ နေရာလှကြပုံ၊ ဘီအိုင်အေ တပ်များကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရန် အခြေအနေ ရှိပုံတို့ကို ပြောပြရလေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့ကလည်း မြို့အခြေအနေ အကြမ်းဖျဉ်းကို လည်း ကောင်း၊ ဘီအိုင်အေ တပ်သားများ ဓားပြတိုက် လုယက်နေသည်ကို လည်း ကောင်း၊ ရှမ်းရွာများသို့ သွားရောက်၍ မိန်းမပျိုများကို ဖျက်ဆီးနေပုံ၊ နောက် တစ်လ နှစ်လ ဆိုလျှင် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင်နှင့် အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာတော့ စဉ် အကြောင်းတို့ကို ပြန်လည် ပြောပြကြလေသည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာအောင် ခေါင်းချင်းရိုက် ဆွေးနွေးပြီးသော အခါတွင် အထူး ဆိုးဝါးနေသော တပ်သားများကို လက်နက်သိမ်း၍ တပ် ထဲမှ ထုတ်ပစ်သင့်သူကို ထုတ်ပစ်၍ အရေးယူသင့်သူကို အရေးယူရန်၊ လက်နက်ကိုင် တပ်သားများ အခြေအနေကို ထပ်မံ ဆွေးနွေးရန် ကိုအုံမောင် ရန်ကုန်သို့ သွားရန် ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေး ကော်မတီတွင် တွေ့ကြုံနေရသော အခက်အခဲများကို တင်ပြရန်၊ သခင်လွန်းနိုင် ရန်ကုန်သွားရန်၊ ကိုမြင့်နိုင်က လူထု စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရန် သဘောတူကြ လေသည်။

* * *

(၈)

ကိုမြင့်နိုင်သည် ရထားမှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း လန့်ဆွေးလှခြင်းသို့ တန်း၍လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုမှနေ၍ ညိုညိုအား စေလွှတ်ကာ သခင်လွန်းနိုင်၊ ဗိုလ်အုံမောင် နှင့် အခြား ခေါင်းဆောင်များကို ခေါ်၍ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တင်ပြ ဆွေးနွေးခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ညိုညို အဆက်မပြတ် တည်ပေးသော ရေနေကြမ်းကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး၊ ကုန်အောင်သောက်ရင်း နေ့ခင်းကတည်း က ဆွေးနွေးခဲ့ကြရာ ညနေစောင်းမှပင် ပြီးစီးကြလေတော့သည်။

ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးစီးသောအခါတွင် ကိုမြင့်နိုင်သည် ပျဉ်ရေတွင်းမှ ရေ လေး ငါးဆယ်ပုံး အလျင်အမြန် ငင်ချိုးပြီးနောက် အပြင်သို့ သွားရန် အဝတ် အစား လဲလေတော့သည်။ ဤတွင် မိခင်ဖြစ်သူ အမေဆင့်က ထမင်းစားပြီးမှ သွားရန် အတင်းအကျပ် ပြောနေတော့၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏ အစ်ကိုငယ် မည်သည့်အိမ်ကို သွားမည်မှန်းသိသော ညိုညိုက ဆာမှစားပါစေဟု ဝင်ဖြော့ ၍ လည်းကောင်း၊ သူ့ဦးလေး လာပြီဟူသော သတင်းကို ကြားလျှင် ကြားချင်း အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသော ထွေးမြင့်က အတင်းဆွဲခေါ် သွား၍ လည်းကောင်း ကိုမြင့်နိုင်သည် ထမင်းဝိုင်းတွင် အချိန်ဖြန်း မနေတော့ဘဲ လိုရာခရီးသို့ ထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ယင်းသို့ ညိုညိုနှင့် ထွေးမြင့်၏ အားပေးကူညီမှုကြောင့်လည်း ကိုမြင့် နိုင်သည် ဦးကျော်ညွန့်အိမ်သို့ အချိန်မီ ရောက်ရှိသွားပြီး ယဉ်ယဉ်မြအား သရဲမရဲစီးနေသော ဂျပန်စစ်သား၏ အဓမ္မစော်ကားမှုကို လက်မတင်ကလေး တယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြမှာလည်း တကယ့် အရေးအကြောင်းတွင် သူ့ချစ်သူ ရောက်ရှိလာသဖြင့် မိဘနှင့် အစ်မများကို သတိထား မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုမြင့်နိုင်အား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိတော့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုမြင့်နိုင်၏ ရင်အုံကျယ်ကြီးကို ခေါင်းနှင့်တိုးဝှေ့၍ တရိုက်ရိုက် ဝိုင်းကြွေးလာခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် တစ်ချိန်က သေနတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက်ဖြစ်ခဲ့သော ဦးကျော်ညွန့်သည် လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ သမီး သူတို့၏ ညီမကို တော်ရုံ တန်ရုံ လူနှင့် အဖက်မတန်ဟု သွေးနားထင် ရောက်ခဲ့ကြသော ဒေါ်မြမြနှင့် ချစ်မြသည် လည်းကောင်း၊ ချစ်သူနှစ်ဦးအား မည်သို့မျှ ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြချေ။ ကိုဝင်းမြင့်ကား နှောင့်ယှက်ဖို့ မဆိုထားဘိ၊ အနားသို့ပင် မသိရဲဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။

တကယ်တော့ သူတို့သည် ထိုအချိန်က ကိုမြင့်ခိုင်အား တကယ်ပင် တွေးစူးတင်ကြသည်။ တကယ်ပင် အားကိုးကြသည်။ တကယ်ပင် ကျေးဇူးတင် စကားများကို ဆိုကြလေသည်။

ယင်းအခါကျမှ ယဉ်ယဉ်မြသည် ချစ်သူကို လွှတ်၍ မိခင်နှင့်အစ်မကို ဖတ်၍ ငိုကြွေးပြန်လေတော့သည်။

ကိုမြင့်ခိုင်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်၍ငိုနေကြသော မိန်းမသား သုံးဦးကို စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအရာဖြင့် ခဏမျှ ကြည့်နေပြီးနောက် သူ့လက်ချက်ဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် မြေကားရား လက်ကားရားစန့်နေသော ဂျပန်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်း၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကိုမြင့်ခိုင်၏ အပြုအမူမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် ထွေးမြင့် အပါအဝင် ဦးကျော်ညွန့်တို့ မိသားစုသည် မည်သို့မျှ မပြောမဆိုတတ်ဘဲ ငေးကြောင်၍ တျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ အတန်ငယ်ကြာမှ ယဉ်ယဉ်မြသည် ထွေးမြင့်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ချိုချိုမြမှာလည်း ယောင်ချာချာနှင့် လိုက်သွားကြမည်ရှိစဉ် ဦးကျော်ညွန့်က ရှေ့မှ ဆီးကာ၍ တားထားလိုက်လေသည်။

* * *

(၁၁)

ချိန်မှာ နေဝင်မိုးချုပ်စ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ချိန်က ရုပ်ရှင်ရုံ ညဈေးတန်း မြင့် ဧည့်ပင်ခဲ့သော မြို့သစ်ပိုင်းသည် ယခုမူ တိတ်ဆိတ်လျက်၊ ခြောက်ဆိတ်လျက်၊ မည်းမှောင်လျက်။

အရပ်သူ အရပ်သားဟူ၍လည်း မည်မည်ရရ မရှိတော့ဘဲ နေရာအထာတွင် ဂျပန်စစ်တပ်များသာ ဖြစ်နေတော့၏။ သရက်တောထဲမှာပင် ဂျပန်ကားတပ် ရှိနေ၏။ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာပင် ဓာတ်ဆီပုံးများ ရှိနေ၏။ နယ်မြေဖြစ်၍ မှောင်စပျိုးသည်ဆိုလျှင် လူသူ အသွားအလာ မရှိတော့၊ ဂျပန်များ ပစ်သတ်ကုန်သဖြင့် ခွေးလေခွေးလွင့်များပင် မရှိတော့။

ဓာတ်အားပေးရုံမှာလည်း မကြာခဏပျက်၍ လမ်းမီးတိုင်များ အလည်း မီးလုံး စုံစေ့အောင် မရှိသဖြင့် အမှောင်နှင့်မည်းမည်းသာလျှင် နေရာ စိုးမိုးလျက် ရှိ၏။

ကိုမြင့်ခိုင်သည် လူသူအရိပ်အခြည်ကို ကြည့်၍ မှောင်ရိပ်များကို ခြိတ်သန်းသွားလာလျက်ရှိရာ ယဉ်ယဉ်မြနှင့် ထွေးမြင့်သည် နောက်မှ ဆွဲတစ်ရံဖြင့် လိုက်ပါသွားကြလေသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်၏ ပခုံးပေါ်မှ ဂျပန်ကား အင်းအဲမျှပင် မလူးလွန်တော့ချေ။ သေများသေလေပြီလားဟုပင် နောက်မှ ဆိုက်ပါလာသော ယဉ်ယဉ်မြက ထင်မိလေသည်။

ကိုမြင့်ခိုင်သည် ပခုံးပေါ်မှ ဂျပန်ကို သင်္ချိုင်းကုန်း အစွန်ရှိ ဂူတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့လေသည်။ ဘသားချောသည် တော်တော်နှင့် သတိရဦးမည် ဟုတ်ချေ။ အနည်းဆုံး သန်းခေါင်သန်းလွဲလောက်မှ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထနိုင် ထလိမ့်မည်။ ထိုအခါမှ သင်္ချိုင်းကုန်း အတွင်းမှ ဓာတ်ဆီပုံးများကို အစောင့် ထူသော ဂျပန်စစ်သားသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ် ထလိမ့်မည်။

ဂျပန်တို့သည် တစ္ဆေ ကြောက်တတ်သည်ဖြစ်၍ ညတိုင်းဆိုလျှင် သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်းမှ မည်းမည်းမြင်ရာ စွတ်ပစ်သော သေနတ်သံ ကြားရက်

www.burmeseclassic.com

နှစ်ချက်တော့ ကြားကြရစမြ ဖြစ်လေသည်။ မနက်ကျ၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ မေးသောအခါတွင် သူခိုးလာ၍ ပစ်သည်ဟု အစီရင် ခံတတ်လေသည်။ (နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဂျပန်များသည် သင်္ချိုင်းကုန်းကို ဓာတ်ဆီဂိုဒေါင်အဖြစ် အသုံးမ ပြုတော့)

ထိုညကလည်း ည ကိုးနာရီလောက်တွင် ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံ တစ်ချက် သူသာန်တစ်ပြင်အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အနီးပါးနားမှ ကြားကြရလေသည်။

နံနက်လင်းသောအခါတွင် ဂျပန်တစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်များသည် မကျေမနပ် တွေ့ရှိကြရလေသည်။

* * *

(၆)

ပရုံးပေါ်မှ ဂျပန်စစ်သားကို စွန့်ပစ်ပြီးသော အခါတွင် ကိုမြင့်နိုင်သည် ယဉ်ယဉ်မြ လက်ကို ဆွဲ၍ လည်းကောင်း၊ ယဉ်ယဉ်မြက ထွေးမြင့်လက်ကို ဆွဲ၍ လည်းကောင်း လျှောက်လာကြလေသည်။

ထွေးမြင့်က ဆက်၍-

“ဦးလေး... အဲဒီဂျပန် သေပြီလား”

“မသေသေးပါဘူးကွ၊ ငါ့လက်သီး ဒါလောက် မပြင်းသေးပါဘူး-

“ဒါဖြင့် သူ ယဉ်ယဉ်တို့ဆီကို လာပြီး နှောင့်ယှက်နေပြန်ရင်”

“မလာနိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်တွက်ကိန်း မှန်ရင်တော့ ဒီကောင်ဟာ ကိုယ် တင်ထားခဲ့တဲ့ ဂူထဲကို ဝင်သွားရုံပဲ”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ကိုအံ့မောင်တို့ထံမှ ဂျပန်စစ်တပ်များ အနေအထား အသွားအလာတို့ကို အတော်အတန် သိရှိခဲ့ရပြီး ဖြစ်၏။ ဂျပန်များသည်

ဦးပင် သတ္တိရှိကြစေကာမူ တစ္ဆေတော့ ကြောက်ကြကြောင်းဖြင့် သင်္ချိုင်း များမှ ဂျပန်ကင်းသမားများ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားပုံကို ထည့်သွင်း ပြောပြခဲ့ ဖြင့် ကိုမြင့်နိုင်သည် ဂျပန်စစ်သားကို အပျောက်ရှင်းရန် နည်းလမ်းကောင်း စစ်ခု စဉ်းစားရမိခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဂျပန်စစ်သားသည် ဘေးအန္တရာယ် မရှိဘဲ သူ့တပ်သို့ ပြန်ရောက်သွားခဲ့လျှင် မည်သို့ ပြုမူရမည်ကိုမူ ကိုမြင့်နိုင်က မသိကြပါ မစဉ်းစားမိခဲ့။ နောက်မှ သူ၏ ပေါ့လျော့မှုအတွက် ကျောချမ်း သည်။

“ဦးလေး တွက်ကိန်းက ဘယ်လိုလဲ...”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ မနက်ကျတော့ သိရမှာပေါ့”

ထွေးမြင့်သည် ဆက်မမေးရဲတော့။ သူတို့ သုံးယောက်သည် တိတ် တိတ်စွာ လျှောက်လာကြသည်။ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် လမ်း ကျောက်ရင်း မကြာခဏ ဆိုသလို တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နူးစွာ ကြည့်မိ ကြသည်။ သူတို့၏ ရင်ထဲတွင် ပြောစရာ စကားများ ပြည့်သိပ်နေသဖြင့် တာမျှ မပြောတတ်တော့ဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်၍သာ နေမိကြ သာသည်။

“အစ်ကို ရောက်လာပေလို့သာပေါ့၊ နို့မို့ရင် ယဉ်ဘဝ ဆုံးပြီ၊ ဒီတစ် နှစ် ယဉ်နဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မပေါင်းကြရတော့ဘူး”

အမျိုးသမီးက မပွင့်တပွင့်လေး ပြောလိုက်၏။

“ဒါလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်တယ်...မသန့်ရှင်းတဲ့ ယဉ်ကိုယ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ အစ်ကို နဲ့ မအပ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် သန့်ရှင်းတဲ့ ယဉ်ကိုရော”

အမျိုးသမီးသည် ခဏမျှ ဆိုင်းနေသေး၏။

“အစ်ကိုနဲ့ ယဉ်နဲ့ဟာ ကိုယ့်သစ္စာနဲ့ ကိုယ့်မေတ္တာကို လုံလုံခြုံခြုံ နှစ်သိမ်းသွားကြရင် တစ်နေ့ကျရင်တော့ ပေါင်းကြရမှာပေါ့ကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်နေ့က ဘယ်လောက် ကြာဦးမှန်း မသိတာက တယ်”

“တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေသွားချင်ကြရင် အဲဒီစိတ်ရှည်ကြရမယ် အစ်ကို”

“အင်း... အခုနေတော့ ကိုယ်လည်း သိပ်ပြီး မလောချင်သေးပါဘူး။ ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ သက်စွန့်ဆံဖျား ဆောင်ရွက်ရမယ့် တိုင်းပြည်တော့တွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား...။ တော်ကြာနေ ယဉ်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မုဆိုးမ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ အစ်ကို၊ ယဉ်မုဆိုးမ ဖြစ်မှာကြောက်လို့ အခု ဆွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး...။ စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ အခု မရွေး သေနိုင်မှန်း သိသလို၊ စစ်သားကိုယူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာလည်း သူ့ကိုယ်သူ အချိန်မရွေး မုဆိုးမ ဖြစ်နိုင်မှန်း သိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မဆို စစ်သား ရှိပြီး စစ်သားကို အမြတ်တနိုး ယူတဲ့ မိန်းမတွေလည်း ရှိတယ်ပါပဲ။ အစ်ကိုရဲ့ ယုံကြည်ချက်၊ အစ်ကိုရဲ့ လုပ်ငန်းကြောင့်တော့ ယဉ်ဟာ လက်ထပ်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ မနှောင့်နှေးစေရပါဘူး။ အစ်ကို ဘယ်ဟာ ယဉ် ဘယ်တော့မှ မချုပ်ချယ်ပါဘူး”

“ယဉ်သဘောကို အစ်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယဉ်မိဘတွေဟာ ဘယ်တော့များမှ သဘော တူမှာလဲကွယ်၊ အစ်ကို မိဘတွေကလေး သဘော မတူတောင် ကန့်ကွက်ကြမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်ရှည်ပါ အစ်ကို၊ ဒက်ဒီတို့ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယဉ်ဟာ အခြေအနေကို နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။ ယဉ်တို့ဟာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဘယ်လောက် သစ္စာရှိတယ် ဆိုတာသိရင် သူတို့ မခွဲနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အခုလည်း သူတို့ဟာ အစ်ကိုရဲ့ စိတ်ထားနဲ့ စေတနာကို လက်ခံ ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့သဘောထား ပြောင်းလဲမှာပေါ့”

“တော်ပါတော့ကွယ်... အစ်ကိုဟာ ယဉ်ကို အတိုင်းထက်အလွန် ချစ်နေမိမှတော့ ယဉ် ပြောသမျှပေါ့”

“အမယ်... ယုံရမှာလား၊ ယဉ်ကို အတိုင်းထက်အလွန် ချစ်နေလို့သာ ပေါ့၊ မချစ်များ မချစ်ရင်တော့ မြစ်ကြီးနား စနုပုဒ်ကို ပြန်လာတော့မှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာငယ်နေတဲ့ ယဉ်ကသာ ဒီနေ့ မလာသေးလည်း စောင့်၊ ယဉ် မလာသေးလည်း စောင့်၊ ဒီနှစ် မလာသေးလည်း စောင့်”

“ဒါကတော့ တာဝန်ကိုးကွယ်...”

သူက တိုတိုပဲ ဖြေရှင်း၏။ တာဝန်ဟူသော စကားရပ်အပြင် အခြား ဘာမှ မပြောဘဲ ရှည်ဝေးစွာ ပြောနေစရာ မလိုတော့။ ယဉ်ယဉ်မြဲမှာလည်း တာဝန် ချစ်သူ ဆိုသဖြင့် မည်သို့မျှ မပြောသာတော့။ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်ရတော့ သည်။

အိမ်ဝင်းဝသို့လည်း ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ကြပြီတကား...။

* * *

(၅)

...မျိုးမျိုး အပုံပုံ တွေးတောကာ အနည်းနည်း အစုံစုံ ပူပန်ကြောင့်ကြ နေကြ သော ဦးကျော်ညွန့်တို့ မိသားစုသည် သူတို့သုံးဦး ချောမောစွာ ပြန်ရောက်မှ အိမ်စိတ်အေးသွားကြတော့သည်။ သူတို့အား အရေးတယူ ဆီးကြို၍ နေရာ ကြေညာသည်။

ဦးကျော်ညွန့်တို့သည် ကိုမြင့်ခိုင်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထပ် အထပ် ပြောကြားပြီးနောက် အလျင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကိစ္စများအတွက် အမှတ် မထားရန် တောင်းပန်ကြပြန်သည်။ ကိုမြင့်ခိုင်က သူတို့သည် မိမိတို့ရေကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်၍တား လက်စား မချေ့လားကြောင်း

သည်းခံနိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေးအားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လျှင်ကား မညာတာနိုင်ကြောင်း အဂတိ မလိုက်စားနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြားလေ၏။

သူ့စကားကို ကြားရသောအခါတွင် ကိုဝင်းမြင့်သည် ခေါင်းနားယိုကြီး၍ သွားလေသည်။ ဦးကျော်ညွန့်ကမူ သူ့အနေနှင့် အသက်ကြီးပြီဖြစ်အေးအေးလူလူ တရားအားထုတ် နေတော့မည်အကြောင်း ကိုမြင့်ခိုင်လုပ်ငန်းကို နှောင့်ယှက်ဆန့်ကျင်မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် အထပ်ထပ်အခါခါ အာမခံ ကတိပေးလေသည်။

ယင်းနောက် ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြတို့သည် ထွေးမြင့်မှ တစ်ဆင့် ကိုမြင့်ခိုင် ထမင်းစားမလာရသေးမှန်း သိသွားသဖြင့် အတန်တန် ငြင်းသည့်ကြားမှပင် အတင်း ညစာ ကျွေးမွေးလိုက်လေသည်။

* * *

(၃)

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုမြင့်ခိုင်သည် ယဉ်ယဉ်မြတို့ အိမ်သို့ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဒေါ်မြမြတို့သည် သူလာလျှင် ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ချစ်သူနှစ်ဦး လက်ထပ်နိုင်သည့် အဆင့်သို့ကား ရောက်မလာသေးချေ။

ကိုမြင့်ခိုင်၏ ဖခင်မှာမူ သဘော မတူလှသော်လည်း တား၍ မရနိုင်မှန်း သိ၍ တစ်ကြောင်း၊ သူတို့က အထက်စီးမှ ဖြစ်နေ၍ တစ်ကြောင်း ယောက်ျားကလေးရှင်ဖြစ်၍ နစ်နာစရာမရှိလှ၍တစ်ကြောင်း အပြင်းအထန် မကန့်ကွက်ကြချေ။

သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြ ဘက်မှကား ထေငေါ့လျက်ပင် ရှိလေသေးသည်။ ယဉ်ယဉ်မြကား တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို သူ့မိခင်ကို ပြောကြည့်ရာ သဘောတူသည် မတူသည်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မပြောဘဲ ဦးကျော်ညွန့်၏ ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြ၍ နောက်မှ စီစဉ်တာပေါ့ဟု အချိန်ဆွဲထားလေသည်။ အချို့သတ်၍ ထားလေသည်။

အမှန်အားဖြင့်ကတော့မူ ထိုအချိန်က ဦးကျော်ညွန့်သည် သမီးဖြစ်သူ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို လိုက်လျောလိုပြီ ဖြစ်သော်လည်း အမေနှင့် အစ်မက ဆိုင်းပြည် အခြေအနေ မတည်ငြိမ်သေးသည်ကို အကြောင်းပြကာ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် သူတို့သမီး သူတို့ညီမ အတူလည်ပတ် သွားလာနေသည်ကိုကား ချုပ်ချယ်ဟန့်တားခြင်း မပြုကြချေ။

ယင်းသို့ဖြင့် အချိန်များ ကုန်လွန်လာသည့်အလျောက် အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲစပြုလာတော့၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

မှဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည် တွေ့ရှိကြရာထဲ ဦးထွန်းဘော်သည် ဝါးမြစ်ဆုံ ဆေးတံကြီးကို အားရပါးရ ရွိုက်ဖွာရင်း ခေတ်ကြီး ပြောင်းလဲသွားသည့် အကြောင်းကို မြန်ရေရှက်ရေ ပြောနေ တော့၏။

“တစ်ချိန်တုန်းက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘုရင်တစ်ဆူ အောက်မေ့နေတဲ့ မြို့ရိုက်ရက် ခွေးကောင်တွေဟာ အခု ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ မြို့အုပ် ဝန်ထောက် ဘဝကနေ တစ်ခါတည်း ဆိုက်ကားသမား မြင်းလှည်းသမား ဖြစ်ကုန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဌာနာအုပ် ဌာနာပိုင် ဘဝကနေ ကူလီခေါင်း မိန်းမခေါင်း ဖြစ်ကုန်ကြပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ဟိုမြို့ဟွာကြီး ဝက်စားကျင်း ထဲ ရောက်သွားတာနဲ့ မတူဘူးလား ဟား...ဟား...ဟား”

ဦးမင်းဒင်ကလည်း တပြုံးပြုံးဖြင့် နားထောင်လျက်ရှိသည်။

“သူများကို မကြည့်နဲ့လေ၊ ကျုပ်တို့ အချစ်တော်ကြီး ကျော်ညွန့်တို့ပဲ ကြည့်၊ တစ်ခါတည်းကို အမြီး ကုပ်သွားတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ဒူးတုပ်မြီး လာတောင်းပန်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း တစ်သက်လုံး ခံပြင်းနာကြည်း လာတာတွေကို အားရပါးရ ပြောချလိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားကောင် တစ်ခွန်းမှတို့ ပြန်မပြောဝံ့ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက သူ့မျက်နှာကြီး ဖြစ်နေပုံကို ကိုမင်းဒင် မြင်စေ ချင်တယ်၊ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ ဥပမာ ပြရရင်တော့ ဟိုရှောက်ပန်းသီး အပုပ်ကြီးနဲ့ တူလိုက်တာများ ရှုံ့တွဲပြီး အသားတွေ အခုပဲ ရိကျတော့မယ် အတိုင်းပဲ ဟား...ဟား...ဟား”

ဦးထွန်းဘော်၏ ရယ်မောသံသည် လန့်ဆွေးလှမြဲကြီးကို ပဲ့တင်ထပ် သွားပါစေတော့သည်။

* * *

အခန်း ၇

(၈)

ဦးထွန်းဘော်သည် လက်ခမောင်းခတ်လျက်ရှိသည်။
“တွေ့တယ် မဟုတ်လား ကိုမင်းဒင်၊ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်သက်လုံး ခေါင်းငုံ့ပြီး ခံမနေပါဘူးလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ကျုပ်တို့ အလှည့် ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား၊ သူတို့ပထွေး အင်္ဂလိပ်တွေကို အားထု တွဲပြီး ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ၊ ကိုယ့်အမျိုးသားချင်း အပေါ်မှာ စော်ကား နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကောင်တွေ အခု ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ ခွေးလိုဝက်လို ဟိုချော့ တိုး ဒီချောင်တိုး တိုးနေရပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ခြေသလုံးကို ဖက်နေတဲ့ မဟုတ်လား၊ ဟင်း... အလကား အကောင်တွေ သူတို့ အလှည့်ကျတော့ ကြောက်လိုက်ကြတာ တရွတ်သီနေတာပဲ”

(၅)

ဦးထွန်းဘော်သည် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရတော့မည့် အရိပ် အယောင် များအတွက် ဝမ်းသာနေသလို နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိ ဗြူရိုကရက်များ ငွေရှင် ကြေးရှင်များ ကျဆုံးသည့် အတွက်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းသာလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ အချစ်တော်ကြီး ဦးကျော်ညွန့် တစ်ယောက် ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိသွားသည့်အတွက် ပီတိဖြစ်၍မဆုံး ကျေနပ်၍မဆုံး ရှိနေပါတော့သည်။

ယင်းကြောင့်လည်း သူ့သား တစ်ယောက် ဦးကျော်ညွန့်အိမ် ဝင် ထွက်နေသည်ကို မည်သို့မျှ မတားမြစ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အယူအဆ မှာ ယင်းသို့ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံ နေနိုင် ခြင်းမှာ သူတို့ မိသားစု အောင်ပွဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြတို့ ချစ်ကြိုက်နေခြင်းကို ဦးကျော်ညွန့်တို့က သဘောမတူသလို ဦးထွန်းဘော်ကလည်း သဘောမတူ ချေ။ ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် ဖြစ်ကြသည်။ ယခုမူ တစ်ချိန်က မောက်မာခဲ့သော သမီးရှင်ဘက်မှ ဦးကျိုးကာ ၎င်းတို့ သားကို ဝင်ထွက်ခွင့် ပေးထားရလေ သည်။ သူတို့အိမ်သို့ ၎င်းတို့၏သား ဝင်ထွက် သွားလာနေနိုင်ခြင်းသည် ၎င်းတို့၏ အောင်ပွဲရမှု အထက်စီးရမှုကို မပြတ် ဖော်ပြနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်ပင် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြ တပူးတွဲတွဲနှင့် သွားလာ လည်ပတ်နေသည့် သတင်းကို အသိမိတ်ဆွေများက လာ၍ ပြောကြားလျှင် ဦးထွန်းဘော်သည် ပါးစပ်မှ ဆေးတံ မရွတ်ဘဲ။

“အိမ်... အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲသွားပြီကိုးဗျာ၊ သူတို့ဟာ အရင်တုန်းကလိုသာ အထက်တန်းစားဘဝမှာ ဒူးနဲ့နဲ့ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မိုးမီးလောင်မှာပေါ့။ ခုတော့ သူတို့ဟာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခံနေရ ပြီး၊ အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ဖြစ်နေတော့ ဘာမှ မပြောဝံ့တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ သဘော တူတူ မတူတူ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကလေးတွေ

အရေးကို ဝင်မရှုပ်ပါဘူး။ သူတို့ကြိုက်ရင် ယူကြပါစေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က မတရား ဇော်ကားတတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ အခြေအနေ ဘယ်လောက် နိမ့်ကျနေပေစေ တင့်တယ်စိမ့်ပေးမှာပဲ၊ သူတို့ အခြေအနေ ကတော့ ပြောရတာလည်း မကောင်းပါဘူး။ ဒီတစ်သက် နာလန်မထူနိုင် တော့ပါဘူး။”

* * *

(၈)

ဤအချက်တွင်မူ ဦးထွန်းဘော်၏ အကဲဖြတ်မှုသည် အမှားကြီး မှားယွေ တော့၏။

အရင်းရှင် လူတန်းစား ပဒေသရာဇ် မြေရှင် လူတန်းစားနှင့် ပြည်သူ လူထု အပေါ်တွင် မောက်မာဆိုးသွမ်းလျက်ရှိသော ဗြူရိုကရက် အလွှာသည် မြန်မာပြည်တွင် အဆောက်အအုံ ကြီးမားစွာဖြင့် တည်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ အပြီး တိုင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးသမျှ အခိုက်အတန့် ၎ပ်လျှို နေရာမှ အခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းထောင်၍ ထလာကြမည်မှာ မလွဲပေ။

နယ်ချဲ့ အလိုတော်ရှိနှင့် ငွေရှင်ကြေးရှင်များ နာလန်မထူနိုင်တော့ဟု မှတ်ယူထားမိသော ဦးထွန်းဘော်သည် သူ၏ တွက်ချက်မှု မှားယွင်းကြောင်း ကို လပိုင်း အတွင်းမှာပင် တွေ့မြင်သိရှိရတော့သည်။

* * *

(ဃ)

မြန်မာပြည် လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေသော အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများနှင့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့၏ ပဋိပက္ခမူသည် ရက်ပိုင်း လပိုင်း အတွင်းမှာပင် ကြီးမား လာလေတော့သည်။ တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်လာတော့သည်။ ယင်းသို့ ပြည်သူ့ အင်အားစုများနှင့် နယ်ချဲ့တို့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်သောအခါတွင် အမြဲတမ်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော အမျိုးသား သစ္စာဖောက်တို့သည် ခြေရှုပ်လာကြတော့သည်။ ကိုယ်ကျိုးရှာ နိုင်ငံရေး သမား လက်ဟောင်းကြီးတို့သည် ဂျပန်ကိုကပ်၍ ရာထူး တောင်းကြတော့ သည်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် ဂျပန်ကို ပုန်ကန်တော့မည်ဟု သတင်းပေးကြတော့သည်။ ဂျပန်တို့မှာလည်း လျင်မြန်စွာ အင်အား ကြီးထွား လာသော အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး အင်အားစုတို့ အပေါ်တွင် နည်းနည်း စွာ ယုံကြည်မှု မရှိတော့ဘဲ မျက်ကြောမပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်နေတော့၏။

၁၉၄၂-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁-ရက်နေ့ တွင်ကား ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ သည် ၎င်းတို့၏ အကြံပေး အရာရှိများဖြင့် ချုပ်ကိုင်ထားသော ဒေါက်တာ ဗမော် အစိုးရကို ဖွဲ့စည်း ပေးလိုက်လေသည်။ သို့ဖြင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ကော်မတီဟုခေါ်သည့် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့များသည်လည်း သက်တမ်း ကုန်ဆုံးရလေတော့သည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် အာဏာလက်မဲ့ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဒေါက်တာဗမော် အစိုးရသည် ယခင် ဗြိတိသျှခေတ်က ဗြူရီကရက် အရာရှိများကိုပင် လိုက်လံရှာဖွေ၍ အုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားကို လည်စေ သည် ဖြစ်ရာ ဝန်ထောက်ဟောင်း ဦးကျော်ညွန့်သည် နေ့ချင်းညချင်းပင် ခရိုင်ဝန်မင်း ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည်လည်း လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ခရိုင်ဝန်ကြီး၏ သမီး ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

* * *

(င)

ချာသာမက...။

စစ်ကိုင်းနှင့် မြစ်ကြီးနား ကုန်ကူးနေသော ကိုဝင်းမြင့်မှာလည်း ဂျပန် ဝန်ထောက်များနှင့် အဆက်အသွယ် ရကာ ဂျပန်အဝယ်တော် ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

ချိုချိုမြိမြိမှာလည်း နေ့စေ့လစေ့ ဖြစ်သဖြင့် မိဘများနှင့်အတူ ဘာရောက် နေထိုင်ရသည်ဖြစ်ရာ ကိုဝင်းမြင့်မှာလည်း မြစ်ကြီးနားမြို့မှ အမှတ် ၁၈-တပ်မကို ကုန်များ ပေးသွင်းနေရသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ လင်မယား သည် စစ်ကိုင်းမှ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေတော့သည်။

ကိုဝင်းမြင့်သည် အထက်လူကြီးများ ကျေနပ်မှုရအောင် ဆောင်ရွက် ထုတ်သည့် အတတ်ကို ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားတွင် ပါဝင်ခဲ့စဉ်က သွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ အလိုကျအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမှာ မထူးဆန်းပေ။ သူသည် ဂျပန် အဝယ်တော်ဟူသည့် အမည်နှင့်အညီ ဂျပန်များ လိုချင်သည့် မည်သည့် အရာဝတ္ထုကိုမဆို မရမက ဣဗ္ဗေပေးနိုင်စွမ်းရှိသဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းသည် အောင်မြင်ဖွံ့ဖြိုးလာတော့သည်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်များ၏ အခွင့်အရေး ပေးခြင်းကို ရရှိကာ လက်မ,ထောင်နိုင် ဆာတော့သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် သူသည် ဒေါက်တာဗမော် အစိုးရ အဖွဲ့တွင် ရာထူးရ သည်ကိုပင် ဝင်မလုပ်ဘဲ ခရိုင်ဝန်ထက် တန်ဖိုးအာဏာ ပို၍ကြီးသော၊ ဝင်ငွေ ထောင်းသော အဝယ်တော် အလုပ်ကိုသာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။

ယခုအခါတွင် သူ့အိမ်သို့ ဂျပန်ဗိုလ်ကြီးများ ဝင်ထွက်သွားလာလျက် ရှိရာ သာမန် ဂျပန်စစ်သား ပစ္စားကလေးများသည် ဝင်ရောက် ဖော်ကားဖို့ မဆိုထားဘိ၊ အနားသို့ပင် မသီနိုင်တော့ပေ။

သို့ဖြင့် ယဉ်ယဉ်မြဲမြဲ ခရိုင်ဝန်၏ သမီး၊ ဂျပန် အဝယ်တော်စစ် ခယ်မ ဖြစ်လာရတော့သည်။ ကုန်ဆုံးခဲ့သည့် ရက်များကလို မြစ်ကြီးနားမြို့ ဈေးအတွင်း၌ ကျွဲကျွဲကလေးထိုင်၍ ဆေးလိပ်နှင့် ဆပ်ပြာတို့ကိုလည်း ရောင်းမနေရတော့။

* * *

(၈)

ယင်းအချိန်တွင်...

အင်္ဂလိပ်လက်ပါးစေဟောင်း ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ကိုဝင်းမြင့်တို့က ဂျပန်နှင့် ပေါင်း၍ ခေါင်းထောင်လာသည့် အချိန်တွင်...

သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုသည် တန်ခိုးအာဏာ မှေးမှိန်သွားသော သာမက အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည်လည်း အဘက်ဘက်မှ ကျပ်တည်ဆိုးရွားလာလေတော့သည်။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် လျင်မြန်စွာ အင်အားကြီးမားလာလျက် ရှိရာ အင်္ဂလိပ်များကို မြန်မာပြည်တွင်းမှ မောင်းထုတ် ပြီးစီးသွားစေမလေလယ်လောက်တွင် လူအင်အား ၂၃,၀၀၀ ခန့်အထိ ရှိလာတော့သည်။ ယင်း အခြေအနေကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဂျပန်တို့သည် မျက်လုံးမျက်စိဖြင့် သွားပြီး ဗမာ့တပ်မတော်ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပေးရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် ခေါင်းဆောင်များသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီးလျှင် ဘီအိုင်အေတပ်များကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ အမရပူရ တို့တွင် စုစည်းကာ ဖျက်သိမ်းပြီးနောက် လူ သုံးထောင်ခန့်ဖြင့် ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်အဖြစ် ပြောင်းလဲ ဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့် လုံခြုံရေး တာဝန်

များကို ထမ်းဆောင်နေသော ဗမာစစ်သားများသည် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်တွင် ဆက်လက် အမှုထမ်းရန် ဆန္ဒချယ်ခြင်း ခံရသော ဗိုလ်အုံမောင်နှင့် အချို့ ရဲဘော်များသည် ပျဉ်းမနားမြို့သို့ သွားရောက်ကြရလေတော့သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်အုံမောင်သည် ပထမတော် ဗိုလ်သင်တန်းသို့ တက်ရောက် သင်ကြားရလေတော့သည်။

ဤပုံဤနည်းဖြင့် သခင်လွန်းနိုင်တို့သည် အုပ်ချုပ်ရေး၊ အာဏာနှင့် ဆက်နက်ကိုင် တပ်များကို လက်လွှတ်ရလေတော့သည်။

ထိုမျှသာမက-

သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ကိုမြင့်နိုင်တို့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသော အာရှ ဂျူငယ် အစည်းအရုံးသည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးကို လျှို့ဝှက် လုပ်ဆောင်နေသည့် အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုဖြစ်မှန်း ဂျပန်များ သိရှိကာ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခြင်း ခံနေရသဖြင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့၏ သားကောင်များ ဖြစ်နေတော့သည်။

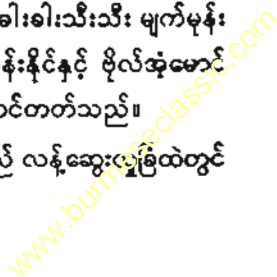
ဤအတွင်းတွင်...

သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုသည် ဂျပန်များနှင့် နှစ်ကြိမ်မျှ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ပွားခဲ့ရလေသည်။ တစ်ကြိမ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက် အရက်မူးပြီး ဝင်ရောက် ရမ်းကားနေသည်ကို သခင်လွန်းနိုင်က နှိုက်နှက်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအတွက် သခင်လွန်းနိုင်သည် ကင်ပေတိုင် ရုံးတွင် တစ်ည အိပ်လိုက်ရသည်။ ဂျပန်များက သူ့သွား တစ်ချောင်းကို နှုတ်ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တော့ လန့်ဆွေးလူခြံတွင် ဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်၏။

ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားနှင့် ပုလိပ်ဆိုလျှင် ခါးခါးသီးသီး မျက်မှန်း ထျိုးနေသော ရန်လုံနှင့် အောင်နက်သည် သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ဗိုလ်အုံမောင် တို့ကိုပင် ယူနီဖောင်းနှင့် တွေ့လျှင် လူမှား၍ မှောင်တတ်သည်။

တစ်နေ့တော့ ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက်သည် လန့်ဆွေးလူခြံထဲတွင်

အမှတ်တမဲ့ ဝင်ရောက်လာရာ ရန်လုံနှင့် အောင်နက်သည် သဲသဲမဲမဲ ပေးကြလေတော့၏။ စားတော့မည်၊ ဝါးတော့မည် လုပ်ကြ၏။ ထိုအခါ ဂျပန်စစ်သားသည် ကြောက်လည်းကြောက်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်သဖြင့် အပေါ်လာသော သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင် သူ့အင်မတန် ချစ်သော ခွေးအတွက် အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လာကုန်ပြန်သဖြင့် ညီညီတို့သည် ဂျပန်စစ်သားကို ပုံလဲသွားသည်အထိ ထိုင်ကြ၍ ရိုက်နှက်ကြလေတော့၏။ ကိုမြင့်နိုင်အဖို့ ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက်ထိုင်ကြိုက်ရသည်မှာ ပထမအကြိမ် မဟုတ်၍ မထူးဆန်းသော်လည်း တစ်ကြိမ်တွင်ကား ထူးခြားချက် ရှိသည်မှာ ပုံလဲကျသွားသော စစ်သားကို အစမဖျောက်ရခင် သေနတ်သံကြောင့် အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိနေသော ဂျပန်စစ်သားများ ပြေးလွှားရောက်ရှိ လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကိုမြင့်နိုင်သည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရုံးတွင် သုံးရက်မျှ အိပ်ရလေသည့် သွားသုံးချောင်း ကျိုးမလာခဲ့သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရေခဲပူနေသည့် အဖုများဖြင့် ပြည့်နှက်လာလေတော့သည်။

* * *

(ဆ)

ယင်းသို့-

တစ်ဖက်၏ အခြေအနေသည် တစ်ရှိန်ထိုး မြင့်တက်လာပြီး တစ်ဖက်၏ အခြေအနေသည် ကြောက်မနန်းလီလီ နိမ့်ကျသွားသည့် အချိန်ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြတို့၏ အခြေအနေများသည်လည်း ပြောင်းလဲရတော့သည်။

ယခင်က ကိုမြင့်နိုင် လာသည်ဆိုလျှင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေကြ

ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြသည် ယခုအခါတွင် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် စကားမပြောချင် ပြောချင် ဖြစ်နေတော့၏။ ကောင်းစွာ စကားမပြောဘဲ ကိုမြင့်နိုင် တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပစ်ထားခဲ့တတ်၏။ ယဉ်ယဉ်မြကိုလည်း ကိုမြင့်နိုင် ရောက်နေသည့်အကြောင်း မပြောဘဲထား၏။ ကိုမြင့်နိုင်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေပြီး မည်သူမျှ ထွက်မလာသဖြင့် ဆပြန်သွားရမည့် အကြိမ်များ တိုးပွားလာတော့၏။ ယဉ်ယဉ်မြနှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့မှသာ စကားပြောခွင့် ရတော့၏။ ထိုအခါတွင်လည်း ဒေါ်မြမြတို့ သားအမိသည် အမျိုးမျိုး ဆောင့်အောင့်နှောင့်ယှက်တတ်တော့၏။

ထို့အပြင် ကိုမြင့်နိုင် စိတ်မချမ်းသာသည့် အကြောင်းတစ်ခုမှာ သူ့သွားတိုင်းလိုပင် သူ မတွေ့ချင်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် ကိုဝင်းမြင့်တို့ ခြံထောင့် နွားတင်းကုတ်ထဲတွင် အရက်သောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ရှိ၍လည်း ယဉ်ယဉ်မြ အခန်းအောင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ရှိလာရာ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်မြမြသည် ကိုမြင့်နိုင် ဇလာရန် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် တားမြစ်လေတော့သည်။ အကြောင်းပြချက်မှာ သူတို့အိမ်သို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ဝင်ထွက်နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များသည် ကိုမြင့်နိုင်ကို သဘောမကျ၍ မလာစေလိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

ကိုမြင့်နိုင်ကလည်း အဝင်အထွက် မလုပ်တော့ပါချေ။ ထွေးမြင့်ကလည်း သူဦးလေး နည်းတူပင်။

သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြကမူ မကြာခဏ ဆိုသလို လန့်ဆွေးလူခြံသို့ ထွက်ရောက်လည်လေသည်။ သို့သော် သူမ၏ မျက်နှာသည် မကြည်သာ၊ သူမ၏ စိတ်နှလုံးသည် မရွှင်ပျ၊ စကားလည်း များများ မပြော။

* * *

www.burmeseclassic.com

(၈)

ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့သည် မြန်မာ ပြည်သူပြည်သားများကို ပြောင်းဆန်အေး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလာသည်နှင့်အမျှ မျိုးချစ်အင်အားစုများ၏ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းသည်လည်း ကျယ်ပြန့်ကြီးမား၍ လာလေတော့သည်။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များက တရစပ် ဖမ်းဆီး၍ လူမဆန်စွာ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းနေသည့်ကြားမှပင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများသည် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာဖြင့် စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်လျှိုးကြား၏။

သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ကိုမြင့်နိုင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည်လည်း အာရှလူငယ် အစည်းအရုံးကို သိပ်သည်း ကျစ်လျစ်အောင် ပြုလုပ်၍ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများကို ဖော်ထုတ်လျက်ရှိကြ၏။

သို့ရာတွင် မြစ်ကြီးနားသည် အထက်မြန်မာပြည် မြောက်ဖျား၌ ရှိသဖြင့် အိန္ဒိယ စစ်မြေပြင်ဆိုင်ရာ ဂျပန်တပ်များ၏ ဌာနချုပ် ဖြစ်နေကြ၍ မဟာမိတ်လေယာဉ်ပျံများ၏ ဝင်ကြွခြင်းကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခံနေရခြင်း၊ လူပေါင်းစုံ ရှိသဖြင့် မြို့ပေါ်တွင် သူလျှိုတွေ ပြည့်နေခြင်း၊ ၁၉၄၄-ခု နှစ်ဦးစွာ ဂျင်နရယ် စတီးဝဲလ်၏ တရုတ်တပ်များသည် မြစ်ဖျားဒေသတွင် ထိုးစစ်လာပြီး ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် သခင်လွန်းနိုင်တို့ အခြေအနေသည် အထူးဆိုးရွားလာတော့၏။ ကင်ပေတိုင်များ၏ မျက်ကြောမပြတ် ကြည့်ရှုမှု အောက်တွင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း နေ၍ မရနိုင်သလောက် ရှိလာ၏။

ထို့ကြောင့် သခင်လွန်းနိုင်သည် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းသွားပြီး အခြေအနေကို တင်ပြရာတွင် ရဲဘော်များက အကြံပေးသည်မှာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် အဖမ်းကို မခံဘဲ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၍ မြေအောက်လုပ်ငန်း လုပ်ကြရန် ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် သခင်လွန်းနိုင်သည် ရင်ဘတ်တွင် မြားနှင့် ဝလုံးများ ဆင်ကာ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ခရိုင်ရာထူးဖြင့် အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပြောင်းရတော့မည်ဟု တစ်မြို့လုံး

တစ်ဆက်လျက် ဂျပန်အာဏာပိုင်များ ထံတွင် တွဲတစ်တွဲ တောင်းခံကာ ဆစ်မိသားစုလုံး အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပြောင်းသွားကြလေတော့၏။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ဘူတာရုံသို့ ဆင်း၍ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် နှိပ်စက်ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ထွေးမြင့်အား သူမကိုယ်တိုင် ပန်းထိုးအားသော လက်ကိုိုင်ပဝါ တစ်ထည်စီ လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။

သူတို့ မိသားစု ရတ်တရက် ပြောင်းရွှေ့သွားသဖြင့် တစ်မြို့လုံး နှစ်မြို့လုံး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မြို့ထဲတွင် မနေခွဲ၍ မကြာမီကမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော ကိုမင်းသိန်းတို့ မိသားစုသာလျှင် လန့်ဆွေးလျှစ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မင်းအဆက်ဆက်တွင် ဝတ္တရားမပျက် သူပုန်ဖြစ်လျက် ရှိကြသူများအား မြို့မှ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီတည်း။

* * *

အခန်း ၈

(က)

သို့ရာတွင်-

သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစု ထွက်ခွာသွားပြီး တစ်လခန့် အကြာမှာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များသည် ကိုမြင့်ခိုင်ကို မြစ်ကြီးနားမြို့ အလယ်ကောင်မှာ ဖမ်းဆီးရမိလိုက်သဖြင့် မြို့သူမြို့သားများသည် မတွေ့တော့တတ်အောင် အုံ့သြနေကြရတော့သည်။

အမှန်မတော့-

သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ကိုမြင့်ခိုင်သည် သူတို့ မိသားစုအား မနှင်နှိမ် ဆွေမျိုးများရှိရာ မန္တလေးသို့ ပို့ထားခဲ့ပြီးနောက် မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်သွားသော ဆန်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန် တိတ်တဆိတ် ပြန်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည် အထူး ပီရိစ္စာ သွားလာနေထိုင်လျက် ရှိသော်လည်း တစ်ည တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အပြောင်းအရွှေ့တွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင် များနှင့် ရင်ဆိုင် တိုးမိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် အရက်များ မူးနေသော ကင်ပေတိုင် နှစ်ဦးသည် ရုပ်ဖျက်ထားသော သခင်လွန်းနိုင်တို့ ညီအစ်ကိုကို မမှတ်မိကြ။ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ကိုဝင်းမြင့်ကသာ မှတ်မိ သဖြင့် ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်များကို ဝမ်းသာအယ်လဲ သံတော်ဦးတင်ရာတွင် ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံကြရခြင်း ဖြစ်၏။

ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်နှစ်ဦး၏ ညာသံပေးမှုကြောင့် အနီးအနားရှိ ဂျပန် စစ်သားများကလည်း ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးလေတော့၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးသည် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ ထွက်ပြေးကြသော်လည်း သခင်လွန်းနိုင် တစ် ယောက်သာလျှင် လွတ်မြောက်သွားပြီး ကိုမြင့်ခိုင်မှာ အဖမ်းခံလိုက်ရ တော့၏။

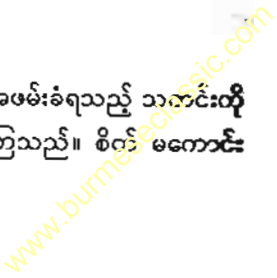
သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်သည် သေနတ်ဒဏ်ရာ ရသွားဟန် တူ သည်။ နောက်ဖေးလမ်းကြား တစ်ခုတွင် သွေးစက်များ ကျနေသည်ကို ဂျပန်များက တွေ့ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် လူကိုကား မြေလှန်၍ ရှာသည့် တိုင်အောင် ဖမ်းဆီးရမိခြင်း မရှိချေ။

ထို့နောက်တွင်လည်း သခင်လွန်းနိုင်၏ သတင်းကို အစအနမျှဝင် ခြေရာခံ၍ မရကြချေ။

* * *

(ခ)

မြို့သူမြို့သားများသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုမြင့်ခိုင် အဖမ်းခံရသည့် သတင်းကို ကြားကြရသောအခါတွင် အုံ့သြခြင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။ စိတ် မကောင်း ခြင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။

ယဉ်ယဉ်မြအဖို့ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပေတော့ပြီ။ ချိုးပဲ့ချ၍ ငိုရလေ တော့သည်။ ထို့အပြင် ကိုမြင့်နိုင် အဖမ်းခံရခြင်းမှာ သူ့အိမ်သား တစ်ဦး၏ ပယောဂကြောင့်ဖြစ်၍ မဖြေသိပ်နိုင်သော စိတ်နှလုံး ခွေးနူးရတော့သည်။

မိမိ အိမ်သူ အိမ်သားများ အပေါ်တွင်လည်း ပထမဆုံး အနေနှင့် ဒေါသ ဖြစ်မိတော့သည်။ တစ်မြို့လုံးက ဝိုင်းဝန်းလက်ညှိုးထိုးမည့်အတွက် ရွက်မိတော့သည်။

ယင်းကြောင့် သူ့ခဲအိုကို မပြောစဖူး ပြောမိတော့သည်။

“အစ်ကိုဝင်းမြင့်လုပ်တာ နည်းနည်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျပန်က မမြင်တဲ့ ဥစ္စာ၊ အစ်ကိုဝင်းမြင့်က ဘာပြုလို့ သွားပြောရတာလဲ”

“ဟ... နင့်အကောင်က သူပုန်ပဲ၊ ဂျပန်တွေကို ခံချဖို့ လုပ်နေတဲ့ အကောင်ပဲ”

“ဂျပန်တွေကို ခံချတာ အစ်ကိုဝင်းမြင့်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ဂျပန်တွေက တောင်းမှ မကောင်းတာ ခံချမှာပေါ့”

“ဟ... ဘာလို့ မဆိုင်ရသလဲ၊ ငါဟာ ဂျပန်တွေရဲ့ ထမင်းစားနေ တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ညည်း အစ်ကိုက သူပုန် တစ်ယောက်ကို မြင် လျှက်သားနဲ့ မပြောဘူးဆိုရင် သူ့အပေါ် မာစတာတွေက တစ်မျိုး ထင်နေ ဦးမယ်”

“တော်ပါ မာမိရယ်၊ မာမိတို့အားလုံး အတူတူပဲ၊ ဘာမှကျေးဇူး မသိ တတ်ဘူး၊ သူဟာ ဂျပန်လက်က သမီးကို ကယ်ထားတဲ့ လူမဟုတ်ဘူးလား”

“ငါ့နမဟာ ဒါပဲမြင်တာကိုး၊ သူတို့ကြောင့် တို့ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာတွေ ရော မမြင်ပဲကိုး၊ ဒက်ဒီ အဖမ်းခံခဲ့ရတာ သင်းတို့ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး...”

“တို့အထဲမှာ ညည်းဟာ စုန်းပြူးနေတာပဲ”

“စုန်းပြူးတယ်ပြောပြော၊ ဘာပြောပြော၊ မမတို့ဘာသာ စုန်းမပြူး

အောင် နေကြပါ။ မြို့ကလူတွေက မမတို့ကို ဘာပြောနေပြီ မှတ်သလဲ သိလား၊ ဘယ်လောက် အော့နလုံး နာနေကြပြီဆိုတာ သိသလား”

ယဉ်ယဉ်မြက တစ်အားကုန်အော်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ယခုအခါတွင် သူတို့သည် ကိုဝင်းမြင့်၏ ကြိုးပမ်းချက်ကြောင့် ယခင်အိမ်ကြီး သို့ ပြန်ရောက်နေကြပြီဖြစ်၍ ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြမှာလည်း သူတို့ သားမက် နှင့် သူတို့ ယောက်ျားကို အထင်ကြီးလျက် ရှိလေပြီ။ ကိုဝင်းမြင့် လုပ်သမျှ ထောက်ခံ အားပေးလျက် ရှိကြသည်။

သို့ရာတွင် ဦးကျော်ညွန့်သည် ကိုမြင့်နိုင် အဖမ်းခံရသည့် ကိစ္စတွင် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

* * *

(၈)

ကိုဝင်းမြင့်ကမူ ကိုမြင့်နိုင်အား ဖမ်းဆီးရမိအောင် ကူညီနိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ့ကိုယ် သူ သူရဲကောင်းကြီးပမာ မှတ်ယူလျက်ရှိ၏။ ဂျပန်များကလည်း ဘူးသီး ငါးပေါင်းကြော် နာမည်ကောင်း လက်မှတ်နှင့် ဂျပန် စက္ကူတွေ တစ်ထပ်ကြီး ဆုချလေ၏။

ယင်းကြောင့် သူက အတုံအလှည့် ဝတ်ပြုသောအားဖြင့် ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်များအား ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ညစာထမင်း ကျွေးရန် ပြင်ဆင်နေ တော့၏။ ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြမှာလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင် ချက်ပြုတ်လှည့် ရှိကြ၏။

ယဉ်ယဉ်မြမှာမူ မည်သို့မျှ မကြံမိတတ်ဘဲ တစ်နေ့လုံး အခန်းအား ၍ နေခဲ့သည်။ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်၍ ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။

ညနေဘက်တွင် ရုံးမှပြန်လာသော ဦးကျော်ညွန့်သည် အဝတ်အစားများ မလဲမီမှာပင် သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ကရုဏာသက်စွာနှင့် ကြည့်လေသည်။ သမီးနှစ်ယောက် ရှိသည့်အနက် အငယ်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘာတစ်ခုခုမျှ မပြောဘဲ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြကမူ နားထင်များ မျက်ကွင်းများ ကျသွားသည်အထိ ဝိုင်းကြွေးလျက် ရှိလေသည်။ ယနေ့ ထမင်းစားပွဲသည် သူ့ချစ်သူ အပေါ်တွင် အောင်ပွဲခံသော ပွဲပင် ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချ၍ သေကြောင်း ကြံစည်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု မကြာခဏ ကြံစည်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင် အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲနေသမျှ သူမအနေနှင့် လည်း သေဖို့ မသင့်သေးဟု ယူဆမိ၏။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း သည်တစ်သက် သူတို့ နှစ်ဦး နီးစပ်နိုင်ဖို့ မရှိတော့ချေ။ အကယ်၍ ကိုမြင့်ခိုင် ကွယ်လွန်ပြီဟု ဆိုလျှင်မူ သူမကိုယ်ကို တွယ်တာနှမြောနေစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

ဤနေရာတွင်လည်း ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူ့ချစ်သူအသက်ရှင်လျက်မှ ရှိပါတော့မည်လားဟု စိုးရိမ်သွားမိသည်။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့၏ လက်စွမ်းကို သူ့ဖခင်က ကိုယ်တွေ့ ပြန်ပြောခဲ့သဖြင့် ကောင်းစွာသိရှိပြီး ဖြစ်သည်။ မည်မျှလောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အနှိပ်စက် ခံနေရပြီနည်းဟု နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ညစာ ထမင်းစားပွဲချိန်သည် နီးသည်ထက်နီးကပ်လာလေတော့သည်။ နီရဲရဲ နေလုံးသည် ကံကော်ပင်များ နောက်ကွယ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ ယဉ်ယဉ်မြသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်၍ ကံကော်ပင်စုကို ကြည့်ကာ သူတို့နှစ်ဦး ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ကြသည်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရ နေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် အတိတ်ခရီးသို့ မည်မျှကြာကြာ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည် မသိ။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စင်း ထိုးရပ်လိုက်သံကြားမှ လန့်ဖျပ်

တော်ရသွားသည်။ ကားသံကြားရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင် နှစ်ဦးလုံး၏ ကားနက်ကြီးကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ကားဆိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အိမ်ထဲမှ ကိုဝင်းမြင့် အူရားဖားရား ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ဦးကျော်ညွန့်သည် လေးကန်သော ခြေလှမ်းဖြင့် လိုက်ပါလာလေသည်။

ကားနက်ကြီး၏ အနောက်တံခါး ပွင့်လာပြီး ကားထဲမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှစ်ဦး လျင်မြန်စွာ ခုန်ထွက်လာသည်။ သူတို့၏ ခါးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် ဂျပန်ဓားရှည်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးများ ကိုယ်စီ ချိတ်ထားကြလေသည်။

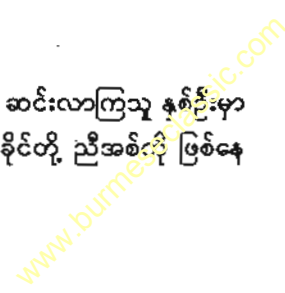
သူ၏ မာစတာရင်းများ လာပြီဟူသော အသံဖြင့် မြေမကိုင်မိ လက်ကိုင်မိ ပြေးထွက်လာသော ကိုဝင်းမြင့်သည် ကားထဲမှ ခုန်ထွက်လာသူ နှစ်ဦးကို တွေ့ရသောအခါတွင် ဝါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ဦးကျော်ညွန့်သည်လည်း ကျောက်ရုပ်ဦး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ခါးထောက်၍ ရပ်နေသော စစ်ဗိုလ်သည် ကိုဝင်းမြင့်၏ အတို ဖြန်းခနဲ ချလိုက်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေသော ယဉ်ယဉ်မြမှာလည်း မထင်သည်တို့ကို တွေ့နေရသဖြင့် ခဏမျှ ငေးကြောင်နေပြီး ကိုဝင်းမြင့် အရိုက် ခံလိုက်ရတော့မှ အောက်ထပ်သို့ ပိုသိဖတ်သိ ပြေးဆင်းသွားလေတော့၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ရပ်နေကြသော ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြတို့မှာလည်း အောက်ကွင်းမိလျက် ရှိကြ၏။ သူတို့ မျက်လုံးကို သူတို့ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ကြည့်နေကြ၏။

သို့ရာတွင် တကယ်ပဲ ဖြစ်၏။

ကားပေါ်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အဝတ်အစားနှင့် ဆင်းလာကြသူ နှစ်ဦးမှာ အင်ပေတိုင် ဗိုလ်ခွေးဘီလူးတို့ မဟုတ်ဘဲ ကိုမြင့်ခိုင်တို့ ညီအစ်ကို ဖြစ်နေတော့၏။

ကိုဝင်းမြင့်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ထွက်ပြေးကြစည်ရာ...

“ဟေ့လူ မပြေးနဲ့၊ သေသွားမယ်”

နောက်မှရပ်နေသော သခင်လွန်းနိုင်က ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ထုတ်ဖမ်း၍ အောင်မြင်သော အသံကြီးဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ခွေးမသား သစ္စာဖောက်၊ အခုမှ သေရမှာ ကြောက်သလားဟာ၊ ဟေ့ကောင် ဝင်းမြင့် ပြောစမ်း၊ ရဲဘော်မသေ သေသော်ငရဲမလား ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား၊ မင်းက တို့ကို ဂျပန်လက် အပ်ပေမဲ့ တို့မသေဘူးဟု သေရမှာက မင်းတို့လို သစ္စာဖောက်တွေကွ”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ဓားကိုဆွဲနုတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး နေရောင်ခြည်တွင် ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။

“မသေခင် ကောင်းကောင်း မှတ်ထား၊ တို့ဟာ မင်းတို့ရဲ့ ပထမပထွေး အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း တိုက်ထုတ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း မင်းတို့ရဲ့ ဒုတိယပထွေး ဂျပန်ကို တိုက်ထုတ်ဖို့ လုပ်နေတယ်။ တို့ဟာ မင်းတို့လို ကိုယ်ကျိုး သစ္စာဖောက်တွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး ရအောင် လုပ်မတဲ ရဲဘော်တွေကွ မှတ်ထား”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ချွန်မြသော ဓားဦးကို ကိုဝင်းမြင့်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ တစ်အား ထိုးလိုက်သည်။ အထိုးခံရသူသည် စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ တံခါးဝမှ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးကလည်း ငယ်သံပါအောင် ခေါက်လိုက်ကြသည်။

ကိုမြင့်နိုင်က ဓားကို ဆွဲနုတ်လိုက်သောအခါ၌ ကိုဝင်းမြင့်သည် ပုံလျက် လဲကျသွားသည်။ ကိုမြင့်နိုင်က သွေးတစက်စက်ကျနေသော ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ ဦးကျော်ညွန့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ယဉ်ယဉ်မြသည် တံခါးပေါက်တွင် ပိတ်ရပ်နေသော အမျိုးသမီး နှစ်ဦးကို အတင်းတိုက်ခိုက် ပြေးထွက်လာပြီး သေမင်းတစ်

ဦးတွင် ကျရောက်နေသော ဦးကျော်ညွန့်အား ဖက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် ချစ်သူ၏ အပြုအမူကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြ၏ မျက်လုံးစုံသည် စိမ်းစမ်း၍ နှုတ်ခမ်းပြုလျော့လျော့သည် တခတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိသည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် သွေးစွန်းနေသော ဓားကို ဓားအိမ်သို့ အသံမြည်အောင် ပြန်သွင်းလိုက်ပြီးနောက် ကားပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ သခင်လွန်းနိုင်သည် သူ့ညီ၏ အပြုအမူကို သဘောမကျသည့်အလား ခေါင်းကို အစ်ချက် ယမ်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့သေနတ်ကို အသုံးမပြုဘဲ ပြန်သွင်းလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကားတံခါးကို တစ်အားကုန်ကာ ဝင်ပိတ်လိုက်လေသည်။

* * * * *

အပိုင်း သုံး

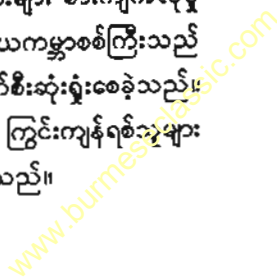
အခန်း ၁

(က)

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကား ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လူ့သမိုင်းသည်ကား ဆက်လက် ချိတက်နေဆဲ ဖြစ်၏။
မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်နှင့် အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ်ကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ကာ
အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးနှင့် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ ထူထောင်ရန် ကမ္ဘာ
အရပ်ရပ်ရှိ အလုပ်သမား လယ်သမားနှင့် တိုးတက်သော မျိုးချစ်အင်အားစု
များသည် မဆုတ်မနစ် ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်လျက်ရှိ၏။

အရင်းရှင် နယ်ချဲ့သမားများ ကိုလိုနီဝါဒသမားများ စားကျက်လုမှု
စားကျက်ချဲ့ထွင်မှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည်
ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများ၏ အသက်အိုးအိမ်များကို ပျက်စီးဆုံးရှုံးစေခဲ့သည်။
အထူးသဖြင့် ဒဏ်ကို ခံကြစေတော့သည်။ မသေမပျောက် ကြွင်းကျန်ရစ်သူများ
အား ပြာပုံထဲတွင် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၍ နေစေတော့သည်။

သို့ရာတွင် အလုပ်သမား လယ်သမားနှင့် တိုးတက်သော အင်အားများသည် စစ်၏ မကောင်းဆိုးဝါးမှုကို ကိုယ်တွေ့ သိရှိခဲ့ရသည့်အလျောက် အကျမြူပုံ၊ ပိတ်ပင်ရေး၊ စစ်လက်နက် ဖျက်သိမ်းရေးစသော ကမ္ဘာစစ် တစ်ဆီးရေးလုပ်ငန်းကို တစ်ဖက်မှ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရင်း အခြား တစ်ဖက်မှလည်း ယင်းကမ္ဘာစစ်ကြီးများ ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော အရင်းရှင် စနစ်နှင့် ကိုလိုနီစနစ် ကျဆုံးရေးအတွက် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆင်နွှဲလျက် ရှိကြတော့သည်။

အရင်းရှင်စနစ်နှင့် ကိုလိုနီဝါဒ တည်ရှိနေသရွေ့ ယင်းစနစ်နှင့် ယင်းဝါဒတို့၏ တန်ဆာပလာများ ဖြစ်ကြသော စစ်လက်နက်များ စစ်ပွဲများသည်လည်း ရှိနေဦးမည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ကြသော အာရှအာဖရိကနှင့် လက်တင်အမေရိကန် နိုင်ငံများမှ ပြည်သူများသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကို စောင်းပေး၍ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆင်နွှဲလျက်ရှိတော့၏။

* * *

(၁)

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကား ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်ကား လွတ်လပ်ရေး မရှိသေးချေ။ နယ်ချဲ့အနှောင်အဖွဲ့မှ မကင်းလွတ်သေးချေ။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီ ဝါဒသမားများ၏ ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး အင်အားစုများသည် ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဗြိတိသျှကို တိုက်ထုတ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လွတ်လပ်ရေး အတုကိုသာ ရရှိခဲ့သည်။ ကင်ပေတိုင်အကျဉ်းစခန်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖန် မဟာ

စိတ်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဖက်ဆစ်ကို တိုက်ထုတ်ခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးအတုပင် မရရှိတော့။ ပထမပိုင်းတွင် ကက်စတီ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ဒုတိယပိုင်းတွင် နယ်ချဲ့အကျိုးပြု ဆာပေါ်ထွန်းအစိုးရကိုသာ ရရှိခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးအမှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ရဲဘော်များသည် လူသတ်မှု စားပြမှုတို့ဖြင့် စမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံကြရပြန်တော့သည်။

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး အင်အားစုများကား ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်လျက်-

၁၉၄၆-ခုနှစ်၊ အထွေထွေသပိတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ စည်းလုံးညီညွတ်သော ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ခေါင်းဆောင်မှု အောက်တွင် လူထုဆန္ဒ ဖော်ထုတ်ပွဲကြီးသည် အောင်မြင် ထိရောက်လှပေသည်။ ကိုလိုနီခေတ် တစ်လျှောက် အမြဲတစေလိုပင် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေအဖြစ် ရှိခဲ့သော ဝုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များသည်ပင် ယခုအကြိမ်တွင် ပြည်သူလူထုနှင့် လက်တွဲ၍ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ တစ်ဖက်တွင် လူထုတိုက်ပွဲများကို ဆင်နွှဲနေစဉ်တွင် အခြားတစ်ဖက်၌ တော်လှန်ရေးရဲဘော်များသည် လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲကြီး တစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်တာစုလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းကြောင့် နယ်ချဲ့သမားသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှာတော့သည်။ မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးလာတော့သည်။ သို့ဖြင့် တစ်ဖက်တွင် ပြည်သူလူထု၏ တစ်ခဲနက် တောင်းဆိုမှုကို အထိုက်အလျောက် လိုက်လျော၍ တစ်ဖက်တွင် ညီညွတ်နေသော ပြည်သူ့အင်အားစုများကို ဖြိုခွဲလေတော့သည်။

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲသည်ကား ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာချေပြီ။

သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာအဖြစ် တွေ့ရှိရသည်မှာ ညီညွတ်ရေးသည် ပြိုကွဲခဲ့လေပြီ။ ဖ-ဆ-ပ-လ နှင့် ကွန်မြူနစ် ကွဲခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်၏ နှစ်ခြမ်း ကွဲခဲ့သည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်နှင့် တပ်နီဟူ၍ အပြီး ဖြစ်လာတော့သည်။ ဆိုင်းဘုတ် လူကြူပြီး ရိုက်ပွဲများ ဖြစ်ကြသည်။

ပဲခူးခရိုင်တွင် ၅-ဆ-ပ-လ နှင့် ကွန်မြူနစ် အပြန်အလှန် ဆန္ဒပြမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဖျာပုံနှင့် ပျဉ်းမနားတွင် ကွန်မြူနစ်နှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော် လက်နက်ကိုင်များ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ပြည်တွင်းစစ် မိုးရိပ်မိုးဆင်ကား မြန်မာတစ်ပြည်လုံးတွင် မည်းမောက်လျက် ရှိလေပြီ။ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် ပြည်သူ့အချင်းချင်းဆင်နွှဲမည့် ပြည်တွင်းစစ်သည် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရောနှော၍ အရှိန်အထိကြီးမားလာလေတော့သည်။

ဤလို အချိန်အခါမျိုးတွင် နယ်ချဲ့သမားသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအမှူး ပြုသော အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်များကို လွယ်ကူစွာ သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

(၈)

ယင်းကဲ့သို့...

အခြေအနေများ ရှိနေသော ကာလတွင် ယခင် ဗြိတိသျှခေတ်က နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်၊ ဂျပန်ခေတ်တွင် ပထမ သူလျှိုအဖြစ် အဖမ်းခံရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ခရိုင်ဝန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဦးကျော်ညွန့်သည် ယခုအခါတွင် အရေးပိုင်မင်း ဖြစ်လျက်ရှိပေပြီ။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီက မြို့အုပ်၊ စစ်ကြီးဖြစ်လာသောအခါတွင် ပထမ ဆေးလိပ်ကုန်သည်၊ နောက် ဂျပန်အဝယ်တော် ဖြစ်ခဲ့သော ကိုဝင်းမြင့်ကား ယခုအခါတွင် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဖြစ်လျက်ရှိပေပြီ။ ဤနေရာတွင် သူ့အကြောင်း အနည်းငယ် ပြောသင့်ပေသေးသည်။

သူသည် စောစောပိုင်းက မဟာမိတ်သူလျှိုပြုလုပ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း ကာယကံမြောက်တွင်ကား ဂျပန်ကင်ပေတိုင် သတင်းပေးဖြစ်ခဲ့၏။ သူ ပယောဂကြောင့်ပင် တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းကို လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ဆောင်နေသော ကိုမြင့်နိုင်သည် ကင်ပေတိုင် လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်နှင့် အခြား ရဲဘော်များ စွန့်စွန့်စားစား ကယ်တင်ခဲ့မှုကြောင့် ကိုမြင့်နိုင်သည် ကင်ပေတိုင် အချုပ်မှ လွတ်မြောက်လာပြီး အောင်ပွဲခံရန် ပြင်ဆင်နေသော ဦးကျော်ညွန့်တို့ အိမ်သို့ အံ့ဩဖွယ်ရာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်သည် အမျိုးသားသစ္စာဖောက် တစ်ယောက်အား ဆုတ်သင် ရှင်းလင်းသည့်အနေဖြင့် ကိုဝင်းမြင့်၏ ဗိုက်ထဲသို့ ဂျပန်စားရှည်ကြီးဖြင့် တစ်အား ထိုးစိုက်ခဲ့လေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်တို့ မော်တော်ကား မောင်းထွက်သွားသော အခါတွင် ကိုဝင်းမြင့်သည် သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုဝင်းမြင့်သည် သေချိန်မကျရောက်သေးသဖြင့် အသက်ပျောက်ခဲ့ချေ။ ရရှိသော ဓားဒဏ်ရာသည် အစာအိမ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ အူမကြီးကို သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအရေးကြီးသည် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို သော်လည်းကောင်း ထိခိုက်ခြင်း မရှိဘဲ ဝမ်းဗိုက်သားထိုသာ ထုတ်ချင်းခတ် ဖောက်ထွက်သွားသဖြင့် သူသည် တစ်လခန့်သာ အော်ဟစ် ညည်းညူ ခဲ့ရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်က တိုင်းသူပြည်သားများအား အဆမတန် နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခဲ့သော ရာဇဝတ်အုပ် ခင်မောင်လေးသည် ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံး မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည်။ ကိုအံ့မောင်တို့က ကြိုးစား၍ စွာဖွေသေးသော်လည်း သတင်း အစအနပင် မရရှိချေ။ အရပ်သူ အရပ်သားများက ပိုင်းသတ်၍ သေပြီလိုလို၊ ရှမ်းပြည်တွင် ဘုန်းကြီး ဝတ်နေသလိုလို ဧရာသည့် သတင်းများကို ကြားခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်များ ပြန်ရောက်လာသော အခါတွင်မူ သူ့အား ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးခင်မောင်လေးအဖြစ် တွေ့ရှိကြရတော့သည်။ အမှန်မတော့ သူသည် မျက်နှာဖြူ ရာဇဝတ်ဝန်၏ နောက်တော်

ပါးမှနေ၍ အိန္ဒိယသို့ ပါသွားခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ လှပသော ဇနီးကား ဂျပန်ကတော် နှစ်ဆက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး စစ်ပြီးသောအခါတွင် ရန်ကုန်မြို့ အထက်တန်းစား ပြည်တန်ဆာတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ဟု သတင်းသိုးသိုးသံသ့ ကြားရလေသည်။

ဗြိတိသျှများ ထွက်ပြေးရာတွင် အခြား ပါသွားသူ တစ်ဦးမှာ လန်ဆွေးလူ မိသားစုမှ ကိုရဲနောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အရေးရှုံးနိမ့် ထွက်ခွာပြေးစဉ်က လက်ဖတင်နှင့် တစ်ဦးသာ ဖြစ်သော်လည်း ရင်ကော့၍ ပြန်လာသောအခါတွင်ကား ကပ္ပတိန်တစ်ဦး ဖြစ်နေပေချေပြီ။

ယခုကဲ့သို့ ဗြိတိသျှဘက်တော်သားများ၏ အခြေအနေကို အကြမ်းဖျင်း အားဖြင့် သိရှိရပြီးနောက် ပြည်သူ့ဘက်တော်သား ဖြစ်ကြသော လန်ဆွေးလူ မိသားစုဘက်သို့ အာရုံစိုက်လိုက်လျှင်ကား...

* * *

(၈)

ရှေးဦးစွာ လန်ဆွေးလူ မြဲကြီး ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားရသည့် အကြောင်းကို ဖော်ပြရပေမည်။ ဦးထွန်းဘော် အမျိုးပြုသော သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုအောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသောအခါတွင် လန်ဆွေးလူမြို့ကိုမင်းသိန်းတို့ မိသားစု ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့မိသားစုသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများနှင့် လည်းကောင်း၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် လည်းကောင်း၊ မည်သို့မျှ မပစ်သက်ဘဲ သူတို့ဘာသာသူတို့ အေးအေးနေထိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ကမ္ဘာ့သူကမ္ဘာသားများကို ဒုက္ခရောက်စေသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကမူ သူတို့အား ကင်းလွတ်ခွင့် မပြုချေ။ တသီးတခြား နေခွင့် မပြုခဲ့ချေ။

ဂျပန်တပ်မ အမှတ် ၁၈-နှင့် အမှတ် ၅၆-တို့မှ လူပေါင်းသုံးထောင် ငါးရာခန့်သည် မြစ်ကြီးနားမြို့ အတွင်းမှ ကြံကြံခွဲခွဲနေသဖြင့် အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီးဝဲလ်၏ အမေရိကန်တပ်နှင့် တရုတ်တပ်သားပေါင်း ထောင် သောင်းသည် ခေတ်မီ လက်နက်များကို စွဲကိုင်၍ မြို့ကို ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ နှစ်လခွဲတိတိကြာမှ မြို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ မဟာမိတ် တပ်များသည် မြို့အနောက်ဘက် လေယာဉ်ပျံကွင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ မြို့တောင်ဘက် ကျွန်းတောကို သော်လည်းကောင်း၊ မြို့မြောက်ဘက် ကချင်ရွာများကို သော်လည်းကောင်း၊ မြို့အရှေ့ဘက် ကမ်းကိုသော်လည်းကောင်း သိမ်းပိုက်တပ်စွဲ၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပိုက်စိပ်တိုက် ဗုံးကြဲခြင်း အမြောက်နှင့် ပစ်ခြင်း၊ ဝင်ရောက်စီးနင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ရာ မြစ်ကြီးနားသည် မြန်မာပြည်တွင် တိုက်ပွဲဒဏ် အခံရဆုံးသော မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။

တစ်မြို့လုံး ပြာအတိ ကျခဲ့ရတော့၏။ လန်ဆွေးလူ မြဲကြီးမှာလည်း မီးလောင်ပျက်စီး၍ တလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့၏။ မြဲစောင့် မိသားစုမှာလည်း မဟာမိတ်တို့၏ မီးလောင်ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေဆုံးခဲ့ရတော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် တစ်ချိန်က အင်မတန် ထင်ရှားခဲ့သော လန်ဆွေးလူ မြဲနှင့် လန်ဆွေးလူ မိသားစုသည် ယခုအခါ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် တော်လှန်ရေး ပုံပြင်တစ်ပုဒ်အဖြစ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

(၉)

ဦးထွန်းဘော်တို့ မိသားစုကား စစ်ကြီးပြီးသုံး၍ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးအောင်မြင်သွားသောအခါတွင် နယ်သစ်မြေသစ် ဖြစ်သော မန္တလေးမြို့၌ အခြေစိုက် နေထိုင်လျက် ရှိကြတော့၏။

သို့မဟုတ် သောင်တင်လျက် ရှိလေသည်။

အကြောင်းမူ သူတို့သည် ဘိုးဘွားပိုင်မြေ အမြောက်အမြားဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည် ဆောက်ထားသော မန်းရတနာပုံတွင် အိမ်မြေယာမြေမဲ့များ ဖြစ်ကြသောကြောင့် သူများတကာ၏ အရပ်တွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ် မရှိသူများ၏ ထုံးစံအတိုင်း အခြေအနေ အတည်တကျ မရှိဘဲ တစ်အိမ်မှတစ်အိမ် ပြောင်းရွှေ့ ငှားရမ်း၍ နေရသောကြောင့်။ သူတို့သည် မြစ်ကြီးနားမှ ပြောင်းလာခဲ့စေ့ကမူ မနင်းရီ၏ ဆွေမျိုးများအိမ်တွင် ခေတ္တ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ခဏတစ်ဖြုတ် ဘုရားဖူးလာကြသူများ မဟုတ်ဘဲ မည်သည့် အခါကာလတွင်မှ ကိုယ့်ရပ်ရွာသို့ ပြန်နိုင်မည် မသိသော ကင်ပေတိုင်ပြေး ဒုက္ခသည်များ ဖြစ်ကြ၏။

၎င်းပြင် မနင်းရီ၏ ဆွေမျိုးမှာလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ မဟုတ်ကြ။ အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် နေနိုင်ကြသူများ မဟုတ်ကြ။ ကိုယ့်မိသားစုနှင့်ကိုယ် တန်သင့်သော အိမ်တွင် မနက်တစ်နပ်၊ ညတစ်နပ် ရှာဖွေစားသောက် နေကြရသူများ ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့် မနင်းရီသည် ဆွေမျိုးများနှင့် မနီးမဝေးတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ရှာဖွေငှားရမ်းခဲ့ရ၏။ သူတို့အတွက် နေထိုင် စားသောက် ရေးအတွက် ဈေးရောင်းခဲ့ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် အတိဒုက္ခကြီးစွာ နေထိုင်ခဲ့၍ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကြာမှပင် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သော ကိုလွန်းနိုင်သည် ဂျပန်တော်လှန်ရေးသမားကြီးအဖြစ် ငှက်ဖျားရောဂါ တုန်ခိုက်စွာဖြင့် ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့၏။

သူသည် ခြောက်လနီးပါးမျှ မည်သည့် အလုပ်အကိုင်ကိုမျှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ဇနီးဖြစ်သူ၏ မလောက်မငသော လုပ်စာကိုသာ ထိုင်၍ စားခဲ့ရပါသည်။

သူသည် ရှမ်းပြည်ဘက်တွင် တာဝန်ကျခဲ့သည်။ တောတောင်လှူမြောင် အထပ်ထပ်တွင် ရိက္ခာ အပြတ်ပြတ် အလုပ်လုပ်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ဆေးဝါး မဖူလုံသည့် ကြားထဲတွင် သူက ဖျားနာခဲ့သေးသည်။ သို့ဖြင့် သူပြန်လာသောအခါတွင် သူ့အိမ်သားများက ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘဲ ရှိနေကြ

ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အသားများသည် မွဲခြောက်မည်းတေလျက်ရှိ၏။ အရိုးများသည်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့မှ ငေါထွက်နေကြသည်။

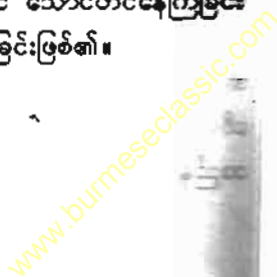
သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်သည် အသားအရေများ အနည်းငယ် လန်းဆန်းစိုပြည်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သွားနိုင်လာနိုင် ရှိလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိသားစု တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းရလေတော့သည်။ သင့်လျော်ရာ အလုပ်အကိုင်များကို ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။ သူသည် အရောင်းအဝယ်လည်း နားလည်၏။ စက်မှုလက်မှုလည်း တတ်ကျွမ်း၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်အရပ်ကိုယ်ဒေသ မဟုတ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ အရင်းအနှီး အဆက်အသွယ် မရှိသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဟိုစစ သည်စစဖြင့် မြေစမ်းခရမ်းပျိုး နေရပါသည်။

သို့သော် မည်မျှပင် အခြေအနေများ ဆိုးရွားနေစေကာမူ သူတို့သည် မြစ်ကြီးနားသို့ ပြန်ရန်ကား စိတ်ကူးပင် မထည့်ကြတော့ချေ။ သူတို့၏ အခြေခံ စခန်းဖြစ်သော လန်ဆွေးလူ ခြံကြီးလည်း မရှိတော့၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများလည်း မရှိတော့၊ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများနှင့် နိုင်ငံရေး လုပ်ဖော်လုပ်ဖတ် အမြောက်အမြားသည်လည်း ကွယ်လွန်ကျဆုံးကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် သူတို့ တစ်တွေနှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်လှသော မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်နှင့် ဘကြီးမုံးလည်း ပါဝင်သွားလေသည်။

သူတို့သည် အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနှင့် လက်ချည်းသက်သက် ရှိသော ဘဝတွင် မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်ဒေသဟု ရွေးနေရန် အကြောင်း မရှိတော့။ ရောက်ရှိနေသည့် အရပ်တွင် ရရာ အလုပ်အကိုင်ဖြင့် ကြံဖန်၍ နေထိုင်ကြရန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့သည် မန္တလေးမြို့တွင် သောင်တင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ကြိုးစား၍ အခြေစိုက် နေကြခြင်းဖြစ်၏။

* * *

(၈)

ယင်းအပြင်...

သူတို့မိသားစု မန္တလေးတွင် ဆက်လက် နေထိုင်ရန် အထောက်အပံ့ ပြုလာသော အချက်ကြီး သုံးချက်လည်း ရှိပေသေးသည်။

ပထမ ညီညို...

အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကြည့်လျှင် အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ် ထည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ စိတ်ကြမ်းမာန်ကြမ်းနှင့် ဧရာမ မိန်းမသားကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း အမှန် ညီညိုသည် စစ်ကြီးပြီးသောအခါတွင် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လွန်စ အပျိုအရွယ်ကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပေသည်။ နိုင်ငံရေး တိုက်ပွဲများနှင့် အစ်ကိုတွေကြားတွင် ကြီးပြင်းလာရသဖြင့် အလှ တပြိုင်ပြင် မှန်တကြည့်ကြည့် မရှိခဲ့သော်လည်း သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်နေရာ တွင်ကား မေတ္တာအင်အားစုများသည် အခိုင်အမာ ကပ်စွဲလျက် ရှိလေသည်။

ပထမတော့ ညီညိုသည် သူမကိုယ်သူမ မေတ္တာသားကောင် ဖြစ်နေ မှန်း မသိခဲ့။ သို့ရာတွင် သူမ၏မျက်စိထဲတွင် အညာသား သခင်မြတ်လေး သည် တစ်စထက်တစ်စ ကြည့်၍ အချိုးကျလာသည်။ သူ၏ အပြောအဆို အပြုအမူများကို ကျေနပ်နှစ်သက်လာသည်။ သူ၏ အကြည့်၊ သူ၏ အပြုံးများ တို့ ကြည့်ရှုလာမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဖက်သားက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေတ္တာစကား ကမ်းလှမ်း လာသောအခါတွင် သူမသည် ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်း၍ မျက်နှာကြီး ရဲနေသည့်ကြားမှပင် ခေါင်း ညိုတိုလိုက်မိသည်။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် နှစ်ဖက်မိဘများ၏ သဘောတူညီချက်အရ အကျဉ်းချုံး၍ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ညီညိုသည် လက်ထပ် ထိမ်းမြားမှုအရ ရွှေမန်းသူတစ်ဦးဖြစ်သွားပြီး မန္တလေးမြို့မှာပင် ခင်ပွန်း သည်နှင့် အတူ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး နေထိုင်သွားရန် ဖြစ်တော့သည်။

ဤနေရာတွင် ဦးထွန်းဘော်နှင့် ဒေါ်ရွှေဆင့်တို့အတွက် ပြဿနာ ထစ်ရ ဖြစ်လာတော့သည်။ အကယ်၍ သူတို့သည် သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသား စုနှင့်အတူ မြစ်ကြီးနားသို့ လိုက်သွားခဲ့လျှင် သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ကလေး သူငယ်မကလေး တစ်ဦးသာဟု ယခုထက်တိုင် ထင်မြင်နေသော ညီညိုကို သူစိမ်းတစ်ရံဆံများတွင် တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရပေမည်။ ယင်းသို့ ဧဟုတ်ဘဲ ညီညိုနှင့်အတူ နေခဲ့ကြပြန်လျှင်လည်း သူတို့ မိသားစုသည် ထစ်ရေစိ တစ်မြေစိ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မည်။

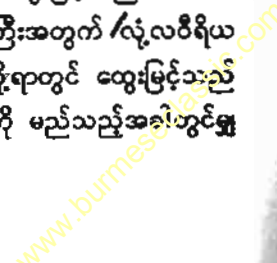
ယင်းကြောင့် သူတို့အားလုံး မန္တလေးတွင်ပဲ နေကြတော့ရန် ဖြစ်ပေါ် ထာသော ပထမအကြောင်း။

* * *

နတ်ရွယ် ထွေးမြင့်။

သခင်လွန်းနိုင်သည် အထူးအထွေ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ စစ်ကြီး ဖြစ်၍ ကျောင်းများ ပြန်လည်ဖွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထွေးမြင့်ကို အစောဆုံး ဖွင့်သော ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် အပ်နှံလိုက်ရသည်။ ကျောင်းစရိတ် အတွက် သူတို့တွင် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသော ရွှေထည်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် နှင်းရီ၏ နားကပ်ကို ရောင်းချ လိုက်ရလေသည်။

အခြေအနေ မလှတော့သဖြင့် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးရှိ ကျောင်းများကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ပိတ်လိုက်ရသော အချိန်တွင် ထွေးမြင့်သည် တတိယ နန်း၌ ပညာသင်ကြားလျက်ရှိသည်။ စာမေးပွဲကြီးအတွက် /လုံ့လဝီရိယ ထောင်းစွာနှင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထွေးမြင့်သည် သူ၏ တစ်သက်တာတွင် တတိယတန်းစာမေးပွဲကို မည်သည့်အခါတွင်မျှ ဖြစ်လိုခြင်း မပြုရတော့ပေ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် မြစ်ကြီးနားရှိ စာသင်ကျောင်းများကို ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်နိုင်ရန် သခင်လွန်းနိုင်တို့က ကြိုးစားသေးသော်လည်း သင်ကြားပညာ ဆရာ မရှိခြင်း၊ ကျောင်းသုံး ပရိဘောဂများ မရှိခြင်း၊ မူလတန်းကျောင်း အဆောက်အဦများကို ဂျပန်များ သိမ်းပိုက်ထားခြင်းတို့ကြောင့် မအောင်မြင် ခဲ့ချေ။

သို့ဖြင့် ထွေးမြင့်နှင့်တကွ တခြား စာသင်ကြားရမည့် အရွယ်လူငယ် များ အားလုံးသည် စစ်ပြေးဘဝဖြင့် စိတ်လေလူလွင့်၍ နေကြရတော့သည်။ အချို့သည် မိဘအလုပ်အကိုင်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ကြ၍ အချို့သည် လမ်း တကာတွင် လည်၍ တေချင်တိုင်းတေ၊ ပေချင်တိုင်းပေ နေကြတော့သည်။

ထွေးမြင့်မှာ သူ့ဖခင်နှင့် သူ့ဦးလေးကို ကြည့်၍ စစ်သားဖြစ်ချင်စိတ် သာ ပြင်းထန်လျက်ရှိတော့သည်။ သူသည် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် ဖွင့်လှစ်သော ဂျပန်ကျောင်းတွင် တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့ရာသဖြင့် ဂျပန်စကားကို ကောင်း စွာ ပြောတတ်ပြီး ဂျပန်စာကို အထိုက်အလျောက် ရေးတတ်ဖတ်တတ်ပေ သည်။ သူသည် အိမ်မှလူကြီးများနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ မနေရလျှင် ခင်ခင် ရင်းနှီးသော ဂျပန်များထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် စစ်တိုက်တမ်းကစား၍ သော်လည်းကောင်း အချိန် ကုန်စေခဲ့သည်။

စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသောအခါတွင်ကား သူသည် အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် ကြီးကောင်ဝင်စ သူငယ်ကလေးဖြစ်ပြီး ဖွန့်စားလိုစိတ်၊ စစ်သားဖြစ်လိုစိတ်၊ နိုင်ငံရေးစိတ်တို့ ကိန်းအောင်းကာ ယောင်ချာများ ဖြစ်နေတော့သဖြင့် သူ့ရှေ့ရေးကို တွေးတောရင်လေးမိသော သခင်လွန်းနိုင် သည် အလျင်အမြန် ကျောင်းထားပေးရလေတော့၏။

အလဟဿ ကုန်လွန်ခဲ့သော အချိန်များကို ကာမိစေရန် သူ့သားတို့ ပဉ္စမတန်းတွင် ထားပေးရန် သခင်လွန်းနိုင်ကသာ အကြောက်အကန် ပြောခဲ့ သော်လည်း ထွေးမြင့်၏ အရည်အချင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ဆရာကြီးက စတုတ္ထတန်းတွင်သာ အစမ်း လက်ခံထားလေသည်။ အကယ်

၍ စာမလိုက်နိုင်လျှင် တတိယတန်းသို့ ပြန်ချရန် ဖြစ်လေသည်။ တကယ် တော့ ထွေးမြင့်၏ အသက်အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ဆဋ္ဌမတန်းသို့ ရောက်ရှိသင့်နေလေပြီ။ ယခုတော့ စတုတ္ထတန်းကိုပင် အနိုင်နိုင်။

ယင်းကြောင့် ဟိုမြို့ပြောင်း ဒီမြို့ပြောင်း လုပ်နေခဲ့လျှင် ထွေးမြင့်၏ စညာရေးသည် ပို၍ ရင်မအေးစရာ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းပြင် ထွေးမြင့် ဆယ်တန်း အောင်မြင်သွားသောအခါတွင်လည်း မြစ်ကြီးနားမှဆိုလျှင် စာကြည့်လို့သို့ တကူးတက ပို့နေရမည်ဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြို့၌ ဆိုလျှင်ကား အလွယ်တကူပင် ဆက်လက် သင်ကြားနိုင်ပေမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် သူတို့အားလုံး မန္တလေးတွင်ပင် နေကြတော့ရန် ဖြစ်ပေါ်လာ သော ဒုတိယအကြောင်း။

* * *

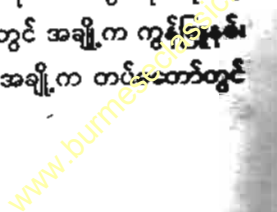
(၉)

ဇာတိယ ကိုမြင့်ခိုင်။

သူသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောအခါတွင် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက် ရှိလာလေသည်။ မန္တလေးမြို့မှာပင် နေထိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်တို့နှင့် အတူတကွကား မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမူ သူသည် ကွန်မြူနစ် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်။

တစ်ချိန်က ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် အတူတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူများသည် တစ်ခါက နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှနှင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို လက်တွဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ သူများသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောအခါတွင် အချို့က ကွန်မြူနစ်၊ အချို့က ဆိုရှယ်လစ်၊ အချို့က ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ အချို့က တပ်မတော်တွင် ဆက်လက်၍ အချို့က...

ကိုမြင့်နိုင်ကမူ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကွန်ဖြူနစ်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ရဲဘော်မြင့်နိုင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ကွန်ဖြူနစ်ပါတီ နှစ်ခြမ်းကွဲသောအခါတွင် သူသည် မမာပြည်ကွန်ဖြူနစ်ပါတီဝင်၊ အရပ်သူအရပ်သားတို့ အခေါ်အဝေါ် အရ အလံဖြူ။

သူ၏ တာဝန်အရပ်ရပ်မှာ မန္တလေးခရိုင်ကော်မီတီ၊ ပြီးတော့ တပ်နီ ခေါင်းဆောင်၊ ပြီးတော့ အလုပ်သမားသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူး၊ ပြီးတော့... ပြီးတော့...

ယင်းသို့ဖြင့် သူသည် ရွေးလုံးနှင့် ကျားကိုးစီး ဖြစ်နေတော့သည်။ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများ တစ်နေ့တခြား ပိုမိုပြင်းထန် လာသည်နှင့်အမျှ သူသည် တာဝန်များပိုမို များမြောက်၍လာတော့သည်။

သူသည် ပါတီရုံးတွင်နေထိုင်၍ ပါတီမှပေးအပ်သော တာဝန်များကို သာ နေ့မအား ညမအား ထမ်းဆောင်လျက်ရှိလေသည်။ အဖေ၊ အမေ အစ်ကို၊ နှမနှင့် တူသားများ ရှိရာသို့ တစ်လနေ၍ တစ်ခေါက်မှန်မှန်မရောက်၊ သူ့ကိုတွေ့ချင်၍ ပါတီရုံးတွင် သွားရောက်ရှာဖွေလျှင်လည်း မတွေ့သည်။ များလေသည်။

သို့ဖြင့် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုသည် တစ်မြို့တည်း တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသော်လည်း မျက်နှာချင်း မဆုံမိနိုင်ဘဲ ရှိနေကြတော့ သည်။

ဤနေရာတွင် အမေဆင့်သည် သားသမီး ၆ ယောက်ရှိသည့်အနက် ကိုမြင့်နိုင်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြရပေမည်။ ဦးကျော်ညွန့် ပစ်လိုက် သော သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ကိုမြင့်နိုင် ပုန်းအောင်း ဆေးကုနေရသော အချိန်ကလည်းကောင်း၊ ဂျပန် တက်လာပြီးနောက် အခြားသူများ ပြန်လာပြီး ကိုမြင့်နိုင် တော်တော်နှင့် ပြန်မရောက်သေးသည့် အချိန်က လည်းကောင်း ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွင်း ခွဲခွာနေရစဉ်က လည်းကောင်း အမေဆင့်သည် အချစ်ဆုံး သားအတွက် မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က အမေဆင့်၏ အပူသည် အခြားသော သားများ အတွက် လည်း

ကောင်း၊ ခင်ပွန်းသည် အတွက် လည်းကောင်း ရောနှော၍ သီးခြား မထင် ပေါ်ခဲ့။

သို့ရာတွင် မလွဲမရှောင်သာ မန္တလေးမြို့တွင် နေကြရသည့်အခိုက်...

စစ်မဖြစ်မီ ဗြိတိသျှခေတ် တစ်လျှောက်လုံး အမျိုးသား လွတ်မြောက် ရေး အတွက် ပါဝင်တိုက်ပွဲဝင်နေကြသော သား ၃ ယောက်နှင့် ခင်ပွန်း သည် အတွက် စိတ်သောက ရောက်ခဲ့ခြင်း၊ ဆင်းရဲကျပ်တည်းခြင်းများကို ခွဲဝေခံစားခဲ့ခြင်း၊ ယင်းနောက် ဂျပန်ခေတ်တွင် ကမ္ဘာစစ်၏ မူလဘူတ ဒုက္ခများအပြင် ကင်ပေတိုင်များ ရန်မှရှောင်ကွင်းနေရသော သားများအတွက် ရတက်မအေးရပြန်ခြင်း၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ကာလတွင် သားတို့အတွက် နေ့စဉ် ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေခြင်း၊ ယင်းနောက်တစ်ဖန် စစ်ကြီးပြီးသော အခါတွင် တစ်ရပ်တစ်ရွာ၌ အိုးအိမ် အတည်တကျမရှိ၊ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ ဘဝနှင့် နေ့စဉ်ကြောင့်ကြနေခြင်း၊ မြစ်ကြီးနားတွင် ကျန်ရစ်သော ဒုတိယ သား ကိုမင်းသိန်းတို့ မိသားစု တစ်ပြုလုံး ဝံ့ထဲပါသွားခြင်း၊ တော်လှန်ရေး တွင် ရှေ့တန်းမှပါဝင်ခဲ့သော တတိယသား ကိုအံ့မောင် တစ်ယောက် တိုက်ပွဲ တွင် ကျဆုံးသွားပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရခြင်း၊ သားကြီး ကိုလွန်းနိုင် အား ချူနာသည် စစ်ပြန်အဖြစ် တွေ့ရခြင်း၊ နုထွတ်သော သမီးငယ်ကို ခွဲခွာရခြင်း တစ်သက်လုံး အားထားခဲ့သော ခင်ပွန်းသည် ဦးထွန်းဘော်သည် ယခုအခါ ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်း အစရှိသော စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ များကို ဆက်တိုက် ကြုံတွေ့ခံစားနေရသည့် အခိုက်တွင်မတော့...

အမေဆင့်သည် ကိုမြင့်နိုင်၏ မျက်နှာကို မှန်မှန် မတွေ့ရသည့် အတွက် ဆတ်ဆတ်လူးနေတော့သည်။ သားဖြစ်သူအတွက် ယခင်အချိန် များကထက် ပိုမို၍ စိတ်ပူနေလေသည်။ အမေဆင့်၏ စိတ်ထဲတွင် ကိုမြင့်နိုင် အညံ့လည်း ကိုအံ့မောင်လိုပင် တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်နေ သည်။ သို့မဟုတ် ကိုလွန်းနိုင်ကဲ့သို့ အရိုးပိန်၊ အရိုးခြောက်အဖြစ် ပြန်လာမိမ့် မည်ဟု ယူဆနေပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အမေဆင့်သည် သားဖြစ်သူအား တစ်လ လစ်ကြိမ် မှန်မှန်

မတွေ့ရသည့်တိုင် သားဖြစ်သူရှိနေသော မန္တလေးမြို့မှ အခြားမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရန်ကိုကား အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်လျက်ရှိလေသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့အားလုံး မန္တလေးတွင်ပဲ နေကြရန် ဖြစ်ပေါ်လာသော တတိယအကြောင်း။

* * *

(၅)

ယင်းအခြေခံ အကြောင်းကြီး သုံးရပ်အပြင် အခြားသော အထောက်အပံ့ ပြုသည့် အကြောင်း တစ်ရပ်လည်း ရှိချေသေးသည်။ ၎င်းမှာ ဦးထွန်းဘော်။

တစ်ချိန်က သူပုန်ဌာနချုပ် တစ်ခုဟု နာမည်ကြီးနေသော လန့်ဆွေးလှ ခြံကြီး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ဦးထွန်းဘော်သည် ယခုအခါ ဒုလ္လာသည် အဘိုးကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၍ နေပေပြီ။ သူသည် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ မျက်နှာပန်းမလှမပနှင့် ထွက်ခွာလာရကတည်းကပင် အိပ်ရာထဲတွင် လဲချေတော့သည်။ မန္တလေးမြို့တွင် နေထိုင်နေသည့် ဂျပန်ခေတ်နောက်ပိုင်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူသည် ဘာတစ်ခုမျှ မည်မည်ရရ လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ချွေးမဖြစ်သူ၏ မလောက်မင လုပ်စာကိုသာ ထိုင်၍စားခဲ့ရလေသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကကလ တစ်လျှောက်လုံး တပင်တပန်း အညောင်းအညာခံကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့် ဒဏ်များသည် အသက်အရွယ်ကြီး၍ ချွတ်မြိုကျသောအခါတွင် စုပြုံ၍ ခံရလေတော့သည်။

သွေးအစက်စက်များ ကျဆင်းလာခြင်းဖြင့် အခံရဆိုးလှသော ဒုလ္လာရောဂါသည် ငါးရှဉ့်ချက်စားခြင်းမှ ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ဘိန်းမျိုသည်အထိ ဆေးမြီးတိုပေါင်းစုံဖြင့် ကုစားခဲ့သော်လည်း ပျောက်ကင်းသည်မရှိဘဲ တစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါး၍သာ လာလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခင်မတန်ကျောင်းတိုက်မှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ ဆေးသည် သူ၏ ရောဂါကို အမြစ်မှ

နတ်ယု မပစ်လိုက်နိုင်သေးသော်လည်း အတန်အသင့်ကား သက်သာရာ ရရှိစေပါသည်။

ယင်းကြောင့် အမေဆင့်တို့က သူ့ရောဂါကို မန္တလေးမှာနေ၍ ယင်းဘုန်းကြီးနှင့်ပင် ဆက်၍ ကုသစေချင်သည်။ ဦးထွန်းဘော် ကိုယ်နှိုက်ကမူ ဆေးဝါးကုသရေးတွင် စိတ်အားမထက်သန်လှပေ။ ကုလိုလည်း ကုချင်ရာတွင်ကု၊ မကုလိုလည်း ရှိစေတော့။ သူတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် သေရခါနီးပြီဟု မှတ်ယူလျက် ရှိလေသည်။

အမှန်မတော့ ဦးထွန်းဘော်သည် ကာယ ဒုက္ခထက် စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားခြင်းက သူ့အား ပိုမိုဖိစီးလျက် ရှိလေသည်။

ဂျပန်ခေတ်က နောက်ပိုင်းတွင် သူ၏ ပြိုင်ဘက်ကြီး ဦးကျော်ညွန့်က ခရိုင်ဝန်ဖြစ်ပြီး သူတို့က ကင်ပေတိုင်ရန်မှ ပြေးနေရသည့်အတွက် အထူးပင် စိတ်အားလျော့ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ သား သုံးယောက် ပါဝင်လျက်ရှိသော ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး အင်အားစုကြီးက ဂျပန်နှင့် အမျိုးသား သစ္စာဖောက်များအား တိုက်ထုတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ချက် တော်တော်များများ ရှိနေသေးသဖြင့် ခံသာခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် သူ့သားများ ပါဝင်ခဲ့သော မျိုးချစ်အင်အားစုတို့သည် ဂျပန်ကို မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အမျိုးသား သစ္စာဖောက်များကိုကား ဇာယိရားနိုင်ခဲ့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးသောအခါ သူတို့ အပေါ်တွင် အနစ်တစ်ရာကျော် ကျွန်ပြုလုပ်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်သည် ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့၏။ အမျိုးသား သစ္စာဖောက်တို့မှာလည်း သခင်ဟောင်းကို ပြေး၍ ဒူးဆက်ကြတော့၏။

ဦးကျော်ညွန့် တစ်ယောက် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ မြို့တစ်မြို့တွင် အရေး နိုင် ဖြစ်နေပြီ ဟူသော သတင်းကို ကြားရသောအခါ၌ ဦးထွန်းဘော်သည် ညီညွန့်နှင့်မျှ စကားမပြောဘဲ တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတော့၏။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစားနှင့်မို့ ရူးများသွားပြီလားဟု အိမ်သူအိမ်သားများက ပုပန်ခဲ့ကြရသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် သူ့အဖြစ်ကို စာနာနိုင်ကြသည်။ သူတို့လည်း သူလိုပင် ထပ်တူထပ်မျှလောက် ခံစားနေကြရပေသည်။

မိမိတို့ အမျိုးသားများအပေါ် နိုင်ထက်ကလူ ပြုနေသော နိုင်ငံခြား သားကို အလုပ်အကျွေး ပြုနေသူများသည် တစ်နေ့တခြား ရာထူးစည်းစိမ် တိုးတက်နေပြီး၊ တိုင်းပြည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အသက် အိုးအိမ် စည်းစိမ် စွန့်လွှတ်၍ တိုက်ပွဲဝင်နေကြသူများဘက်တွင် တစ်စထက်တစ်စ ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းလျက် ရှိတော့၏။

အောင်ပွဲပန်းတိုင် မတွေ့ရှိရဘဲ ဒုက္ခရေစီးကြောင်းတွင်သာ ဒလဟော မျောပါနေရတော့သည်။

သူတို့မိသားစု အနေနှင့်ဆိုလျှင် အိုးအိမ်ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရ သည့်အပြင် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နောက်မတွန့်ဘဲ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော သားကြီး သုံးဦးအနက် အကြီးဆုံး သခင်လွန်းနိုင် သည် စစ်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ချူနာသည် ဖြစ်လာရသည်။ မိဘ လက် ပျက်ပြားရသည်။ နိုင်ငံရေးဘက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူ့မိသားစု ငတ်ပြတ်၍ မသေကျေကြစေရန် ရရာ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရတော့သည်။ တစ်ချိန်က အဆိပ်အတောက် ပြင်းထန်လှသော စိတ်ဓာတ်များသည် ယခု အခါ ပျော့ညံ့လျက် ရှိပေပြီ။ နယ်ချဲ့ကြေးစား စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရပါမည် ကောင်းလားဟု ဖဲကြည့်ထားသော ညီငယ် ကိုရဲနောင် အမေရိကန် ဂျစ်ကား ဖြင့် အလည်ရောက် ရှိလာရာတွင် ဦးထွန်းဘော်က စကားမပြောဘဲ နေခဲ့ သော်လည်း သူကမူ တိတ်တဆိတ် ငွေတစ်ရာ ချေးငှားခဲ့လေသည်။

ကိုအုံမောင်ကား အရိုးပေါ်အရေတင်လျက်နှင့်ပင် ပြန်မလာနိုင်တော့ ချေ။ သူသည် အထက်မြန်မာပြည် တစ်နေရာတွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆင်နွှဲ ခဲ့ရသော တိုက်ပွဲတစ်ခု၌ မထင်မရှား ကျဆုံးရလေသည်။

(၁၁)

စစ်ကြီးပြီး ကာလအတန်ကြာမှပင် မထင်မရှားသော ရဲဘော်ကလေး နှစ်ဦး သည် ဗိုလ်အုံမောင် ကျဆုံးသည့် သတင်းကို သူတို့ကို လာ၍ အကြောင်း ကြားလေသည်။ ထိုရဲဘော်ကလေး နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်အုံမောင်နှင့် အထူးပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်ပြီး သူတို့ လက်ပေါ်မှာပင် ဗိုလ်အုံမောင် အသက် ပျောက်ခဲ့သည့်အလျှောက် တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးလျှင်ပြီးချင်း လာရောက်၍ အကြောင်းကြားရန် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးခမျာ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု တို့ဖြင့် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံနေခဲ့ကြရလေသည်။ ယင်း ကြောင့် သူတို့သည် ကာလ အတန်ကြာမှပင် ဗိုလ်အုံမောင်၏ သတင်းကို ဆောင်ကြဉ်းလာနိုင်တော့သည်။

စောစောပိုင်းကမူ ဦးထွန်းဘော်တို့ မိသားစုသည် ဗိုလ်အုံမောင်၏ သတင်းကို ဟိုမေးဒီမေးဖြင့် စုံစမ်းနေခဲ့ကြရသည်။ ဗိုလ်သင်တန်း ဆင်းပြီး နောက် ဗမာ့တပ်မတော်တွင် တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေသော ဗိုလ် အုံမောင်၏ ပြန်အလာကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်အုံမောင်သည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး ပြန်လည်ပွဲစည်းသော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်တွင် ပါဝင် အမှုထမ်း ရန် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် သူ့မိသားစုနှင့် တွေ့ရှိရန် တစ်ခေါက်သာ လာရောက်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်အုံမောင်သည် သူ့မိသားစု အကုန်အစင်နှင့်ကား တွေ့ရှိမသွားရချေ။ သူတပ်မှ ခွင့်ယူ၍ ပြန်လာသော အချိန်တွင် ဦးထွန်းဘော် တို့သည် မန္တလေးသို့ ရောက်ရှိကြပေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် မိဘနှစ်ပါးကို ထန်တော့ခွင့် ရရှိသော်လည်း သူ့အစ်ကိုများ၊ ညီများနှင့်ကား ဝိုင်းနေ ခြည်ရေး မဆွေးနွေး မနှီးနှောရတော့ချေ။ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ဝိုင်းနေခြင်းသည်

မြေအောက်သို့ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။ ဗိုလ်အုံမောင်သည် မန္တလေးတွင် သုံးရက်တာမျှ နေထိုင်သွားစဉ်အတွင်း ညီမငယ် ညိုညို၊ မရိုး မနှင်းရီ၊ တူမောင်ထွေးမြင့်တို့နှင့်သာ အာလာပသလ္လာပ ပြောသွားရလေသည်။ ခွင့်ရက်နည်းနေ၍ တစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေ မကောင်း၍ တစ်ကြောင်း၊ မြစ်ကြီးနားသို့ ခရီးမဆက်နိုင်သဖြင့် ကိုမင်းသိန်းတို့ မိသားစုကိုလည်း နှုတ် မဆက်လိုက်ရချေ။ ယခုတော့မူ သူသည် ကျဆုံးလေပြီ ဖြစ်၏။

သူ ကျဆုံးသည့် အကြောင်းကို ရဲဘော်နှစ်ဦးက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပြန်ပြောကြလေ၏။ ကိုအုံမောင်ကို တပ်သားများက အဘယ်မျှ ချစ်ခင်ဖူးကိုအုံမောင်သည် စစ်ရေး နိုင်ငံရေးတွင် အဘယ်မျှ ကျွမ်းကျင်ပုံ၊ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲတွင် အဘယ်မျှ ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ခိုက်ပုံတို့ကို စိကပတ်ကုံး ပြောပြကြလေသည်။

ထို့နောက် ရဲဘော်နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်အုံမောင်၏ အိတ်ထဲမှာ ရှိသော ပစ္စည်းအချို့ကို ပေးအပ်ကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် အင်မတန်ချောစော လှပသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပါရှိလေသည်။

ယင်းဓာတ်ပုံကို မြင်တွေ့ရသောအခါတွင် လန့်ဆွေးလူ မိသားစုသည် ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရတော့သည်။ ဓာတ်ပုံရှင် အမျိုးသမီးသည် ဗိုလ်အုံမောင်၏ ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး သိရှိပြီး ဖြစ်ကြသည်။

ဗိုလ်အုံမောင်နှင့် ယင်းအမျိုးသမီးသည် စစ်ကြီးပြီးသော အခါတွင် လက်ထပ်ရန် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယင်း အမျိုးသမီးကား စတယ်လာပင် ဖြစ်ချေသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်အုံမောင်ကား လမ်းခုလပ်တွင် ကျဆုံးခဲ့ရရှာချေပြီ။

* * *

(၄)

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး ညီနောင် သုံးဦးအနက် ယခုတိုင် ဇွဲနပဲကြီးကြီးနှင့် တိုက်ပွဲဝင်နေသူကား ကိုမြင့်နိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုမြင့်နိုင် အတွက် မိခင်ဖြစ်သူက ရတက်မအေး ရှိနေသလောက် စေင် ဖြစ်သူကမူ တစ်ခုတည်းသော အားထား မျှော်လင့်ချက်ပင်။

သို့ရာတွင် သူ့သားသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆက်လက် လုပ်ဆောင် နေရိုးမှန်သော်လည်း သူ အင်မတန် ကြည်ညိုလေးစားသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့် အတူတူ မဟုတ်သည့်အတွက်မူကား ဦးထွန်းဘော်သည် သိပ်သဘောမကျချေ။ သို့ရာတွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်လည်း ပြောဆိုကန့်ကွက်ခြင်း မပြုချေ။ သူ့သားသည် သူမှန်သည် ထင်သည့်အရာကို ရိုးရိုးသားသား လုပ်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ချလက်ချ ထုံကြည်ထားလေသည်။

သို့သော်လည်း ၁၉၄၈-ခုနှစ် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရရှိသော အခါတွင်လည်း သူ့သားတို့ လူစုသည် တသီးတခြားပင် ဖြစ်နေကြပြန်သည်တို့ တွေ့ရှိရသောအခါတွင်ကား ဦးထွန်းဘော်သည် မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်တော့ချေ။ မစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။

သူ သိသည်မှာ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ လွတ်လပ်ရေး ရသည်ဆိုလျှင် ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြီဟု ယူဆထားလေသည်။ သူတို့အညီ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်အုပ်စိုး၍ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား နေနိုင်ပြီဟု မှတ်ယူထားလေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်တို့ လူစုကား ယင်းသို့မဟုတ်၊ သူ မကြားဘူးသော ဓူတန်းစား တိုက်ပွဲအကြောင်း၊ ပစ္စည်းမဲ့ အာဏာရှင်စနစ် အကြောင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ တည်ဆောက်ရေး အကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုလုပ်ကိုင်လှည့်ပတ်ကြသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ဦးထွန်းဘော် နားလည်သဘောပေါက်လာသည်မှာ

ကိုမြင့်နိုင်တို့ လူစုသည် အင်မတန် ခေါင်းမာပြတ်သားကြသူများ ဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်ပင်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံများဖြင့် ရင့်ကျက်လာသည်နှင့်အမျှ စစ်ရေး နိုင်ငံရေးတို့တွင်သာ ပြတ်သားလာသည် မဟုတ်။ လူမှုဆက်ဆံရေးတွင်လည်း ပြတ်သား၍ လာလေသည်။ လူတန်းစား အမြင်ဖြင့် ဆက်ဆံလာတတ်လေသည်။

ဦးထွန်းဘော်သည် သားဖြစ်သူ၏ နိုင်ငံရေး လုပ်ဆောင်ချက်များကို နားမလည်၊ သဘောမကျလှသော်လည်း ခေါင်းမာပြတ်သားမှုကိုကား အထူးကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ အနှစ်မြို့ကြဆုံးကား အချစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုမြင့်နိုင်၏ ခေါင်းမာပြတ်သားမှုပင်။

ယခင်ကဆိုလျှင် သားဖြစ်သူသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး အတွက် နယ်ချဲ့ကို ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသော်လည်း အမျိုးသား သစ္စာဖောက် တစ်ဦးဖြစ်သော သူ၏ ကမ္ဘာ့ရန် ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးကို တပ်မက် ချစ်ခင်နေခဲ့၏။ ရန်သူ၏ သမီးကို မြတ်နိုးနေခဲ့၏။ ယင်းကြောင့်ပင် သူ့သားသည် နယ်ချဲ့အလိုတော်ရီ၏ ကျည်သင့်ခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် သူ့သားသည် အင်္ဂလိပ် ပြေး၍ ကိုယ့်အလှည့်သို့ ရောက်ချိန်တွင် လက်စားချေရန် သတိမမူခဲ့။ ယင်းကြောင့် ကင်ပေတိုင် လက်တွင်း သက်ဆင်းခဲ့ရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဤအကြိမ်တွင်လည်း သူ့သားသည် အမှတ်သည်းခြေ မရှိသေးချေ။ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင် တစ်ကောင်ကိုသာ ဓားဖြင့် တစ်ချက် တည်း ထိုးခဲ့သည်။ ဦးကျော်ညွန့်ကိုကား သူ့သမီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ချမ်းသာပေးခဲ့သည်။ ယင်းကြောင့်ပင် ရန်သူများသည် ယခုအခါ နယ်ချဲ့ သစ္စာတော်ခံ ဖြစ်ခွင့် ရနေပြန်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ယင်းအချိန်ကျမှ သူ့သားသည် ပြတ်သား၍ လာလေတော့သည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် စစ်ကြီး ပြီးသောအခါတွင် သူနှင့် ယဉ်ယဉ်မြ အကြောင်းလည်း ပြီးပြီဟု ယူဆထားပုံရလေသည်။ သူသည် ယဉ်ယဉ်မြ

အကြောင်းကို တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှလည်း မပြောတော့... ရှေးသရောအခါက နှစ်သူကို တွေ့ဆုံရန်လည်း အလျှင်း မကြိုးစားတော့...။

မိန်းမသားချစ်သူက စွန့်စွန့်စားစား လာရောက် ရှာဖွေသည်ကိုဝင် သူက လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

၁၉၄၇-ခုနှစ် တိုင်းပြုပြည်ပြု ရွေးကောက်ပွဲများ အချိန်လောက်ကဖြစ် သည်။ ယဉ်ယဉ်မြသည် ရန်ကုန်မြို့မှ အဒေါ်နှစ်ဦးနှင့်အတူ မန္တလေးမြို့သို့ ဘုရားပူး ရောက်ရှိလာလေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြသည် မန္တလေးသို့ ရောက်လျှင် ဆောက်ချင်းပင် ကိုမြင့်နိုင်ကို ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ ဦးထွန်းဘော်တို့ အိမ်သို့ ရေမက ရှာဖွေ၍ လာရောက်ခဲ့သည်။ အရေးပိုင်တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်ပါလျက် နှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီရုံးသို့ သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်နိုင်နှင့်ကား ဆော့့့ရှိခဲ့ချေ။ ထိုအချိန်က ကိုမြင့်နိုင်သည် ရွေးကောက်ပွဲ ကိစ္စများနှင့် အလုပ် ခွပ်လျက် ရှိလေသည်။

သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြ မန္တလေး ရောက်နေသည့်အကြောင်း၊ သူ့အား ထိုက်လံ ရှာဖွေနေသည့် အကြောင်းကိုကား ရဲဘော်များက ပြောပြ၍ လည်း ဆောင်း၊ သူ့အိမ်နှင့် ပါတီရုံးတွင် ယဉ်ယဉ်မြ ရေးခဲ့သော စာရွေ့များအရ ထည်းကောင်း သိရှိ ရလေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြက သူမ မည်သည့် အိမ်တွင် ထည်းခို၍ မည်သည့်အချိန်တွင် ရှိမည်၊ လာတွေ့ပါဟူသော ချိန်းဆိုချက် ထိုလည်း ရရှိလေသည်။

သို့ရာတွင် သူ မသွားခဲ့။ ယဉ်ယဉ်မြ၏ စာများအားလုံးကို ဆုတ်ခြေ၍ အိမ်ခဲ့သည်။ ရဲဘော်များက ဝိုင်းဝန်း မေးကြသည်ကို မည်သို့မျှ မဝေဖန် ဖြေကြားခဲ့။ သူ့အိမ်နှင့် ပါတီရုံးသို့ ရေထွက်မတတ် ယဉ်ယဉ်မြ လာရောက် နေသည့်ကြားမှပင် ကိုမြင့်နိုင်သည် စည်းရုံးရေးဆင်းရန် မတ္တရာကျေးရွာ နားသို့ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ယင်းအဖြစ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရသောအခါတွင် ဦးထွန်း ဘော်သည် လက်ခမောင်း ခတံလေတော့သည်။ သူ့သား၏ ပြတ်သား ခေါင်းမာမှုကို ပြော၍မဆုံး၊ ဂုဏ်ယူ၍မဆုံး ရှိတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် ညိုညိုနှင့် ထွေးမြင့်တို့၏ အကူအညီဖြင့် မန္တလေး တစ်မြို့လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မတွေ့ရှိသည့် နောက်ဆုံးတွင် ချစ်သူရှိသော မြို့မှ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြန်လည် ထွက်ခွာ သွားရလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် နာကြည်းခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းဖြင့်ကား မဟုတ်ချေ။

ယင်းကြောင့်ပင်...

ယဉ်ယဉ်မြသည် သူမ ချစ်သော ကိုမြင့်ခိုင်ကို နောက်တစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် ထပ်မံ ရှာဖွေရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ဒုတိယ အကြိမ်တွင်ကား သူမသည် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ချစ်သူကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေလေတော့သည်။

သူမ၏ မဆုတ်မနစ်သော ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ငါးနှစ်နီးပါးမျှ ကွဲလွဲနေခဲ့ရသော ချစ်သူနှစ်ဦးသည် တဒဂံမျှ ဆုံစည်း တွေ့ဆုံ ကြရလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံခြင်းကား ပူပြင်းလှသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အသည်းနှလုံးများကို လောင်ကျွမ်းစေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံရာ ဒေသမှာ တောင်သူလယ်သမား ကွန်ဂရက်ကြီး ကျင်းပရာ တော်လှန်ရေး နယ်မြေတွင် ဖြစ်လေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် တက်ကြွလှုပ်ရှားနေသော လူနှစ်သိန်းခန့် အလယ်တွင် မျက်ရည်ဖြိုဖြိုင် ကျခဲ့ရလေသည်။

* * *

(၅)

ယဉ်ယဉ်မြသည် ပြည်သူလူထုဘက်မှ မရှိသော်လည်း အရင်းရှင် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ရှားပါးလှသော မေတ္တာနှင့် သစ္စာ ဘက်တော်သူကလေး တစ်ဦးကား အမှန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

သူမသည် သူမ၏ အဆင့်အတန်းနှင့် အသိုင်းအဝိုင်းကို အထင်ကြီး တပ်မက်မောခြင်း မရှိသော်လည်း မိဘများကိုကား အထူးပင် လေးစားကြည်ညိုလှသည်။ သူမကြောင့် မိဘများ စိတ်မချမ်းမသာ ရှိမည်ကို စိုးရိမ်လှသည်။ မိဘများ သဘော မတူသည့် အလုပ်ကို ဇွတ်လုပ်လိုစိတ် မရှိချေ။

အခြား တစ်ဖက်တွင်လည်း ကိုမြင့်ခိုင်၏ နိုင်ငံရေး အယူအဆနှင့် ထုပ်ဆောင်ချက်များကို နားလည်ထောက်ခံခြင်း မရှိသော်လည်း လူအနေနှင့် ကား သဲသဲမဲမဲ ချစ်ခင်လျက် ရှိလေသည်။

ကိုမြင့်ခိုင် အပေါ်တွင် ယုံယုံကြည်ကြည် မြတ်နိုးလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် သူမသည် မိဘများ၏ အလိုကို ဆန့်ကျင်၍ ကိုမြင့်ခိုင်အား လက်ထပ်ခြင်း မပြုနိုင်သလို မိဘများ၏ အလိုကျ ကိုမြင့်ခိုင်ကို ဇွန်ပစ်ကာ အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်လည်း မထိမ်းမြားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် မိဘများ၏ မကြည်ဖြူမှုကို ဇွတ်မလုပ်သလို သူမ၏ အဘောတူမှုကိုလည်း မိဘများက အနိုင်အထက် မလုပ်ရန်ကိုတော့ ပြောထားလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦး၏ မေတ္တာဆက်ဆံရေးသည် မမြဲမသေ တုတ်တုတ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေစုံမျောခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောအခါတွင်ကား ကိုမြင့်ခိုင်အထံမှ ပြတ်သား၍ လာလေသည်။ မိန်းမသားတန်ဖန်မယ့် သူမက မန္တလေးသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်ကိုပင် သူမက အတွေ့မခံဘဲ နေခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ၏ တစ်သက်တာတွင် ယောကျ်ားသား နှစ်ဦးကိုသာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ချစ်ခင်သွားမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန် ပြုထားသော ယဉ်ယဉ်မြသည် အားတင်းလျက် ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် အဆက်အသွယ် မရှိဘဲ နားလည်မှုရရန် မပြတ် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

မန္တလေးမှ ပြန်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ယဉ်ယဉ်မြသည် ကိုမြင့်

ခိုင် ထံသို့ အကြိမ်တစ်ရာတိတိ စာရေးခဲ့လေသည်။ သုံးရက်လျှင် တစ်စောင် နှုန်းခန့် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်နိုင် ထံမှ တစ်စောင်တလေမှ ပြန်ကြားခြင်း မရှိခဲ့။ သူမ၏ စာများကို ညိုညိုမှ တစ်ဆင့် ပေးပို့ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကိုမြင့်နိုင် လက်သို့ကား ရောက်သည်အမှန် ဖြစ်၏။ ညိုညို၏ ထံမှလည်း သူမ၏ စာများကို ကိုမြင့်နိုင်ထံ ပေးလိုက်ကြောင်း ပြန်စာများ ရရှိလေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်ကသာ သူမအပေါ် ခါးခါးသီးသီး ပြုမူနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် ယဉ်ယဉ်မြသည့် မန္တလေးမှ ပြန်လာပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် လူချင်း တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးပမ်းပြုခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆုံမိကြလျှင် အစစအရာရာ ပြေလည်သွားလိမ့်မည်ဟု မေတ္တာနှင့် သစ္စာ ဘက်တော်သူကလေးက ယူဆလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် ယဉ်ယဉ်မြသည် ကွန်မြူနစ်များ၏ အခြေခံစံနှုန်း စွန့်စွန့်စားစား သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၃)

ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်...

၁၉၄၈-ခုနှစ် မတ်လ အတွင်းက ပျဉ်းမနားမြို့တွင် ကျင်းပခဲ့သော တောင်သူလယ်သမား ညီလာခံကြီးသည် အနာဂတ် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဇာတိကျိုးကို ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးကျိုးကို ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ ရာဇဝင်တွင် ချန်ထားခဲ့နိုင်သည့် အရေးအခင်း တစ်ရပ်ကား မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမူ မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းတွင် အတိုးတက်ဆုံးနှင့် အကြီးမားဆုံးသော လူထုအစည်းအဝေးကြီးတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ယင်း ညီလာခံကြီး မကျင်းပမီ ကတည်းကပင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်လျက်ရှိလေသည်။ နိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်ကြီးအတွက် တက်ကြွစွာ ပြင်ဆင်စည်းရုံးနေသဖြင့် လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ယဉ်ယဉ်မြလည်း ပါဝင်လေသည်။

သူမအနေနှင့် ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်ကို စိတ်ဝင်စားနေခြင်းမှာ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဤညီလာခံကြီးသို့ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှ ကွန်မြူနစ်များ တက်ရောက်ကြသည်ဖြစ်ရာ သူမ၏ချစ်သူ ကိုမြင့်နိုင်လည်း မလွဲမသွေ ပါဝင်မည် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသောကြောင့်တည်း။

ယင်းကြောင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် ထိုရက်များ အတွင်းတွင် ပျဉ်းမနားသို့ ရောက်နေရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်လေတော့၏။ သူမ အနေနှင့် ပျဉ်းမနားမြို့သို့ အလွယ်တကူ သွားရောက်နိုင်ရန် အခြေအနေများကလည်း ဖန်တီးလျက် ရှိလေသည်။

သူမ၏ အစ်မဖြစ်သူ ချိုချိုမြသည် ထိုအချိန်က ပျဉ်းမနားမြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ ချိုချိုမြ၏ ခင်ပွန်း ကိုဝင်းမြင့်သည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားခြင်း အလျှင်း မရှိသေးသော ဒေသတွင် အစိုးရတာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်နေရသည်။

ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဒေါ်မြမြသည် သမီးဖြစ်သူ အဘယ်ကြောင့် ပျဉ်းမနားသို့ သွားကြောင်းကို သိရှိသော်လည်း အသာတကြည် တားမြစ်၍ နေသောအခါတွင် ခွင့်ပြုလိုက်ရလေသည်။ သမီးကြီးနှင့် သားမက်ဖြစ်သူတို့ အသာလျှင် သူတို့ ညီမအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် အထပ်ထပ် မှာကြား ချိတ်ရလေသည်။

သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြ ပျဉ်းမနားသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ထိုမြင့်နိုင်ကို အလောတကြီး ရှာဖွေလေတော့သည်။ ချိုချိုမြနှင့် လိုပင်းမြင့်သည်

“ထင်ချင်သလို ထင်ပါတော့ အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကတော့ အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်တာပါ၊ ချစ်တာ သိလား”

သူမ၏ အသံသည် ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သွားသည်။ အနီစွာ ဖြတ်သန်းသွားသော လယ်သူမတစ်ယောက်သည် လည်ပြန် ကြည့်သွားကြသည်။

“တော်ပါတော့ ယဉ်ရယ်၊ ယဉ် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အရေအဖတ် မပါပါဘူး၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး”

“တစ်နေ့တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ယဉ်တို့ဟာ မေတ္တာတရားနဲ့ သစ္စာတရားကို မြဲမြံမြဲမြံ ဆုပ်ကိုင်ထားကြရင်...”

“တော်”

ကိုမြင့်ခိုင်က အော်လိုက်ရာ ယဉ်ယဉ်မြဲသည် သိမ့်ခနဲ လန့်သွားသည်။ သူမ၏ ဘေးမှ ကလေးမလေးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံကျယ်နုနု ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခဏကြာလျှင် ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ငိုတော့မည့်အလား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်သည် ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ တူမငယ် ကြောက်စိတ်ထိတ်လန့်နေသည်ကို အလျှင်း ဂရုမပြုဘဲ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသည်များ ပြောနေသည်။

“အခု ပြဿနာက မေတ္တာနဲ့ သစ္စာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတန်းစား ပြဿနာကိုယ်ဟာ တစ်ချိန်က အချစ်ရေးကို လူတန်းစား အခြေအနေနဲ့ ကင်းကွာကြည့်ခဲ့တယ်...၊ မေတ္တာနဲ့ သစ္စာတရားဆိုတဲ့ အပေါ်ယံ စကားလုံး လူတန်းစားကလေးတွေမှာ သာယာနေခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ယဉ်ဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ မေတ္တာရှိတယ်ပြောပြော၊ သစ္စာရှိတယ်ပြောပြော တကယ်တော့ ယဉ်ယဉ်က နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိ အရှင်းရှင် လူတန်းစား၊ ကိုယ်အဖိနှိပ်ခံ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစား၊ ဒီလို လူတန်းစား အခြေ မတူတဲ့ နှစ်ဦးအချစ်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ မူမမှန်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က သူ

လူတန်းစားကို မမေ့ဘူး၊ သစ္စာ မဖောက်ဘူး၊ ဒါပဲ... ရှင်းရှင်းပဲ ကိုယ်သွားမယ်...”

“ခဏနေပါဦး အစ်ကို၊ ယဉ် ပြောပါရစေဦး”

သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်သည် ပြန်စောင်းပင် လှည့်မကြည့်တော့။ သူ့ရဲဘော်များ ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည် တူမငယ်ကိုဖက်၍ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရလေတော့သည်။

ပထမတော့ သူမသည် ချက်ချင်းပင် ကိုမြင့်ခိုင်နောက် လိုက်သွားပြီး သူမ ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသည်များကို ဖွင့်ပြမည်ဟု ကြံရွယ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် စကား မပြောနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် တစ်ခွက်ခွက် တင်ငင် ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်မှပင် မန္တလေးသို့ တစ်ခေါက် လိုက်သွားပြီး ရေရေလည်လည် ရှင်းပြဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင်...

* * *

အခန်း ၂

(၈)

ချဉ်းမနား ကွန်ဂရက်ကြီး ပြီးစီး၍ ဆယ်ရက်တိတိ အကြာတွင် ကိုမြင့်နိုင်သည် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်အတူ တောခိုသွားလေတော့၏။

ယဉ်ယဉ်မြသည် တစ်ယောက်တည်း ဂျိတ်၍ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရပြန်လေတော့သည်။

ဝေးသည်ထက် ဝေးကြရပြီကော အစ်ကိုရယ်...

* * * * *

အပိုင်း လေး

အခန်း ၁

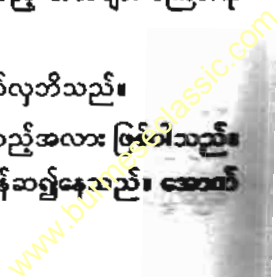
(က)

တကသ အဆောက်အဦသည် ငြိမ်သက်လှဘိသည်။

သူသည် ဗိုလ်အောင်ကျော် ကျောက်တိုင် အနီးရှိ မြက်ခင်းပေါ်မှနေ၍ အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် အရေးတကြီး ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော သတ္တုအိမ်များ၊ အားတက်သရော ဆွေးနွေးနေသော အရိပ်အယောင်များကို မမြင်တွေ့ရ။ နားများကို စွင့်လိုက်သည်။ လှေကား တစ်လျှောက်တွင် ပြေးလွှားဆင်းတက်သည့် အသံများ မကြားရ။ ဆူဆဲညံ့ညံ့ ငြင်းခုံသံများ လွင့်ပျံ့ မလာကြ။

တကသ အဆောက်အဦသည် တိတ်ဆိတ်လှဘိသည်။

ရဲဘော်များ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် မရှိသည့်အလား ငြိမ်ပါသည်။ သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သင့် မတက်သင့် ချိန်ဆ၍နေသည်။ အောက်

ထပ်တွင်ကား သူမသိသော ကျောင်းသားများ ဟိုစုစု သည်စုစု ရှိနေကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ဟိုတစ်ဝိုင်း သည်တစ်ဝိုင်း ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြသည်။

တကသ အဆောက်အဦပေါ်တွင်ကား လူသူရှင်းလင်းလျက် ရှိနေသည်။

သူက လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် သုံးနာရီ ပျော့ပျော့ ရှိနေပြီကို တွေ့ရ၏။ အကယ်၍ အပေါ်ထပ်တွင် ရဲဘော်များ တော်တော် စုံစုံညီညီ ရှိနေလျှင်မူ သူသည် ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းများကို တယ်တယ် ဆွေးနွေးလိုသည်။ မည်သူမျှ ရှိပုံမပေါ်လျှင်မူ အချိန်ကုန် ခံမနေတော့ဘဲ မြို့ထဲသို့ ပထမဆုံး တွေ့သော ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားကာ ဘိုင်စကုပ် ကြည့်လိုပေသည်။

သူသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော တကသ အဆောက်အဦ အပေါ်ထပ်ကို နောက်ဆုံးတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရဲဘော်တွေ မည်သည့် အရပ်ဌာနေသို့ သွားသည်ကို တွေးတောအံ့သြရင်း ဘတ်စ်ကား ဂိတ်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။

သို့ရာတွင် သူသည် သုံးလေးလှမ်းမျှ သွားမိသောအခါတွင် ရပ်တန့် လိုက်ပြီးနောက် တကသ အဆောက်အဦဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ငြိမ်လျှောက်သွားလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသည်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုဟန် ရှိလေသည်။

ယခုအခါ သူသည် တက္ကသိုလ်သို့ အရောက်အပေါက် နည်းလမ်း ဖြစ်သဖြင့် ရောက်သည့် အခိုက်တွင် ရဲဘော်များနှင့် တွေ့သွားလိုပေသည်။ တကသ အဆောက်အဦ ရှေ့သို့ ရောက်ပြီးမှ အပေါ် မတက်ဘဲ ပြန်သွားသည်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝတွင် ပြောစရာ ဖြစ်နေပေမည်။ ရဲဘော်များအပေါ် မတွေ့ခါမှနေရော၊ စိတ် ကျေနပ်အောင်တော့ တက်ကြည့်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သူသည် အဆောက်အဦ ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ နှစ်ဆစ်ချိုး လှေကားတစ်ခု ပြေးလွှား၍ တက်သွားမိ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် သူသည် သက်သက်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရလေတော့သည်။ အကယ်၍သာ သူသည် ပထမ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် မြို့ထဲသို့ ထွက်သွားလျှင် အင်မတန်မှ ချောမောသော သက်သက်ဦးနှင့် တွေ့မည် မဟုတ်၊ သူ၏ ဘဝခရီးသည်လည်း အကွေ့အကောက် များမြောင်လှသော ဝင်္ဂါပါတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရလေမည် မဟုတ်။ အခုတော့ သူသည် သက်သက်ဦးနှင့် စတင် တွေ့ဆုံရလေပြီ။

* * *

(၁)

သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုံးခန်းဆီသို့ အသွက်သွက် လျှောက်သွားပါသည်။ ယင်းသို့အသွားတွင် သူသည် လက်ဝဲဘက်ရှိ အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ မျက်စိ ကစားလိုက်ရာ ဆောင်လုံး ရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းသို့ တစ်ဆောင်လုံး ရှင်းနေသည့် အတွက်လည်း အရှေ့ဘက်စွန်းထောင့်တွင် လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် အငယ်တစ်ဦး စကားပြောနေကြသည်ကို ထင်းခဲ မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ချောင်ကျသော နေရာများ၌ ကျောင်းသူတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းသား တစ်ဦး စကားပြောနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်မှာ အလွန်အဆန်း မဟုတ်သော်လည်း သူသည် အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်အတွင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးကိုကား အသိအကျွမ်းများ ဖြစ်လေမည်လားဟု ပထမဆုံးအားပေါက် အလွန်တွင် မြေလှမ်းတုံ့၍ ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသားသည် သူ့အား ကျောပေးနေ၏။ အမျိုးသမီးသည် တံခါးဝထိသို့ မျက်နှာမူနေ၏။ ယင်းကြောင့် သူမကလည်း သူ့အား မြင်တွေ့ရလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာပင် မျက်လုံးချင်း

ဆုံမိသွားလေသည်။ အမျိုးသမီးက ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ သူ့ထံ ဆတ်ခနဲ ရှေ့သို့ လျှောက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးသည် သူ့မျက်လုံးထဲမှ ထွက်မသွားချေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ယင်းသူငယ်မကို မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယတံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် သူသည် ခြေလှမ်းကိုနှေး၍ ခန့်ဆောင် အတွင်းသို့ ကြည့်မိပြန်သည်။

အမျိုးသမီးကလည်း သူ့အား စောင့်ကြို၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူ့နှစ်ဦးသည် မျက်လုံးချင်း တိုက်ရိုက်ဆုံမိကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်မိကြရာဝယ် သူ့ရော သူ့မပါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြကြောင်း သိသာလှလေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ချင်း မသိရှိကြ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့မမြင်ဘူးကြ။ သို့သော်လည်း တစ်ဦး၏စိတ်ကို တစ်ဦးက ယူဆဖမ်းစားလျက် ရှိကြ၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလျက်ရှိပြီး ခြေလှမ်း အမှာအဖျား အယွင်းယွင်းနှင့် ရုံးခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားမည်ရှိစဉ် နောက်ဘက်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်းမှ သူ့ နာမည်သည့် တုန်ဟည်း၍ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူသည် လန့်ဖျပ်၍ သွားမိသည်။ ရုတ်တရက်တော့ ကြောက်အားလန့်အား အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးမိမိလိုလို ရှိသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် စိတ်ကိုထိန်း၍ နောက်သို့ အလန့်တစ်ခုနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကို လာပါဗျ... ရုံးခန်းထဲ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး...”

စောစောက ကျောပေးလျက်ရှိသော အမျိုးသမီး၏ အဖော်က ခေါ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့မှပင် ထိုသူသည် သူ့ခင်မင် ရင်းနှီးသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုသိုက် ဖြစ်နေမှန်း သိတော့သည်။ အမှန်တော့သူသည် ပုံသဏ္ဍာန် ထူးခြားလှသော ကိုသိုက်

ခေါင်းကြီးကို စောစောကတည်းက မှတ်မိဖို့ရာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများက ခြောက်လှန့်လိုက်သောကြောင့် သူသည် တက္ကသိုလ်တွင် ထင်ရှားလှသော လမုသီးပုံသဏ္ဍာန် ခေါင်းကြီးကို အမြင်လျှမ်းသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ကိုယ်သူ သတိကြီးစွာထား၍ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ခန်းမဆောင် အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ကိုသိုက်နှင့် အမျိုးသမီးသည် သူ ဝင်လာသည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့် နေကြလေသည်။ အမျိုးသမီးသည် သူ့အား စူးစူးဝါးဝါး အကဲခတ်လျက် ရှိသည်။ သူကမူ အမျိုးသမီးကို တစ်လှည့်၊ ကိုသိုက်ကို တစ်လှည့်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား မေးခွန်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ အမျိုးသမီးသည် မည်သူနည်း။ ယခင်က သူမကို တိုးတက်သော ကျောင်းသားများ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုများတွင် လည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ်တွင် လည်းကောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဘူးဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် အသိ ရှိနေသည်။ သူမကို တစ်နေရာရာတွင် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိဖူးသည်ဟုလည်း ခေါင်းထဲတွင် အတွေး ဝင်နေသည်။ သူမနှင့် ကိုသိုက် မည်သို့ ပတ်သက်နေသနည်း။ ကိုသိုက်တွင် ရည်းစား သော်လည်းကောင်း၊ နှမ သော်လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေး အသိလှလှ သော်လည်းကောင်း၊ ရှိသည်ဟု သူ မကြားဖူးခဲ့။ အများက ရဲဘော်လမုဟု ခေါ်တွင်နေသော ကိုသိုက်သည် ထူးချွန်သော စည်းရုံးရေးသမား တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူ စည်းရုံးနိုင်သူများတွင် မိန်းကလေး လှလှများကား တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပါဝင်ချေ။ လှပသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများသည် သူ့ခေါင်းကို တစ်ကြိမ် မြင်ရလျှင် ခုနစ်ရက် ထမင်းမစားနိုင်ဟု နောက်ပြောင် ပြောဆိုကြလေသည်။

ယနေ့အဖို့ သူသည် ရာဇဝင်တွင်မည့် ဦးခေါင်းကို ကျော်လွန်၍ သူမ၏ မျက်လုံးများကို တန်းခနဲ တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

ယင်းမျက်လုံးများသည် တိုက်ပွဲအစမှာပင် သူ့အား သိမ်းပိုက်ခဲ့စေ ပြုလေပြီ။

သူ၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါတွင် ကိုသိုက်သည် နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။ ရဲဘော်လမုသည် ခေါင်းကြီးသလောက် ကိုယ်သေး သည်။ ကိုယ်သေးသည်နှင့်အမျှ အရပ်သည် လိုက်၍ ပုလေသည်။

သူမကလည်း ကိုသိုက်နှင့် မရှေးမနောင်ပင် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူမ၏ အရပ်သည် ကိုသိုက်ကို လွှမ်းမိုး၍သွားသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးများ ထဲတွင် ရှားပါးသော အရပ်အမောင်းတစ်ခု ဖြစ်သလို တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ များ အကြားတွင် လွန်ကဲသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ရှိလေသည်။

ကျောင်းသားပွဲတော် အချိန်မျိုး၌ဆိုလျှင် အပြင်မှ လာရောက် တူညီသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်ဟု သူ ထင်မိပေလိမ့်မည်။

“သက်သက်ဦး မယ်သစ်လွင်”

ကိုသိုက်က မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည်။ ယခုနှစ်မှ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိလာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ မတွေ့မသိဘူးခြင်းပင်။ သို့ရာ တွင် သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်မှာ သက်သက်ဦးဆိုသော အမည် တို့လည်း သူ ယခင်က မကြားမသိခဲ့ဘူးခြင်းပင်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ သူမကို ရင်းနှီးလျက်ရှိလေသည်။

“ကိုထွေးမြင့်၊ တကသ အမှုဆောင်ဟောင်း၊ အခုတော့ ဘီအယ်လ် အောင်လို့ ကျောင်းက ထွက်သွားပြီ”

ကိုသိုက်၏ အသံသည် တရားဟောနေသလို ပြတ်ပြတ်တောင်း တောင်း ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့အား ရွန်းစိုစွာ ကြည့်၍ သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ကိုသိုက်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ သူတို့ သုံးဦးသည် ဝိုင်းနောက်ဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

* * *

(ဂ)

“ကိုထွေးမြင့်... အခုဘယ်မှာလုပ်သလဲ”

အမျိုးသမီးက စတင်၍ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့သော စကားကိုဆို၏။

“ကျောင်းတစ်ကျောင်းနဲ့ သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်မှာ”

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ တိုးတက်တဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေ ထာ ကျောင်းကထွက်ရင် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းမှာ ဆရာလုပ်ကြတာ ချည်းပဲ...”

“တခြား အလုပ်မှ မရနိုင်ဘဲကိုး...”

ကိုသိုက်က ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုထွေးမြင့်က သတင်းစာတိုက်မှာ လုပ်တာတော့ ပိုတယ်”

“ကျွန်တော်က သတင်းစာ လုပ်ငန်းကို အင်မတန် ဝါသနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်မှာ ကြာကြာမြဲမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟောရှင်... ဘာပြုလို့လဲ...”

“ကနေ့ မြန်မာပြည်မှာ ထုတ်ဝေနေတဲ့ သတင်းစာတွေနဲ့ ကျွန်တော် တို့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သိပ်မကိုက်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားလည်း သတင်းစာလောကကို အတော် စိတ်ပျက်နေပြီနဲ့ တူတယ်...”

“စိတ်ပျက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အားမလိုအားမရ ဖြစ်တာ၊ မကျေမနပ် ဖြစ်မိတာတွေ ဆိုပါတော့၊ သက်သက်ဦး ဘယ်စာဖြေဌာနက ဆောင်သလဲ”

သူက တက္ကသိုလ်သို့ အသစ်ရောက်လာသူ တစ်ဦးအား ထုံးစံအတိုင်း မည်သည့် စာဖြေဌာနမှ အောင်မြင်လာသနည်းဟု စူးစမ်းလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်...”

သူမက ဒါပဲ ပြောပြီး ရပ်ထားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုသိုက်ထ ရှေ့နေရှေ့ရပ်ပြုလုပ်၍ သူမ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူအဖြစ်သို့ ပေါ်ထွန်းလာပုံ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် အကျဉ်းချုပ်ကို ပြောပြလေသည်။ ကိုထွေးမြင့်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည့် အနိက်တွင် သက်သက်ဦးသည် ကိုသိုက်၏ စကားများတွင် မည်သို့မျှ နားမဝင်သည့်အလား ခပ်ဝေးဝေးကဲ့ကော်ပင်များကို ငေးမောနေလေသည်။

သူမသည် အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူ မယ်သီလရင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တစ်လျှောက်လုံး ပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ယခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို အင်အားစွာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် သက်သက်ဦးသည် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိသော အခါတွင် သူမတို့၏ လူတန်းစား အစဉ်အလာအရ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု လောင်းရိပ်အောက်မှ သမီးကညာလည်း မဖြစ်လို၊ အာထာရ နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ဗြူရိုကရက် အရာရှိတို့၏ အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းချက် အရ ဒီအက်စ်အိုမလေးလည်း မဖြစ်လို၊ အနာဂတ် မြန်မာပြည် ပညာရေး တိုးတက်မှုနှင့် ကျောင်းသားထု၏ အခွင့်အရေး ပြည့်ဝမှုအတွက် ပြတ်ပြတ်သားသား မားမားမတ်မတ် တိုက်ပွဲ ဝင်နေသော ကျောင်းသား ညီညွတ်ရေးတပ်ဦး၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင်သာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ပြင်ဆင်သော အာသီသ ရှိနေပေသည်။

သက်သက်ဦး နေထိုင်ခဲ့သော အထက်တန်းကျောင်းသည် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျောင်းသားများမှာ ဟူ၍ မရှိ၊ သူမ၏ အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း အရာရှိနှင့် အထက်တန်းစားများသာဖြစ်သဖြင့် သက်သက်ဦးသည် ကျောင်းသားတိုက်ပွဲ များတွင် လည်းကောင်း၊ တိုးတက်သော လူထုလှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခုတွင် လည်းကောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။ နီးစပ်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။

သို့ရာတွင် သူမသည် ၇ တန်း ကျောင်းသူ ဘဝလောက်ကတည်းက

ခင် တိုးတက်သော လူထုလှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်လိုစိတ် ပြင်းပြစွာ ရှိခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ကျောင်းသားထုနှင့်အတူ လက်တွဲ ချီတက်မည်ဟု အားခဲထားခဲ့သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် သက်သက်ဦးသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တကသ အဆောက်အဦသို့ အပြေးအလွှား လာရောက်လျက် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များထံ သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်ကာ အပ်နှံခဲ့လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မယ်သီလရင် ကျောင်းသူဘဝ၊ အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ သမီး အဖြစ်မှနေ၍ တိုးတက်သော ကျောင်းသူကလေး တစ်ဦး အရာသို့ ခုန်လွှားကူး ပြောင်းခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာတော့ သတင်းစာများတွင် ပါရှိသော ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှု သတင်းများနှင့် သူမ ဖတ်ခဲ့ရသော မြန်မာ ဝတ္ထုများကြောင့်ဟု ဆိုလေသည်။

သက်သက်ဦးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် စာဖတ်ဝါသနာ ပါခဲ့ရာ ဆုတံဆိပ်ပိုင်းတွင် တိုးတက်သော စာရေးဆရာ တချို့၏ ဝတ္ထုများကို စွဲစွဲအမ်းလမ်း ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်း စာရေးဆရာတို့၏ နာရေးမှုများတွင် ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုကို အခြေခံသော ဝတ္ထုများကို ပိုမို၍ တသ နှစ်မြိုက်ခဲ့မိသည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် ဖွင့်ဟပြောဆိုလေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် သက်သက်ဦး၏ အသွင် ကူးပြောင်းရေး ခရီးစဉ်ကို ခြိမ်းသက်စွာ နားထောင်နေလေသည်။ ရဲဘော်လမုသည် သူ သိရှိထားသည်ကို အကုန်ပြန်ပြောရမှ ကျေနပ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း သက်သက်ဦး တစ်ယောက်တည်း တကသ အဆောက်အဦသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုတံဆိပ်ပိုင်းကို ရသမြောက်အောင် ဖွဲ့နွဲ့ ပြောဆိုလျက်ရှိလေသည်။

ယင်းအခိုက်တွင်ကား ကားဟွန်းသံ နှစ်ချက်သည် အောက်ဘက် အစိန်နေရာ ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဟောရှင်... အိမ်ကကားတောင် ရောက်နေပြီ... သက်သက်ဦး သွားတော့မယ်”

အမျိုးသမီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် နေရာမှထလိုက်သည်။ ထင်
နောက် သူတို့နှစ်ဦးအား ချိုပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ကလေးထဲ
သိမ့်သိမ့်တုန်စေ၍ တင်ကလေးကို အနိမ့်အမြင့် ခုန်စေ၍ လျှောက်သွား
ပါတော့သည်။

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် အမျိုးသမီးသည် ကိုထွေးမြင့်
ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်၍-

“ကိုထွေးမြင့်ကို သက်သက် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသလိုပဲ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

ကိုထွေးမြင့်က ထိတ်လန့်တကြား ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူမက
အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် စဉ်းစားပြီးနောက်-

“မပြောတတ်ဘူး”

သူမသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လှေကားမှ ဣန္ဒြေရှု
ဆင်းသွားလေတော့သည်။ လှေကားထိပ်မှ လူရွယ်နှစ်ဦးသည် သူမ၏ဖွံ့ဖြိုး
သော နောက်ပိုင်းကိုယ်ထည်ကို ငေးမောကြည့်နေကြလေသည်။ လှေကား
အချိုးဝယ် သူမ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်တို့
တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတော့သည်။ ထို့နောက် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားသည့်
အလား ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်သွားကြပြီး အောက်သို့ပြိုင်တူ ငုံ့ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

သက်သက်ဦးသည် နီမြန်းတောက်ပသော ကားပေါ်သို့ တက်သွား
သည်။

* * *

(၈)

“ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘာကိုလဲ”

တကသ ပရိဝုဏ်အတွင်းမှ ဖီးယက် အနီ ကားကလေး ထွက်ခွာ
သွားသောအခါတွင် ကိုသိုက်က ရုတ်တရက် မေးလိုက်ရာ ကိုထွေးမြင့်က
တစ်ခဏအတွင်း တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရုံးခန်းဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားနေကြ
၏။

“ခက်သကိုး... သက်သက်ဦးကို ဘယ်လို သဘောရသလဲလို့
မေးတာ”

“လှတယ်”

“ဒါတော့ မောင်ရင်ပြောမှလား”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ မေးနေသေးသလဲ”

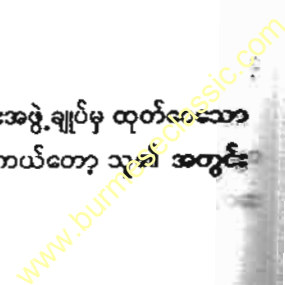
“ကိုယ်ပြောတာက သူ အခုလို ကိုယ်တို့နဲ့ လာပြီး ပေါင်းတာကို
မေးတာ”

ကိုထွေးမြင့်က ရုတ်တရက် မဖြေ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရုံးခန်းတွင်းသို့
ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ မရိုးသားတဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်တော့ ရှိပုံ မရပါ
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာပြုသလဲ”

ကိုထွေးမြင့်သည် အနိုင်နိုင်င် ကျောင်းသားအဖွဲ့ချုပ်မှ ထုတ်ပေးသော
စာစောင်များကို လှန်လှော ကြည့်ရှုနေသည်။ တကယ်တော့ သူ၏ အတွင်း
မနောသည် တစ်ခုခုကို ချိန်ဆနေခြင်း ဖြစ်၏။

“လူတန်းစား အခြေခံ မမှန်ဘူးပေါ့”

“ကိုယ်တို့ကရော မှန်လို့လား... ကိုယ်တို့က လူတန်းစားတိုက်ပွဲ ဆင်နွဲနေတာမို့လား”

“အခွင့်အရေး တောင်းဆိုမှု မှန်သမျှဟာ လူတန်းစားတိုက်ပွဲရဲ့ လက် အောက်ခံပဲ။ ကိုယ်တို့ဟာ လူတန်းစား အခြေခံ မမှန်ပေမဲ့ အတော်အတန် ပြတ်သားတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိတယ်။ သူ့ကျတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး— အဘက်ဘက် ကနေပြီး အချိန်မရွေး မကျပ်ကိုင် ခံရမယ့် အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိတယ်။ သူ့မိဘက အစိုးရ အရာရှိ တစ်ယောက် မဟုတ်လား...။ သူတို့ဟာ တကယ့် အကျဉ်းအကျပ် ကျရင် ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်၊ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်လာရင် ရှောင်ထွက်သွားမယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်ရင်က သူ့ရဲ့ ပူးပေါင်းမှုကို မလိုချင်ဘူးပေါ့”

“အလိုဗျာ... ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပူးပေါင်း လုပ်ဆောင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို လက်ခံရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင်... ဘာပြုလို့ သဘောတရားရေးတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လျှောက်ပြောနေရသေးသလဲ”

“မောင်ရင်က သိလျက်သားနဲ့ တမင် မေးတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ သိပ်ပြီးတော့ မယုံကြည်နဲ့၊ အားမထားနဲ့၊ သူတို့က လေ့ကျင့် သမားတွေ”

“ဒါပေမဲ့ လှတော့လှတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... လှတယ်၊ အန္တရာယ် ရှိလောက်အောင်ကို လှတယ်”

“မောင်ရင် ဆိုလိုတာက သက်သက်ဦးဟာ ယောက်ျားလေးတွေကို ဒုက္ခ ပေးနိုင်တယ်ပေါ့”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး...။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တစ်ခါ မြင်တွေ့ရဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အလှစက်ဝန်းက ရန်းထွက်နိုင်ဖို့ ခက်တယ်... သူ့ အလှမျိုးဟာ ဖမ်းစားတတ်တယ်...”

မှန်ပေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် သက်သက်ဦးကို နိုင်ငံရေးအရ မယုံကြည်လှသော် လည်း သူမ၏ မျက်လုံးများကမူ သူ့အား ဖမ်းစားလျက်ရှိလေသည်။

အဆိုးဆုံးမှာ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသည်ဟု ထင်နေကြခြင်းပင်။

* * *

(c)

သို့ရာတွင်...

ကိုထွေးမြင့်သည် နောက်နှစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါတွင် သက်သက် ဦးကို မေ့လျော့စ ပြုလာသည်။

ပထမ ညတွင်မူ—

တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်၊ တမူးမူး တမိန့်မိန့် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ထိုညကမူ ခေါင်းအုံးတွေ ခွနေသဖြင့် မကြာခဏ အထက်အောက် လှန်ပေးရသည်။ လက်ဝဲနံစောင်းက နာသလိုလို၊ လက်ယာနံစောင်းက နာသလိုလိုမို့ ဟိုဘက်လိုမို့လိုက်၊ သည် အက်လိုမို့လိုက် ဖြစ်နေသည်။

ထူထဲသော စောင်နှစ်ထပ်ကို အခေါက်လိုက် သူ့မျက်နှာပေါ် တင် အားသော်လည်း သက်သက်ဦးကိုကား မြင်မြဲမြင်နေရသည်။ သူမ၏ ခေါင်းဖိနပ်၊ ခွဲဟန်၊ တုံ့လှည့်ဟန်ကို တသသ၊ တမူးမူး ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ ခြေထုံ၊ ရယ်ပုံ၊ ခွန်းချိုပုံတို့ကို အောက်မေ့စွာမြင်မြင် ရှိနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင်လည်း သက်သက်ဦးသည် သူ့အား ဖမ်းစား

လျက်ပင်ရှိလေသည်။ သူသည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာ သူမ၏ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးနေမိသည်။ သက်သက်ဦး သည် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာတတ်ပြီး တစ်မဟုတ် ချင်းမှာပင် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

နောက်ရက်များတွင်မူ သက်သက်ဦးသည် သူ၏ အာရုံတွင်းသို့ ပြီးတိုးပြောက်တောက်၊ ပြီးတိုးပြောက်တောက်သာ ဝင်ရောက် လာလေ တော့သည်။

အကြောင်းမူ ကိုထွေးမြင့်သည် အချိန်ပြည့် အားလပ်နေသူ တစ်ဦး မဟုတ်လေသောကြောင့်။

သူတွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖွဲ့တွက် မနက်ပိုင်းတွင် စာပြုရ သည်။ ညပိုင်းတွင် သတင်းစာတိုက်သို့ ဆင်းရသည်။ သတင်းစာတိုက်သို့ အလုပ်ဝင်သည်မှာ မကြာလှသေးပေ။ ဥပဒေတန်း အောင်မြင်ပြီးမှ ဖြစ်လေ သည်။ ယခင်ကမူ ကျောင်းဆရာအလုပ် တစ်ခုတည်းသာ ရှိလေသည်။

သူသည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်သည့် အချိန်မှစ၍ ကျောင်း ဆရာ လုပ်ခဲ့ရသည်။ သူ့မိဘများသည် သူတို့ကိုယ်မှသူတို့ အနိုင်နိုင် ဖြစ်လေ သည်။

ယခုမူ သူသည် အလုပ် နှစ်ခုနှင့်ပို ဝင်ငွေ အတန်အသင့် ရှိလာပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် မန္တလေးတွင်ရှိသော မိဘများထံသို့ လစဉ်မှန်မှန် ငွေပို့ နေရလေသည်။

သူသည် ၁၉၅၃-ခုနှစ်အထိ မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်ရင်း မန္တလေး တက္ကသိုလ်တွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် အောက်တိုဘာ အရေးတော်ပုံကြောင့် အဖမ်းခံရပြီး လွတ်မြောက်လာသောအခါတွင် မိဘများ အခြေအနေ အထူး ကျဉ်းကျပ်နေ၍ တစ်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်၏ မြို့တော် တွင် ကိုယ့်ခူးကိုယ်ရွန် လို၍ တစ်ကြောင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ စွန့်စား ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့လေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခါစကဆိုလျှင် တကသ ရန်အောင်စာပေ-၂

အဆောက်အဦတွင် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းဆောင်များရှိ ရဲဘော်များ၏ အခန်းတွင် လည်းကောင်း ကပ်၍ အိပ်ခဲ့ရသည်။ ထမင်းစားတော့လည်း ဟိုတစ်နပ် သည်တစ်နပ်၊ ပြတ်တစ်လှည့် ငတ်တစ်လှည့်။

နှစ်နှစ်လောက်ကြာမှ ခင်မင်ရင်းနှီးသော စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ အိမ်တွင် ပြောင်းရွှေ့၍ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ကိုမင်းနွယ်သည် မြန်မာ စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ချောင်လည်လှသည် မဟုတ်သဖြင့် သူသည် သတ်မှတ်ထားသော ထမင်းလခကို သာမက တတ်နိုင်သမျှ အိမ်တွင်း စီးပွားရေး အခြေအနေကိုလည်း ဝင်ရောက်ဖြေရှင်း ပေးရလေ သည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သည်နှင့်အညီ မည်မျှသော စနစ်၏ အထောင်းအထုကို ခံနေရသော မိဘများထံလည်း မှန်မှန် ငွေပို့နေရလေ သည်။

ယင်းကြောင့် သူသည် အဘယ်မျှပင် မအားမလပ်သည်ဖြစ်စေ၊ အချိန် အားနည်းလှသည်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ကိုင် နေရလေသည်။ မည်သည့် တစ်ခုကိုမျှ အကြောင်းမဲ့ လက်မလွှတ်ရချေ။ ပညာရေး အခြေခံ ချို့တဲ့လှသော ကျောင်းသားကလေးများကို သံယောဇဉ် ဖို့နေပြီဖြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူ့အနေနှင့် ဇောက်ချလုပ်ခဲ့သော ပညာရေး တိုးတက်မှုတွင် အကျိုးဝင်နေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို အလွယ်တကူနှင့် မစွန့်လွှတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူသည် ပညာသင်ကြားရခြင်းတွင် ပျော်ပိုက်နေပြီ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင်-

သူသည် သတင်းစာလုပ်ငန်းတွင်ကား မပျော်ပိုက်သည်သာမက ငြီးငွေ့ခြင်းပင် တစ်နေ့တခြား ဖြစ်လာနေတော့၏။ အင်မတန် ဝါသနာ ဖါသော အလုပ်တစ်ခုချို့သာ အောင့်အည်း လုပ်ကိုင်နေရသည်။ သူ့ဘ သတင်းစာ လုပ်ငန်းသည် တိုင်းပြည်ကို ပြုပြင်နိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထက်တွေ့ကျတော့ ရေလိုက်ငါးလိုက် လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်နေတာ၏။

ထိုရက်များအတွင်းကမူ သတင်းစာသမားများသည် အင်မတန် ရန်အောင်စာပေ-၂

အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမူ တိုင်းသူပြည်သားများ အပေါ်တွင် ဓားမိုး၍ အုပ်စိုးခဲ့သော စဆဝလသည် ထက်ခြမ်းကွဲလေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သန့်ရှင်း တည်မြဲ အကွဲတွင် မည်သူ နိုင်မည်နည်းဟု တိုင်းပြည်က စိတ်ဝင်စားနေသည်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးမူဖြင့် အင်အားကြီးမားလာသော ဝမညတသည် မည်သို့ အရေးယူ ဆောင်ရွက်မည်နည်းဟု ငုံ့လင့်နေကြသည်။

ယင်းအချိန်တွင် သတင်းစာများသည် သတင်းမှန်ကို ဖော်ပြခြင်းလည်း မပြု။ အကျိုးအကြောင်း မှန်ကို ဝေဖန်ရေးသားခြင်းလည်း မရှိ။ တိုယ်သန်ရာ သင့်ရာ အုပ်စုဘက်သို့သာ အတင်းပင်း၍ ရေးသားနေကြလေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် အလုပ်များ မအားမလပ်ရသည့် ကြားတွင် တိုင်းပြည် အခြေအနေနှင့် သတင်းစာလုပ်ငန်းကို တဗျစ်တောက်တောက် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရသည့်အလျောက် သက်သက်ဦးကို အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ အောက်မေ့တမ်းတ မနေနိုင်တော့ပါ။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသော အခါတွင်ကား ကိုထွေးမြင့်သည် ပမညတ အဖွဲ့ချုပ်၏ သန့်ရှင်းနောက်မြီးဆွဲ အပြုအမူများကြောင့် အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်နေရသဖြင့် သက်သက်ဦးကို လုံးဝ မေ့လျော့သလောက် ရှိသွားလေတော့သည်။

* * *

(၈)

ယင်းသို့နှင့်...

တစ်ခုသော မိုးအုံကြိုက်တွင်...

“ဟော...ရှင်...”

စာအုပ် အသစ်တွေ ရောက်နေလို့ရောက်နေငြားဟု ‘တူတံစဉ်’ စာအုပ်ဆိုင် အတွင်းသို့ ကိုထွေးမြင့် အဝင်လိုက်တွင် ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်း တိုးမိမလိုရှိပြီး ချစ်စဖွယ် အာမေဇိုတ်သံ ထလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ရှေ့တွင် ထိကပ်လုမတတ် ရှိနေသော အမျိုးသမီးကို အသေအရာ ရေရေရာရာ မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ သူလည်း လန့်သွားသည်။ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အတန်ငယ်ကြာတော့ ဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်များ ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ သက်သက်ဦး ပေပဲပေါ့။

“ဟော...ရှင်... အခုပဲ ကိုထွေးမြင့် အကြောင်း ပြောနေမိတယ်၊ ထိုထွေးမြင့်နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ကြတော့တာပဲနော်ကွယ်”

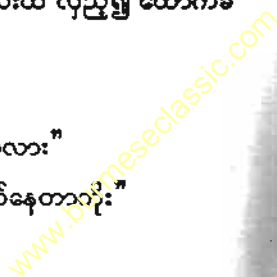
သက်သက်ဦးက စိတ်ရောကိုယ်ရော ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး စကားလုံးဖြစ်သော ‘နော်ကွယ်’ မှာမူ သူ့အတွက် မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဤမျှ ရင်းနှီးကြသေးသည် မဟုတ်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တွေ့ဖူးရုံမျှ သူ့စိမ်း ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးအား မိန်းမငယ်တစ်ဦးက ယင်းသို့ ပြောသည်ဆိုလျှင် သူမတွင် အဘယ်မှသိကွာ ရှိလေအံ့တော့နည်း။

အမှန်မတော့ သက်သက်ဦးသည် ကိုထွေးမြင့်ကို ပြောဆိုနေရာမှ သူမ၏ နောက်တွင်ပါရှိလာသော အဖော်မိန်းကလေးထံ လှည့်၍ ထောက်ခံချက် တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဪ... မကြည်အေးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... အခုမှပဲ မြင်လေရောလား”

“အို... မကြည်အေးက သူ့နောက်မှာ ကွယ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

မကြည်အေးက သူတို့နှစ်ဦးကို တစ်မျက်နှာလုံးပြုံး၍ ကြည့်နေထေသည်။ သက်သက်ဦးက မျက်မှောင် ကျုံ့လိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်က လမ်းဘက်သို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မကြည်အေးသည် မြင်တွေ့ရသော အခြေအနေကို ပို၍သဘောကျသွားသည့်အလား အပြုံးမျက်နှာထား ထပ်ဆင့်၍။

သူမသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ထင်ရှားသော တိုးတက် ကျောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သိမ်မွေ့သည်၊ ယဉ်ကျေးသည်၊ လူချစ်လူခင်များသည်။ ဒီအက်စ်အို ကျောင်းသူကျောင်းသားများကပင် လေးစားကြသည်။

“ဘာစာအုပ်တွေ ဝယ်လာသလဲ၊ မကြည်အေးက ဘာတွေ ဖတ်ပါတိုက်တွန်းသလဲ”

ကိုထွေးမြင့်က သက်သက်ဦး လက်ထဲမှ စာအုပ်ကိုကြည့်ရင်း ငေးလိုက်သည်။

“အမယ်လေး... သက်သက်က မကြည်အေးတို့ထက် အများကြီး ဖတ်ဖူးတာပဲ”

မကြည်အေးက လက်ကာ၍ ပြောလိုက်သည်။

“သက်သက်က စာတွေ့ပါ၊ အခုမှ မမအေးတို့ဆီမှာ လက်တွေ့သင်တန်း တက်ရမှာ”

ယခုမှ သတိပြုမိသည်။ သက်သက်ဦးသည် မကြည်အေးတို့ထက် အများကြီး အသက်ငယ်သည်။ မကြည်အေးက တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရသည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီး ဝိဇ္ဇာတန်း အောင်မြင်တော့မည်။ သက်သက်ဦးက ယခုမှ ဆယ်တန်းအောင်သည်။ ဆယ်ခြောက်နှစ် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ပဲဖြစ်သည်။ အများကြီး ပို၍ ပို၍ ပျိုမျစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဆမတန် ပို၍လည်း ပြည့်စုံလှပေသည်။

ယင်းအခိုက်တွင် ဆိုင်ထဲမှ လူရွယ်နှစ်ဦး ထွက်လာသဖြင့် သူတို့ ထမ်းဖယ် ပေးကြရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဝင်ရောက်ပြန်သဖြင့် သူတို့သည် နေရာ ဖယ်ပေးကြရပြန်သည်။

“စကားပြောချင်ကြရင်တော့ ဒီမှာ ရပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

မကြည်အေးက အဆိုပြုလိုက်သည်။

“မမအေးကတော့ မပြောချင်ဘူးလား”

“ပြောချင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ကိုထွေးမြင့် သက်သက်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“တစ်ဆိုင်ဆိုင်ပေါ့”

* * *

(၁)

“သက်သက်နဲ့ မကြည်အေးကို ရဲဘော်လမု မိတ်ဆက်ပေးတာပဲလား”

လူသူ ရှင်းလင်း၍ စိတ်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် အတွင်းတွင် ထိုင်မိကြသောအခါ ကိုထွေးမြင့်က မေးလိုက်သည်။

“အင်းပေါ့”

သူတို့ ဘေးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက လာရပ်သဖြင့် အအေးသုံးခွက် နှာလိုက်သည်။

“သက်သက် အခုလို ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဝေါင်းအသင်း လုပ်နေတာကို အထိသက်အိမ်က မသိဘူးလား”

“ဘယ်နေမလဲ ချက်ချင်း သိတာပေါ့”

“ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့”

“ဘာပြောလဲ”

“ဆိုတာပေါ့”

“ဒီတော့”

သူက ပါးစပ်မှ ဆက်မမေးဘဲ အမျိုးသမီးအား ကြည့်နေ၏။

“ဒီမယ် ကိုထွေးမြင့် သက်သက်ကို အထင်မသေးပါနဲ့...။ သက်သက်

မှာ လက်တွေ့ မရှိသေးပေမဲ့...။ စာတွေ့တော့ ကောင်းကောင်း ရှိပါသေးတယ်။ သက်သက်ဟာ ဘာမဆို ကိုယ်တိုင် နားလည်မှ ယုံကြည်မှ လှစ်တယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း အင်မတန် ပြတ်သားတယ်...။ သက်သက် အကြောင်းကို လူကြီးတွေ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ သက်သက်ဟာ တစ်ခုခု လုပ်မိရင် ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်မဆုတ်ဘူး။ သူတို့ အတင်းအကျပ်ကိုင်ရင် သက်သက်ဟာ တကယ့်အဆောက်အဦမှာ သွားအိပ်နေမယ်ဆိုတာ သူတို့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ သက်သက်ကို နည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူး။ သက်သက် လုပ်နေတာတွေကို နည်းနည်းမှ သဘောမတူဘူး”

“အင်းပေါ့... သက်သက် အဖေက အစိုးရ အရာရှိကိုး”

“အစိုးရ အရာရှိတင်မကဘူး။ သူတို့က ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး သမားတွေ”

“ဘုရားရေ...”

“ကဲပါ ဒါတွေ ထားပါ။ သက်သက် မိဘတွေဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတာက သက်သက်ပါ”

လှပသော အမျိုးသမီးကလေးသည် သူတို့အတွက် အေးမြသော အဖျော်ယမကာ သုံးခွက် လာ၍ပို့၏။ သူတို့က ဖန်ခွက်များကို ပြိုင်တူလောက် ကောက်ယူ၍ နှစ်ဦးကလေး သောက်သုံးနေကြ၏။

“သက်သက်ဟာ အင်မတန် ပြတ်သားတယ်။ သန့်ရှင်းကို ဝမညတထောက်ခံတာ မှားတယ်လို့ အစောကြီးကတည်းက ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်လား”

ကိုထွေးမြင့်က မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ သက်သက်ဦးက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေသည်။ အဖျော်ယမကာ ကုန်သွားမှ သူမ၏ သဘောထားများကို တင်ပြသည်။

သက်သက်ဦးသည် ကိုထွေးမြင့်ကို အလှအပဖြင့်သာ မဟုတ်။ သဘောတရားရေး ခံယူချက်ဖြင့်လည်း ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်လျက် ရှိလေပြီ။

* * *

(၉)

ထိုမျှသာမက-

ကိုထွေးမြင့်အနေဖြင့် သက်သက်ဦး အပေါ်တွင် ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာစေရန် အကြောင်းတစ်ခုသည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဆက်လက်၍ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

သတင်းထောက်များ ယူဆောင်လာသော နိုင်ငံရေး သတင်းများကို ငြီးငွေ့ လှပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုနေ့ညဘက်တွင် ကိုထွေးမြင့်သည် သတင်းစာတိုက်မှ ခွင့်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်များအနဲ့ ဓမ္မနောက်၍ စာရေးဆရာ ကိုမင်းနွယ်အား လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမင်းနွယ်နှင့် တွေ့မည့်တွေ့တော့ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင် တစ်ခုတွင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုမင်းနွယ်သည် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလျက်ရှိသည်။ ထိုနေ့အစို့စာမှစ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ လိုက်လံ တောင်းခံ၍ မရသဖြင့် စိတ်ထူထိတ်

လက်ပျက်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရန် ဘတ်စ်ကား စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားကို ရှာလိုက်ရတာဗျာ... မောနေတာပဲ”

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့လုံး ချာလည်ပါလည် လိုက်နေတာပဲ”

“ဘယ်ကမှ အဆင်မပြေဘူးလား”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ...”

“ဖိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကျွန်တော် ကနေ့ တိုက်က ဆောင်းပါးခတွေ့ ထုတ်ခဲ့ရပါတယ်”

“အေးဗျာ... ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံရှိရင်လည်း အေးကို နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ပြီး ပေးလိုက်ပါ၊ မနက်တ ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ကလေးတွေ မုန့်ဖိုး ပြားနှစ်ဆယ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခါနီးကျတော့ အစ်မကြီးနဲ့ မောင်စိုးအေးတို့ဖို့ တစ်ခုခု ဝယ်သွားကြတာပေါ့၊ ခရုခေါက်ဆွဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

ကိုထွေးမြင့်သည် ကိုမင်းနွယ်၏ ဇနီးတင်တင်အေးကို အစ်မအရင်း တစ်ယောက်သဖွယ် ခင်တွယ်လျက် ရှိပေပြီ။ ကိုမင်းနွယ်၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြသော မောင်စိုးအေး၊ မောင်ကောင်းညွန့်၊ မြင့်ကေသီနှင့် မောင်မင်းထွန်းတို့အားလည်း သူ့တူ၊ သူ့တူမများသဖွယ် ချစ်ခင်လျက် ရှိပေပြီ။ သူတို့သည် သူ၏ ဒုတိယ မိသားစုပင် ဖြစ်ချေသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါနဲ့ အခု မပြန်ကြသေးဘူးလား”

“ဘိုင်စကုတ် ကြည့်ကြရင် ကောင်းမလားလို့ အောက်မေ့နေတယ်၊ ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ရော ဦးနှောက် ဆေးပစ်ဖို့ လိုနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“လိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့... ကျွန်တော့် ဦးနှောက် တစ်ခုလုံး အမှိုက်ပုံကြီး ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါဖြင့်... လာသွားကြမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်ကားကို ကြည့်ကြမည်ဟု ယတိပြတ် မဆုံးဖြတ်ရသေးသဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံများ အောက်တွင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေကြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့်ပင် ညနေပွဲများ ပြီးကုန်ပြီဖြစ်သဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံများအတွင်းမှ လူအုပ်ကြီးများ ဝေါခနဲ ထွက်လာသည်။ ညပွဲကြည့်ရန် တန်းစီနေသူများ၊ ရစ်သီနေသူများ၊ ရုံရှေ့တွင် ဖြတ်သန်း သွားလာနေသူများနှင့် ရောနှောပြည့်ကျပ်လျက် ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကိုမင်းနွယ်နှင့် ကိုထွေးမြင့်သည် ကားတစ်ကားကို အပြီးသတ် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ကိုထွေးမြင့်သည် လက်မှတ်ဖျက် လူအုပ်ကြီးကို တိုးဝှေ့၍ အသွားတွင် သက်သက်ဦးကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

သက်သက်ဦးနှင့်အတူ သူ မသိသော အဖော် မိန်းမပျို သုံးလေးဦး ဝါရှိသည်။ သူတို့သည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး၍ ထွက်လာကြသူများဖြစ်သည်။ လူအုပ်ထဲတွင် ရပ်ထားရသော ကားပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်နေကြသည်။ သက်သက်ဦးသည် ကိုထွေးမြင့်ကို မြင်တွေ့သောအခါတွင် ကလေးသူငယ်မကလေး တစ်ဦးလို ဟစ်အော်၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။ သူကလည်း သူမ၏ နာမည်ကို ပြန်လည်ခေါ်တမ်းလိုက်ပြီး ကားရှိရာသို့ တိုးဝှေ့ လျှောက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် နောက်၌ တသိတတန်းကြီး ရှိနေသော ကားများက ဆူညံစွာ ဟွန်းတီး နေသဖြင့် သက်သက်ဦးတို့ကားသည် ကြာကြာ ရပ်မနားနိုင်ဘဲ နေရာမှ လှိမ့်ထွက်သွားရလေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် စကားပြောဆိုခွင့် မရရှိတော့ဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်ပြန်တံဆိပ်ကြွရလေသည်။

လူတောထဲတွင် သက်သက်ဦး၏ကား မြှုပ်ဝင် ပျောက်ကွယ် သွားမှ ဝင် ကိုထွေးမြင့်သည် လက်မှတ်ရုံသို့ ခြေဦးလှည့်ရပြန်သည်။ လက်မှတ်ဖျက်ပျက်သော အခါတွင် ကိုမင်းနွယ်သည် သူ့နောက်တွင် အသင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရုပ်ရှင်ပြရန် အချိန် လိုသေးသဖြင့် သူတို့သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ သွားကြသည်။ ကော်ဖီ အချိုပေါ့ပေါ့ နှစ်ခွက် မှာပြီးသော အခါတွင် ကိုမင်းနွယ်က ဟိုစကား သည်စကားကို စတင်လေသည်။

“နေပါဦး မောင်ရင်ကို မေးရဦးမယ်... မောင်ရင်နဲ့ ရွှေစင်ဦး ဘယ် တုန်းက သိကြသလဲ”

“ဘယ်က ရွှေစင်ဦးလဲ”

ကိုထွေးမြင့်က ကိုမင်းနွယ်၏ အမေးကို မည်သို့မျှ နားမလည်သဖြင့် ကြောင်တက်တက်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မောင်ရင်ကလည်း ကြောင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ စောစောက မောင်ရင်နဲ့ နှုတ်ဆက်တာဟာ ရွှေစင်ဦး မဟုတ်လို့ ဘယ်သူလဲ”

ကိုထွေးမြင့်က အတန်ကြာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး နောက်...

“ဟာ... ခင်ဗျားကြီးကလည်း တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ဘယ်ထဲ ရွှေစင်ဦးရမှာလဲ၊ သက်သက်ဦးပါ”

“ခက်ကရောပါလား ရဲဘော်ရယ်၊ သက်သက်ဦးဟာ ရွှေစင်ဦးပဲ ပေါ့... အတူတူပဲပေါ့”

“ဟောဗျာ”

ကိုထွေးမြင့်သည် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကို မင်းနွယ်အား မယုံကြည်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပြူးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်... ထို့နောက်... တုန်ယင်သော လေသံဖြင့်-

“ရွှေစင်ဦးဆိုတာ... ကဗျာဆရာမ ရွှေစင်ဦးလား”

“အင်းပေါ့”

“သေချာရဲ့လား”

“ခက်ကရောပါလား”

“ခင်ဗျား သူနဲ့ သိသလား”

“မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်တိုက်မှာ တစ်ခါ နှစ်ခါ စကားပြောဖူးတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် သေချာတာပေါ့”

“ခက်ကရောပါလား”

“ခင်ဗျားက သူ့ကဗျာတွေ ဖတ်ဖူးသလား”

“တစ်ပုဒ်... နှစ်ပုဒ်ပေါ့”

“သူ့ကဗျာတွေက ပြတ်သားတယ်၊ တိုးတက်တယ် မဟုတ်ဘူး ထား...”

“ကဗျာတွေတင် မကဘူး၊ လူကလည်း ပြတ်သားပါတယ်၊ တိုးတက် ဝါတယ်”

“ခင်ဗျား... ထောက်ခံတယ်ပေါ့”

“ခြွင်းချက် မရှိပါ၊ ဒါနဲ့ ပြောပါဦး၊ မောင်ရင်နဲ့ သူနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိနေတာလဲ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကဲ သောက်... သွားကြစို့၊ သံတင်းကား လေး၊ နမူနာကားကလေး မိအောင် သွားကြရအောင်”

ထိုနေ့မှာပင် ကိုထွေးမြင့်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ သက်သက်ဦးသည် လှသည်။ ထို့အတူ တိုးတက်သည်။ ပြတ်သားသည်။ ထင်းကြောင့် ယုံယုံကြည်ကြည် ပေါင်းအပ်သည်။ စိတ်ဝင်စားထိုက်သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

အဆုံး ၂

(က)

သက်သက်ဦးသည်... သက်သက်ဦးသည်...

သူ့စိတ်ထဲတွင် သက်သက်ဦးသည်သာ နေရာပြည့် အချိန်ပြည့် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိလေသည်။ သူက မည်သို့မျှ မောင်းထုတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

အခက်အခဲ တွေ့နေသည်။ အကျပ်အတည်း ကြုံနေသည်။

သက်သက်ဦးသည် သူ့အား တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လျက် ရှိလေသည်။

* * *

(ခ)

သို့ရာတွင်...

သူ၏အတွင်းမနှောတွင် အနိုင်အမာ တပ်စွဲလျက်ရှိသော သက်သက်ဦးအား အပြတ်အသတ် မောင်းနှင်တိုက်ထုတ် ပစ်လိုက်မည့် အကြောင်း တစ်ကြောင်းသည် တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာလေတော့သည်။

အမှန်မတော့... ထိုနေ့က ထွေးမြင့်သည် သက်သက်ဦးနှင့် တွေ့ရန် ဝင် မပျက်မကွက် သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ရုပ်ရှင်ရုံ တစ်ရုံတွင် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားခဲ့ကြလေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် အချိန်အနည်းငယ် နောက်ကျနေသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဖြတ်၍ နုပ်ရှင်ရုံများ ရှိရာသို့ ရှေးကြီးသုတ်ပျာ အသွားတွင် သူ့အား အနှောင့်အယှက်ပေးမည့် သူ တစ်ဦး ပေါ်လာသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား နောက်ဘက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူက မကြားဟန်ဆောင်၍ ရှေ့သို့ ဆက်သွားရန် ကြံစည်သော်လည်း အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသော အသိမိတ်ဆွေသည် သူ့နာမည်ကို တကြော်ကြော် ဟစ်အော်လျက်ရှိသည်။

သူက မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခြေလှမ်း တုံ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် စိတ်မပါတပါ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများ တစ်ခါတည်း ပြာသွားသည်။ သူ့ရှေ့မှ အရာဝတ္ထုများ အားလုံး ဝါးသွားသည်။ သူ့အသိဉာဏ်သည် နောက်ကျိ၍ မသေမချာ ဓရေမရာများ လွန်ကဲလာသည်။

သူက မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ မှိတ်၍ ဆတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်မှောင်မှ မြင်ကွင်းသည် ပြောင်းလဲသွားခြင်း *ရှုလေ* ဗိုလ်ချုပ်ဈေး မျက်နှာစာ စကြို ကုန်ပဒေသာ ဆိုင်ခန်းများ၊ သူ့အား တော့ထောင့်

လည်းကောင်း မျက်နှာပြု၍လည်းကောင်း နေကြသူများ၊ သူ၏ အမည် နာမကို ဟစ်အော် ခေါ်ငင်ခဲ့သူ။

ကိုထွေးမြင့်သည် အတောမသတ်နိုင်အောင် အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ သူ့တွင် အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေသည်ကို သတိမရတော့။ အခု တစ်ခဏအတွင်း ရုပ်ရှင်ရုံအောက် အရောက်သွားရမည့် အရေးကို တစ်ချိတည်း မေ့လျော့သွားသည်။ ထိုမျှထက်မက သူ့မနောထဲမှ သက်သက်ဦးသည် ၎င်းလျှိုးကွယ်ပျောက် သွားခဲ့ချေပြီ။

ရင်ပေါင်တန်း၍ လျှောက်သွားနေသော မိန်းမပျိုကလေး သုံးဦးကြားမှ တိုးဝှေ့ ဖြတ်ကျော်၍ သူ့ထံသို့ လာနေသော အမျိုးသမီးကို မယုံနိုင်၊ မကြည်နိုင် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် မဆိုလင့်နှင့်၊ ဤအမျိုးသမီးကို မြန်မာပြည် တစ်နေရာရာတွင် တစ်နေ့နေ့၌ ကြုံတွေ့ရလိမ့်ဦးမည်ဟု သူ လုံးဝ မထင်ခဲ့။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အတူတကွ ဆက်သွယ်ရပ်တည်ခဲ့ခြင်း ပဝေသဏီကပင် ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီဟု သူက အောက်မေ့ထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်သူက ဤအမျိုးသမီးကို လုံးဝ မေ့လျော့ ထားခဲ့သည်။ သူနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်သူများတွင် အကျိုးဝင်နေခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး လူချင်း မတွေ့ခဲ့ကြရသည်မှာလည်း ဆယ်နှစ် ကျော်ပေပြီ။ စာချင်း အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့သည်မှာလည်း ရှစ်နှစ်တွင်းသို့ ချဉ်းခဲ့ပြီ။

ယခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်ဖန် ဆုံစည်းကြရာတွင် သူက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် အံ့အားသင့်နေသော်လည်း အမျိုးသမီးက သူ့ထံသို့ ဝမ်းသာလှိုက်လှိုက် လာလျက်ရှိသည်။

“ဟေ့... မောင်ထွေးမြင့်၊ ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား...”

“မှတ်မိပါတယ်”

အဖြေစကားလုံးများသည် သူ့ပါးစပ်မှ အလိုလို ထွက်ပေါ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာပြုလို့ မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ပါးစပ်ကြီး ပြနေတာလဲ”

“မယုံလို့”

“မယုံတာပဲလား၊ ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ဝမ်းသာပါတယ် မမယဉ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ လူချင်းကွဲခဲ့ကြတာ ဆယ်နှစ်ကျော်လာပြီ မဟုတ်လား၊ ခုလို ခင်ခင်မင်မင် ပြန်တွေ့ကြဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ယဉ်ယဉ်မြဲသည် အနည်းငယ် ဝိုင်သွားသည်။ မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

“မောင်ထွေးမြင့်က ငယ်ငယ်တုန်းကလို မဟုတ်ဘဲကိုး၊ အတော်ကြီးကို စိမ်းသွားတာကိုး”

“မစိမ်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဓိကကတော့ ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင်နဲ့ ပတ်သက်ကြရတာ မဟုတ်လား၊ အခြေအနေကလည်း အထူးပြောစရာ မလိုဘူး မဟုတ်လား၊ ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင်က တော်ကြိုအံ့ကြားမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေပြီး မမယဉ်တို့က...”

“တော်ပါတော့ကွယ်၊ မောင်ထွေးမြင့် ပါးစပ်က ဒီစကားမျိုးတွေ ကြားရလိမ့်မယ်လို့ မမယဉ် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ မောင်ထွေးမြင့်ဟာ အတော်ကြီး နားလည်တတ်လိမ့်မယ်လို့ မမယဉ် ထင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ မမယဉ် ထင်ခဲ့မိတာတွေ မျှော်လင့်ထားခဲ့မိတာတွေ မှားနေပါပကောလား”

ကိုထွေးမြင့်သည် ခပ်မဆိတ်...

“မောင်ထွေးမြင့်ကို မမယဉ် တစ်ခုတော့ ပြောဦးမယ်လေ၊ မမယဉ်ဟာ မေတ္တာတရားနဲ့ သစ္စာတရားကို တစ်သက်လုံး ဦးထိပ်ပန်သွားမယ့်လူတို့ မောင်ထွေးမြင့်ရဲ့ ဦးလေးဟာ မမယဉ်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ သစ္စာပါ၊ မမယဉ်ဟာ ဘယ်တော့မှ...”

သူမ၏ စကားသည် ရုတ်တရက် ပြတ်သွားသည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲသည် မခံချင်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်ဖြင့် ထက်သန်တက်ကြွစွာ ပြောဆိုနေရာမှ သူမ၏ စကားများသည် ကာလ ဒေသ ပရောဂနှင့် မလိုက်လျောကြောင်း

သိရှိသဖြင့် ထိန်းချုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူမ တိုင်တည် ပြောဆိုနေသည်မှာ တစ်ချိန်က မောင်ထွေးမြင့် မဟုတ်၊ ဆယ်နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကလေးသူငယ် တစ်ဦး မဟုတ်တော့၊ ယောက်ျားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လျက်ရှိပေပြီ။

သူ၏ အရပ်သည် သူမအား ဖိုးလျက် ရှိလေသည်။

“မမယဉ် အခု ဘယ်မှာလဲ”

မောင်ထွေးမြင့်သည် သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထား၍ မေးလိုက်သည်။

“မမယဉ်တို့ ရန်ကုန် ရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ”

“မမယဉ်တို့လို့ ဆိုတာက...”

“မမယဉ်ရယ်၊ ဒက်ဒီရယ်၊ မာမိရယ်ပေါ့၊ ဒက်ဒီအလုပ်က ရန်ကုန် ရောက်လာပြီကိုး”

“ရန်ကုန် ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ အတွင်းဝန် ဖြစ်လာတာပေါ့”

ယဉ်ယဉ်မြ ပြန်မဖြေ။

“ကောင်းပါတယ်၊ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မြန်မာပြည်ကြီး လွတ်လပ်လာပြီ ကိုး၊ မြန်မာအရာရှိကြီးတွေ ရာထူး တက်ကြရာမှာပေါ့”

“ဒီမယ်... မောင်ထွေးမြင့်၊ မင်းဟာ အရင်တုန်းကလိုပဲ မမယဉ်ကို ခင်မင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီစကားမျိုးတွေကို မပြောပါနဲ့လား”

“ခက်တယ် မမယဉ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အနှစ်နှစ် အလလ ကတည်းက ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကတည်းက အဖိနှိပ် အချုပ်ချယ် ခံလာရတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲမှာလည်း မကျေနပ်မှုတွေပဲ ပြည့်ကျပ် ဖြွတ်သိပ်နေတယ်”

ယဉ်ယဉ်မြက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်း... မင်းလည်း မင်းအဖေ၊ မင်း ဦးလေးတွေလိုပဲ လာတာပါပဲ လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ သိပ်ဟုတ်တယ်၊ မမယဉ် စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော်ဟာ အဖေတို့ ဦးလေးတို့ထက် ပိုပြီး ပြတ်သားတယ်၊ ဘာဖြူ

လိုလဲ ဆိုတော့ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲက ပိုပြီး ပြတ်သားလာပြီ၊ ပိုပြီး ပြင်းထန်လာပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ မှန်ပါတယ်ရှင်”

ယဉ်ယဉ်မြသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး၍ ရှင်ယုစွာ ငေါလိုက်သည်။ မောင် ထွေးမြင့်သည် ယခုမှ မျက်နှာတင်းမာမှု သိသိသာသာကြီး လျော့သွားသည်။ သို့ရာတွင် စကား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်း မရှိသေးဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ တွဲကွာနေသူအား လေ့လာ အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

“ကဲပါ... ပြောစမ်းပါဦး မင်း အကြောင်း...”

“ခင်ဗျာ...”

“မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်မှာပဲ”

“ဟုတ်လား... မမရီတို့ ညီညီတို့ကောလား”

“မေမေတို့ မန္တလေးမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးတို့ကတော့ ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား... ညီညီ၊ ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်ဟုတ်လား၊ ညီညီ၊ အိမ် ထောင်ကျပြီလို့တော့ ကြားတယ်၊ မောင်ထွေးမြင့် အခုညီညီတို့နဲ့ နေသလား”

“မနေပါဘူး၊ သူ့ယောက်ျားက ဆိုရှယ်လစ်ပဲ”

“ဒုက္ခ...ဒုက္ခ...”

“ဘာဒုက္ခလဲ”

မောင်ထွေးမြင့်တို့က နိုင်ငံရေး အစွဲအလမ်း သိပ်ကြီးတာကိုး၊ ဆွေမျိုး သားချင်းတွေဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့၊ ကဲလေ... ဒါတွေထားပါ တော့၊ မင်းအခု ဘယ်သူနဲ့ နေသလဲ”

“မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နဲ့”

“ဘာလုပ်သလဲ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်လား၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေလား”

“ကျွန်တော်ပေါ့၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
 “ကျောင်းဆရာ တစ်ပိုင်း၊ သတင်းစာဆရာ တစ်ပိုင်း”
 “အလုပ် နှစ်ခုဆိုတော့ ဝင်ငွေ တော်တော် ကောင်းမှာပေါ့”
 “အဲဒါကြောင့် မမယဉ်တို့ ခက်တာ၊ အလုပ်တစ်ခုနဲ့ မစားလောက်လို့ အလုပ်နှစ်ခု လုပ်ရတာပေါ့”
 “ကဲပါလေ... ဒါတွေ ထားပါတော့”
 “ထားပါတယ်”
 “မောင်ထွေးမြင့် ဘယ်တုန်းက ကျောင်းက ထွက်သလဲ”
 “ဒီနှစ်ပဲ”
 “ဘာဖြေသလဲ”
 “ဘီအယ်လ်”
 “အောင်ပြီလား”
 “အင်း...”
 “ဘီအေ ဘီအယ်လ်ပေါ့”
 “ဘီအက်စ်စီ ဘီအယ်လ်”
 “တက္ကသိုလ်တုန်းက တိုးတက်ပေါ့”
 “အင်း...”
 “အခုတော့ ပမညတ”
 “မဟုတ်ပါဘူး”
 “နိုင်းငံရေး မလုပ်ဘူးပေါ့”
 “လုပ်ပါတယ်”
 “ဘုရားရေ ဒါဖြင့် ကွန်မြူနစ် စစ်စစ်ကြီးလား”
 “ကွန်မြူနစ် စစ်စစ်တွေက တောထဲမှာပါ”
 ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုနေပြန်၏။

“အင်း... မောင်ထွေးမြင့်၊ မောင်ထွေးမြင့်၊ ဆယ်နှစ်အတွင်း ဧရာမ လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပကော”
 “ဒါပေမဲ့ မမယဉ်ကတော့ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေရလို့နဲ့ တူတယ်၊ ဟိုတုန်းကထက်တောင် ပိုပြီး ငယ်နေသေးတယ်”
 “ဒီမယ်... မောင်ထွေးမြင့်၊ မင်းဟာ သိပ်ကို ခန့်တတ် နေပါကလား”
 “မခန့်ပါဘူး၊ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရတာကို ပြောတာပါ”
 သူက လျင်မြန်စေ့စပ်စွာ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းခြံ၍ ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။
 တကယ်ပင်...
 ယဉ်ယဉ်မြဲသည် အရွယ်တင်လှသည်။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်လောက်သာ အောက်မှေရသည်။ ယခု ထက်တိုင် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ သုံးစွဲခြင်းကိုမျှ မခံရသေးသည့် သူမ၏ ကုန်ပစ္စည်းများသည် လန်းဆတ်လျက် ရှိလေသည်။ စိုပြည်ဝင့်ကြွား လျက် ရှိလေသည်။
 “မောင်ထွေးမြင့် သွားစရာ ရှိရင်သွားလေ”
 သူမအား အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေခြင်းကို ကြာရှည်စွာ မခံယူတတ်သည့် အလျောက် ယဉ်ယဉ်မြဲက ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျမှ ကိုထွေးမြင့်သည် သူ့ကိုစွဲကို သတိရသွားသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ခွဲဖို့ ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည်။ သူက ယခုချက်ချင်းပင် အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် မြေးသွားတော့မည့်အလား ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
 သက်သက်ဦးသည် ဒေါနှင့်မောနှင့် စောင့်နေပေတော့မည်။
 “မောင်ထွေးမြင့် လိပ်စာပေးခဲ့ဦးလေ”
 သတင်းစာတိုက် ကျောင်းနှင့် အိမ်လိပ်စာ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် နှစ်ခု တို့ကို ရေးပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ အိမ်လိပ်စာနှင့် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို ကူးယူရပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားမယ်၊ မမယဉ်ရော မပြန်သေးဘူးလား”

“မပြန်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဘိုင်စကုပ် ကြည့်ဦးမလားလို့”

“ဟုတ်လား... ဘယ်ရုံလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူး၊ မမ တူမနဲ့ အဖော်လိုက်လာတာပါ၊ အခု သူ့ ဈေးဝယ်တာ စောင့်နေတုန်း မောင်ထွေးမြင့် ထွက်သွားတာမြင်လို့ လှမ်းခေါ်ရတာ”

ကိုထွေးမြင့်သည် ယဉ်ယဉ်မြ စကားမဆုံးမီမှာပင် သုတ်ခြေတင်ရန် ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော အမျိုးသမီး အသံတစ်ခုက သူ့အား ဆွဲထားလိုက်ပြန်သည်။

“ဒေါ်လေးက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ သူများဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ”

“အေးကွယ် အသိ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေလို့”

ကိုထွေးမြင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါသည်၊ သက်သက်ဦး။

“ဟင်... ကိုထွေးမြင့်”

သက်သက်ဦးက အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်ကမူ မည်သို့မျှ ပြန်လည် ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ယဉ်ယဉ်မြကို တစ်လှည့် သက်သက်ဦးကို တစ်လှည့် စသည်ဖြင့် နှစ်ပြန် သုံးပြန် ကြည့်နေသည်။

သူ့ စိတ်ထဲတွင် ယခုမှ ပြဿနာ တစ်ခု ရှင်းသွားသည်။

သက်သက်ဦးကို မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်နေခြင်းမှာ အမှန်မတော့ သူမကို မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မဟုတ်။ သူ့အာရုံတွင် မှတ်မှတ်ရရ စွဲထင်နေသော ယဉ်ယဉ်၏ ရုပ်နှင့် အတော်ကြီး တူနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“ဘုရားရေ... မင်းတို့ နှစ်ယောက် သိနေကြတယ် ဟုတ်လား”

ယဉ်ယဉ်မြက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“သိရုံတင် ဘယ်ကမလဲ ကနေ့ သက်သက်တို့ကို ဘိုင်စကုပ်ပြမယ် ဆိုတာ ကိုထွေးမြင့်ပဲပေါ့”

“ဘုရား... ဘုရား... သူ ပြောတာတွေဟာ တကယ်ပဲလား”

ယဉ်ယဉ်မြက ကိုထွေးမြင့်ဘက် လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အဖြေကို မရရှိတော့။ ကိုထွေးမြင့်သည် သူတို့ နှစ်ယောက် အနီးမှ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

“ကိုထွေးမြင့်... ကိုထွေးမြင့်”

သက်သက်ဦးက နှစ်ခွန်းဆက်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူက လှည့်၍ပင် မကြည့်တော့၊ ထိုမျှသာမက...

ကိုထွေးမြင့်သည် သူ့အနီးမှ ဖြတ်သွားသော သုံးဘီးကား တစ်စင်း ပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် သက်သက်ဦးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

* * *

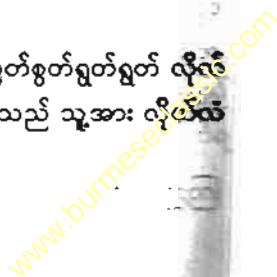
(ဂ)

တင်တင်အေးသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ကို တဖြန်းဖြန်း နေအောင် ရိုက်တော့မည် အပြုတွင် အိမ်ရှေ့၌ ကားတစ်စင်း ထိုးရပ်သည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် မြှောက်ထားသောလက်ကို အသာ ပြန်ချ လိုက်ရသည်။ ခင်ပွန်းသည် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဖြုတ်ဆုတ်၍ ဆော့ကစားနေသော သားအလတ်ကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်ရသည်။

ကားထဲမှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ကားကလေးလည်း လှသည်။ လူကလည်း လှသည်။ တင်တင်အေးမှာ အရိပ်အခြည်ကို လှူ၍ မပျက် စောင့်ကြည့်နေသည်။

“စာရေးဆရာ ကိုမင်းရွယ်ရဲ့ အိမ်လားရှင်”
 နုပျိုသော မိန်းမငယ်သည် ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း မေးလေ၏။
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”
 တင်တင်အေးက ခတ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးလိုက်သည်။
 “ဪ... ကိုထွေးမြင့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
 သည်တော့မှ တင်တင်အေး၏ မျက်နှာ ပြုံးချိုသွားပါသည်။
 “ထိုင်ပါဦး၊ မောင်ထွေးမြင့် ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ သူတို့က ညဲ
 ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီလောက်ကျမှ ပြန်လာတတ်ကြတယ်”
 မိန်းမငယ်သည် သိသိသာသာပင် အားလျော့ စိတ်ပျက်သွားသည်။
 “ထိုင်ပါဦး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
 “မထိုင်တော့ပါဘူး၊ သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါပဲ”
 “ကိစ္စရှိရင် မှာထားခဲ့ပါလား၊ ဘယ်သူ လာတယ်လို့ ပြောရမလဲ”
 ပျိုမျစ်သော အမျိုးသမီးသည် မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အတန်ကြာ
 မျက်နှာလွဲ၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ မပွင့်တပွင့် ပြော၏။
 “သက်သက်ဦး လာတယ်လို့ ပြောပါ၊ သူ အားလို့ရှိရင် မနက်ဖြန်
 နေ့ခင်း ယူနီယံကို လာခဲ့ပါလို့”
 “နေ့ခင်းဆိုတော့ ဘယ်နာရီလောက်လဲ”
 “ဆယ့်နှစ်နာရီ တစ်ချက်ပေါ့၊ အိုရှင်... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူ မအားရင်
 လည်း နေပါစေ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မှာမသွားဘူးလို့သာ ပြောလိုက်ပါ။ ကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”
 တင်တင်အေးသည် မိန်းမချင်းမို့ ငယ်ရွယ်သူ အမျိုးသမီး၏ သဘော
 ကို အစင်းသား သိပါသည်။ ဖိယက်ကား အနီလေး ထွက်ခွာသွားသော
 အခါတွင် တင်တင်အေးသည် တစ်ယောက်တည်း နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး၍ နေပါ
 သည်။

“မောင်ထွေးမြင့်က အဟုတ်ကြီးပဲ၊ ပြန်လာမှ မျက်ရည် ကျအောင်
 စလိုက်ဦးမယ်”
 သူမက ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အထင်နှင့် အမြင်သည်
 မြောင့်မြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လှပေသည်။ ထိုနေ့ည မောင်ထွေးမြင့် ပြန်လာ
 သောအခါတွင် သူမက ဝမ်းသာအားရ ဆီးတဲ့၍ သတင်းကောင်း ပါးသော်
 လည်း သက်ဆိုင်သူ ကာယကံရှင်သည် သက်သက်ဦးဟူသော အမည်နာမ
 ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာကြီး ညှိပုပ်၍ သွားလေသည်။
 “နောက် တစ်ခါလာရင် ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူးလို့
 ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောထည့်လိုက်စမ်းပါ”
 ထို့နောက် ကိုထွေးမြင့်သည် မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောတော့ဘဲ
 အိမ်ရှေ့ ဘူးစင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။
 သူ၏ အပြုအမူများသည် တိုတောင်း ပြတ်သားလှပေသည်။ သတ်
 သက်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။
 သူ့အနေနှင့် လူတန်းစား တိုက်ပွဲကို မမေ့မလျော့သော စိတ်နှလုံး
 ထား၍ ကြပ်ကြပ်ကြီး ပြတ်သားမှ ဖြစ်ပေမည်။
 မေတ္တာ၊ သစ္စာနှင့် ကရုဏာ အကြောင်းတို့ကို မောလောက်အောင်
 ပြောဆိုတတ်သော အရင်းရှင် အနွယ်ဝင် မိန်းမလှကလေးများသည် သူတို့
 အား တွေဝေမိန်းမောအောင် ပြုစားတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အကြား
 အမြင် များခဲ့လှပြီ မဟုတ်ပါလား။
 ယခုလည်း သက်သက်ဦးသည် သူ့အား မရမနေ လိုက်လံ ရှာဖွေ
 လျက် ရှိလေသည်။ သူ့အား တွေဝေယိမ်းယိုင်စေရန်မှတစ်ပါး အခြား
 ဘာဖြစ်နိုင်သေးသနည်း။
 သူ နေထိုင်ရာ ကွင်းကျောင်းအိမ်သို့ သူမ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် လိုလိ
 မလာစီ ကတည်းကပင် သက်သက်ဦး တစ်ယောက်သည် သူ့အား လိုယ်လံ
 ရှာဖွေနေကြောင်းကို ထွေးမြင့်က သိရှိခဲ့လေသည်။

ပထမတော့ သက်သက်ဦးသည် ဣန္ဒြေမပျက်၊ သိက္ခာမပျက် သူ့ အကြောင်းကို မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း ပြုလေသည်။ တကသ အဆောက်အဦသို့ နေ့စဉ် သွားရောက်၍ တွေ့တွေ့သမျှ ရဲဘော်များကို 'ကိုထွေးမြင့် တစ်ယောက် မတွေ့မိဘူးလား' ဟု မေးမြန်း စုံစမ်းလေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွေးမြင့်သည် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင် သိမြင်သည့်အလျှောက် တက္ကသိုလ်ဘက်သို့ ခြေဦး မလှည့်ခဲ့သဖြင့် သက်သက်ဦးသည် သတင်း အစအနပင် မရရှိခဲ့ပေ။

ဤအခါတွင် သူမသည် သူ့ အလုပ်လုပ်ရာ သတင်းစာတိုက်သို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြန်လေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွေးမြင့်သည် စေ့စပ်သေချာသူ ဖြစ်သည့်အလျှောက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက် သူ့အား တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ စုံစမ်းလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ လူကိုယ်တိုင် လာ၍ ရှာလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ သူ့ မရှိဘူးဟု ဖြေကြားလိုက်ရန် တိုက်မှ လူများကို ကြိုတင် မှာကြားထားခဲ့လေသည်။ ယင်းကြောင့် သက်သက်ဦးသည် သတင်းစာတိုက်သို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သူ့ကိုယ်တိုင် သွားရောက် ရှာဖွေခဲ့သည့်တိုင် ကိုထွေးမြင့်ကို မတွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ သူမသည် အယုံ ကွင်းကျောင်းလမ်းရှိ စာရေးဆရာ ကိုမင်းနွယ်၏ အိမ်သို့ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် လိုက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု အတိုင်းသာဆိုလျှင် သူ့အနေနှင့် ရန်ကုန်မြို့မှပင် ထွက်ပြေးရ တော့မည်လားဟု ကိုထွေးမြင့်က စဉ်းစားမိလေသည်။

သက်သက်ဦးသည် သူ့ကို သံသံမဲမဲ ရှာဖွေလျက်ရှိပေပြီ။ သူ့အနေနှင့် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ရှောင်ထားနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ပွတ်ကာသီကာ ကလေး ရှောင်တိမ်းခဲ့လျှင် အဆုံးသတ်တွင် သူသာလျှင် ရောက်ကမ်းပါးထဲ ကျရလိမ့်မည်ဟု ကိုထွေးမြင့်သည် စွဲမြဲ ယုံကြည်ထားလေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် စောစော ကတည်းကပင် သက်သက်ဦးကို မယုံကြည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မိန်းမလှကလေးအဖြစ် စိတ်ဝင်စားခဲ့ သော်

လည်း အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ သမီး ဆိုသဖြင့် နောက်တွန့်ခဲ့လေသည်။ တိုးတက်သည့် ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်လိုခြင်းသည် တော်လှန်ရေး လှေကြွစီးခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု တွက်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင်...

နောက်ပိုင်းတွင် အယူအဆများကို နှိုးနှောဖလှယ်ကြရာဝယ် သူမ၏ ပြတ်သားတိုးတက်မှုကို သိမြင်လာရခြင်း၊ ယခင်ကတည်းကပင် သူ့ သတိပြုခဲ့မိသော တိုးတက်သည့် ကဗျာဆရာမကလေး ဖြစ်နေခြင်း၊ ရဲဘော်လစု ကိုမင်းလွင်နှင့် အခြား ရဲဘော်များက ထောက်ခံချက် အသီးသီး ပေးကြခြင်း၊ သူမ၏ အလှအပ သူမ၏ ချဉ်းကပ်မှုတို့က သွေးဆောင်ကြခြင်းတို့ကြောင့် သူသည် သက်သက်ဦးနှင့် ဆက်ဆံရခြင်းတွင် သာယာလာတော့သည်။ တွယ်တာ မြတ်နိုးလာတော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့်-

သူတို့သည် လျင်မြန်စွာ ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြသည်။ တစ်ဦးတို့ တစ်ဦး သံယောဇဉ် ငြိတွယ်လာကြသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့ဆုံကြလေ သည်။ တကသ အဆောက်အဦတွင် သို့မဟုတ် တက္ကသိုလ် ဝန်းကျင်တွင် သူတို့ လက်လှမ်းမီသော အရေးအခင်းများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ကြားဖြတ်၍ သဘာဝအလှ ဒေသအလှတို့ကို ခံစားကြသည်။ စာအုပ်ဆိုင်များသို့ အတူတကွ လိုက်လံ မွှေနှောက်ကြသည်။ ပြီးတော့ မောတော့ နားကြသည်။ တစ်ခုခု စားကြသည်။ ရုပ်ရှင် ကြည့်ကြသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် သက်သက်ဦး အပေါ်တွင် တစ်စထက်တစ်စ ယုံစားလာသည်။ တွယ်တာလာသည်။ တစ်သားတည်း တစ်သွေးတည်းဟု မြင်လာသည်။

ဤအချိန်မှာပင်...

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ၌ ယဉ်ယဉ်မြဲမြဲနှင့် တွေ့ရှိရပြီး သက်သက်ဦးသည် သူတို့ မိသားစု၏ ကမ္ဘာ့ရန် တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရ တော့သည်။

သက်သက်ဦးသည် ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ တူမ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သော၊ နယ်ချဲ့နှင့် ပူးပေါင်း၍ ကိုယ့်အမျိုးသား များ အပေါ်တွင် သစ္စာဖောက်ခဲ့သော၊ နယ်သူနယ်သားများ အပေါ်တွင် နိုင်ထက်ကလူ ပြုခဲ့သော ဗြူရိုကရက် အရာရှိဆိုးများ ဖြစ်ကြသော ခရိုင်ဝန် ဦးဝင်းမြင့်နှင့် ချီချီမြတို့၏ သမီး၊ အတွင်းဝန် ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဒေါ်မြမြတို့၏ မြေး ဖြစ်နေတော့သည်။

သူတို့ မိသားစုနှင့် သူမတို့ မိသားစုသည် ရာဇဝင်အဆက်ဆက်ကပင် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့မိသားစုသည် အဆင်းရဲ အနွံတာ ခံ၍ ပြည်သူလူထုဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့ကြသည်။ သူမတို့ မိသားစုကမူ နယ်ချဲ့နှင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူများဘက်မှ အမြဲတမ်း ရှိခဲ့လေသည်။

ယင်းကြောင့် သူတို့ မိသားစုသည် သူမတို့ မိသားစု၏ ဖိနှိပ်မှု၊ သစ္စာ ဖောက်မှုကို အမြဲတမ်း ခံခဲ့ရသည်။ နောက်ကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားလျှင် လည်း မကျေချမ်းစရာ ဖြစ်၏။ ယခု အခြေအနေကို ပြန်တွက်ကြည့်လျှင် လည်း မကျေနပ်စရာ ဖြစ်၏။

သူ့ အဘိုးအဘွား၊ သူ့အဖေ သူ့အမေသည် မန္တလေးမြို့တွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရှိနေကြသည်။ သူ့အဖေသည် ယခုထက်တိုင် သူယုံကြည်ချက် ရှိသည့်အတိုင်း သူ တတ်စွမ်းသဖြင့် ဖဆပလ အဖွဲ့တွင် ပါဝင်၍ နိုင်ငံရေး လုပ်ဆောင်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် တော်လှန်ရေး အဆက်ဆက်တွင် မပါဝင်ခဲ့သော အချောင်သမားများသည် ရာထူးကြီးငယ်များကို ရရှိနေ သော်လည်း တကယ်တမ်း တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် သခင်လွန်းနိုင်တို့လို လူများမှာ တော့ ဖဆပလ အဖွဲ့တွင် စင်မြင့်ပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအတွက် လူစုပေးသူ များသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခေါင်းဆောင်လတ်များသည် လိုင်စင်ရောင်းချ၍ ကားအလဲလဲ မယားအလဲလဲနှင့် ရှိနေကြသည့် အချိန်ဝယ် သခင်လွန်းနိုင်သည် ထမင်း တစ်လုတ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေစားသောက် နေရသည်။ မြို့နယ် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်ဖြင့် ရန်ကုန်မှ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ၊ ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်များ လာသောအခါတွင် နေပူမိုးရွာထ

တွင် လူစု၍ သွားကြိုရလေသည်။

ဤကား သူ့အဖေ၏ အဖြစ်ဖြစ်သည်။ သူ့ ဦးလေးများကို ကြည့်လျှင် ကား တစ်ယောက်သည် ဂျပန်တော်လှန်ရေးတွင် မထင်မရှား ကျဆုံးခဲ့ပြီး တစ်ယောက်မှာတော့ တောကြိုအုံကြားတွင် သူပုန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့ သည်။

သူမတို့ မိသားစုဘက် ကြည့်လိုက်တော့ ကိုလိုနီခေတ် တစ်လျှောက် လုံးတွင် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေအဖြစ် ပြည်သူလူထု အပေါ်တွင် ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်း ခဲ့သော်လည်း သူတို့ နှိမ်နင်းခဲ့သော အရေးတော်ပုံ၏ အောင်ပွဲ ခံမှုကြောင့် လွတ်လပ်ရေး ရရှိလာသော အခါတွင် အပြစ်ဒဏ် တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိခြင်း လည်း မရှိ၊ သူတို့၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို လုံးဝ ပြောင်းလဲပြုပြင် ရခြင်းလည်း မရှိဘဲနှင့် ရာထူးများ တိုးတက်ခဲ့ကြလေသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် က မြို့အုပ်၊ ဂျပန်ခေတ်က အဝယ်တော် လုပ်ခဲ့သော ကိုဝင်းမြင့်သည် ဖဆပလခေတ်တွင် ခရိုင်ဝန် ဖြစ်နေတော့သည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ဝန်ထောက်၊ ဂျပန်ခေတ်တွင် ခရိုင်ဝန် လုပ်ခဲ့သော ဦးကျော်ညွန့်သည် လွတ်လပ်ရေး သက်တမ်း ဆယ်နှစ် အတွင်းတွင် အတွင်းဝန် ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ထိုမျှသာမက-

သူတို့သည် လွတ်လပ်ရေး ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူးများကိုလည်း ရရှိ နေလိုက်ကြလေသည်။ ဝဏ္ဏကျော်ထင် သရေစည်သူ။

ယင်း အဖြစ်များကို တွေးမိသောအခါတွင် ကိုထွေးမြင့်သည် ရင်နာလှ သည်၊ ခံပြင်းလှသည်။ သစ္စာဖောက် မိသားစုကို မကြားလို မမြင်လို။

ပြတ်ပြတ်သားသား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ မြွေမသေ တုတ်မကျိုး လုပ်၍ မဖြစ်ကြောင်းကို သူ့ ဦးလေး ကိုမြင့်နိုင်၏ အပြုအမူများအရ သင်ခန်းစာ ရရှိနေလေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် နိုင်ငံရေးအရ ဦးကျော်ညွန့်တို့ မိသားစုကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ သော်လည်း လူမှုဆက်ဆံရေးအရ မပြတ်သားခဲ့ဘဲ လွေဝေကာ လှန်သူ၏

သမီးနှင့် ချစ်ကလေးဝင်ခဲ့ခြင်း၊ ရည်းစား၏ မျက်နှာကို ထောက်၍ အမျိုးသား သစ္စာဖောက်များ အပေါ်တွင် ညှာတာခဲ့သဖြင့် သူသာလျှင် သေနတ် အစစ် ခံခဲ့ရသည်။ ကင်ပေတိုင်လက်သို့ အအပ် ခံခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တောထဲ၌...

ယင်းကဲ့သို့ ရာဇဝင် သင်ခန်းစာများက ပြဆိုထားပါလျက် သူသည် ရန်သူ၏ မြေး၊ ရန်သူ၏ သမီးကို ဆက်ဆံပေါင်းသင်း နေခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူ သေတွင်း သို့ တူးရာသာ ကျလေတော့မည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခု ခက်သည်က သက်သက်ဦးသည် လှသည်။ သူ့အား ခင်မင်သည်။ တိုးတက်သော လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်နေသည်။ သူ့အား ခင်မင် တွယ်တာလှသည်။

သက်သက်ဦးသည် သူမ၏ အဒေါ်ထက် ပြတ်သားပုံရသည်။ နိုင်ငံရေး အမြင် ရှိသည်။

ထို့ထက်...

သူ့အား မရမနေ လိုက်လံ ရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ သက်သက်ဦးသည် သူ၏ ယုံကြည်ချက်၊ သူ၏ လုပ်ငန်းစဉ်များကို သိလျက်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းသည်။ မှာကံစိတ်၊ တစ်ဦးမှန်း သိလျက်နှင့် လိုလိုလားလား ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သူ့အပေါ်တွင် လေးလေးစားစား ရှိခဲ့သည်။ လိုက်လိုက်လျောလျော ပြုမူခဲ့သည်။ ယခုလည်း သူသည် သူမတို့ မိသားစုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုနေသူ တစ်ဦးမှန်း သိလျက်နှင့် မရမနေ ခဲရာခဲဆစ် လိုက်လံ ရှာဖွေနေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

မည်သည့် အခြေအနေ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများ ရှိစေကာမူ သူ့အား ယုံယုံကြည်ကြည် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသွားမည့် သဘောလားလူတန်းစားဟောင်းကို မေ့ပျောက်၍ လူသမိုင်း တိုးတက်မှုကို အတိအလင်း လက်ခံလို၍လော၊ သူ့အား စွဲမြဲ တွယ်တာနေ၍လော။

ယင်းသို့ စဉ်းစားမိသောအခါ ကိုထွေးမြင့်၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ယူဆချက်တို့သည် လည်ဆင်းသွားသည်။ သက်သက်ဦး အပေါ်တွင် တင်းမာထားမှုများသည် လျော့ပါးသွားသည်။

သက်သက်ဦး၏ အလှကို မြင်လာမိသည်။ သက်သက်ဦး၏ လိုက်လျော ဆက်ဆံမှုကို ကွက်၍ ကြည့်မိသည်။ သက်သက်ဦး၏ ပြတ်သားတိုးတက်မှုကို အထူး အလေးပေးလာမိသည်။

သူ၏ ခေါင်းများသည် နောက်ကျိ၍ လာတော့သည်။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်များသည် ပျော့ညံ့၍ လာတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်-

ကိုထွေးမြင့်သည် သူ့စိတ်ကို ဖျစ်ညှစ်၍ တင်းလိုက်သည်။ သက်သက်ဦးနှင့် ကင်းရှင်းခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ သူမနှင့် မတွေ့ဘဲ အဆက်ဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် အမှန်ဆုံးဖြစ်၏။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဒါပဲ ဖြစ်ရမည်။

* * *

(၅)

သို့ရာတွင်-

တစ်နေ့တွင် သူသည် သက်သက်ဦးနှင့် မလွဲသာ မရှောင်သာ တော်ပင်း သွား၍ တိုးလေသည်။ တူတဲဇဉ် စာအုပ်ဆိုင်တွင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟောရှင်... တာတို အပြေးသမားကြီးကို တွေ့ပါပကောလား”

အမျိုးသမီးက ဘာမှ မဖြစ်သကဲ့သို့ ကြည်နူးစွာ ခွန်းချိုလိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်ကမူ သူမကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းစိတ်

များ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်ကြတော့၏။ သူက ရွတ်တည်တည်ဖြင့် အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး-

“တာတို အပြေးသမား ဆိုတာက ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ဪ... ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်နားမလည်လို့လား၊ ရှင်ဟာ အပြေး သမား တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား၊ သက်သက် လိုက်နေမှန်း သိလျက်နဲ့ တမင် ပြေးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုထွေးမြင့်ဟာ မပြတ်သား ပါဘူး။ ပြေးပေမဲ့ မိုင်ပေါင်း အနန္တရှိတဲ့ တာဝေးကြီးကို ပြေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မြို့ အပြင်ဘက်ကို မထွက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဟိုနားဒီနားမှာ ဓဏပန်း ပုန်းနေတဲ့ တာတို အပြေးသမားကလေးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သက်သက်နဲ့ အခု တွေ့ကြတာပေါ့။ တကယ်ဆိုရင် သက်သက်ဟာ ဒီဆိုင် ကို လာတတ်တယ်၊ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင် ကိုထွေးမြင့် မလာရဘူး၊ သက် သက်ဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ နေတယ်၊ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင် ကိုထွေးမြင့် ရန်ကုန်မှာ မနေရဘူး”

“ဘာဆိုသလဲ၊ ကိုယ်က သက်သက်ကို မတွေ့ချင်ဘူး၊ လုံးလုံး မတွေ့ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် အလုပ်အကိုင်နဲ့ အတည်တကျကို ဖျက်ပြီး တခြားကို မသွားနိုင်ဘူး၊ လူတောထဲက ထွက်မပြေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သက်သက်ကို နည်းနည်းလေးမှ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ပြတ်သားတယ်”

“မပြတ်သားပါဘူး၊ ပြတ်သားရင် ဒီလို ယာယီ အပုန်းသမား လုပ် မနေရဘူး၊ မလွတ်တလွတ်ကလေး ပြေးမနေရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သက်သက် ကို ရှောင်နေရမလဲ၊ တွေ့ပေါ့၊ တွေ့ပြီးတော့ ဘာလို့ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတာ ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဒါဖြင့် အခု ပြောတယ်၊ သက်သက်ကို နောက်ဘယ်တော့မှ မတွေ့ ချင်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သက်သက်တို့ အမျိုးဟာ တိုင်းရင်းသား သစ္စာဖောက်တွေ၊ ကိုယ် တို့ မိသားစုရဲ့ ကမ္ဘာရန်၊ ဒါပဲ ကိုယ်သွားမယ်”

ကိုထွေးမြင့်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အဝေးသို့ ထွက်တော့မည်ရှိရာ အမျိုးသမီးက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

ဓဏကြာမှ-

“ဒီလိုနဲ့ ဘယ်ရမလဲ ဆရာကြီး၊ ကိုထွေးမြင့် စွပ်စွဲတာတွေကို သက်သက်မှာ ချေပခွင့် ရှိသေးတယ် သိလား၊ လာ... လာ”

ကိုထွေးမြင့်သည် ဇဝေဇဝါဖြင့် သူမ၏ နောက်သို့ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ပါသွားလေတော့၏။

* * *

(c)

သက်သက်ဦးသည် သူမ ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်သော ဖိယက်ကားကလေးဖြင့် ကိုထွေးမြင့်ကို ‘နန်းသီတာ’ သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ပထမဆုံး သဘောတူညီချက် ရကြသည်မှာ ကော်ဖီပူ သောက်ကြရန် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သက်သက်ဦးက ကော်ဖီ တစ်အိုးယူခဲ့ရန် မှာလိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်ကမူ ညှိမောင်းမောင်း ရေပြင်ကို ကြည့်နေသည်။

“ကိုထွေးမြင့်ဟာ တိုးတက်တဲ့ မိသားစုထဲက ပေါက်ဖွားလာပေမဲ့ မပြတ်သားဘူး”

“မပြတ်သားတာက သက်သက်ပါ”

“သက်သက်က ဘာမပြတ်သားသလဲ ပြောပါ”

အမျိုးသမီးက ထိုသို့ အတိအကျ မေးလိုက်သောအခါတွင် သူ့ဘာ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေတော့၏။ အထောက်အထား မပြနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ... မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးက အပေါ်စီးပြန် မေးနေ၏။

“မမယဉ်ယဉ်မြဟာ နည်းနည်းမှ မပြတ်သားဘူး”

“ဟောရှင်... ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သက်သက် ဒေါ်လေး မပြတ်သားတာဟာ သက်သက်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူ့ဥစ္စာက နင်မဟုတ်ရင် နင်အဖေပဲ ဆိုတာမျိုး ပါကလား၊ ဝံပုလွေကြီးက သိုးငယ်ကို ပြောတာမျိုးပါကလား”

ကိုထွေးမြင့်သည် သက်သက်ဦးကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“သက်သက်ရဲ့ ဒေါ်လေး မပြတ်သားဘူးဆိုတာတော့ ဝန်ခံသလား”

“ဝန်ခံပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆိုရင်-ပြီးရောပေါ့”

သူက အစစအရာရာ ပြီးစီးပြေအေးသွားသည့်အလား ကုလားထိုင် တော့မှီပေါ်တွင် ဇက်တင်၍ အနားယူ နေလိုက်ပါသည်။

ပထမတော့ သက်သက်ဦးသည် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေ၏။ နောက်မှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး အောက်မေးလေး လှုပ်၍ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကော်ဖီကြမ်းရည်မည်းမည်း၊ သကြားဖြူဖြူ၊ နို့ဖွေးဖွေး တို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သဖြင့် သက်သက်ဦးသည် ဇွန်းငယ်ကလေး တစ်ချောင်းဖြင့် ကော်ဖီ နှစ်ခွက် ဖျော်ရန် ပြင်ဆင်နေတော့၏။

* * *

(၈)

“သက်သက်တို့ မိသားစုဟာ ကိုယ်တို့ မိသားစုကို ခေတ်အဆက်ဆက် ဒုတူပေးလာတာ မဟုတ်လား”

ကိုထွေးမြင့်က သက်သက်ဦး ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီပန်းကန်ထဲသို့ နို့နည်းနည်း ထပ်ထည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ သက်သက်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ကိုထွေးမြင့်တို့က မိဇကို ယုံလိုလား”

“မိဇကို ယုံလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သည်းခြေခိုက်အောင် နာကြည်းလာမိတော့ သက်သက်တို့ အမျိုးကို မြင်လည်း မမြင်ချင်တော့ဘူး၊ ကြားလည်း မကြားချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်တို့ဟာ မမယဉ်ယဉ်မြ တစ်ယောက်ကိုတော့ စိတ်နှလုံး ကောင်းတယ် ဆိုပြီး ဆက်ဆံခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမယဉ်ယဉ်မြဟာ သက်သက်တို့ အဘိုးအဘွားရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်က ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်တို့ တူဝင်ပဲ ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ကြရတယ်၊ ကိုယ်တို့ အဖေနဲ့ ဦးလေးတွေဟာ အင်္ဂလိပ် အစမ်းလည်း ခံခဲ့ရတယ်၊ ဂျပန် အညှဉ်းလည်း ခံခဲ့ရတယ်၊ ခုတော့ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ကိုယ့်အဖေက ဆင်းရဲနေတယ်၊ နိုင်ငံရေးအရ သေနေတယ်၊ ဦးလေး တစ်ယောက် တော်လှန်ရေးမှာ ကျသွားပြီ၊ ဦးလေး တစ်ယောက်က တောထဲမှာ၊ သက်သက်တို့ အဖေနဲ့ အဘိုးကျတော့ ရာထူးရာခံတွေနဲ့ လွတ်လပ်ရေး ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့...”

“ဒါတွေအကုန်လုံး သက်သက် သိပြီးသားပါ ကိုထွေးမြင့်၊ သက်သက်ဟာ ဖေဖေတို့နဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ကို ချစ်ပါတယ်၊ ရိုသေပါတယ်၊ ဒါထဲမှ တိုင်းပြည်အတွက် သူတို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ ပတ်သတ်လို့တော့ အလေးကြီးကို မကျေနပ် ဖြစ်မိပါတယ်၊ ရှက်မိပါတယ်၊ ဖေဖေတို့ ဘိုးဘိုးတို့ဟာ အမျိုးသားသစ္စာဖောက်တွေ၊ အချောင်သမားတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သက်သက်ဟာ ကိုယ့်အမျိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မြန်

ဆယ်မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သက်သက် ကိုယ်တို့ တကသကို ပုံအပ်ခဲ့တာပဲ။ သက်သက်ဟာ ကျောင်းက ထွက်လို့ရှိရင်လည်း တိုင်းပြည်အတွက် အများပြည်သူအတွက် ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမှာပါ ကိုထွေးမြင့်”

အမျိုးသမီး၏ နုနယ်သော မျက်နှာကလေးသည် ရင့်ကျက်သော အသွင်ကို ဆောင်နေ၏။

“ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပါပဲ”

“လူတန်းစား ညှဉ်ဆိုတာ ဖျောက်ခဲ့တယ်”

“ကိုထွေးမြင့် သက်သက်ကို မယုံဘူးလား”

“သက်သက်ကို မယုံတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အထက်တန်းစားတွေကို မယုံတာပါ။ ပညာတတ် အလွှာကို မယုံတာပါ။ ရှင်း၎င်း ပြောရရင် ကိုယ်ဟာ တက္ကသိုလ်က အမျိုးသမီးတွေကို အထင်မကြီးဘူး၊ သူတို့ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ လှလှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သက်သက်နဲ့ တွေ့တုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သက်သက်ဟာ အရာရှိကြီး သမီးဆိုလို့ ပိုပြီးမှတောင် မယုံသေးတယ်။ အဲဒါကို ပြောပြလို့ ရဲဘော်လမုကတောင် စိတ်ဆိုးနေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်သက်ကို မြင်ဖူးပါတယ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲက မထွက်ဘဲ ဖြစ်နေတာတစ်ကြောင်း၊ သက်သက်ဟာ တိုးတက် သစ်လွင်တဲ့ ကဗျာကလေးတွေကို ရေးစပ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ သက်သက်ဟာ အင်မတန် လှပတာကြောင့်လည်း တစ်ကြောင်းပေါ့လေ၊ ကိုယ်ဟာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခဲ့တယ်၊ ခင်မင်တွယ်တာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို အတော်ကြီး ရင်းနှီး ခင်မင်လာတဲ့ အချိန်ကျမှ ဖြုန်းခနဲဆို သက်သက်ဦးဟာ ရန်သူ အမျိုးအနွယ် တစ်ဦးပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်းကို မသိဘူးကိုယ်ဟာ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် တွေ့ဝေ ငေးမောနေခဲ့မိတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ဟာ သက်သက်ကို မတွေ့တာ အကောင်းဆုံးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါ ကိုထွေးမြင့် သတ္တိနည်းတာပေါ့”

“သက်သက် ပြောချင်သလို ပြောပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေး ကိုမြင့်နိုင်နဲ့ မမယဉ်ယဉ်မြ အကြောင်းက ရှေ့နမူနာ ရှိနေပြီ မဟုတ်လား”

“သူတို့နဲ့ သက်သက်တို့က ဘာဆိုင်သလဲ”

“မမယဉ်ယဉ်မြက မပြတ်သားဘူး”

“သက်သက်က ပြတ်သားရာ ကျအောင် ဘယ့်နှယ် လုပ်ရမလဲ”

အမျိုးသမီးက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်၊ ပြန်မပြောတတ်၊ သူမ၏ မြရည်လဲနေသော မျက်လုံးစုံကိုသာ ကြည့်၍ ရင်ခုန်နေမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... သက်သက်လည်း ဒေါ်လေးကို နည်းနည်းမှ အားမရဘူး၊ ဒေါ်လေး ဟာပျော့တယ်၊ သတ္တိနည်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကိုထွေးမြင့်တို့ ဦးလေးကို အတော် ချစ်ရှာပါတယ်”

အမျိုးသမီးက မျက်လွှာချ၍ ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေခဲရေ တစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

“သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း သက်သက် ဘယ်လောက် သိထားလို့လဲ”

“အကုန်လုံး သိတယ်၊ ဒေါ်လေးက အားလုံး ပြောပြတယ်၊ သူ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို ဖွင့်ပြောစရာဆိုလို့ သက်သက် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံး တွေ့ကြုံတုန်းက သက်သက်က အသိသက်သေ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ...”

* * *

(၁၀)

“ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်လေး၊ ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်မှာ သူတို့ နောက်ဆုံး တွေ့ကြုံတုန်းက သက်သက်က ဒေါ်လေးနဲ့အတူ ရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်လား... ဒီအကြောင်း ကိုယ် မသိဘူး၊ သူတို့ တွေ့ကြုံတယ် ဆိုတာတော့ သူများတွေ ပြောလို့ သိတယ်၊ သက်သက် ပါတယ်ဆိုတာ တော့ မသိဘူး”

“သက်သက်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဒီလူဘုံမှာ ရှိတယ် ဆိုတာ ကိုရော သိရဲ့လား”

“မသိဘူး”

“အင်း... အဲဒီလို ပြောပါ”

သက်သက်ဦးက မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့လည်း အဲဒီတုန်းက သက်သက်ဟာ ငယ်ငယ်ကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ မြောက်နက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သက်သက်တို့ ဘယ်သူကမှ လူရာမသွင်းသေးပါဘူး”

“အင်း... မြစ်ကြီးနားမှာတုန်းက ကိုယ်တို့ တူဝရိုးကို သက်သက်တို့ အဘိုး သေနှုတ်နဲ့ လိုက်ပစ်တုန်းက ကိုယ့်အသက် ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ဟာ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ဖြစ်သလို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်”

“သက်သက်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ပျဉ်းမနားကွန်ဂရက်က အဖြစ် အပျက်ဟာ သက်သက်ရဲ့ဘဝကို တစ်လျှောက်လုံး လွှမ်းမိုးနေတာပဲ...”

“ဘယ်လို လွှမ်းမိုးတာလဲ၊ နာကြည်း မုန်းတီးနေတာ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ နာကြည်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ သက်သက်ဟာ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက စိတ်ဆတ်ပြီး ဆတ်ဆတ်ကြိုကလေးဆိုတော့ ကိုထွေးမြင့် ဦးလေးကို ဓားနဲ့ နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်ချင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်ရှင် သူ မျက်နှာကြီးက မာကျောခက်ထန်လိုက်တာ၊ သက်သက်တို့ တူဝရိုးထဲ”

ဓားတော့ဝါးတော့ မလိုပဲ၊ သူ့အသံကြီးကလည်း မိုးချန်းသလိုပဲ၊ ဒေါ်လေးတို့ အော်လိုက်ငေါက်လိုက်တာ ‘တော်’ ဆိုပြီး အော်လိုက်တာများ သက်သက် လိပ်ပြာ ဘယ်နား ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ သူ အော်လို့ သူ့မျက်နှာထား တင်းလို့ သက်သက်ဒေါ်လေး ငိုရတာကို သက်သက် ဘယ်မှာ မေ့နိုင်ခဲ့ ခဲလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို အိမ်ကျလို့ မာမိတို့ကို ပြန်ပြောတော့ အဲဒီ လူကြီးဟာ သူပုန်ကြီးတဲ့၊ ဘီလူးသဘက်ကြီးတဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီး မကြောက်၊ ပိုပြီး မုန်းတာပေါ့”

ကိုထွေးမြင့်သည် သူဖို့ စီးကရက်တစ်ဘူးနှင့် သက်သက်ဖို့ ချော ကလက်များ မှာလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သက်သက် နည်းနည်းကြီးလာတော့၊ ဆိုပါတော့ ဆယ့်သုံး လေးနှစ် အရွယ်ရောက်လာတော့ ဒေါ်လေးတို့ အကြောင်းကို တစ်မျိုးပဲ စိတ်ဝင်စားလာတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးကို မေးကြည့်မိတယ်၊ ပထမတော့ ဒေါ်လေးဟာ မပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ အားလုံးပွင့်ထွက်လာတာ စပါပဲ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထားရတာ မဆံ့တော့ဘူး မဟုတ်လား သက်သက်ကို တစ်ခုမကျန် ဖွင့်ပြောတော့တာပဲ၊ ဒီတော့မှပဲ သက်သက်ဟာ အခြေအနေမှန်ကို နားလည်တော့တယ်”

ကိုထွေးမြင့်က စီးကရက် တစ်လိပ် မီးညှိသည်။ သက်သက်ထ ချောကလက် တစ်ခုကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်။

“သက်သက်ဟာ ဝတ္ထုတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ သတင်းစာတွေ မှန်မှန် စတ်နေပြီဆိုတော့ နိုင်ငံရေးအမြင်လည်း အတန်အသင့် ရှိလာတယ်၊ အဲဒီ အထဲ ဒေါ်လေးတို့ အဖြစ်မှန်လည်း သိပြီး စာနာထောက်ထားတတ်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေမိတယ်၊ ကိုထွေးမြင့်တို့ ဦးလေးကို သနားလာ မိကယ်၊ လေးစားလာမိတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုထွေးမြင့်တို့ ဦးလေးနဲ့ သက်သက်ဟာ တစ်ခါပဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါ်လေးဆီမှာ ရှိတဲ့ သူ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ပြန်ယှဉ်ကြည့်တော့ အင်မတန် ယောက်ျားပီသတဲ့ ပြတ်သားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာကို တွေ့”

တယ်။ သူဟာ တော်တော်ကို ခုံညား တည်ကြည်ပါတယ်။ သက်သက်ဟာ ဒေါ်လေးကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိတိုင်း သတ်ရတိုင်း ကိုထွေးမြင့်တို့ ဦးလေးဟာ သက်သက် မျက်လုံးထဲမှာ တစ်ပြိုင်တည်းလို ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သက်သက်ဟာ ယူနီယံမှာ ကိုထွေးမြင့်ကို စတွေ့တော့ မြင်ဖူးတယ်လို့ အောက်မေ့တာပေါ့။”

“အင်းလေ၊ ကိုယ်လည်း မမယဉ်ယဉ်မြကို စွဲနေတော့ သက်သက်ကို မြင်ဖူးတယ် အောက်မေ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး၊ နောက်ဆုံး နိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့ကြတော့မှပဲ အဖြေ ပေါ်တော့တယ်”

“သက်သက်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုထွေးမြင့်နဲ့ စတွေ့တဲ့ ညမှာပဲ ကိုထွေးမြင့် ဘယ်သူဆိုတာ သိခဲ့တယ်။ သက်သက်ဟာ ကိုထွေးမြင့်တို့နဲ့ တွေ့ပြီး အိမ်ပြန်သွား ကတည်းက ရင်ထဲမှာ တအုံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုထွေးမြင့်ကို ဘယ်မှာ မြင်ဖူးသလဲလို့ တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားမိတယ်။ အိမ်ကျလို့ ဒေါ်လေးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ တစ်ခါတည်း စိတ်ရှင်းသွားတယ်။ ကိုထွေးမြင့်ဟာ ဒေါ်လေးရဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်နဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တာပဲဆိုတာ စဉ်းစားမိသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးက ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ တူတစ်ယောက်အကြောင်းကို အမြဲတမ်း ထည့်ပြောခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ကိုထွေးမြင့်ဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုတာကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်သက်က အမှတ်တမဲ့နို့ သိပ်မမှတ်မိခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးကို ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မေးကြည့်မိတယ်။ ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ တူရဲ့ နာမည်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ မောင်ထွေးမြင့်တဲ့”

သက်သက်ဦးသည် ယခုမှ ချောကလက်ကို စတ္တူပတ်စွာ၍ စားနေသည်။ ကိုထွေးမြင့်ကမူ မကျေမနပ်ဖြင့် စီးကရက်တို့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး—

“ဒါဖြင့် သက်သက်ဟာ အစောကြီးကတည်းက ကိုယ် ဘယ်သူဆိုတာ သိခဲ့တယ်ပေါ့”

“အင်းလေ”

“ဦးလေးမြင့်ခိုင်ရဲ့ တူဆိုတာ သိခဲ့တယ်ပေါ့”

“အင်းလေ”

သက်သက်က ပြုံးပြုံး အေးအေး ရှိနေသလောက် ကိုထွေးမြင့်တတရူးရူး တရဲ့ရဲ့ ဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ်ဟာ သက်သက်တို့ အမျိုးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်ဦးဆိုတာ သိခဲ့တယ်ပေါ့”

“အင်းလေ”

“ဒါနဲ့တောင် ကိုယ့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းခဲ့တယ်ပေါ့”

“အင်းလေ... အဲဒါဘာပြုသလဲ၊ ကံပါသွားကြစို့... ကြာလှပြီ၊ ဆိုင်ကို အားနာစရာ ကောင်းလှပြီ”

ကိုထွေးမြင့်သည် မကျေချမ်းနိုင်သေးသည့် အမူအရာဖြင့် တစ်ခုခု ထပ်ပြောဦးမည်ရှိသော်လည်း သက်သက်ဦးက ဆိုင်မှ အလုပ်သမား တစ်ဦးတို့ ခေါ်၍ ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးနေသဖြင့် အသာ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

* * *

(၉)

ထားပေါ်တွင် ထိုင်မိကြသောအခါ—

“ဘယ်သွားမှာလဲ... ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ”

ကိုထွေးမြင့်က ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်သည်။

“ကိုထွေးမြင့်ကို လိုက်ပို့မယ်လေ”

“ကွင်းကျောင်းလမ်းကိုလား”

“အင်းလေ”

ကိုထွေးမြင့်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။ သက်သက်ဦးက နှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ သက်သက်ဦးက ကားစက်နီးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်ဦးမှန်း သိရဲ့သားနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေတာဟာ ဘယ်လို သဘောလဲ သက်သက်”

ခဏအကြာတွင် သူက မေးလိုက်ပြန်၏။

“တကယ့် စိတ်ရင်း စေတနာနဲ့ပါ... သက်သက်အပေါ်မှာ နည်းနည်း မှ ယုံမှား သံသယ မရှိပါနဲ့”

အမျိုးသမီးက သူ့အား မကြည့်ဘဲ ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ အကြောင်းကို မမယဉ်ယဉ်မြက ဘာပြောသလဲ”

“ဘာမှ မပြောဘူး”

“ဒါတော့ သက်သက် ညာတာ”

“ဟုတ်တယ် ညာတာ၊ ဒေါ်လေး ဘာပြောတယ်ဆိုတာ သက်သက် ပြန်မပြောချင်ဘူး”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

“မမယဉ်ယဉ်မြဟာ တကယ်ပဲ ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင်ကို သတိရနေတုန်း ပဲလား”

အမျိုးသမီးက သူ့အား ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သတိရနေရုံတင် ဘယ်ကမလဲ... ဒေါ်လေးဟာ ခုထက်ထိ ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင်ကို မေတ္တာရှိနေတုန်း၊ သစ္စာရှိနေတုန်း၊ မျှော်လင့်စောင့်စားနေတုန်း”

“ဒါပေမဲ့ ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင်က နိုင်ငံခြားကို ပညာသင် သွားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ယုံကြည်ချက်နဲ့ နိုင်ငံရေး လုပ်နေတာပဲ၊ မျှော်လင့်စောင့်စား နေရုံနဲ့ ကိစ္စ ပြီးမတဲ့လား”

“မပြီးပါဘူး၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်နေကြလျက်သားနဲ့ ခုထိ မညားကြသေးတာဟာ ဒေါ်လေးနဲ့ ပျော့ကွပ်ပါ။ ကိုထွေးမြင့်ရဲ့ ဦးလေးမှာ ဘာမှ တာဝန်ပျက်ကွက်မှု မရှိပါဘူး သူက တိုင်းပြည်အတွက် ဦးစားပေးရမှာပဲ၊ ဒေါ်လေးကသာ...”

“ဒေါ်လေးကသာ ဘာပြုသလဲ”

“ဒေါ်လေးကသာ သူ့ဆီ လိုက်သွားသင့်တာပေါ့”

“တောထဲကိုလား”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို တကယ် ချစ်ရိုးမှန်ရင် ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ရ ဈာပေါ့”

“သက်သက်ဆိုရင် လိုက်သွားမလား”

“လိုက်သွားမှာပေါ့၊ အို...ဘာဆိုလို့လဲ”

အမျိုးသမီးက စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြေလိုက်ပြီးနောက် သူ့စကား လွန်သွားမှန်း သိသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်ရှက်ရဲသွားသည်။ နှုတ်ခမ်း ထလေးစူ၍ သူ့အား မျက်စောင်း ချိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး စကား မပြောကြတော့။

သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပို၍ နားလည်မှု ရရှိစေတော့သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

အနန်း ၃

(၈)

လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးရက်ကတည်းကပင် တိုင်းပြည်ကြီးသည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက် ရှိလေသည်။ ကောလာဟလ သတင်းများသည် နားမဆုံ အောင် ရှိနေသည်။

သက်ဆိုင်သူများအနေနှင့် နားစွန်နားဖျား ကြားသိရသူများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။

အထက်မြန်မာပြည်သို့ စည်းရုံးရေး ကိစ္စဖြင့်လိုလို ဘုရားဖူးလိုလို သွားရောက်နေရာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော ဝန်ကြီးချုပ်သည် တိုင်းပြည် သို့ အရေးတကြီး အသံလွှင့်ကြေညာလေသည်။ သူ ပြောလိုသော အရေးကြီး သည့် စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းမှာ တိုင်းပြည်ကို သူ မအုပ်ချုပ်နိုင်တော့သဖြင့်

စစ်တပ်ကို အာဏာ လွှဲပေးလိုက်ရပါသည် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

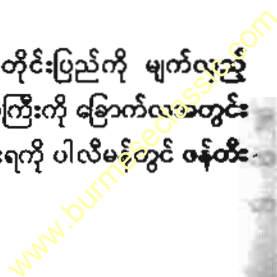
ဇွန်လပါလီမံတွင် တည်မြဲတို့၏ အယုံအကြည်မရှိ အဆိုကို ရှစ်မဲဖြင့် သာ ပွတ်သီးပွတ်သတ် အနိုင်ရရှိခဲ့သော သန့်ရှင်းအစိုးရသည် တိုင်းပြည်ကို ဓနိကန်စွာ မအုပ်ချုပ်နိုင်တော့ဘဲ မဟုတ်မဟတ်တွေ လျှောက်လုပ်ကုန်ရ တော့၏။ သြဂုတ်လတွင် ကျင်းပမြဲဖြစ်သော ဘတ်လျက်ပါလီမံတွင် ဒုက္ခ လှလှကြီး တွေ့နိုင်သည်ကို သိရှိသဖြင့် ဆင့်ခေါ်ပြီး ပါလီမန်ကို ဖျက်လိုက် ၏။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရသုံး မှန်းခြေစာရင်းကို သမ္မတ၏ စာချွန်တော်ဖြင့် ထုတ်ပြန် အတည်ပြုလိုက်၏။

သန့်ရှင်းအစိုးရသည် လွှတ်တော် အစည်းအဝေးများကိုလည်း မခေါ် ဆိုရဲ အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲကြီး ပြန်လည် ကျင်းပပေးရန်လည်း နေ့ရွှေ့ လရွှေ့နှင့် အူလည်လည် လုပ်နေသဖြင့် တစ်တိုင်းပြည်လုံး အရူးဖြစ်နေကြရ တော့သည်။

ဤတွင် တည်မြဲသည် ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေးများ ကာကွယ်ရေး ကြွေးကြော်သံဖြင့် မောင်းတင် တိုက်ခိုက်လာတော့သည်။ ပမညတသည် သူ၏ အမှားများကို သိမြင်စ ပြုလာပြီး သန့်ရှင်းအစိုးရအား ထောက်ခံချက် ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် ပြင်ဆင်လာကြတော့သည်။ ပဒေသရာဇ် စော်ဘွား များကလည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ ခြေပုန်းခုတ်လျက်ရှိပြီး အခြေအနေများသည် ရှုပ်ထွေးလာတော့၏။

သန့်ရှင်းအစိုးရ ဖော်စပ်သော အထွေထွေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်မှာလည်း တော်လှန်ရေး အင်အားစုများ၏ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေး လမ်းစဉ်နှင့် အလှမ်းကွာလျက် ရှိသေး၏။

နောက်ဆုံးတော့ သန့်ရှင်းအစိုးရသည် တိုင်းပြည်ကို မျက်လုံးညှီ ပြသည့် အနေဖြင့် တရားမျှတသော ရွေးကောက်ပွဲကြီးကို ခြောက်လအတွင်း ကျင်းပပေးရန်ဟူသော တာဝန်ဖြင့် အိမ်စောင့်အစိုးရကို ပါလီမန်တွင် ဝန်တီး ပေးလိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် အဆုံးသတ်၌ကား ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီကို အဆုံးသတ်စေမည့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရွေးကောက်ပွဲကြီး တစ်ခုသာလျှင် မသမာသူများ၏ ဝိုင်းဝန်း လုပ်ကြံမှုဖြင့် ပေါက်ဖွားခဲ့လေတော့၏။

ယင်း အပြောင်းအလဲတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးကား ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး လှိုင်းတံပိုးအောက်တွင် တိုးတက်သော အင်အားစုနှင့် အများပြည်သူတို့သည် အသတ်အဖြတ် အဖမ်းအဆီး အချုပ်အချယ် ခံခဲ့ကြရခြင်းပင်တည်း။

အိမ်စောင့်အစိုးရ တက်ပြီး နောက်များမကြာမီမှာပင် တိုးတက်သော နိုင်ငံရေးသမားများ၊ အလုပ်သမား လယ်သမားခေါင်းဆောင်၊ ကျောင်းသား လူငယ်ခေါင်းဆောင်များ၊ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာတို့သည် တသွက်သွက် အဖမ်းခံရပြီး နောက်ဆုံးတွင် ရာဇဝင်တွင်မည့် ကိုကိုးကျွန်း အကျဉ်းစခန်းသို့ အပို့ခံကြရလေတော့သည်။

* * *

(၁)

သူ့ပန်းပေါ်တွင် သပြေတစ်ခက်၊ ပြီးတော့ ရွှေကြယ် တစ်ပွင့် နှစ်ပွင့်။

ဝင့်ဝါသော ဒုဗိုလ်မှူးကြီးပေတကား။ သူသည် အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် တောင့်တောင့်နှင့်ဖို့ ခုံညားထည်ဝါလှပေသည်။ သူသည် ကြယ်ပွင့်နှင့် သူညနံပါတ်များ ပါရှိသော ကားဖြင့် ဓနက် စောစောစီးစီး ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကွင်းကျောင်းလမ်းရှိ ဂဠုရပ်ကွက်သည် ဘယ်တော့များ မိမိတို့အိမ်များကို ဖျက်၍ မြို့ပြင် လယ်ကွင်းထဲသို့ ပြောင်းရချိန်မည့်နည်းဟု ရင်တထိတ်ထိတ် ရှိနေစဉ်တွင် စစ်ကားတစ်စီးနှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသဖြင့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်နေကြလေသည်။

သို့ရာတွင် မျက်နှာထား တည်ငြိမ်စွာနှင့် ရောက်ရှိလာသော ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသည် မဟာရန်ကုန် စီမံကိန်းဖြင့် ရောက်ရှိလာဟန် မတူဘဲ သူ့အလိုရှိသော အိမ်နံပါတ် တစ်ခုကိုသာ မေးမြန်းရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။

တိုးတက်သော အင်အားစုများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖမ်းဆီးနေသော ကာလဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် စာရေးဆရာအတွက် လည်းကောင်း၊ သူမ၏ မောင်ငယ် တစ်ဦးသဖွယ် တွယ်တာနေရပြီဖြစ်သော ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးအတွက် လည်းကောင်း အချိန်ရှိသရွေ့ ပူပန်မိသော တင်တင်အေးသည် သူမ အိမ်တွင်းသို့ စစ်ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသော အခါတွင် အသက်ရှူမှားလျက် ရှိလေသည်။

“စာရေးဆရာ ကိုမင်းနွယ်အိမ် ဆိုတာလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မောင်ထွေးမြင့် ရှိသလား”

“ရှိ... ရှိပါတယ်ရှင်”

အမျိုးသမီးသည် အမှန်ကို ဖြေကြားပြီးမှ နောင်တ ရသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူမအနေနှင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ မကြံစည် မစိတ်ကူးနိုင်မီမှာပင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုထွေးမြင့်နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသည် ပက်ပင်းတွေ့ဆုံ သွားကြလေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကလေးဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာလေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း တည်ကြည်တင်းမာလျက်ပင် ရှိလေသည်။ သူသည် အနည်းငယ်မျှ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ပုံ မရှိချေ။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတန်ကြာအောင် မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ ကြည့်နေကြလေသည်။ ဘေးမှရင်နေသော တင်တင်အေးမှာမူ ရင်ညွန့်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပိထားရလေသည်။ တင်တင်အေး၏ သားအကြီးသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ အနားမှရပ်၍ သားအလတ်

ကမူ ကိုထွေးမြင့် အနားတွင် ခါးထောက်၍ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေသည်။

“မင်း... ငါနဲ့ ဓဏလိုက်ခဲ့စမ်း”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးက အမိန့်ပေးသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်သည် ဓဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အင်္ကျီလုံချည် လုံ၍ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

“မောင်ထွေးမြင့်... လိုက်သွားမလို့လား”

တင်တင်အေးက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ဖမ်းတာလား”

သမီးငယ်ကိုချီ၍ အိမ်ပေါ်မှထွက်လာသော စာရေးဆရာ ကိုမင်းနွယ်က ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဒေါသဖြစ်သည့် အမူအရာ အလျှင်း မပြဘဲ အိမ်ရှင်မိသားစုကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်ပြီး အေးဆေးစွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မောင်ထွေးမြင့်ဟာ ကျွန်တော့်တူ အရင်းပါ။ ကျွန်တော့် နာမည်ထဲ ရဲနောင်ပါ။ ဒုဗိုလ်မှူး ရဲနောင်ပါ”

* * *

(၈)

ကိုထွေးမြင့်နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရဲနောင်သည် ကားပေါ်ရောက်မှ စကားပြောဖြစ်ကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငါ့ အိမ်ကို”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မင့်အဖေက ငါ့ဆီ စာရေးလိုက်တယ်”

“ဘာတွေ ရေးလိုက်သလဲ”

“မင့်ကို ငါ့အိမ်မှာ ခေါ်ထားပါတဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“မင်းရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက်ပေါ့”

“မလိုပါဘူး”

ကိုထွေးမြင့်က ပြတ်တောင်းစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အခု အခြေအနေ ဘယ်လိုဆိုတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်း ငါနဲ့နေမလား”

“မနေဘူး”

“မင်းဟာ တော်တော် ခေါင်းမာတယ်၊ အစ်ကိုငယ်နဲ့ တစ်ချိုးတည်း”

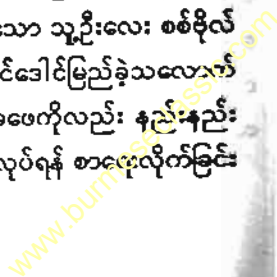
၁၆

“ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင်နဲ့ တူတယ်လို့ အပြောခံရတာ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့”

“အေး... ဂုဏ်ယူနေပေါ့၊ ဇက်ပြတ်မှာတော့ မမြင်ဘူး”

“ဆယ်ခါ ပြတ်စမ်းပါစေ”

ကိုထွေးမြင့်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ဟု စွတ်ပြောနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ်မှုများသာ ပြုတ်သိပ်နေသည်။ နှယ်ချဲ့ ကြေးစားဘဝမှ ရောထွေး ကူးပြောင်းလာသော သူ့ဦးလေး စစ်ဗိုလ်တို့လည်း နည်းနည်းမှ မကြည်ညို၊ တစ်ချိန်က ဒေါင်ဒေါင်မြည်ခဲ့သလောက် အခုအခါ အဆိပ်အတောက် ကင်းမဲ့နေသော သူ့အဖေကိုလည်း နည်းနည်းဆေးမှ မကျေနပ်မိ၊ ယခုကဲ့သို့ သူ့လုံခြုံရေးကို ပြုလုပ်ရန် စာရေးလိုက်ခြင်း

အတွက် အထူးပင် အခဲရခက်နေလေသည်။ သူ့အပေ၏ နိုင်ငံရေး အစဉ် အလာများကို နှမြောနေမိသည်။

သူက အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလွှားလျက်ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို အတင်းအကျပ် အနိုင်အထက် ခေါ်သွားနေတာလား”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရဲနောင်သည် သူ့တူကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ တစ်ချယ် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

“ငါ့အိမ်မှာ မင်း နေချင်မှနေပါ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုရောက်အောင်တော့ လိုက်ခဲ့ပါဦး။ ငါ့ မိန်းမက မင်းကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်”

ကိုထွေးမြင့်က ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါသွား လေသည်။

ယခုအခါတွင် ဗမာ့တပ်မတော်၏ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသော သူ့ဦးလေး ကိုရဲနောင်သည် တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲဝင်နေသော ဖခင်နှင့် အစ်ကိုများ၏ ဆန္ဒကို လွန်ဆန်ကာ နယ်ချဲ့ ကြေးစားတပ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်လေ၏။ မြန်မာပြည်မှ အင်္ဂလိပ်များ ဆုတ်ခွာသွားသောအခါတွင် သူသည် နောက်တော်ပါးမှ လိုက်ပါသွား၏။ သို့ရာတွင် မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ပြန်ပါလာသော အခါတွင်ကား ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်နေလေပြီ။ သူသည် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရသောအခါတွင် စစ်တပ်တွင် ဆက်လက် အမှုထမ်းရွက်ပြီး ဆယ်နှစ်မျှ ကြာသောအခါတွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေချေတော့သည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် သူ့ဦးလေး ကိုရဲနောင်၏ ဘဝလမ်းစဉ်ကို လုံ့ သဘောမကျသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် အတူတကွ နေထိုင်နေကြစဉ်အတွင်း တစ်ခေါက်မျှ သွားရောက် မတွေ့ဆုံခဲ့။ ထို့အတူ နယ်ချဲ့ အကျိုးပြု ဖဆပလ ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်နေသော သခင်မြတ်လေးနှင့် ညီညီတို့ အိမ်သို့ လည်း မသွားရောက်ခဲ့ချေ။ ညီညီသာလျှင် အခါအခွင့် သင့်တိုင်း သူ့အ လာရောက် တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရဲနောင်သည် ညက်ညောစွာ ပြေးလွှားနေသော တားငယ်ကလေးကို အရှိန်သတ်၍ စည်ပြောဝေဆာသော ခြံကြီးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မကြာမီက ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသော ခေတ်မီ တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေသည်။

ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ထဲမှ မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီး တစ်ဦး ပြေးထွက်လာလေသည်။

“မင်း... မင်း... လူခိုက်ကလေး”

အမျိုးသမီးက ဝမ်းသာအားရ ဟစ်အော်ရင်း သူ့အား ဖက်ထားလိုက် လေသည်။ ကိုထွေးမြင့်သည် သူ့ဦးလေး၏ ဇနီးက ဝမ်းသာလိုက်လှစွာ ကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပိုမို၍ပင် စိတ် မကြည်မသာ ဖြစ်ရတော့ သည်။

အကြောင်းမှာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရဲနောင်၏ ဇနီးသည် အခြားသူ တူတတ် တော်လှန်ရေးတွင် ကျဆုံးသွားသော သူ့ဦးလေး ကိုအုံ့မောင်၏ နှုတ်သို့ရည်းစား ကပြားမကလေး စတယ်လာ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ကိုအုံ့မောင်နှင့် စတယ်လာတို့ မြစ်ကြီးနားတွင် အဘယ်မျှ ရင်းနှီး နှစ်ခင် ခဲ့ကြသည်ကို သူ အသိဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ ကိုအုံ့မောင် ကျဆုံးသွား သော အခါတွင် သူ့အိတ်ထဲတွင် စတယ်လာ၏ ပုံကလေး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုထွေးမြင့်က အစဉ် အမှတ်ရနေသည်။

ယခုတော့ ကိုအုံ့မောင်သည် တော်လှန်ရေးတွင် ကျဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူ၏ ချစ်သူ မျက်လုံးပြာကလေးသည် အိမ်ထောင်ကျလေပြီ ဖြစ်၏။ တခြား ကျဆုံးသွားသော မဟုတ်။ သူ၏ ညီအရင်းခေါက်ခေါက်နှင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ စတယ်လာအဖို့ ပို၍ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာသာ ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့က ကမ္ဘာစစ်သည် သူမ၏ ချစ်သူနှင့် ဖခင်ကို ယူဆောင်သွားလေ သည်။ သူ့ဖခင်မှာလည်း မြန်မာပြည် စစ်ပွဲ တစ်နေရာတွင် ကျဆုံးခဲ့လေ သည်။ စစ်ကြီးပြီးသောအခါတွင် သူမတို့ မိသားစုသည် ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေ ကြလေသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် လက်ထပ်ရန် တာဝန်

တောင်းဆိုနေသော ကပ္ပတိန် ရဲနောင်၏ အလိုကို လိုက်လျောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နောက် နှစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် သူမ၏ညီမ ပမယ်လာမှာ လည်း ဗမာစစ်ဗိုလ်တစ်ဦးနှင့်ပင် အိမ်ထောင်ကျသွားသည်။

စတယ်လာသည် ကိုထွေးမြင့်အား တွဲဖက်၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဧည့်ခန်းကား သားနားလှပါဘိသည်။ ကြီးမားသော ကော်စောကြီးသည် တော်ရုံတန်ရုံ ခြေထောက်ကို မနင်းရဲအောင် ဟန့်တားလျက်ရှိလေသည်။ လေးဖက်သံကြား ရေဒီယိုဂရမ်ကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ကုဗမေများပြားသော ရေခဲသေတ္တာကြီးသည် လည်းကောင်း၊ အခြားသော ပရိဘောဂများသည် လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင်၏ အဆင့်အတန်း အခြေအနေကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

စတယ်လာသည် ကိုထွေးမြင့်ကို သူတို့နှင့်အတူ နေထိုင်ရန် အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျာပြောဆိုလေသည်။ တောင်းပန်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွေးမြင့်သည် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဘဲ စတယ်လာ အတင်း ကျွေးနေသော နေ့လယ်စာ ထမင်းကိုသာ စိတ်ကျေနပ်အောင် စားသောက်ပြီးနောက် ကွင်းကျောင်း အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် အထူး စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးမှူး ကိုထွေးမြင့်ကို လာရောက် ဖမ်းဆီးသွားလေသည်။

* * *

(၈)

လေတွင်ပျံဝဲ ငွေနှင်းတပွဲဖွဲ...

သက်သက်ဦးသည် ယဉ်ယဉ်မြဲ၏ ခြေသံကိုကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်ရည်များကို အလျင်အမြန် သုတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူမ၏ မျက်နှာသည် ကြေကွဲလျော့လျော့ ရှိလေသည်။

မျက်စိမျက်နှာ မသာယာဘဲ နုံးချည့်ခွေခွေနေသော သက်သက်ဦးအား တွေ့မြင်ရသောအခါတွင် ယဉ်ယဉ်မြဲသည် အခန်းဝမှ လှည့်ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

“ဒေါ်လေး... လာလေ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သက်သက်ဦးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲသည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး တူမဖြစ်သူ၏အနီး ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်သည်။ သက်သက်ဦးသည် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ ဘက်သို့ စောင်းလှည့်၍ လဲ လျောင်းလိုက်လေသည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည် သက်သက်ဦး၏ ဝါနသော နဖူးကို ညင်သာစွာ စမ်းလိုက်ပြီးနောက်-

“စောစောက ဒေါက်တာ လာသွားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာပြောသလဲ”

“ဘာပြောရမလဲ၊ သက်သက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူငယ်မက ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်၏။

“အမယ်လေး... တို့တော့ ရန်မတွေ့ပါနဲ့၊ တို့ဟာ မဟာမိတ် လူတန်းစားပါ”

“ဒါနဲ့တောင် အခုနက ဘာပြုလို့ အခန်းဝ ရောက်မှ ပြန်ထွက်သွားရသေးလဲ”

“အို... သက်သက်ကို ကြည့်ရတာ ငိုချင်လွန်းလို့”

“ဒါလောက်တောင်ပဲ သက်သက်က ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသလား”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်း မစားဘူး၊ ညလည်း ကောင်းကောင်း မအိပ်ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ကောင်းကောင်း စကားမပြောဘူး၊ မျက်နှာလည်း နည်းနည်းမှ မရွှင်ဘူး ဆိုတော့ သိသာတာပေါ့”

“ဘာ သိသာတာလဲ”

“ရည်းစားပူမိတယ် ဆိုတာလေ”

“အို... ဒေါ်လေးကလည်း မဟုတ်တရုတ်၊ သက်သက်မှာ ဘယ်မှာ ရည်းစား ရှိလို့လဲ”

“မောင်ထွေးမြင့်လေ”

“အို... သူနဲ့ သက်သက်က ရိုးရိုးတန်းတန်း ခင်ကြတာပါ”

“အခုသာ ရိုးရိုးတန်းတန်း ခင်တာ... နောက်ကျရင်”

“မဖြစ်သေးတာကို မပြောနဲ့လေ”

“ကောင်းပါပြီ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုလည်း ဘာထူးလို့ထင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖွင့်မပြောကြသေးပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ညွတ်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဒီမယ် ဒေါ်လေး... မဖြစ်သေးတာလည်း မပြောရဘူး၊ အခိုင်အမာ မရှိသေးတာကိုလည်း မပြောရဘူး”

သက်သက်ဦးသည် စောစောကထက် သွက်သွက်လက်လက် ရှိနေသည်။ သူမ၏ ပါးပြင်တို့သည် လျှမ်းလျှမ်းနီ နေကြ၏။

“ဒါပေမဲ့ သက်သက်ဟာ မောင်ထွေးမြင့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုထွေးမြင့်ဟာ သက်သက်နဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီး ခင်မင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား... သူ ဒုက္ခ ရောက်နေတာ သိလျက်နဲ့ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

“စိတ်မကောင်းတာတော့ စိတ်မကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်

တောင် မစားနိုင် မသောက်နိုင် တင့်တင့် တရယ်ရယ် ဖြစ်နေရသလား”

သက်သက်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောမည် လုပ်ပြီးမှ ပြန်လည် ခုတ်သိမ်းထားလိုက်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားဖြင့် တင်းတင်း တိုက်ပြီး တစ်နေရာသို့ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ ဇာတ်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များသည် စိမ့်စိုလျှမ်းပြည့်၍ လာနေသည်။

“သက်သက်ကို ဘာလို့ ညှဉ်းဆဲချင်တာလဲ ဒေါ်လေးရယ်”

“မငိုပါနဲ့ သက်သက်ရယ်... ဒေါ်လေးက အလကား စတာပါ၊ သက်သက် ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေး သိပါတယ်၊ ဒေါ်လေး ထိုက်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒီဝေဒနာမျိုး ဒေါ်လေး ခံစားလာရတာ ဆယ့်ခြောက် နှစ် လုံးလုံး ရှိခဲ့ပါပြီ”

ယဉ်ယဉ်မြဲသည် တူမငယ်အား ပါးချင်းအပ်၍ ပြောလိုက်သည်။ စူးနူးသော မျက်ရည်များသည် ပေါင်းစပ်၍ စီးဆင်းကုန်ကြ၏။

“အခုဆိုရင် သူဟာ ပင်လယ်ထဲကို ရောက်နေပြီ ဒေါ်လေး”

သက်သက်ဦးက တုန်ယင်စွာ ပြောလေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲက ဘာပြန် ပြောရမှန်း မသိ။

ထွေးမြင့်၏ သတင်းကို ယနေ့မနက် သတင်းစာများတွင် သူတို့ စတင်လိုက်ကြရသည်။ ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပထမသုတ်အဖြစ် တင်ပို့လိုက်သော ဇူဒ်မ ၅ အကျဉ်းသား ၅၃ ယောက်တွင် ကိုထွေးမြင့်အမည် ပါဝင်နေလေ သည်။

သက်သက်ဦးသည် ကိုထွေးမြင့် အဖမ်းခံရပြီ ဆိုကတည်းက စာဖိုင်ဖိုင် တတွေတွေ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ တွေ့ဆုံနိုင်ရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစား ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အခွင့်အလမ်း မသင့်ခဲ့။ ယခုတော့ ကိုထွေးမြင့်သည် ဇင်လယ်ရပ်ခြား ကျွန်းငယ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိသွားချေပြီ။ မည်သည့်အခါ ထာလတွင်မှ ပြန်လာနိုင်မည်ဟု မသိရှိရချေ။

ယဉ်ယဉ်မြဲသည် ဤသို့သော ဝေဒနာမျိုးကို နှစ်ခေါင်းများစွာ

တမြည့်မြည့် လောင်ကျွမ်းခြင်း ခံခဲ့ရသဖြင့် တူမငယ်အတွက် အထူးဝင်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

“သက်ကလေး”

“ရှင်...”

“မောင်ထွေးမြင့်ကို မေ့မပစ်နိုင်ဘူးလား”

“ရှင်...”

သက်သက်သည် ယဉ်ယဉ်မြဲမြဲ အမေးကို နားမလည်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့နေသည်။

“မောင်ထွေးမြင့်နဲ့ သက်သက် အကြောင်းကို သိသွားရင် ဒက်ဒီနဲ့ မမတို့တော့ မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ”

“ပူစရာ မဟုတ်တာ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်”

“အလိုရှင်... ဘယ်နှယ် ပူစရာ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ တို့မိသားစုနဲ့ မောင်ထွေးမြင့်ဟာ ကမ္ဘာ့ရန်ဆိုတာ သက်သက် မသိဘူးလား”

“သိသားပဲ”

“ဒေါ်လေးနဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်ကို သဘော မတူခဲ့ကြဘူးဆိုတာ သိတာ မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ”

“ခက်တော့တာပါပဲ၊ ဘယ်လိုကြောင့်များ သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားတွေ့ကြတယ် မသိဘူး”

“တွေ့တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အခု ငိုနေရပြီ မဟုတ်လား”

“အို... ဒါကတော့ ကိုကိုးကျွန်းကို ဘယ်လိုမှ လိုက်သွားလို့ ချေသိလား၊ ရရင် ခုချက်ချင်း လိုက်သွားတယ်၊ သက်သက်တို့ဟာ ဒေါ်လေးတို့လို မဟုတ်ဘူး၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ ပြတ်သားတယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ ဒေါ်လေးတို့လို အခြေအနေမျိုးသာဆိုရင် သက်သက် လိုက်သွားတာ ကြာပြီ”

“ကိုယ် သွားတာ မသွားတာက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး သက်သက်ရယ်၊ လူတစ်ယောက်မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိမှာပေါ့၊ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ဘက်က မေတ္တာနဲ့ သစ္စာ ပျက်ပြယ် မသွားဖို့ဘဲ မဟုတ်လား”

“ဒေါ်လေး”

“ဘာလဲ... သက်”

“သက်သက်နဲ့ ဒေါ်လေးဟာ ဒီဘဝမှာ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကိုယ် နီးစပ်ကြရပါဦးမလား...”

ယဉ်ယဉ်မြဲမြဲ ပြတင်းကို ဖြတ်သန်း၍ အဝေး တစ်နေရာသို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

* * *

(c)

ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် နီးစပ်ပါဦးမလား ဟူသော သံသယသည် သူမကို ဖိနှိပ်ညှဉ်းပမ်းလာခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြဲမြဲ ချစ်သူအပေါ်တွင် ထားရှိသော မေတ္တာနှင့် သစ္စာကား ခိုင်မြဲလှပေသည်။ မည်သည့် လေပြင်းမုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံရသည်ဖြစ်စေ တုန်လှုပ်ခြင်း အလျှင်း မရှိပေ။

မိဘနှင့် အစ်မများသည် အစကနဦး ကတည်းကပင် သူမနှင့် တိုမြင့်ခိုင်တို့ သဘော မတူကြသည်လည်း တစ်ကြောင်း ယုတ္တိခိုင်လုံလှပေသည်။ မည်သူက မှား၍ မည်သူက မှန်သည်ဖြစ်စေ သူတို့ မိသားစုနှင့် သည် ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်နေကြသည်ကား တကယ်ပင်။

မည်သည့်ခေတ် မည်သည့်ကာလတွင်မဆို သူတို့ မိသားစုနှစ်ခုသည်

ပဋိပက္ခမှ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားလျက် ရှိကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အစဲ
မကျေနိုင် နေကြသည်။

ဤကြားထဲတွင်မှ လူငယ်များ ဖြစ်ကြသော သူမနှင့် ကိုမြင့်ခိုင်သည်
ခက်ခက်ခဲခဲ မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ သူမအနေနှင့် မေတ္တာနှင့် သစ္စာ
ကိုသာ နားလည်သော်လည်း၊ သူမ၏ ချစ်သူကမူ နိုင်ငံရေးစိတ်၊ လူတန်းစား
စိတ်တို့ဖြင့် သူမ၏ မိသားစုအား အတိအလင်းပင် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုလျက်
ရှိလေ၏။

မျှော်မှန်းချက် ကြီးမားသော မိဘနှစ်ပါးနှင့် အိမ်ထောင်သည် အစ်မ
သည် သူမနှင့် ကိုမြင့်ခိုင်အား ရိုးရိုးသားသား သဘောမတူရုံသာမက သူမကို
ပိုက်ဆံရှိသော၊ ရာထူးကြီးသော သူတစ်ဦးနှင့် နေရာချထားပေးရန်လည်း
ပြင်းပြသောဆန္ဒ ရှိကြလေသည်။ သူတို့၏ဆန္ဒ အောင်မြင်ရန်လည်း နည်း
အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးပမ်းကြလေသည်။

ပထမတွင် သူဌေးသား တစ်ဦးနှင့်၊ ဒုတိယတွင် အရာရှိ တစ်ဦးနှင့်၊
တတိယတွင် စစ်ဗိုလ် တစ်ဦးနှင့် နေရာချထားရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

ယဉ်ယဉ်မြဲမြဲသည် မိဘများ၏ အလိုကို ဆန့်ကျင်၍ ကိုယ်နှစ်သက်
စုံမက်သူ နောက်သို့ လိုက်ပါ မသွားသည့်နည်းတူ ကိုယ့်ချစ်သူကို စွန့်ပစ်၍
မိဘများ ပေးစားသောသူကို ယူရန်လည်း လုံးဝ စိတ်မကူးချေ။

နောက်ဆုံးအကြိမ် စေတနာကြောင်းလမ်းမှတွင် မိဘများနှင့် အတော်
ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ပထမတော့ သူတို့က ချောမော့ ပြောဆိုလေ
သည်။

“သမီးအနေနဲ့ မောင်မြင့်ခိုင်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း မေတ္တာရှိနေပြီဆိုတာ
မာမိတို့ သိပါပြီ၊ ခုအချိန်ကျမှတော့ မာမိတို့လည်း သမီးတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို
မခွဲချင်တော့ပါဘူး...။ ဒါပေမဲ့ သမီးလူက ဥပဒေစည်းဝိုင်းထဲမှာ ရှိမနေတာ
က ခက်နေတယ်၊ မာမိတို့က ပေးစားချင်ဦးတော့ သူက လာနိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး၊ အခုထိ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တွေ ပေးခဲ့တာ ဘယ်နှကြိမ် ရှိပြီလဲ၊
မလာခဲ့ဘူး မဟုတ်လား...”

“ဒါ သမီးတို့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်နှယ် မဟုတ်ရမလဲ၊ ဟုတ်လို့ ပြောနေရတာပေါ့၊ သူတို့ အနေ
နဲ့ လက်နက်ချ မလာလို့ သူပုန်ထတဲ့ အလုပ်ကရော အောင်မြင်မတဲ့လား၊
ဆယ်သက် မအောင်ဘူး”

“ဒီစကားတွေ မာမိ ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ လက်နက်
မချတာ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ တော်လှန်ရေး အောင်မြင်တာ မအောင်တာ
သမီးတို့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးအနေနဲ့ စောင့်ထိန်းရမှာကတော့ သူ
ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့လာလာ သူ့ကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ စောင့်နေဖို့ပဲ”

“အေး... အဲဒီလိုဆိုရင် ညည်းအနေနဲ့ စောင့် စောင့်ပဲ ရှိမှာပဲ...”

“ရှိရှိပေါ့၊ ဒါက ကျွန်မ ပြဿနာပါ၊ မေမေတို့ကသာ နောက်ထို
ဘယ်တော့မှ ယောက်ျား ပေးစားချင်တဲ့အကြောင်း လာမပြောပါနဲ့”

“အောင်မယ်... သူကပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ သူ့ဟာတွေကို အခု
ထက်ထိ အားကိုးနေတုန်းကိုး၊ ဟိုကဖြင့် ကနေ့ နက်ဖြန်ပဲ တောထဲမှာ ငတ်
ပြတ်ပြီး သေတော့မယ်”

“သေသေပေါ့၊ သူ သေရင် သမီးလည်း သေမှာပဲ”

ယဉ်ယဉ်မြဲမြဲက မအော်စပူး အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့
သူတို့သည် သူမအား နေရာချထားရန် မကြိုးစားတော့။ ကိုမြင့်ခိုင်တို့
မိသားစု အကြောင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ ကောင်းသည် ဆိုးသည် ထည့်
မပြောကြတော့။

သို့ရာတွင်....

သက်သက်ဦးနှင့် ကိုထွေးမြင့် အကြောင်း သိကြလျှင်ကား သူတို့
မည်သို့ ရှိချိမ့်မည်နည်း။

ယဉ်ယဉ်မြဲမြဲသည် သူမ၏ အရေးအခင်းနှင့်သာမက ဟူထောင်
အကြောင်းချင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ရင်တမမ ဖြစ်နေတော့သည်။

သက်သက်ဦး ပြောသလိုပင် သူတို့ နှစ်ဦးသည် ဤဘဝတွင် ကိုယ့်
ချစ်သူနှင့်ကိုယ် နီးစပ်နိုင်ကြပါဦးမည်လား။

မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်တို့၏ မပြောင့်ဖြူးပုံများနယ်...

အခန်း ၄

(၈)

ပြည်သူလူထုက နှင်းအပ်ထားသော အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို အိမ်စောင့်
အစိုးရအား လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ ဦးနု၏ နိုင်ငံရေး ခေါင်း
ဆောင်မှုသည် ကုန်ဆုံးလေပြီဟု အကြားအမြင်ရှိသူ တော်တော်များများက
ခန့်မှန်းကြလေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့၏ ခန့်မှန်းချက်သည် တက်တက်စင်အောင် လွဲခဲ့
တော့သည်။ တစ်ဖက်က အာဏာနှင့် လက်နက်နှင့် ခြိမ်းခြောက်စည်းရုံးသည်
နှင့်အမျှ ဦးနု၏ခေါင်းဆောင်မှုသည် ကျယ်ပြန့်ကြီးမား လာလေတော့သည်။

တစ်တိုင်းပြည်လုံးတွင် ရွှေဝါရောင် လွှမ်းလာတော့သည်။

ယခင် ဖဆပလ အဖွဲ့ဟောင်းများ၊ ထောက်ခံသူဟောင်းများ သာထေ
နိုင်ငံရေး အမှား ယူနေသူများ၊ နိုင်ငံရေးတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပါဝင်ခဲ့
ဘူးသူများ၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်း လုံးဝ နားမလည် စိတ်မဝင်စားသူများထိုင်

ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ရွံ့မှန်း၍ လည်းကောင်း၊ ဘာသာရေးကြောင့် လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးကြောင့် လည်းကောင်း၊ အခွင့်အရေး မျှော်ကိုး၍ လည်းကောင်း အကြောင်းကြောင်းတို့ဖြင့် သန့်ရှင်း ဖဆပလကို အကြံထောက်ခံကြလေ တော့သည်။

နိုင်ငံရေးတွင် ကာလ အတန်ကြာအောင် စိတ်ပျက်အားလျော့၍ နေခဲ့သော သခင်လွန်းနိုင်မှာလည်း သန့်ရှင်း-တည်မြဲ အကွဲတွင် အသက် ပြန်ဝင် လာလေသည်။

သန့်ရှင်း ဖဆပလ၏ တက်ကြွ အားထားရသော ကေဒါကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာရချေတော့သည်။

* * *

(၁)

သခင်လွန်းနိုင်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မတိုင်မီနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းတွင် အသက် အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို ပဓာနမထားဘဲ ရွပ်ရွပ်ရွံ့ရွံ့ လုပ်ခဲ့ သော်လည်း စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသောအခါတွင်ကား ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့မှု၊ စီးပွားရေး အခြေယိုင်မှု၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေများကို မကျေနပ် စိတ်ပျက်မှု တို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးလောကမှ ထွက်၍ နေခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် အများ အကျိုးကို သယ်ပိုးလိုသောစိတ်၊ စုပေါင်း လုပ်ဆောင်လိုသော စိတ်တို့ကြောင့် သခင်လွန်းနိုင်သည် သူ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်တွင် ဝတ်သင်း တည်ထောင်ခြင်း၊ ဓမ္မာရုံဆောက်ခြင်း၊ ဘုရားဖွဲ့ ကျင်းပခြင်း၊ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ခြင်း စသော ဘာသာရေး လူမှုရေး လုပ်ငန်း များကို လုပ်ဆောင်ရာမှ ရပ်ကွက်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးအဖြစ် အလိုလို ရောက်ရှိ လာတော့သည်။

ထို့နောက် မြို့နယ်စီပါယ် ရွေးကောက်ပွဲ၊ ပါလီမန် ရွေးကောက်ပွဲများ တွင် သူ သံယောဇဉ်ရှိသော ဖဆပလအဖွဲ့ ဘက်မှ ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးရင်း နှင့် အခြေခံ ဖဆပလ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာတော့သည်။ ထို့နောက် မြို့နယ် အမှု ဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်လာပြန်သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဒေသတွင် မဟုတ်သည်က တစ် ကြောင်း၊ စီးပွားရေး မဖွံ့လုံမှုကြောင့် စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းကို ဖိစီးစီး မလုပ် နိုင်သည်က တစ်ကြောင်း၊ အာဏာရပါတီ တစ်ခုတွင် အချောင်သမားများ ကသာ ခြယ်လှယ်တတ်သည်တို့က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသော နယ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ မလာဘဲ အကြောင်းရှိစွာ လူစုပေးရသော အခြေခံ ခေါင်းဆောင် အဖြစ်နှင့်သာ တိမ်မြုပ်၍ နေလေ သည်။

သန့်ရှင်း-တည်မြဲ ကွဲသော အခါတွင်မှ ခရိုင် အမှုဆောင်ဟောင်းများ သည် တည်မြဲတက်သို့ ပါသွားပြီး သန့်ရှင်း ဖဆပလ အနေနှင့် ခရိုင် အမှုဆောင် အဖွဲ့သစ်ကို ဖွဲ့စည်းရသဖြင့် မြို့နယ်တစ်ခုကို စည်းရုံးထားနိုင် သော သခင်လွန်းနိုင်သည် ခရိုင်အမှုဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာရတော့သည်။

သို့ရာတွင် ခရိုင်အမှုဆောင် အဖွဲ့၏ သော့ချက် နေရာများတွင်ကား ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၊ သစ်စက်ပိုင်ရှင် စသော ငွေကြေး တတ်နိုင်သူများနှင့် အနီးရ အရာရှိဟောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသော ပညာတတ်တို့ကသာ လူတော်၊ လူကောင်း ရရှိရေးမှအရ ရှိနေကြပြီး နိုင်ငံရေး အစဉ်အလာ ရှိသော စည်းရုံး ရေး သမားများမှာမူကား သာမန် အဖြစ်သာ ရရှိကြလေသည်။

သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်သည် ထိုအချက်များကို တွက်မနေဘဲ အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲတွင် သန့်ရှင်း အနိုင်ရရေးအတွက် သူ့အပေါ်တွင် တျရောက်နေသော တာဝန်များကို ကျေပွန်အောင် အားတက်သော ဆောင်ရွက်လျက် ရှိလေသည်။

* * *

(ဂ)

ရန်ကုန်မှ ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များ ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်သဖြင့် သခင်လွန်းနိုင်နှင့် အခြား ခရိုင်ခေါင်းဆောင်၊ မြို့နယ် ခေါင်းဆောင်များသည် အစောကြီး ကတည်းက ဘူတာရုံသို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။

သခင်လွန်းနိုင်သည် အခြား မြို့နယ်ခေါင်းဆောင် နှစ်ဦးနှင့်အတူ ကုလား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ရထား ဆိုက်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ သူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံတော် ဘာသာဖြစ်ရေး ကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ဆွေးနွေးသူ နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ သူလိုပင် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်ဟောင်း သခင်လက်ဟောင်းကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် သခင်လွန်းနိုင်ထက် အသက် ကြီးပြီး ပို၍လည်း ဆင်းရဲလေသည်။ ဖဆပထ နှစ်ခြမ်းကွဲသည့် နေ့မှစ၍ မရွတ်ဘဲ နေ့စဉ် ဆက်တိုက် ဝတ်ခဲ့သော သတ္တလပ် တိုက်ပုံ အင်္ကျီဟောင်းသည် ကြေးကြောင်း မည်းညစ်ညစ်များ ထင်လျက်ရှိ၏။ ဂုတ်ဖွာ၍ ကြယ်သီးများ စုတ်ပြတ်လျက် ရှိလေသည်။ အောက်မှ ရှုပ်အင်္ကျီမှာလည်း ဝါကြန့်ကြန့်ပင်ဖြစ်၏။ အခြား တစ်ယောက်မှာ ပြည်သူ့ရဲဘော် ခေါင်းဆောင်ဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ချိုင်းထောက်ကြီးနှင့် ဖြစ်၏။ ဂျပန်တော်လှန်ရေး အတွင်းက ပေါင်တွင် ကျည်ဆန် ဝင်နေခဲ့သဖြင့် ပေါင်ရင်းမှ ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် သေနတ်မောင်းကို လက်ထဲ ဖြုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်က ဖြုတ်ခြင်း မဟုတ်ဟု သူသည် အမြဲတမ်း ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ဤအချိန်တွင် အစိုးရ အလုပ်မှ ထွက်၍ နိုင်ငံရေးလုပ်နေသော အရာရှိဟောင်း တစ်ဦးနှင့် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် သန့်ရှင်းခေါင်းဆောင် တစ်ဦးတို့သည် မီးရထား ပျော်ပွဲစားရုံ အတွင်း၌ ဘီယိုက် ဘရန်ဒီ သောက်ရင်း ဖြင့် အကြောင်း ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။

အခြား သန့်ရှင်း ခေါင်းဆောင်များသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် သန်ရာ သန်ရာ ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည်။

သို့ရာတွင်... များမကြာမီမှာပင် ရန်ကုန်ရထား ဝင်လာတော့သဖြင့် သခင်လွန်းနိုင်တို့ လက်ဖက်ရည်ခိုင်းသည် လည်းကောင်း၊ စက်သူဌေးနှင့် အရာရှိဟောင်း၏ အရက်ခိုင်းသည် လည်းကောင်း၊ အခြား စကားခိုင်းများသည် လည်းကောင်း အလိုအလျောက် ရပ်စဲသွားကြပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် တစုတဝေးကြီး ရပ်လျက် ရန်ကုန်မှ ရောက်လာမည့် ခေါင်းဆောင်ကြီးများကို စောင့်ကြိုနေကြတော့သည်။

ဒီဇယ်ရထားခေါင်းသည် ကုလား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် တည့်တည့် လောက် ရောက်သော အခါတွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ စောင့်ကြိုနေသူ သန့်ရှင်း ခေါင်းဆောင်များသည် အထက်ထန်းတွဲများ ရှိရာသို့ အလှအယတ် ပြေးသွားကြလေသည်။

ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များနှင့် သိရှိ၍ အလျင်ဆုံးစတင် နှုတ်ဆက်သူမှာ အရာရှိဟောင်း ခရိုင်သန့်ရှင်းကြီး ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်မှ ရောက်ရှိလာသော ခေါင်းဆောင်များမှာ စုစုပေါင်း နှစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ စာထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည် ဝါလာမည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဦးနုနှင့်အတူ ခရီးလွန်နေသဖြင့် လာကြိုနေသော ခရိုင် အမျိုးသမီး ခေါင်းဆောင်များသည် မောသွားကြလေသည်။

ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင် နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ဝဝတုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို အားရပါးရ ခဲထားလေသည်။ တစ်ဦးမှာ ထား ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားဖြူဖြူ ဖြစ်၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကြီးသည် တောက်တောက်ပပ ရှိလှ၏။

အရာရှိဟောင်းက ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင် နှစ်ဦးနှင့် လာရောက်ကြိုဆိုသူများကို မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များသည် ငြိည့်သူ လူထုကို စည်းရုံးရန် ထွက်လာသော အရာရှိများနှင့် တူနေတော့သည်။

သူတို့နှင့်အတူ အခိုင်းအစေ နှစ်ဦးပါလာသည်။ သူတို့၏ ဝဋ်သည်များ

သည် လူလွတ် နှစ်ယောက် ခရီးထွက်လာသည်နှင့်မတူဘဲ အိမ်ထောင်တစ်ခု ပြောင်းလာသည်နှင့် တူ၏။ အိပ်ရာလိပ်၊ သားရေသတ္တု၊ လွယ်အိတ်၊ လက်ဆွဲအိတ်၊ ဖိုင်တွဲ၊ ဓာတ်ဘူး၊ အစားအသောက်ခြင်းတောင်း၊ ရေဒီယို စသည်ဖြင့် တစ်ဝန်တစ်ပိုးကြီး ဖြစ်၏။

တကယ်တော့လည်း သူတို့သည် မနေ့တစ်နေ့ကမှ နိုင်ငံရေးသမား များ ဖြစ်လာကြသူများ ဖြစ်၏။ လူတော်လူကောင်း ရရှိရေးမှအရ တစ်ဦးက အတွင်းဝန် အဖြစ်မှ၊ တစ်ဦးက တိုင်းမင်းကြီး အဖြစ်မှ အသီးသီး နုတ်ထွက်၍ ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာကြသူများ ဖြစ်၏။ ပိန်ပိန်ပါးပါးသည် တိုင်းမင်းကြီးဟောင်း ဦးမြင့်ထူး၊ ဝဝတုတ်တုတ်သည် အတွင်းဝန်ဟောင်း ဦးကျော်ညွန့်၊ ဦးကျော်ညွန့်သည် သခင်လွန်းနိုင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး နောက်...

“ဟာ... ကိုလွန်းနိုင်ပါလား... ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲမှာလား”
“ဟုတ်ကဲ့”
“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... ညကျမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက်... ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင် နှစ်ဦးသည် အရာရှိဟောင်းနှင့် စက်ပိုင်ရှင်၏ ကားကြီးများဖြင့် လိုက်ပါသွားကြတော့၏။

သခင်လွန်းနိုင်နှင့် အခြား ခေါင်းဆောင် ပေါက်စကလေးများသည် မြင်းလှည်း တစ်စီးငှား၍ ၎င်းတို့ မြို့နယ်သို့ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။ သခင်လွန်းနိုင်သည် တစ်လမ်းလုံး ခတ်မဆိတ်။

* * *

(၁၅)

“အနင်းရေ... ဘာဘာတို့ကို ထမင်း ကျွေးတော့လေ”
သခင်လွန်းနိုင်သည် အင်္ကျီလက်ကြယ်သီး တပ်နေရာမှ ဇနီးသည် အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မင်းရော မစားဘူးလား”
ဦးထွန်းဘော်က မေးလိုက်သည်။
“ကျွန်တော် ထမင်းစားပွဲ သွားဦးမယ်”
“ဘယ်က ထမင်းစားပွဲလဲ”

“ကနေ့ ရန်ကုန်က ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက် လာတယ် လေ။ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဒါကြောင့် ကနေ့ည မိတ်ဆက် ထမင်းကျွေးမှာ”
သခင်လွန်းနိုင်က အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကနေ့လာတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဦးနု တို့လား”
“မဟုတ်ပါဘူး”
“သခင်တင်တို့လား”
“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဗိုလ်မင်းခေါင်တို့လား”
“မဟုတ်ပါဘူး”
“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲကွ”
“ဦးမြင့်ထူးနဲ့ ဦးကျော်ညွန့်”

“ဟေ... ဒီခေါင်းဆောင်တွေ နာမည် ငါ မကြားဘူးပါလား”
“သူတို့က အတွင်းဝန်ဘဝက ထွက်ပြီး နိုင်ငံရေး လုပ်နေတဲ့ လူတွေ ဝါ”

“ဟေ... အတွင်းဝန် ဘဝက ထွက်ပြီး ဝန်ကြီး လုပ်မယ့် လူတွေလို့ ပြောပါ”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ သူတို့က ဦးနု ထားရာက နေမယ့် လူတွေ ပါ”

“ဦးနုက သူတို့ကို ဝန်ကြီးအဖြစ်ပဲ ထားမှာပါ”

“ထားသင့်ရင်လည်း ထားမှာပေါ့၊ ဒီအချိန်က လူတော်လှူကောင်းတွေ လိုနေတာ မဟုတ်လား”

“မင်းတို့ကတော့ လူတော်လှူကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် သွားမယ်”

“နေပါဦးကွာ... မင်းခုနက ပြောတာ ဘယ်သူတွေကွ၊ ကျော်ညွန့် ဆိုလား ငါ ကြားလိုက်ပါတယ်”

သခင်လွန်းနိုင်သည် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ အမေဆင့်သည် ပယင်းပုတီးကို စိပ်နေရာမှ ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

အမေဆင့်သည် အသက် ၇၃ နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဦးထွန်းဘော် နှင့် စာလျှင် အတော်ကြီး ကျန်းမာသေး၏။ ဦးထွန်းဘော်ကား ဒုလ္လာရောဂါ ပျောက် သွားပြီဖြစ်သော်လည်း မျက်စိမူန်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သွားများလည်း မရှိတော့ပြီဖြစ်၏။ ဟိုနားသည်နား သွားချင်လျှင်လည်း တောင်ငူမှ မပါ၍ မဖြစ်၊ သူကား ၈၀ ပြည့်ရန် နှစ်နှစ်သာ လိုတော့သည်။

“ကျော်ညွန့်ဆိုတာ ဟုတ်သလားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက အတွင်းဝန်ဟောင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်... တို့ကျော်ညွန့်များ ဖြစ်နေမလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကွ... တို့ကျော်ညွန့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုကောင်မျိုးက မင်းတို့ အဖွဲ့မှာ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေသလား”

“ဒါကတော့...”

“ဒီလိုကောင်မျိုးက လူထုအကျိုးကို သယ်ပိုးမှာတဲ့လား...”

“ဒါကတော့...”

“ဘာ... ဒါကတော့လည်း...၊ မင်း မရှက်ဘူးလား...၊ ဒီလို အချောင် သမား သစ္စာဖောက် တစ်ယောက် အောက်မှာ မင်းက... ပါနေရသလား... ဟင်... မရှက်ဘူးလား”

အဘိုးကြီးသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အသံကုန် အော်နေသည်။ မနှင်းရီသည် အဘိုးကြီး ဒေါသဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သခင်လွန်းနိုင် ကို ဘာမှ မပြောတော့ရန် လက်ရိပ်လက်ခြည် ပြနေ၏။

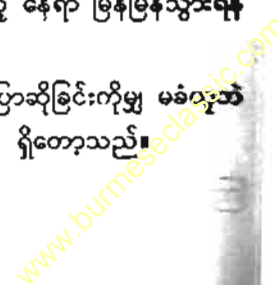
“ဘာတို့က သိပ် တစ်ယူသန်တာကိုး၊ သူက ဦးကျော်ညွန့်ပေမဲ့ အရင်ကလို ဗြူရိုကရက် ကျော်ညွန့် မဟုတ်တော့ဘူး၊ တိုင်းပြည်အကျိုး ဆောင်ရွက်မယ့် ဦးကျော်ညွန့် ဖြစ်နေပြီ၊ သန့်ရှင်း ရန်ပုံငွေ အတွက် ငွေတစ်သိန်းတောင် လှူထားတယ်”

“ဟေ့... အဲဒီ ငွေတစ်သိန်းဟာ မိုးကောင်းနယ်သူ နယ်သားတွေရဲ့ ဝုတ်သွေးစုပ်ပြီး ရထားတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ ဒီငွေ တစ်သိန်း လောက်ကို ဝန်ကြီးဖြစ်ရင် ပြန်ရနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ မင်းမှာ ဦးနှောက် မရှိဘူးလား၊ မင်း မရှက်ဘူးလား၊ မင်း ငါ့သား လုပ်နေပြီး ဒါလောက်တောင် ညံ့ရသလား၊ သူဟာ တို့ရဲ့ ကမ္ဘာရန်ဆိုတာ မင်း မသိ တော့ဘူးလားဟင်၊ မင်း မသိဘူးလား”

ဦးထွန်းဘော်၏ အော်သံကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းများ ရောက်ရှိလာကြ သည်။ အမေဆင့်က သူ့သားကို သွားစရာရှိသည့် နေရာ မြန်မြန်သွားရန် ပြောဆို လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဦးထွန်းဘော်က မည်သူ၏ ဖျောင်းဖျူ ပြောဆိုခြင်းကိုမျှ မခံလှူဘဲ ထရွတ်ကင်းလျှောက် မြည်တွန်တောက်တီးလျက် ရှိတော့သည်။

* * *

(c)

သခင်လွန်းနိုင်သည် လေးလံထိုင်းမိုင်းစွာဖြင့်ပင် ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ထမင်းစားပွဲသို့ တက်ရောက် သွားရလေသည်။ သူ ရောက်ရှိသွားသော အခါတွင် ဖိတ်ကြားထားသူများ အားလုံး စုံလင်နေပြီကို တွေ့ရှိရ၏။

သခင်လွန်းနိုင်သည် ထိုနေ့ည ထမင်းစားပွဲတွင် မမျှော်လင့်သော လူ တစ်ယောက်ကို ထပ်မံ တွေ့ရှိရလေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် သခင်လွန်းနိုင် ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် သူ့စာအုပ် သို့ လာရန် ခေါ်လိုက်သည်။ ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ အရေးပေးခြင်းကို ခံနေရသဖြင့် တခြား ခရိုင်ခေါင်းဆောင်များသည် သခင်လွန်းနိုင်အား ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှု နေကြလေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်သည် ခရိုင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် ဦးကျော်ညွန့် ကြားကုလားထိုင်လွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုခဏမှပင် သူ့ရှေ့၌ သူနှင့် ကောင်းကောင်း မကျွမ်းသော တရုတ်တစ်ဦး ထိုင်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုတရုတ်ကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု ထင်နေသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို မမှတ်မိဘူးလား ကိုလွန်းနိုင်”

ဦးကျော်ညွန့်က သခင်လွန်းနိုင် ကြည့်နေသော တရုတ်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ မေးလိုက်သည်။

“မြင်ဖူးတယ်ထင်လို့ ကြည့်နေတာပဲ”

“ကျုပ်တို့ မြစ်ကြီးနားက ကိုဟုတ်စိန်လေ၊ ခင်ဗျားတောင် ဂျပန်ခေတ်က သူ့အိမ်ပေါ် တက်နေသေးတယ်”

ဦးကျော်ညွန့်၏ စကားကြောင့် သခင်လွန်းနိုင်လည်း မျက်နှာမထားတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဦးဟုတ်စိန်သည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်-

“ဟိုတုန်းကဟာတွေ အမှတ်ထား မနေကြပါနဲ့၊ ပြီးတာတွေ ပြီးတုန်းက ပြောပြပါ။ အခု ကျုပ်တို့ အတူတူ ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဟုတ်စိန်သည် ရန်ကုန်လမ်းမတော်မှ တရုတ်သူဌေးကြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သန့်ရှင်း ရန်ပုံငွေသို့ ငွေ သိန်းပေါင်းများစွာ လှူဒါန်းနေသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် ဖက်လဲတကင်း ရင်းနှီးသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း တရုတ်ဖြူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို သခင်လွန်းနိုင် ကြားဖူးပါသည်။ ဦးဟုတ်စိန်သည် ဦးကျော်ညွန့်အလျှင် တစ်ရက်စော၍ မန္တလေးသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီပင် ထမင်းစားပွဲ စတင်သဖြင့် သခင်လွန်းနိုင်သည် သူ့ရှေ့တွင် ရှိသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မဲ၍ စားနေလေသည်။ သူသည် စည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်၊ သို့ရာတွင် သူ့ဖခင် ဦးထွန်းဘော်၏ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်နေသော မျက်နှာသည် လည်းကောင်း၊ ဦးကျော်ညွန့်၏ အပေါ်စီးရနေသော မျက်နှာသည် လည်းကောင်း၊ တရုတ်ဖြူသူဌေး၏ ငွေရှိန်တောက်နေသော မျက်နှာသည် လည်းကောင်း သူ စားနေသော ထမင်းပန်းကန်တွင် တစ်လဲစီ ပေါ်နေတော့သည်။

“ကိုလွန်းနိုင်”

“ဗျာ...”

ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သူ့နာမည်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါ်၍ တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်သဖြင့် သူသည် လန့်သွားပြီး လက်မှ ခက်ရင်း လွတ်ကျသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကို ဦးကျော်ညွန့် မေးနေတယ်”

ဒီတော့ သူက ဦးကျော်ညွန့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် ကြက်ပေါင်ကြော်ကို အားရပါးရ ကိုက်ရင်း-

“ခင်ဗျား ခမည်းတော်ရော”

“ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားညီ တစ်ယောက်က တောထဲမှာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တစ်ယောက်ကတော့ စစ်တပ်ထဲမှာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ကလေး ဘယ်နှယောက်လဲ”

“တစ်ယောက်ပါပဲ”

“မြစ်ကြီးနားတုန်းက ကောင်လေးပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်နှတန်းအောင်လဲ”

“ဘီအက်စီ၊ ဘီအယ်လ်”

“အောင်မယ်... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကိုကိုကျွန်းမှာ”

“ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ခင်ဗျားသားက ကွန်မြူနစ်နဲ့ တူတယ်”
သခင်လွန်းနိုင်က ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။

“ခင်ဗျားလည်း နိုင်ငံရေး လုပ်ခဲ့တာပဲ သိမှာပေါ့၊ ကိုယ့်သားကို ကိုယ်ဆုံးမ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကြီးကို ဖျက်ဆီးနေတာ ဒီကွန်မြူနစ်တွေပဲ”

သခင်လွန်းနိုင်က နှုတ်ပိတ်လျက်။

“ကျုပ်တို့ဟာ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံစစ်စစ် ထူထောင်ချင်ရင် ဖက်ဆစ်တို့လည်း တိုက်ရမှာပဲ၊ အာဏာရှင် စနစ်ကိုလည်း တိုက်ရမှာပဲ၊ ကွန်မြူနစ်ကိုလည်း တိုက်ရမှာပဲ၊ ကျုပ် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ကိုလွန်းနိုင်”

သခင်လွန်းနိုင်သည် ငေးငိုင့်လျက်...

* * *

(၈)

သခင်လွန်းနိုင်သည် ည ၁၀-နာရီ ထိုးပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ဘာဟင်းတွေနဲ့ စားခဲ့ပြီး ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်များနှင့် ခရိုင် ခေါင်းဆောင်များက ဘာတွေ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်ကို မမှတ်မိတော့။

သူသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ခေါင်းနောက်ကျိစွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါတွင်မှ ပို၍ စိတ်ရှုပ်ထွေး ခေါင်းနောက်ကျိစွာ ဖွယ်ရာ သတင်းတစ်ရပ် ကြားရလေတော့သည်။

ဦးထွန်းဘော်သည် ညနေစာလည်း မစား၊ မည့်သူအားမျှလည်း အသိ မပေးဘဲနှင့် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်ဆိုသည့် သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ ဟိုအိမ် သည်အိမ် သွားနေတာပဲ ဖြစ်မည်ဟု ပေါ့နေကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အိမ်တွင်မျှ လိုက်လံမေးမြန်း၍ မရသော အခါတွင် အပူတပြင်း ရှာဖွေကြရတော့သည်။

ဦးထွန်းဘော် မည်သည့် ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို မည်သူ တစ်ယောက်ကမျှ အတိအကျ မြင်လိုက်ခြင်း မရှိ။ သတင်းပေးနိုင်ခြင်း မရှိ။

သခင်လွန်းနိုင်သည် ရက်ကွက်မှလူများ၏ အကူအညီဖြင့် ပိုက်စိတ်တိုက်၍ ရှာဖွေသော်လည်း ဦးထွန်းဘော်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့မြင်ရချေ။

အမေဆင့်သည် တက်မတတ် ချက်မတတ် ဖြစ်နေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့ လူစုသည် ရဲဌာနတွင် လူပျောက် တိုင်၍ ထိုညအခါ လက်လျှော့လိုက်ကြရလေသည်။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့မနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် ပဲပြုတ်သည် တစ်ဦးသည် ဦးထွန်းဘော်ကို ရွှေတချောင်းဘေး နှင်းလောက်တွင် ထံချ

သည်ကို အလန်တကြား တွေ့ရှိရလေသည်။ ဦးထွန်းဘော်သည် ညတည်းကပင် ထိုနေရာတွင် အားပြတ်၍ လဲနေခဲ့ဟန် တူပေသည်။ သခင်ထွန်းနိုင်တို့ မျက်စိ လျှမ်းနေ၍သာ မတွေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ပဲပြုတ်သည် တွေ့ရှိသော အခါတွင်ကား ဦးထွန်းဘော်သည် ပြာသိုလ၏ နှင်းစိပ်စိပ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လျက် ရှိလေပြီ။ တောင့်တင်းလျက် ရှိပေပြီ။

အသက်မရှိခြင်း ဖြစ်ရချေပြီ။
ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါတွင် အမေဆင့်သည် တစ်ခါတည်း အလုံးဆို၍ သွားလေသည်။ သတိပြန်လည်လာခြင်း အလျှင်း မရှိတော့။

* * *

အခန်း ၅

(က)

နောက်ဆုံးတွင် ပထမ သည်သာ ရွေးကောက်ပွဲတွင် အပြတ်အသတ် အနိုင်ရရှိသွားလေသည်။ စစ်တပ်ကို ခုတုံးလုပ်၍ နယ်ချဲ့ကျူးကျော်ရေးသမားများကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုနေသော ဖဆပလသည် အကြမ်းပတမ်း ဖက်နိုင်သော တောနယ်များတွင်သာ အနည်းအကျဉ်း အရွေးခံရပြီး မြို့ကြီးများတွင် လုံးဝ ပြုတ်ကျန်ခဲ့လေသည်။ ဖဆပလ၏ ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်ကြီး များပင် မရွံ့မလှ ချုံးကြရလေသည်။

အနာဆုံးကား ပမညတ ဖြစ်လေသည်။ ပြည်သူလူထုကို လိုလားသော နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေး ငြိမ်းချမ်းရေး လမ်းစဉ် ဖွဲ့စည်း၍ ပထမ နောက်မြားဆွဲ လုပ်ခဲ့သဖြင့် အာဏာနှင့် ငွေကြေးကို အခြေခံသော အရင်းရှင် ဒီမိုကရေစီ ရွေးကောက်ပွဲတွင် အရှက်ပြေ တစ်နေရာမျှ မရရှိခဲ့ပေ။

၁၉၆၀-ခု ဧပြီလ ၄-ရက်နေ့တွင် ပထမ အစိုးရသစ်ကို ဖွဲ့စည်းသောအခါတွင် အတွင်းဝန်ဟောင်း ဦးကျော်ညွန့်သည် ဝန်ကြီး မဖြစ်စေကာမူ ပါလီမန် အတွင်းဝန် ရာထူး တစ်နေရာကို ရရှိလေသည်။ အတွင်းဝန် အဖြစ်မှ ထွက်ပြီး အတွင်းဝန် ပြန်ဖြစ်ခြင်းသည် သူ့အဖို့ မရှုံးဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ နိုင်ငံရေး ရာထူးတွင် ပါလီမန် အတွင်းဝန်ပြီးလျှင် ဝန်ကြီးဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ ပါလီမန် အမတ်တစ်ဦးသည် ပါလီမန် အတွင်းဝန်ဖြစ်လျှင် ဝန်ကြီး ဖြစ်ဖို့ အလှမ်း မဝေးတော့ပေ။

* * *

(၁)

ပထမ အစိုးရဖွဲ့ပြီးနောက် တစ်ပတ်အကြာတွင် ကိုထွေးမြင့်သည် အင်းစိန် ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာလေသည်။ ကိုကိုးကျွန်းသို့ အပို့ခံရသူများသည် တစ်ပြိုင်တည်း အဖမ်းခံရပြီး တစ်ပြိုင်တည်း အလွတ်ခံရခြင်း မဟုတ်။ တစ်နေ့စီ တစ်ရက်စီ အဖမ်းခံရပြီး ပြန်လွတ်တော့လည်း တစ်စုစီ တစ်သုတ်စီ လွတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုထွေးမြင့်သည် အစောဆုံး အဖမ်းခံရသူများတွင် တစ်ဦး အပါအဝင်ဖြစ်သလို နောက်ဆုံးမှ လွတ်မြောက်သူများတွင်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၅၉-ခု ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပထမ အသုတ်အဖြစ် ပို့သော ပုဒ်မ ၅ အကျဉ်းသား ၅၃ ယောက်တွင် ကိုထွေးမြင့် ပါဝင်ပြီး ထိုနှစ်ကုန်ခါနီး ဒီဇင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ပုဒ်မ ၅ အားလုံးထို့ ပြည်မသို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့သဖြင့် ကိုထွေးမြင့်သည် အင်းစိန်ထောင်တွင် တစ်ဆောင်း တစ်နေ့ ခိုခွဲရပြန်လေတော့သည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် ထောင်မှ လွတ်သောအခါတွင် သူ ယခင် နေထိုင်ခဲ့သော စာရေးဆရာ ကိုမင်းနွယ်၏ အိမ်သို့ပင် တန်းတန်းမတ်မတ် သွားလေသည်။ ထိုအိမ်တွင် သူ၏ အဝတ်အစားများ စာအုပ်များ ရှိပြီး သူ၏ ခင်မင် တွယ်တာမှုသည်လည်း အဆောက်အအုံ ကြီးစွာနှင့် တည်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကိုမင်းနွယ်တို့ အိမ်သည် ယခုအခါ မြောက်ဥက္ကလာပတွင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ကိုမင်းနွယ်သည် အိမ်စောင့်အစိုးရ လက်ထက်တွင် အဖမ်းခံခဲ့ရသော်လည်း အကျပ်အတည်း အတိဒုက္ခများကား အတော်ကြီး ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။

ကွင်းကျောင်းလမ်းအိမ်တွင် ရတတ်သမျှနှင့် ခြိုးခြိုးခြံခြံ စားသောက် နေနေရသည့်အခါ ကာလတွင် အိမ်ဟောင်းတလေးကို ဖျက်၍ ငမိုးရိပ်ချောင်း ဘေးရှိ လယ်ကွက်များထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ ခံလိုက်ရသောအခါတွင် စားရေး သောက်ရေး အခက်အခဲတွင် အိမ်ဆောက်ရမည့် အကျပ်အတည်း တာဝန်တကြီးလေးစွာ ဖိစီးလာတော့၏။ သူသည် ရှိတတ်သမျှ ပစ္စည်းများကို ပေါင်နှံ၍ လည်းကောင်း၊ ရတတ်သမျှ ရှာဖွေချေးငှား၍ လည်းကောင်း၊ အိမ်ကလေး တစ်လုံးကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆောက်လုပ်ခဲ့ရာ ကိုထွေးမြင့် ထောင်မှလွတ် ထာသည့် အချိန်အထိပင် အိမ်သည် မပြီးတတ်သေးပေ။

သို့ရာတွင် သူတို့ လင်မယားနှင့် ကလေးများသည် ကိုထွေးမြင့်ကို ဇနီးသာလျှင်လှဲစွာ ခရီးဦးကြိုဆိုကြလေသည်။

ကိုထွေးမြင့် ထောင်မှ လွတ်သည့် သတင်းသည် နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာများတွင် ပါရှိလာလေသည်။ ထိုသတင်းကို ဖတ်၍ တွေ့ရှိရသဖြင့် သူ ရှိမည့် အရပ်ဒေသသို့ ပထမဆုံး စူးစမ်း ရောက်ရှိလာသူမှာ သက်သက်ဦး ခင် ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

(၈)

သက်သက်ဦးနှင့် ကိုထွေးမြင့်သည် တစ်နှစ်ခွဲခန့် ကွဲကွာ နေပြီးနောက် ပထမဆုံး အကြိမ် ပြန်လည် တွေ့ရသောအခါတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တော်တော်နဲ့ စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ကြည့်နူးဝင်းလက်ကာ မျက်လုံးစုံတို့ဖြင့်သာ အပြန်အလှန် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုထွေးမြင့် ဝလာတယ်၊ အသားလည်း ဖြူလာတယ်”

သက်သက်ဦးက တင်တင်အေး ခင်းပေးသော ဖျာပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်၏ စိတ်ထဲ၌ကား သက်သက်ဦးသည် အနည်းငယ် ပိန်သွားသလို ထင်ရသော်လည်း ယခင်ကထက် အဆမတန် ပို၍ လှလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းစုံသည် ရှုန်းဖိတ်နူးညံ့လျက် ရှိသည်။

“အင်းစိန်ထောင် ရောက်မှ ပြန်ဝလာတာ ကိုကိုးကျွန်းတုန်းကတော့ မည်းခြောက်ခြောက်ကလေးပဲ၊ ဆယ်ပေါင်တောင် လျော့သွားတယ်၊ အင်းစိန်ကျမှ အမြတ် နှစ်ပေါင် တိုးလာတယ်”

“ကိုကိုးကျွန်းမှာ အတော် ဒုက္ခရောက်သလား”

“စပယ်ရှယ် အကျဉ်းစခန်းဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ပင်လယ်လေ ရအောင် အနားယူစခန်း ဆောက်ပေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ထို့နောက် သူတို့သည် ကိုကိုးကျွန်း အကြောင်းကို နာရီဝက်ခန့် ကြာအောင် မေးမြန်းပြောဆို နေကြလေသည်။

“ကဲ... သက်သက် အကြောင်းလည်း ပြောပါဦး၊ စာမေးပွဲ အောင်သလား”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သက်သက်တို့ အဘိုး ဘယ်တော့ ဝန်ကြီး ဖြစ်မလဲ”
သူ၏ အမေးကြောင့် သူမ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ-
“အပြင်က သတင်းတွေ ကိုထွေးမြင့်တို့ အကုန် ကြားနေရသလား၊ သိနေသလား”

“ကိုကိုးကျွန်းတုန်းကတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ အလုပ်ပိတ်ထားတဲ့ လိုထံစုကြီးထဲ ရောက်နေတာပဲ၊ အင်းစိန်ထောင်ကျတော့ အပြင်က သတင်းတွေကို အပြင်က လူတွေထက်တောင် သိရသေးတယ်”

“ကိုထွေးမြင့်တို့ အဖေလည်း ပထစ ပဲ”

သက်သက်ဦးက မရဲတရဲ ပြောလိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်၏ မျက်နှာသည် ညိုမည်း၍ သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်... သူဟာ အရင်ကတည်းက ဖဆပလ ပဲ”

“အခု သက်သက်တို့ အဘိုးနဲ့ ကိုထွေးမြင့်တို့ အဖေဟာ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း သွားတွေ ဖြစ်နေကြပြီ”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အချောင်သမားတွေကိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူတို့ဟာ အရင်ကလို ကမ္ဘာရန်တွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူး၊ ကျေအေးသွားကြပြီ”

“သက်သက် ဘာပြုလို့ ဒါတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ကိုထွေးမြင့်တို့ အဖေ သက်သက်တို့ အိမ်ကို လာလည်တာ လေးငါး ခေါက် ရှိပြီ”

“အဲဒါ ဘာပြုသလဲ”

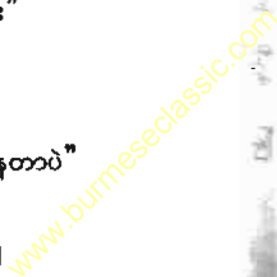
“ကိုထွေးမြင့်လည်း အိမ်ကို လာပါလား”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“သက်သက်နဲ့ တွေ့ရအောင်ပေါ့”

“သက်သက်နဲ့ အပြင်မှာလည်း တွေ့နေတာပဲ”

“ဘိုးဘိုးတို့နဲ့လည်း တွေ့ရတာပေါ့”

“သက်သက်တို့ အဘိုးနဲ့ တွေ့ရအောင် ကိုယ့်မှာ ဘာကိစ္စမှ မရှိဘူး၊ ဘာအကြောင်းမှ ညီညီညွတ်ညွတ် ပြောစရာ မရှိဘူး”

“ကဲ...ကဲ ကော်ဖီ သောက်ကြပါဦး”

လူငယ်နှစ်ဦး စကားပြော အဆင်မပြေစ ပြုနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တင်တင်အေးက ကော်ဖီ သောက်ကြရန် တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမကပင် အခြား အကြောင်းအရာများကို ရှေ့ဆောင်၍ ပြောနေသည်။

သို့ဖြင့် သက်သက်ဦးသည် တင်တင်အေးတို့နှင့် ရောနှော၍ ရယ်ကာ မောကာနှင့် အတန်ကြာ ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။

* * *

(၈)

သက်သက်ဦး ပြန်သွားပြီးနောက် တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် သတင်းမေးရန် ရောက်ရှိလာသူမှာ ကိုထွေးမြင့်၏ အဒေါ်ဖြစ်သူ ညီညီပင်။

“မောင်ထွေးမြင့်တို့ အိမ်ကို ရှာလိုက်ရတာ မောနေတာပဲ၊ စာရေးဆရာ အိမ်ဆိုပြီး မေးတော့ ဟိုနားက ကုလား အယ်ဒီတာ တစ်ယောက် အိမ်ကို တောင် ရောက်သွားသေးတယ်”

ညီညီသည် ကိုမင်းနွယ်တို့ လင်မယားကို သိပေသည်။ ကွင်းကျောင်းလမ်း အိမ်တုန်းက ရောက်ဖူးပေသည်။ ညီညီသည် ယခုအခါ အဆမတန် ဝမ်းလျက်ရှိ၏။ ရွှေဘီး၊ ရွှေကြိုး၊ ရွှေလက်ကောက်ကြီးများ ကြောင့် အဆီအိမ်နေသော သူဌေးကတော်ကြီးနှင့် တူပေသည်။

အမှန်တော့လည်း သူမ ကိုယ်တိုင်သည် သူဌေးမ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ‘မြနန္ဒာ’ ကုမ္ပဏီသည် သူမပိုင် ကုမ္ပဏီဖြစ်၏။ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ကာလတွင်

ယောက်ျားက နိုင်ငံရေး လုပ်၍ မိန်းမက လိုင်စင်ရောင်းစားသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် ခေတ်မီခြင်း တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ သခင်မြတ်လေးသည် ဖဆပလ မကွဲခင်က ရန်ကုန်ခရိုင် အမှုဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သံပရာသီး ထက်ခြမ်းကွဲသော အခါတွင် သူက တည်မြဲ ဖြစ်၏။

ညီညီသည် ယခင်ကလို နိုင်ငံနှင့် အမျိုးအတွက် ဖြူစင်စွာ သည်ပိုး လိုစိတ် မရှိတော့ဘဲ အိမ်ထောင်ကျသည့် အချိန်မှစ၍ ကိုယ့်အိမ်ထောင် ကိုယ့်အကျိုးကိုသာ ကြည့်လာတတ်တော့၏။ မိမိ၏ ဘေးတွင် ပျက်စီးနေသူ များကို ကြည့်၍ မိမိလည်း ရောနှောပျက်စီးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပေတော့ သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် ကိုထွေးမြင့်သည် သူ့အဒေါ်၏ အပြုအမူများကို မနှစ်မြို့သဖြင့် အတူသွားရောက် နေထိုင်ခြင်းလည်း မပြု၊ အလည်သွားခြင်း လည်း မရှိ၊ အကူအညီ တောင်းခံရန်လည်း အလျှင်း စိတ်မကူးဘဲ ရှင်းရှင်း နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကဲ... မောင်ထွေးမြင့် မင်း ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ”

ညီညီက ခရီးရောက်မဆိုက် မေးလေ၏။

“ဘာကိုလဲ”

“မန္တလေးပြန်ပြီး မင့်အဖေနဲ့ နေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် တို့နဲ့ အတူနေ မလား”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် နေမယ်”

ညီညီက တင်တင်အေးတို့ကို ကြည့်၍-

“မင့်ဟာက သူများတွေကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ နေ ဇယ်ဆိုရင်တော့ တို့နဲ့ လာနေပါ”

“ကျွန်မတို့ အဖို့တော့ ထူးပြီး တာဝန်မကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ သဘောပါ”

တင်တင်အေးက ချိုသာစွာ ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါ်လေးတို့နဲ့က ဘဝချင်း မတူပါဘူး”

“အိုကွယ်... မောင်ထွေးမြင့်ကလည်း ဆွေမျိုးချင်း သွေးချင်းသားချင်းတွေတဲ့အခါမှာ နိုင်ငံရေးစကား မပြောစမ်းပါနဲ့၊ တို့က ဘာချုပ်ချယ်တာမှတ်လို့၊ မင်းလည်း မင်း ယုံကြည်တာ မင်း လုပ်ပေါ့၊ နေထိုင် စားသောက်တဲ့နေရာမှာ အတူတူ နေကြဖို့ ပြောတာ”

“သဘာဝ မကျပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်း မန္တလေးပြန်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးပေါ့”

“လောလောဆယ်တော့ မပြန်သေးဘူး...၊ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော့်ရပ်တည်မှုအတွက် စီစဉ်ရဦးမယ်၊ ဒီအချိန်က ကျောင်းတွေ ဖွင့်တဲ့ အချိန်မဟုတ်လား”

“မင်းက ကျောင်းဆရာ ပြန်လုပ်မှာလား”

“ဒါပဲ လုပ်စရာ ရှိတာပဲ”

“သတင်းစာရော”

“လုပ်မှာပေါ့”

“မင်းအဖေဆီက သံကြိုးလာတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မင်းကို အမြန်ဆုံး မန္တလေးကို ခေါ်လာခဲ့ပါတဲ့”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ခုချက်ချင်းတော့ သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမရိုက မင့်ကို သိပ်တွေ့ချင်နေကြတယ်...၊ မင်းအဖမ်းခံနေရတုန်းက သူတို့ဟာ နေ့စဉ်နေ့ဆက် မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်”

“ကျွန်တော်လည်း တွေ့ချင်ပါတယ်”

“မင်းဦးလေး ကိုရဲနောင်လည်း တပ်ထဲက ထွက်လိုက်ပြီ...၊ အခုကန်ထရိုက် လုပ်နေတယ်၊ ကျောက်ကုန်းဘက်မှာ နေတယ်”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ သူတို့လို အချောင်သမားတွေ တပ်ထဲမှာ ရှိနေတာဘာမှ အကျိုးကျေးဇူးမရှိဘူး၊ တော်လှန်ရေးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ တပ်မတော်ကြီးကို ညစ်ညူးစေတာပဲ”

“မင်းတော့ ခက်တာပဲ၊ တကယ့်ကို တစ်ယူသန်ပဲ၊ ဘာဘရမ်းအစ်ကိုငယ်ရယ်၊ မင်းရယ်ဟာ အတူတူပဲ”

“ဦးလေး ကိုရဲနောင်ကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဒေါ်လေးပြန်မယ်၊ ဦးလေးနဲ့ တွေ့ရအောင် ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“နောက်မှ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“မင့်အဖေဆီတော့ စာရေး လိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ရေးပေါ့”

* * *

(c)

ညိုညိုက တကယ်ပဲ စာရေးလိုက်၏။ ကိုထွေးမြင့်သည် ယခုထက်တိုင် ခေါင်းမာဆဲပင် ရှိသည်ဟု ထည့်၍ ရေးလိုက်ဟန်ရှိ၏။ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် ဇနီးရီသည် တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့သည် ရထားမှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်းပင် လာရောက် ကြိုဆိုနေသော ညိုညိုတို့ လင်မယားနှင့်အတူ မြောက်ဥက္ကလာပသို့ သွားရောက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုထွေးမြင့် အပြင်သွားနေသဖြင့် သူ ပြန်ရောက်လာလျှင်

ညိုညိုတို့ အိမ်သို့ လာခဲ့ရန် တင်တင်အေးအေး မှာကြား ထားခဲ့ရလေ၏။

ကိုထွေးမြင့်သည် ထိုနေ့က အိမ်ပြန်မအိပ်သဖြင့် သူ့မိဘများ ရောက်နေကြောင်းကို တစ်ရက် နောက်ကျပြီးမှ သိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင်မှ ညိုညိုတို့ အိမ်သို့ လိုက်သွားရလေ၏။

မနှင်းရီသည် သားဖြစ်သူကို တွေ့ရှိရသော အခါတွင် တစ်အားဖက်၍ ချိုးပွဲချင့်လေတော့၏။ သခင်လွန်းနိုင်ကမူ သားအမိနှစ်ဦး၏ အပြုအမူကို တိတ်ဆိတ်စွာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။

“သား... သားဟာ သိပ်ရက်စက်တာပဲ၊ မေမေတို့အပေါ် သိပ်စိမ်းကားတာပဲ၊ ဘာပြုလို့ ထောင်က လွတ်လွတ်ချင်း မေမေတို့ဆီ မလာရတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း လာချင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စကလေးတွေက ရှိနေလို့၊ အခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ။ ရှေ့အပတ်ထဲကျရင် လာမလို့ပါပဲ”

“မင်း ဒီလိုပဲ နေသွားတော့မလား”

သခင်လွန်းနိုင်က ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်သည်။

“ဘာကို ပြောတာလဲ ဖေဖေ”

“မင်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော် အခုကျောင်းဆရာ လုပ်နေသားပဲ၊ တခြား ဘာလုပ်ရဦးမလဲ”

“မင်း ဆရာအလုပ်က ထမင်းဝမှာလား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကျွန်တော် တတ်တာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာ ကျွန်တော် သင့်တယ်ထင်တာ ဝင်လုပ်တာပဲ”

“မင်း သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ၊ မြန်မာပြည်မှာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်နိုင်ဘူး”

“ဒါ ဘာဆိုသလဲ”

“ငါ အခု ရန်ကုန်မှာ ကုမ္ပဏီ တစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်၊ ရှေ့အပတ်ကျရင်

လိုင်စင် ငါးသောင်းဖိုး ရမယ်၊ နောက်လည်း ဆက်တိုက်ရမယ်၊ အဲဒီ ကုမ္ပဏီမှာ မင်း မန်နေဂျာ လုပ်မလား”

“မလုပ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ပထမမှာ ဝင်လုပ်မလား၊ နောက်တစ်ပတ် ပါလီမန်ကျရင် ပါလီမန် အတွင်းဝန် ဖြစ်အောင် ငါ လုပ်ပေးမယ်”

“အဖေ ပြောတဲ့စကားတွေ အဖေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လောက် ရှက်စရာ ကောင်းသလဲ...၊ အဖေဟာ ဟိုတုန်းက သခင်လွန်းနိုင် မဟုတ်တော့ဘူး”

“အေး... ဒါဟာ အခြေအနေအရ ပြောင်းလဲရတာပဲ၊ မင်းတို့သာ လှေခါးကိုင်”

“ကဲပါ... အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြပါဦး၊ ပြောစရာရှိလည်း ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ပြောကြပေါ့၊ ခုတော့ သားအဖနှစ်ယောက် တွေ့မှမတွေ့ရသေးဘူး ငြင်းကြခုံကြတာ အရင်ပဲ၊ သူတို့ တစ်မျိုးလုံး အတူတူပဲ၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ ဝတ်သက်လာရင် တားမနိုင် ဆီးမရဘဲ”

မနှင်းရီက ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သားဖြစ်သူအား ကိုကိုးကျွန်းတွင် အနေအထိုင် ဆင်းရဲသည်ဟု ကြားရကြောင်းဖြင့် မေးမြန်းနေရလေသည်။ သခင်လွန်းနိုင်နှင့် သခင်မြတ်လေးကလည်း သူတို့ သိချင်သည်များကို ဝင်ရောက် မေးမြန်းလျက် ရှိ၏။ သို့ဖြင့် ခဏတော့ ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် စည်းစည်းလုံးလုံး ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ခဏအကြာတွင် အငြင်းပွားမှုသည် စတင် လာပြန်၏။

“တို့ သန့်ရှင်း နိုင်လို့ မင်းတို့ အခုလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်လွတ်လာတာ၊ တည်မြဲ သာနိုင်ရင် မင်းတို့ အခုနေ ငါးမန်းစာ ဖြစ်နေပြီ”

သခင်လွန်းနိုင်က ပြောလိုက်ရာ တည်မြဲ ခေါင်းဆောင် သခင်မြတ်လေးသည် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွား၏။

“ဒီလိုတော့ ရန်တိုက် မပေးနဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးတို့ သန့်ရှင်း

ကလည်း ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တည်မြဲကလည်း ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့က မပြတ်သားဘူး၊ နည်းပရိယာယ်များတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူသေသေ ကိုယ်ကြေကြေပဲ”

“ဒီလို အကြမ်းပတမ်း လုပ်လို့ မင်းတို့အခု ရွေးကျ ကျပြီမဟုတ်လား”

“အစ်ကိုကြီးတို့ရော ဘယ်နှလ ခံမလဲ ကြည့်ပါဦး၊ အရင်တုန်းထဲ သုံးလနဲ့ ဆယ့်ခုနစ်ရက်ပဲ ခံတယ်”

“ဒါ မင်းတို့က ခြိမ်းခြောက်တာပေါ့”

“မပူပါနဲ့၊ အဖေတို့ရော ဦးလေးတို့ရော မကြာခင် မြန်မာပြည် နိုင်ငံရေး လောကက ပျောက်သွားမှာပါ၊ အခု ဖဆပလ နှစ်ခြမ်း ကွဲတယ်၊ နောက် တည်မြဲ နှစ်ခြမ်း ကွဲမယ်၊ သန့်ရှင်း နှစ်ခြမ်း ကွဲမယ်၊ အဲဒီတော့ လေးစိတ်လေးမြှာ ကွဲတာဖြစ်ပြီး နယ်ချဲ့အလိုတော်ရုံနဲ့ လက်ယာ ဆိုရှယ်လစ်တွေ ဇာတ်သိမ်းတာ ဖြစ်ရောပေါ့”

“သူများကို ပြောမနေပါနဲ့၊ မင်းတို့ ပမညတရော ရှိသေးရဲ့လား၊ တောထဲမှာ သူပုန်တွေရော ကျန်သေးရဲ့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ကျရင် အလုပ်သမား လူတန်းစားကသာ အောင်ပွဲခံရမှာပဲ၊ မြန်မာပြည်ဟာ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ရမှာပဲ”

“ကဲ... ကဲ... အားလုံး ထမင်းစားကြရအောင်”

ညိုညိုက ကြေညာလိုက်သည်။

“အာယာတ မထားရေး ထမင်းစားပွဲလား”

ထမင်းပွဲတွင် ကိုထွေးမြင့်က မေးလိုက်သည်။

“တို့ဟာ နိုင်ငံရေး လမ်းစဉ်ချင်း မတူပေမဲ့ လူချင်းတော့ မမှန်းဘူး၊ ထမင်း အတူစားနိုင်တယ်၊ သာရေးနာရေး ဆက်ဆံနိုင်တယ်”

“ဒါဟာ အထက်ပိုင်းမှာပဲ၊ အောက်ပိုင်းမှာ ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

ညိုညိုနှင့် မနင်းရီက အဘယ်မျှပင် ကြားဝင်နေသော်လည်း သခင်

လွန်းနိုင်၊ သခင်မြတ်လေးနှင့် ကိုထွေးမြင့်တို့သည် ပါးလုတ်ပါးလောင်း စားသောက်ရင်းနှင့် ဆူညံငြင်းခုံ နေကြလေသည်။

* * *

(၈)

ထမင်းစားပြီးသောအခါတွင် အငြင်းအခုံပွဲကို စတင် ပေးသူမှာ ဒေါ်နှင်းရီပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူမကတော့ အကောင်း ပြောခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“သားကိုတောင် သက်သက်က မေးလိုက်သေးတယ်”

“ဘယ်က သက်သက်လဲ”

“ချိုချို သမီးလေ”

“ဘာ...”

“ယဉ်ယဉ် တူမလေ၊ ဦးကျော်ညွန့် မြေးလေ”

“ဪ... မေမေတို့နဲ့ ဘယ်တုန်းက တွေ့လို့လဲ”

“နေ့လယ်တုန်းကလေ”

“မေမေတို့ သွားကြတယ်ပေါ့”

“အေးလေ... မင်းအဖေက ကိစ္စရှိလို့ သွားတာပါ၊ မေမေက ယဉ်ယဉ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ လိုက်သွားတာ၊ ချိုချိုသမီး သူတို့နဲ့ အတူနေမှန်း မသိဝါဘူး၊ ဒါလောက် ကြီးနေမှန်း မသိပါဘူး”

“ဘာ ပြောလိုက်သေးသလဲ”

“မင်း ထောင်က ထွက်ပြီးတဲ့နောက် သူနဲ့ တစ်ခါ တွေ့ပြီးပြီဆို၊ သူ ပြောပုံ ဆိုပုံထောက်တော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက် တော်လော် ရင်းနှီးပုံပဲ၊ ယဉ်ယဉ်ကတောင် သူ့တူမကို စနေသေးတယ်”

ကိုထွေးမြင့်က မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဦးကျော်ညွန့်ကတောင် မင်းကို တစ်ခေါက် ခေါ်လာပါဦးတဲ့”

သခင်လွန်းနိုင်က ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင်မှ သူ့တွင် ပြောစရာ အချက် တွေ့သွားသည်။

“အဖေတို့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ မခံချင်လွန်းလို့ပါ။ ဦးကျော်ညွန့်တို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြဿနာတင် မဟုတ်ဘူး။ အဖေတို့ ပထမ ထဲမှာ ဖြစ်နေတာဟာ နိုင်ငံရေး အစဉ်အလာ ရှိတဲ့လူတွေ၊ အလုပ် သမား၊ လယ်သမား ကိုယ်စားလှယ်တွေက အောက်ပိုင်းက ရောက်နေပြီး စက်ပိုင်ရှင်၊ သူဌေးတွေ၊ မြေရှင်တွေ၊ မြူရိုကရက် အရာရှိဟောင်းတွေထဲ အထက်က ရောက်နေတာ ရင်နာစရာ ကောင်းလှတယ်”

“တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာ သူတို့လို အတွေ့အကြုံ ရှိတဲ့ သူတွေ၊ နားလည်တဲ့ လူတွေကသာ စနစ်တကျ အကျိုး ပြုနိုင်တော့မလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမှာ ဘာမှ နားမလည်တဲ့ လူတွေ တက်အုပ်ချုပ် ခဲ့လို့ တိုင်းပြည်ကြီး ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမှာ ဘာမှ နားမလည်တဲ့ လူတွေ အုပ်ချုပ်လို့ တိုင်းပြည်ကြီး ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်နဲ့ စီးပွားရေးစီမံကိန်း တွေဟာ လွဲနေတာကိုး။ တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေနဲ့မှ မကိုက်ဘဲကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ပြင်တဲ့ နေရာမှာ လက်ယာလမ်းစဉ်နဲ့ ပြင်ရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့”

“ကွန်မြူနစ် လမ်းစဉ်နဲ့ ပြင်ရမလား”

“အဖေကြည့်နေ၊ ဘယ်အစိုးရ ဘယ်ပါတီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြန်မာပြည်ကို ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံစစ်စစ် မတည်ဆောက်သမျှတော့ ဒုက္ခတွေ့မှာပဲ။ ဒီအထဲမှာ ဆိုရှယ်လစ်ယောင်ယောင် ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရေးသမားတွေဆိုရင် လူထုက မျက်စိလည်ပြီး နည်းနည်း ကြာကြာခံမယ်။ လက်ယာ အရင်းရှင်ဝါဒဆိုရင် တော့ မြန်မြန် သွားမှာပဲ”

“အဖေတို့ ပါတီမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရွေးကောက်ပွဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေက ခြယ်လှယ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အဖေတို့ပါတီ အဆင့်ဆင့်မှာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေကပဲ ကြီးကိုင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ရွေးကောက်ပွဲ ဆိုရင်လည်း ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေသာ အမတ်လောက်ဖြစ်ပြီး အနိုင်ရတယ် မဟုတ်လား။ အဖေတို့ မန္တလေးက အမတ်ဟာ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်ရေး ဘာ နားလည်သလဲ။ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာလို့ ငွေနှစ်သိန်းလောက် အကုန်ခံပြီး အမတ် ဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား”

“လူတွေကို တို့က ချုပ်ကိုင်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးချနိုင်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဒါက အဖေတို့ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ဖြေတာပဲ။ လက်တွေ့ကျတော့ သူတို့ကသာ အဖေတို့ကို ချုပ်ကိုင်ထားတာပဲ။ သူတို့လက်ထဲမှာ အာဏာထ ရှိနေတာပဲ။ သူတို့ အတန်းအစား အကျိုးရှိမယ့် အလုပ်တွေသာ သူတို့ထဲ ဦးစားပေးပြီး လုပ်တော့မလေ”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့”

“ကြည့်မှာပါပဲ။ တကယ်တော့ အဖေတို့ အစဉ်အဆက် အနစ်နာခံပြီး နိုင်ငံရေး လုပ်လာတာ မဟုတ်လား။ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်အောင် လုပ်လာ တာ မဟုတ်လား။ အဖေတို့ကို နယ်ချဲ့ကိုယ်စား ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်လာတာ ဒီငွေရှင်တွေနဲ့ ဒီအရာရှိတွေပဲ မဟုတ်လား။ အခု တိုင်းပြည် လွတ်လပ်တော့ သူတို့ကပဲ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာရပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အထက် ကနေ ဖိနှိပ်ပြန်ဦးမယ် မဟုတ်လား။ သိပ်ဝေးဝေး မကြည့်ပါနဲ့။ အခု အနေနဲ့ ဦးကျော်ညွန့် အောက်မှာ ရောက်နေတာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာ ကောင်းသလဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခု သူက ဘယ်လို ကျော်ညွန့် ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မင်းတို့ မသိဘဲကိုး။ သိအောင် တွေ့ပြီး စကားလေး ဘာလေးမှ ပြောမကြည့်ဘဲကိုး”

“တွေ့တာ မတွေ့တာက အရေးမကြီးပါဘူး။ သူ့လို လူကောင် အချို့ သား သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်က အဖေတို့ အဖွဲ့မှာ ခေါင်းဆောင်ပြန်မ

တယ် ဆိုတာ အသည်းနာစရာ ကောင်းလှတယ်။ အဖေသာ မနာတတ်ရင် ရှိမယ်။ အသည်း နာတတ်တဲ့ ဘာဟာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး နှင်းတောထဲမှာ သေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ အမေဆင့် သေရပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်တယ်... ဆိုင်တယ်... အများကြီး ဆိုင်တယ်။ အဖေသာ မဆိုင် ရင်နေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီလို သစ္စာဖောက် အချောင်သမားကြီးတွေကို ဘယ် တော့မှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘူး”

ထို့နောက် သားအဖ နှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စကားများကြလေ တော့၏။

ကိုထွေးမြင့်က သူ့အဖေကို အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲလေတော့၏။ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး ရာဇဝင်ကို ဖျက်ဆီးသည်ဟု လည်းကောင်း၊ လွတ်လပ် ရေး တိုက်ပွဲဝင် ရဲဘော်များ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖျက်ဆီးသည်ဟု လည်း ကောင်း၊ အမျိုး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို နိမ့်ကျ ပျက်စီးစေသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ရန်သူ ထံတွင် အရုံးပေး အောက်ကျိုသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တော်လှန် ရေးတွင် ကျဆုံးခဲ့သော ညီဖြစ်သူ ကိုအံ့မောင်နှင့် တောခိုနေသူ ကိုမြင့်ခိုင်၏ မျက်နှာကို မထောက် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သူ၏ ပျော့ညို အရုံးပေးမှုကြောင့် ဦးထွန်းဘော်နှင့် အမေဆင့်တို့ သေဆုံးကြရသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း မြန်မာပြည်ကို လက်ယာ နယ်ချဲ့အောက် ပြန်ရောက်ရန် ကာယကံမြောက် အားပေးနေသည်ဟု လည်းကောင်း ဆက်တိုက်ကြီး ပြစ်တင် စွပ်စွဲလေ တော့၏။ ထိုအခါ သခင်လွန်းနိုင်သည် တရားရူး တရားရှား ဖြစ်လာပြီး သူ့သားအား တန်ပြန် စွပ်စွဲလေတော့၏။ အော်ငေါက် မောင်းမဲလေတော့၏။

သူ့သားသည် လူကြီးမှန်း မိဘမှန်း မသိကြောင်း၊ အမေကျော် ဒွေးတော် လွမ်းနေကြောင်း၊ ကွန်မြူနစ် ပြိုဟ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီဇို ဖြစ်ကြောင်း၊ ဓမ္မန္တရာယ် ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ဒေါနှင့်မောနှင့် ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုလေတော့၏။

ဦးကျော်ညွန့်သည် ယခင်ကလို ပြုရိုကရက် အရာရှိဆိုး တစ်ဦး

မဟုတ်ကြောင်း ယခုအခါတွင် ဘာသာရေးကို အထူး ကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်နေ ကြောင်း၊ တစ်နေ့တွင် ပုတီး ဘယ်နှပတ် စိပ်ကြောင်း၊ တစ်လတွင် ဘယ် နှုတ်ကြိမ် ဆွမ်းကျွေးကြောင်း၊ ဘယ်ကျောင်း ဘယ်တန်ဆောင်းကို တည် ဆောက်၍ ဘယ်ဘုရားကို ပြင်ဆင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် စုစုံ ပြောဆိုလေ၏။

ကိုထွေးမြင့်လည်း ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာသာရေးကို မရောထွေးသင့်ကြောင်း၊ အရင်းရှင်များသည် ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းတွင် ဘာသာရေး တရားကို ခုတုံး လုပ်ကြောင်းဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆိုလေတော့ရာ နောက်ဆုံးတွင် သခင်လွန်းနိုင်ထံ ကိုထွေးမြင့်ကို အဝီစိစောက်ထိုးကျမည့်သူ ဖြစ်သဖြင့် သူ့သားဟု အပြောခံရ မည်ကို ရှက်ကြောင်း သူ သေလျှင်ပင် လာတွေ့ရန် မလိုတော့ကြောင်းဖြင့် သေခန်းပြတ် ပြောဆိုကာ ထ၍ ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်မည်ပြုသဖြင့် သခင် မြတ်လေး တို့က မနည်းဝင် ဆွဲတား ထားကြရလေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးနေသော မိခင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

(၁၁)

ကိုထွေးမြင့်သည် အမျိုးသား သစ္စာဖောက် အချောင်သမားကြီး ဦးကျော်ညွန့် ကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဟု ဖခင်၏ ရှေ့တွင် ပြောခဲ့သော်လည်း တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ဆုံတွေ့ကြရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံသည့်နေရာမှာ နိုင်ငံခြားသံရုံး ဧည့်ခံပွဲတင်ပေး တွင် ဖြစ်လေသည်။ သံရုံး အရာရှိတစ်ဦး၏ နေရာချပေးမှုကြောင့် ကိုထွေးမြင့်နှင့် ဦးကျော်ညွန့်သည် စားပွဲ တစ်ခုထဲတွင် ထိုင်မိကြလေသည်။

သူတို့ စားပွဲတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ဦး၊ အစိုးရအရာရှိကြီး တစ်ဦးနှင့် သတင်းစာဆရာကြီး တစ်ဦးတို့ ရှိနေကြလေသည်။

ထိုဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသူ အားလုံးကို သိရှိသူမှာ သတင်းစာဆရာကြီး ဝင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူကပင် သူတို့ကို အပြန်အလှန် မိတ်ဆက် ပေးလေသည်။

“သူကတော့ ကိုထွေးမြင့်၊ တိုးတက် ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ဟောင်းပေါ့၊ ခုတော့ ကျောင်းဆရာ တစ်ခြမ်း၊ သတင်းစာဆရာ တစ်ခြမ်း လုပ်နေတယ်”

“ဪ... ဪ... မောင်ထွေးမြင့်ဆိုတာ မင်းပဲကိုး၊ ကိုလွန်းနိုင်ရဲ့သား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အေးအေး၊ တို့က ဘယ်မှတ်မိမလဲကွ၊ မြစ်ကြီးနားတုန်းက မင်းက ငယ်ငယ်ကလေးပဲ ရှိသေးတာပဲ”

“ခင်ဗျားက ကိုထွေးမြင့်ကို အရင်ကတည်းက သိလို့လား”

“ဟာ... ဘယ်နှယ် မသိရမှာလဲ၊ တစ်မြို့တည်း နေလာကြတာပဲ၊ ဟိုတုန်းက ကျုပ်က အစိုးရအရာရှိပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ အဖေတွေနဲ့ ဦးလေး တွေက နိုင်ငံရေးသမားတွေပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့ တကျက်ကျက်ပေါ့၊ ခုတော့ နား လည်မှု ရသွားကြပါပြီ၊ သူ့အဖေကလည်း အခု သန့်ရှင်းပဲ၊ မန္တလေးမှာ တော့ နာမည်ကြီးတွေပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ဌာနချုပ်က အားအထားရဆုံး လူတွေ ပေါ့”

ဦးကျော်ညွန့်သည် သူက အထက်လူကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို အသား ယူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်က ထောင်းခနဲ ဒေါသ ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲတွင် နာသွားသည်။ သို့ရာတွင် ချေပပြောဆိုရန် မသင့်လှ၍ ဆိတ် ဆိတ် နေလိုက်သည်။

“သက်သက်ဦးနဲ့ရော သိတယ် မဟုတ်လား...”

“သိပါတယ်...”

ထိုအခိုက်တွင် သံရုံး အတွင်းဝန်သည် သူတို့ဝိုင်းသို့ ခေတ္တ ရောက်ရှိ လာပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားကာ ဂုဏ်ပြုအရက် သောက်ရန် ဆော်သြ တိုင်တည်လိုက်သည်။ ကိုထွေးမြင့်သည် သူ့ရှေ့မှ ရှန်ပိန် အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ သူသည် အရက်သေစာ သောက်သူ လည်းမဟုတ်၊ ရှောင်ကြဉ်သူလည်း မဟုတ်။

သံရုံးအတွင်းဝန် ပြန်သွားသောအခါတွင် သတင်းစာဆရာကြီးသည် ပထမ အစိုးရ၏ အတွင်းရေးများကို ရရှိစေရန် ဦးကျော်ညွန့်ကို လှည့်ပတ် မေးမြန်း နေတော့သည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် ဣန္ဒြေရဖြင့် နားထောင်နေသော ဗိုလ်မှူးကြီး ချော့တွင် ပထမ အစိုးရ၏ ရည်မှန်းချက်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်များကို အားပါးတရ ပြောဆိုလေတော့သည်။

မြန်မာပြည် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအတွက် ငွေဝင်ငွေရင်း မြှုပ်နှံမှုများစွာ လိုအပ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားများအနေဖြင့် ပြည်သူပိုင်သိမ်းမည့် အန္တရာယ် ကြောက်လန့်သဖြင့် ငွေရင်း မမြှုပ်နှံဝံ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အနှစ် နှစ်ဆယ်အတွင်း ပြည်သူပိုင် မသိမ်းဟု အာမခံချက် ပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းပြင် တိုင်းပြည် တိုးတက်ရေး အတွက် အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများ အလုပ်ကောင်းစွာ လုပ်နိုင်ဖို့ လိုကြောင်း၊ အခုအခါတွင် နိုင်ငံရေးသမားများ ဝင်ရွပ်နေသဖြင့် အလုပ် လုပ်မရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေတွင် အစိုးရ အရာထမ်း၊ အမှုထမ်း များအား အကာအကွယ်ပေးသည့် ဥပဒေတစ်ရပ် ပြုလုပ်ပေးရမည် ဖြစ် ကြောင်း၊ လယ်ယာမြေ ဝေခြမ်းရေး ဥပဒေကို ခေတ္တ ရပ်နားထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောဆိုနေလေ၏။

ဤတွင် ကိုထွေးမြင့်အဖို့ ဦးကျော်ညွန့်အား ဆန့်ကျင် ပြောဆိုရန် အခွင့်အရေး ရရှိ သွားလေတော့သည်။

ပထမ အစိုးရ အဖွဲ့တွင် နယ်ချဲ့ လက်ဝေခံနှင့် တိုင်းရင်းသား

အရှင်းရှင်တို့၏ ဩဇာ ရှိနေသဖြင့် နိုင်ငံခြား ငွေပင်ငွေရင်း မြှုပ်နှံနေ
 ဥပဒေကို ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့သည် ပြည်သူပိုင် လုပ်ငန်းကို
 ဖျက်ဆီး၍ မြန်မာပြည်ကို အရှင်းရှင်နိုင်ငံအဖြစ် တည်ထောင်ကြမည် ဖြစ်
 ကြောင်း၊ ကြားနေရေး ဝါဒကို စွန့်လွှတ်၍ အနောက်အုပ်စုနှင့် ပူးပေါင်း
 ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆီတိုးအုပ်စုသို့ ဝင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပထမ အစိုးရ
 အဖွဲ့တွင် အရာရှိ လူထွက်များ ကြီးစိုးနေသဖြင့် ဗြူရိုကရေစီ စက်ယန္တရား
 တည်ဆောက်နိုင်ရန် အရာထမ်း အမှုထမ်းများ ကာကွယ်ရေး ဥပဒေကို
 ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်ကို ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ မဖြစ်စေရန်
 မြေယာ ဝေခြမ်းရေး လုပ်ငန်းများကို ရပ်ဆိုင်းပစ်နေကြောင်း၊ အမျိုးသား
 သစ္စာဖောက်နှင့် လက်ယာ အချောင်သမားများသည် ပထမကို အပိုင်စီးလျက်
 ဘာသာရေးကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုကာ မြန်မာပြည်ကို ကျွန်ဘဝ ပြန်
 ရောက်အောင် လုပ်နေကြောင်းဖြင့် ဝေဖန် ပြောဆိုလေတော့၏။

ဦးကျော်ညွန့်သည် ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ဦး ရှေ့တွင်၊ အစိုးရ အရာရှိကြီး
 ရှေ့တွင်၊ သတင်းစာဆရာကြီး တစ်ဦး ရှေ့တွင် သူတို့ အစိုးရနှင့် သူတို့
 လုပ်ငန်းစဉ်များကို ရစရာ မရှိအောင် ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း ခံရသဖြင့် အရက်ရှိန်
 လည်း ရနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ပြန်လည် ခုခံ ငြင်းဆို
 လေတော့၏။

ငြင်းရင်းခံရင်းဖြင့်ပင် ကိုထွေးမြင့် ပြသော အချက်အလက်များသည်
 နိုင်ငံတော်တော်တော် လာသည်ကို လည်းကောင်း၊ သူသည် လူငယ်တစ်ဦး
 ဖြစ်သော ကိုထွေးမြင့် လောကီမှ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး အမြင်များ မရှိကြောင်း
 ပေါ်လွင်လာ၍ ပူးပူးဝါးဝါး ဖြစ်လာပြီးလျှင် လူပုံအလယ်တွင် အော်ကြီး
 ဟစ်ကျယ် လုပ်နေတော့၏။ လက်ညှိုး တင်ငေါက်ငေါက် ထိုး၍ စားပွဲကို
 လက်သီးဖြင့် တုခန်းတုခန်း ထုနေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဝန်ကြီး တစ်ပါးသည် ဦးကျော်ညွန့်အား လာရောက်
 ထိန်းသိမ်း ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

* * *

(၈)

ထိုထွေးမြင့်က ဖတ်လက်စ သတင်းစာကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်လေသည်။
 “ဟေ့... ဟေ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင့်ရည်းစား သူများနဲ့ လက်ထပ်သွား
 တဲ့ သတင်း ပါလို့လား။”

တင်တင်အေးက ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေးနေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်
 သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး။”
 ကိုထွေးမြင့်က သတင်းစာ အစုတ်ကိုကောက်၍ တစ်နေရာကို လက်
 ညှိုးနှင့် နာနာဆောင့်ထိုး၍ ပြလိုက်သည်။

မြို့နယ်အတွင်း သောင်းကျန်းနေသော ကွန်မြူနစ်များကို ခရိုင်
 ရဲဝန်ကြီး သီရိပျံချီ ဦးခင်မောင်လေး ကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ လိုက်လံ ချေမှုန်း
 နေသည်ဆိုကြောင်း။

“ဒါ ဘာပြုသလဲ”
 ကိုထွေးမြင့် ပြသော သတင်းကို တင်တင်အေးက အသံထွက်၍
 ဖတ်လိုက်ပြီး၊ နောက် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မပေါက်သဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာပြုရမလဲ၊ ဒီကောင်က အခုမှ သီရိပျံချီတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာ၊
 ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်နေတာ၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်
 တို့ မြစ်ကြီးနားမှာ မိန်းမထိန်း ရာဇဝတ်အုပ်ဖျူ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး
 ရအောင် လုပ်နေတဲ့ သခင်တွေကို နယ်ချဲ့အလိုကျ နှိမ်နင်းနေတဲ့ အတောင်
 ဗျ”

“မောင်ထွေးမြင့်ကလည်း ဒါများ အဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေသေး
 သလားကွယ်၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်နေတဲ့အခါ၊ မမေအေး
 က မင်း ဒါလောက် ဒေါပွနေတာ သက်သက်ဦး ယောက်ျား ချော့ညွှတ်

သတင်းများ ပါလာလို့လားလို့... ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပြီ... ကိုယ့် ပြောတာများ ကြားသွားပလား မသိဘူး”

ကိုထွေးမြင့်က တင်တင်အေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသဖြင့် လမ်းအ ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ သက်သက်ဦးသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ ရောက် နေပြီ ဖြစ်၏။ သူမသည် တင်တင်အေး ပြောသည်များကို ကြားသွားနိုင်စရာ မရှိသော်လည်း အခါတိုင်းလို ရယ်ရယ်မောမော မဟုတ်၊ အရေးကြီးသည့် အသွင် ဆောင်နေသည်။

သို့ရာတွင် တင်တင်အေးကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နှုတ်ဆက်လေ သည်။ တင်တင်အေးကလည်း ထိုင်ရန် ပြောဆိုပြီးနောက် ထမင်းစား နေသော ကလေးများကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကိုထွေးမြင့်သည် စောစောက ဒေါသရှိန်လည်း မပြေသေး၍ တစ်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့် သက်သက်ဦး ရေးကြီးသူတ်ပျာ ဖြစ်လာသည် ကို မစဉ်းစားတတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ဘာမျှ မပြောဆိုဘဲ သူမအားသာ ငေးမော ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုထွေးမြင့် မနေ့ညက ဘိုးဘိုးနဲ့ တွေ့တယ်ဆို...”

“ညော်...အင်း...”

သူက ယခုမှ သတိရသွားသည်။ ယမန်နေ့ညက သံရုံးတွင် ငါ့ ပေါက်ခဲသည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် သက်သက်ဦး အရေးတကြီး ဖြစ်လာခဲ့ နားလည်သွားတော့သည်။

“စကား များကြတယ်ဆို”

“ကိုယ်ကတော့ ဆွေးနွေးတာပါ”

“ကိုထွေးမြင့်ကို ဘိုးဘိုး သိပ်စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“ဟုတ်လား”

ကိုထွေးမြင့်က အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သက်သက်ဦးကမူ မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သက်သက်ကိုလည်း ဆူနေတယ်”

“ဘယ်လို ဆူသလဲ”

“နင်ဟာ... နင့်အဒေါ် အသေးစားပဲတဲ့၊ ယဉ်ယဉ်မြ ပေါက်စကလေး ပဲတဲ့”

“ဘုရား...ဘုရား”

“ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့...ဘာပြောသေးလဲ...”

“နင်... ဒီကောင်လေးနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရဘူးတဲ့...”

“ဒါနဲ့တောင် သက်သက် ဘာပြုလို့ ကိုယ့်ဆီ လာသေးသလဲ...”

အမျိုးသမီးက ဘာမျှ မပြောဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေ၏။ ကိုထွေး မြင့်သည် လက်ယာချိုစောင်းကို လက်ညှိုးထိပ်နှင့် ခေါက်၍ စဉ်းစားပြီး နောက်-

“သက်သက်...”

“ဘာလဲ...”

“ကိုယ့်ကို ချစ်သလား...”

“မသိဘူး...”

“ပြတ်သားတယ်ဆို...”

“မပြတ်သားရင် ဒီကို လာတောင် မလာဘူး...”

“ဒါဖြင့် ချစ်တယ်ပေါ့...”

“မသိဘူး...”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့ ရုံးသွားပြီး လက်ထပ်ကြမလား...”

“မသိဘူး”

“ပြတ်သားတယ်ဆို”

“အခု မပြတ်သားဘူးလား”

“ဒါဖြင့် ချစ်တယ်ပေါ့”

“မသိဘူး”

ကိုထွေးမြင့်က နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်၍ ခေါင်းကို ဘယ်ညာ
ယမ်းခါလိုက်သည်။ ထိုအနိက်တွင် တင်တင်အေးသည် ကလေးများကို
ခေါ်၍ အိမ်ရှေ့ ထွက်လာသည်။

“ထိုင်ကြဦးနော်”

သားအမိ လေးယောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်။

“သူတို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ”

“ကိုယ်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိအောင် တမင် ရှောင်ပေးတာ ဖြစ်မှာ
ပေါ့”

“အို... အို... မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... သက်သက် ပြန်မယ်”

အမျိုးသမီးက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။
သို့ရာတွင် ကိုထွေးမြင့်က သူမ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

* * *

(၅)

ဝါးကိုနမ်းသည်၊ နဖူးကိုနမ်းသည်၊ နှုတ်ခမ်းချင်း နမ်းကြသည်။ ပြီးတော့
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။

ဒါပဲ...

သူတို့ နှစ်ဦးသည် တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် တွေ့ကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံ
တွင် ချိန်းကြသည်။ စာအုပ်ဆိုင်တွင် ဆုံကြသည်။ မြောက်ဥက္ကလာမ
အိမ်တွင် အကြိမ်ကြိမ် နမ်းကြသည်။ အထပ်ထပ် ဖက်ကြသည်။

ဒါပဲ...

သူတို့နှစ်ဦးသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလျက် ရှိကြသည်။ တစ်ဦးက
ပြုံးလျှင် တစ်ဦးက မဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ အတူတူ မဲ့၍ တစ်ပြိုင်တည်း ပြုံးကြ
သည်။ အကြောင်းမဲ့ ရယ်မောကြသည်။

ဒါပဲ...

သူတို့နှစ်ဦးသည် နားလည်မှု ရပြီး ဖြစ်ကြသည်။ အစီအစဉ်များ
ပြုလုပ်ပြီး ဖြစ်ကြသည်။ အနာဂတ်ကို တွက်ချက် ရေးဆွဲပြီး ဖြစ်ကြသည်။
သက်သက်ဦး ကျောင်းဆက်နေဦးမည်။ ဝိဇ္ဇာတန်း အောင်မြင်အောင် ဖြေဆို
ဦးမည်။ ပြီးတော့မှ လက်ထပ်ကြမည်။ လူကြီးတွေ သဘောမတူလျှင် ရုံးတွင်
လက်မှတ်ထိုးမည်။

သူတို့ ပြတ်သားသည်။

* * *

အခန်း ၆

(က)

အခြေခံ မခိုင်သော ရွှေဝါရောင် ပထစကြီးသည် စလယ်ဝင်ဖင်မမည်းခင်က နှစ်ခြမ်းမျှန်းမျှန်း ကွဲလေပြီတကား။

နယ်ချဲ့ လက်ဝေခံများနှင့် တိုင်းရင်းသား အရင်းရှင်ကြီးများ၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦး ဗိုလ် သခင် တို့သည် ပြည်ထောင်စုကြီး ဘာဖြစ်နေသည်ကို ဂရုမပြုဘဲ သူတို့ အာဏာရရေးတွင်သာ မဲနေလေသည်။

မြန်မာပြည်၏ အချုပ်အချာ အာဏာ ပိုင်ဆိုင်မှုသည် တရုတ်ပြု ကျူးကျော်မှုနှင့် လက်ယာ သူပုန်များမှ တစ်ဆင့် ဆီးတိုး စစ်အုပ်စုက ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိလေသည်။ ပဒေသရာဇ် ရှမ်းစော်ဘွားများသည် ဖက်ဒရယ်စုကို ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ ပြည်ထောင်စုကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးရေးကို စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်လျက် ရှိပေပြီ။

ပထစ အစိုးရနှင့် ပထစ အဖွဲ့ကြီးတွင် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို တစ်ခုမျှ ပြေလည်အောင် မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ ဦး ဗိုလ် သခင် ဝါတီတွင်း တိုက်ပွဲကြီးကိုသာ ဆင်နွှဲနေကြလေသည်။

ဦး ဗိုလ် တို့သည် ပထစ အဖွဲ့ကြီး အတွင်းမှ နိုင်ငံရေး အစဉ်အလာ နှိုသူများ အားလုံးကို မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေလေသည်။ သူတို့သည် ကမ္ဘာအေး ညီလာခံတွင် အရေးနိမ့် သွားသော်လည်း အကြံအစည် စလျှော့သေးဘဲ ခြေပုန်းခုတ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် နိုင်ငံရေးသမားများကို အလဲထိုးရန် ကြံစည်နေသော ပြုရိုကရက် အရာရှိဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဦး ဗိုလ် အုပ်စု ထိပ်သီးခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှ တစ်ပါး မန္တလေးခရိုင် တစ်ခုလုံးသည် ဦးစီးညီလာခံတွင် သခင် အမည်ခံ ထားသော်လည်း၊ နိုင်ငံရေး အစဉ်အလာ ရှိသော်လည်း နယ်ချဲ့ လက်ဝေခံ ပြုရိုကရက်ကြီးတို့၏ နောက်လိုက်ပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဦးကျော်ညွန့်၏ လက်အောက်တွင်ပင် ရှိနေချေတော့သည်။

သခင်လွန်းနိုင်သည် ငယ်ရွယ်စဉ် အခါကတည်းကပင် ဘုရားတရားကို ကြည်ညို၍ သိဒ္ဓိထူးများတွင် ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဦးနုကို အလွန်အမင်း လေးစားလေသည်။ ထို့အတူ ယခင်က ကလပ်တက် အရက်သောက်၍ ယခုမှ သာသနာ့ရိပ်သာ သွားနေသော ဦးကျော်ညွန့်ကိုလည်း အာသာရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဟု ယူဆ နေလေသည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်များကြောင့် စိတ်ထားစင်ကြယ် နူးညံ့နေပြီဟု ထင်မှတ်နေလေသည်။ ယခင်က သူတို့ မိသားစုနှစ်ခုကြားတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကိုလည်း အာဇာတ မထားရေး လမ်းစဉ်အရ သင်ပုန်းချေပစ် ထိတ်လေပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သခင်လွန်းနိုင်သည် ဦးကျော်ညွန့်ကို လူတော်လူကောင်း အစဉ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကာ ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးအဖြစ်

လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ၍ နေလေသည်။ ယခင်ကလို ဦးကျော်ညွန့်ဟု မခေါ်ဘဲ 'အစ်ကိုကြီး' ဟု ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်လျက် ရှိလေပြီ။

ဦးကျော်ညွန့်ကလည်း သခင်လွန်းနိုင် ရန်ကုန်သို့ လာလျှင် ကောင်းစွာ ပြုစုဧည့်ခံလေသည်။ ဘုရားတရားအကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတို့ကို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ ဆွေးနွေးကြလေသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် အပေးအယူ သင့်မြတ်လျက် ရှိလေတော့သည်။

ယခုလည်း သခင်လွန်းနိုင်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ အရေးတကြီး ရောက်လာခြင်းမှာ ဦးကျော်ညွန့်က အလျင်အမြန် လာရန် သံကြိုးရိုက် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၁)

သခင်လွန်းနိုင်သည် အခါတိုင်း အခေါက်များက ရန်ကုန်သို့ လာလျှင် ညီညီတို့ အိမ်တွင် လည်းကောင်း၊ ကိုရဲနောင်တို့ အိမ်တွင် လည်းကောင်း တည်းလေ့တည်းထ ရှိသော်လည်း ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဦးကျော်ညွန့်က အထူးတလည် သံကြိုးရိုက်မှာသည်ဖြစ်၍ ဘူတာမှ တိုက်ရိုက်ပင် ဦးကျော်ညွန့် အိမ်သို့ သုံးဘီးကားတစ်စီး ငှား၍ သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျောက်ကုန်းရှိ ဦးကျော်ညွန့်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးကျော်ညွန့် အပြင်သွားနေသည် ဆို၍ နာရီဝက်ခန့် စောင့်နေရလေသည်။ ဦးကျော်ညွန့်က သူ့အား အလျင်အမြန် လာရောက်ရန် သံကြိုးရိုက် ခေါ်သော်လည်း ဦးကျော်ညွန့်၏ အိမ်သားများသည် သူ့အား ပျာပျာသံကြားကြိုကြိုခြင်း မရှိချေ။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် ယဉ်ယဉ်မြဲသည် သူ့အား ဧည့်ခံ စကား ပြောလေသည်။ သက်သက်ဦးက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူလာတတ်ပေသည်။ ဝန်ကတော် ဒေါ်မြမြကလည်း စိပ်ပုတီး လည်ပင်းဆွဲ၍ သူတို့ပြောဆိုသည်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေတတ်သည်။

ယခု တစ်ခေါက်တွင်တော့ ယဉ်ယဉ်မြဲကိုလည်း မမြင်ရ၊ သက်သက်ဦးကိုလည်း မတွေ့ရ၊ ဒေါ်မြမြလည်း ထွက်မလာ၊ တနင်္သာရီတိုင်းတွင် ရောက်ရှိနေသော ချိုချိုမြဲကိုသာ ရောက်ရောက်ချင်း ခဏ တွေ့လိုက်ရသည်။ ချိုချိုမြဲက သူ့အား ဦးကျော်ညွန့် ပြန်အလာကို စောင့်ရန် ပြောပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲမှ တီးတိုးသံများ ကြားရသည်။ ကန့်လန့်ကာ ကြားမှ လာ၍ချောင်းကြည့်သော မျက်လုံးများကို နှိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ တွေ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်း၌ကား လူမိုက်နှင့်တူသော အစေ့စေ့တစ်ဦးသာလျှင် မယောင်မလည် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်သည် အခြေအနေ ပြောင်းလဲ ထူးခြားနေသည့်အတွက် မေးဦးစားတတ်အောင် အံ့သြနေမိသည်။ တောင်တောင်မြောက်မြောက် မွေးတောနေမိသည်။ သို့ရာတွင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ကြာရှည်ကြီး ခေါင်းမြောက်ခြင်းကား မဖြစ်ရပါ။ သူ ရောက်ရှိ၍ နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ဦးကျော်ညွန့်သည် အစည်းအဝေး တစ်ခုမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်၏ မျက်နှာမှာလည်း အခါတိုင်းလို ဖော်ရွေပြုံးရွှင်လျက် မဟုတ် တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်က မျက်နှာထားမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ ဦးကျော်ညွန့် ရောက်လာမှပင် အိမ်ထဲမှ အတွင်းဝန်ကတော် ဒေါ်မြမြနှင့် ခရိုင်ဝန်ကတော် ချိုချိုမြဲတို့သည် အလျှိုအလျှို ထွက်လာကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ယဉ်ယဉ်မြဲနှင့် သက်သက်ဦးတို့ကိုကား အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့မြင်ရ။

“ခင်များ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ဦးကျော်ညွန့်သည် သူ၏ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိရင်း မေးလိုက်သည်။

“မကြာသေးပါဘူး၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဘာကိစ္စ အရေးကြီးလို့လဲ၊ သံကြိုး ရရချင်း လိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ခရိုင်က လူတွေတောင် အသိ မပေးခဲ့ဘူး၊ ဌာနချုပ်ကလည်း အသိ ပေးစေချင်မှန်း မပေးစေချင်မှန်း မသိလို့”

“ခင်ဗျားကို ခေါ်တာ နိုင်ငံရေးကိစ္စနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဌာနချုပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ် တစ်ဦးချင်း အနေနဲ့ ခေါ်တာပါ”

“အမိန့် ရှိပါဦး အစ်ကိုကြီး... ဘာကိစ္စ အရေးကြီး နေလို့လဲ”

“ကိစ္စကတော့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားသားကို ခင်ဗျား နိုင် အောင် ထိန်းထားပါ”

“ကျုပ်သား ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သခင်သန်းထွန်းနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်လို့ သတင်း ရထားလို့လား”

“ခင်ဗျားသား အဆက်အသွယ် လုပ်နေတာက သခင်သန်းထွန်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မြေးနဲ့... ကျုပ်မြေးနဲ့”

“ဗျာ...”

“အဲဒါ ခင်ဗျားသားကို ခင်ဗျား ထိန်းထားပါ”

“နေစမ်းပါဦး မောင်ထွေးမြင့်နဲ့ သက်သက်ဦး တကယ်ပဲ ချစ်နေကြ ပြီလား”

“ကျွန်မတို့က ကိုယ့်သမီး နာမည်ပျက်အောင် အလကား လည်ဆင် ပြောရမှာလား”

ချိုချိုမြက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“လူငယ်ချင်း မေတ္တာ ရှိနေရင် နေရာချထား ပေးလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း အရင်ကလို ရန်သူ တွေမှ မဟုတ်တော့ပဲ၊ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွား နေကြပြီး ပြီးတော့ ကျွန်တော့်သားက ကလေးကချေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘီအယ်ဘီ ဘီအယ်လ် အောင်ပြီးသားပါ”

“ဘီအက်စီ ဘီအယ်လ်မကလို့ ဘာကြီးပဲအောင်အောင် မပေးစားဘူးမ ကျုပ်မြေးနဲ့ မင်းသားနဲ့ဟာ အဆင့်အတန်းချင်း တူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ က ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကတည်းက ဂုဏ်နဲ့ သိက္ခာနဲ့ နေလာတာ၊ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ကပ်ရပ်စားလာတဲ့ အမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်မြမြက မဲ့ကာရွံ့ကာ ပြောလိုက်သည်။ သခင်လွန်းနိုင်သည် သူ၏ ဖခင်နှင့် သူ၏ အမျိုးကို ထိသဖြင့် ထောင်းခနဲ ဒေါသသွားသည်။ သို့ရာ တွင် ဒေါသကို မျိုသိပ်လိုက်ပြီး ဦးကျော်ညွန့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက် သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ တခြား လူတွေ မဟုတ်ကြတော့ပါဘူး၊ ဦးနုရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှု အောက်မှာ...”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ နိုင်ငံရေးဟာ နိုင်ငံရေး တခြားပါ၊ အခုဟာထ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ ကိုလွန်းနိုင်၊ ခင်ဗျား နားလည်ရမှာက ကျုပ်မြေး ကို ခင်ဗျားသားနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ...”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ခေါ်ပြောနေရသေး သလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ မပေးစားနိုင်ရင် မပေးစားနဲ့ပေါ့”

“ခင်ဗျား သိထားအောင် ပြောထားတာ၊ တော်ကြာနေမှ ကျုပ်တို့တို့ အဆိုး မဆိုနဲ့၊ သက်သက်ဦးကို အမေရိကန်ပြန် စော်ဘွားသား တစ်ယောက် နဲ့ ပေးစားဖို့ စေ့စပ်ထားပြီးပြီ။ ဒီတော့ ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားသား ဝင်မရပဲပါ စေနဲ့၊ သူတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ဝင်မဖျက်ဆီးပါစေနဲ့၊ ဒါပဲ ခင်ဗျား ပြန်နိုင်ပြီ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဦးကျော်ညွန့်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ ၏။ ဒေါ်မြမြနှင့် ချိုချိုမြတို့သည်လည်း သူ့အား ရွံ့ရှာမှန်းတီးသော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားကြလေတော့၏။

သခင်လွန်းနိုင်သည် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး အော်ထား ခဲ့လိုက်ရသဖြင့် မတရားသဖြင့် သိက္ခာချ ခံလိုက်ရသဖြင့် တစ်တိုက်ထိုး

တုန်နေအောင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်းခံပြင်းမိလေတော့သည်။ အိမ်ပေါ်မှ
ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ဆင်းသွားလေတော့သည်။

* * *

(ဂ)

လူမျိုးစုလွတ်တော် အမတ်လည်းဖြစ်သော နေလိုလလိုလည်း ထင်ရှားသော
စော်ဘွားကြီး တစ်ဦး၏ အမေရိကန်ပြန် သားနှင့် သက်သက်ဦးတို့၏
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း သတင်းကို သတင်းစာများတွင် တွေ့မြင်ရသော
အခါ၌ ကိုထွေးမြင့်သည် တောက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတော့၏။

ယင်းသို့ မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေခြင်းမှာ ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးရ၍
လည်း မဟုတ်၊ ချစ်သူက မိမိအား သစ္စာဖောက်သွား၍လည်း မဟုတ်၊ သူတို့
၏ အစီအစဉ် မှန်းထားချက်ကို လုံးဝ ပျက်ပြားသွားအောင် အငိုက်တွင်
ထိုးနှက်ခံလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သက်သက်ဦးကို စော်ဘွားသားနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမည့် သတင်း
ကို သူတို့သည် အရိပ်အမြွက်မျှ ကြိုတင် မသိခဲ့ကြ။

သူတို့ စီမံကိန်းနှင့်သူတို့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ နေခဲ့ကြသည်။ တက္ကသိုလ်
နယ်မြေတွင် တွေ့သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွင် ချိန်းသည်။ စာအုပ်ဆိုင်တွင် ဆုံသည်။
မြောက်ဥက္ကလာပတွင် နမ်းကြသည်။ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ကြသည်။ သူတို့
ပျော်ကြသည်။ ကျေနပ်ကြသည်။ သက်သက်ဦး တီအေ အောင်လျှင်
လက်ထပ်ကြမည်။ လူကြီးတွေက သဘောမတူလျှင် ရုံးသွား လက်ထပ်မည်။
ဒီကြားထဲတွင် သူတို့အကြောင်း လူကြီးတွေ သိသွား၍ အတင်းအဓမ္မ ခွဲလျှင်
အခွင့်သင့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုံးတွင် လက်ထပ်ကြမည်။ သူတို့သည်
သူတို့ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်များ မဟုတ်၊ ပြတ်သားသည်။

သို့ရာတွင်-

ယခုကိစ္စတွင်ကား သူတို့သည် အငိုက်တွင် ခံလိုက်ကြရလေသည်။
သူတို့၏ အကြံအစည်ကိုသာ လူကြီးတွေက သိသွားပြီး လူကြီးတွေ၏ အစီ
အစဉ်ကိုကား သူတို့သည် နောက်ဆုံးမိနစ်အထိ မသိရှိကြသေးချေ။

ကိုထွေးမြင့်ဆိုလျှင် သက်သက်ဦးကို ရက်အတန်ကြာ မတွေ့ဘဲရှိနေ
သော်လည်း သူမ ဘာဖြစ်နေသည်ကို မသိခဲ့။ တက္ကသိုလ်တွင် သွား၍စောင့်
သည်။ မတွေ့။ စာအုပ်ဆိုင်တွင် သွား၍ ကြည့်သည်။ မလာ။

သက်သက်ဦး တစ်ယောက် နေများ မကောင်းနေသလားဟုသာ
ပူပန်နေမိသည်။ တခြား ဘာကိုမှ မတွေ့တော့မိ။ သူ့အိမ်သို့ သူ့ဖခင် ညကြီး
မင်းကြီး ရောက်လာမှပင် အကျိုးအကြောင်းကို သိရလေတော့သည်။ သူ
ဖခင် လာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သတင်းစာ အစောင်စောင်၌ စေ့စပ်ကြောင်း
လမ်းသည့် သတင်းများ ပါလာလေတော့သည်။

သခင်လွန်းနိုင်ကမူ သူ့အား ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းလေသည်။ သူ့အား
ကြောင့်သာ သူ အစော်ကား ခံရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

“မင်းနဲ့ မြင့်ခိုင်ဟာ တို့ကို နည်းနည်းမှ ကောင်းကျိုး မပေးဘူး။
မိန်းမ ဒါလောက်ပဲ ရှားရသလား၊ ဒီအမျိုးကိုမှ သွားကြိုက်ရသလား၊ ရွှေ
ထွက်မှာ မို့လို့လား၊ မင်းတို့ဟာ မမြင်ဘူး၊ မူးမြစ်ထင်တဲ့ အကောင်တွေပဲ။
မင်းတို့ကြောင့် တို့ သူများ အစော်ကား ခံရတယ်”

ကိုထွေးမြင့်သည် ဖခင်အား မည်သို့မျှ ပြန်လည် ပြောဆိုခြင်း မပြု
ချေ။ ခေါင်းငုံ့၍သာ နေသည်။ အမှန်တော့ သခင်လွန်းနိုင် အစော်ကား
ခံရခြင်းသည် ကိုယ့်သိက္ခာနှင့်ကိုယ် မနေတတ်၍ ဖြစ်သည်။ လူတန်းစား
ဝဋ်ပက္ခမူကို မသိမြင်ဘဲ အပေါ်ယံကြော ဟန်ဆောင်မှုကို အထင်ကြီးပြီး
အောက်ကျိုး ပေါင်းသင်းခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သခင်လွန်းနိုင်သည် ဦးကျော်ညွန့်တို့ကို နာကြည်းခံပြင်း
လေလေ၊ မုန်းတီးစက်ဆုပ်လေလေ သူ့အားကို ဖွဲ့၍ ကြိမ်းလေလေဖြစ်၏။

ကိုထွေးမြင့်ကမူ သူ့ဖခင် နာကြည်းမုန်းတီးလာတတ်ပြန်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျိတ်၍ အားရကျေနပ် နေလေသည်။

* * *

(၅)

ကိုထွေးမြင့်သည် ချက်ချင်းပင် သက်သက်ဦးကို တွေ့နိုင်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြံဆလေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ကား သက်သက်ဦးရော ယဉ်ယဉ်မြရော တူဝရီး နှစ်ယောက်စလုံး ရန်ကုန်မြို့တွင် မရှိတော့သည့် အဖြစ်ကို သိရှိရလေသည်။ မည်သည့် အရပ်ရွာနသို့ ရောက်နေသည်ကိုလည်း စုံစမ်းမရဘဲ ရှိနေတော့သည်။

ဤတွင် သူ့စိတ်ထဲ၌ ပြဿနာတစ်ရပ် မတင်မကျ ဖြစ်နေပြန်တော့သည်။

ဤစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသည့် ကိစ္စတွင် သက်သက်ဦး မည်သို့ သဘော ရှိသနည်း။ ဤအကြောင်းကို သူ့အားမူ ယခင်က လေသံမျှ မဟခဲ့ဘူးခဲ့။ တကယ် မသိဟန်ဆောင်၍လား၊ သို့မဟုတ် သူ့အား လှည့်စားခဲ့ခြင်းလော၊ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို သူမ သဘောတူလေသလော၊ သို့မဟုတ် လူကြီးတွေ၏ အစီအမံကို ခံလိုက်ခြင်းလော။

ယခု သူမတို့ တူဝရီး ဘယ်ရောက်နေသနည်း။ သူမ ငိုနေမည်လား။ ရယ်နေမည်လား။ အဘယ်ကြောင့် သူ့အား မဆက်သွယ်သနည်း။ အနည်းဆုံး စာ တစ်စောင်တော့ ထည့်နိုင်ဖို့ ကောင်းသည်။

သူမသည် ပါးစပ်က ပြတ်သားသည် တိုးတက်သည်ဟု ဆိုနေသော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ လူကြီးတွေ၏ အစီအမံကို မလွန်ဆန်နိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူသည် သက်သက်ဦးအား နာကြည်းနေရမည်လော။ သို့မဟုတ် အောက်မှ တမ်းတ၍ နေရမည်လော။

တစ်ဖက်က သက်သက်ဦး၏ စွဲမက်ဖွယ်ရာ အလှအပ အလှုပ်အရှား အပြောအဆို ကတိစကားနှင့် အခြား တစ်ဖက်က သူမ၏ လှတန်းစား မမှန်မှု သူမ အပေါ် မယုံသင်္ကာမှုတို့သည် သူ့အား အပြန်အလှန် ဒိစီးနှိပ်စက်နေကြတော့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့အား ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စေမည့် အချက်တစ်ခုသည် ဈေးစပ်ကြောင်းလမ်းသည့် သတင်းပါပြီး နောက်ဆယ်ရက်မြောက်သည့် နေ့တွင် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

သက်သက်ဦးထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စာသည် တိုတိုထွာထွာပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေသည်များကို တစ်ခါတည်း ရှင်းလင်းသွားစေသည်။

ကို

ကိုကို ချစ်လျက်ပါ၊ ဘယ်တော့မှ မေတ္တာမပျက်ပါ၊ သစ္စာရှိလျက်ပါ။

သက်တို့ကို ဟော်ထံမှာ ထားတယ်၊ ဘယ်မှ မထွက်ရဘူး၊ ဒီစာ ထည့်နိုင်အောင် မနည်း ကြိုးစားရဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သက်သက် စိတ်မလျော့ပါ။ လွတ်မြောက်နိုင်မယ့် နည်းလမ်း ကြံဆနေပါတယ်။ ကို မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့။ ဟော်ထံမှာ လူတွေ မနည်းဘူး၊ လက်နက်တွေလည်း မနည်းဘူး၊ သက်တို့ ဘာသာ ကြိုးစားပါမယ်၊ ကို စောင့်နေပါ၊ တကယ်လို့ မင်္ဂလာ ဆောင်မယ့်နေ့ ရောက်လို့မှ လွတ်မြောက်နိုင်မယ့် လမ်း မမြင်ရင် သူတို့ စီမံတာတော့ မဖြစ်စေရဘူး၊ သက်ကို သက် အဆုံး စီရင်လိုက်မယ်။

သက်

သက်သက်ဦး၏ စာသည် စာတိုက်မှလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ စာတိုက်
တံဆိပ်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဘယ်မြို့မှ ထည့်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။
သူမနှင့် စေ့စပ်ထားသူ၏ ဖခင် ပိုင်ဆိုင်ရာ မြို့မှပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် ကိုမင်းနွယ်တို့ တားသည့်ကြားမှပင် ရှမ်းပြည်သို့
လိုက်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သက်သက်ဦးကို တွေ့ဖို့ မဆိုထားနှင့်
ဟော် အနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်ပေ။ ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် လက်နက်ကိုင်
ရှမ်းများသည် သူ့အား စောင့်ကြပ်လျက် ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်
ကြိုးစားကြလေသည်။ နှစ်ကြိမ်စလုံး ကံကောင်း၍ လွတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။ ကိုထွေးမြင့်သည် သူနှင့် ကျောင်းနေဖက် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ထံတွင်
တည်းခိုသည် ဖြစ်၍လည်း သူ့ကို သူတို့ အလွယ်တကူ မလုပ်ကြံနိုင်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ကိုထွေးမြင့်၏ စစ်ဗိုလ် သူငယ်ချင်းသည် သူ့အသက်ကို ကာကွယ်
ပေးနိုင်သော်လည်း သူ့ကို ဟော်ထံသို့ ရောက်အောင်ကား ပို့မပေးနိုင်ပေ။
ရှမ်းစော်ဘွားများသည် လက်နက်အင်အား လူအင်အားကို ပြောင်ပြောင်
တင်းတင်းပင် စုဆောင်း ထားရှိနေသည်ကို သိသော်လည်း အထက်မှ အစီအ
မရရှိသေးသဖြင့် သူတို့သည် အခြေအနေကိုသာ စောင့်ကြည့်နေကြရသည်။

သို့ဖြင့် ကိုထွေးမြင့်သည် ရှမ်းပြည်တွင် ဆက်လက် နေထိုင်ရန်
မဖြစ်တော့သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

* * *

(c)

သက်သက်ဦးနှင့် ပဒေသရာဇ်ငယ်၏ လက်ထပ်ရက်ကား သတ်မှတ်ပြီးလေ
ပြီ။ ရန်ကုန်မြို့ အထက်တန်းလွှာတွင် ဖိတ်စာများပင် ကမ်းပြီးလေပြီ။

ကိုထွေးမြင့်ကား မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ အခြေအနေသာ
မောပန်းစွာ စောင့်စားနေရလေသည်။

သူက... မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာနှင့် စောင့်နေသော်လည်း သက်သက်ဦး
ကား ရောက်မလာချေ။ စာလည်း မလာတော့ချေ။

ရှမ်းပြည်သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့၍ အခြေအနေကို သိသည်။
ဟော်ထံသို့ ဝင်နိုင်ဖို့ မလွယ်လျှင် ဟော်ထံမှ ထွက်နိုင်ဖို့လည်း မလွယ်ပေ။

ရှမ်းစော်ဘွားတို့သည် ဗဟိုအစိုးရနှင့် ပြည်မကို ခြားနားရန် လက်
နက် အပြည့်အစုံ လူအင်အား အပြည့်အစုံနှင့် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည်
ရန်ကုန်မြို့တွင် ဖက်ဒရယ်မှုကို ကျယ်လောင်စွာ တင်ပြနေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် ကိုယ့်ချစ်သူကို လက်လွတ် ဆုံးရှုံးရမည့်အတွက်
ကြေကွဲနေရသည်ထက် ကိုယ့်ချစ်သူသည် သူ့အပေါ်တွင် သစ္စာစောင့်စည်း
သည့် အနေဖြင့် မင်္ဂလာပွဲနေ့တွင် သူမကိုယ်သူမ အဆုံးစီရင်သွားမည်
ဆိုသည့်အတွက် ပိုမို၍ စိုးရိမ်ပူပန် နေရသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် အချစ်ရေးကြောင့်ပဲဖြစ်စေ၊ အခြား မည်သည့်
အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်စေ၊ အရှုံးပေးသည့် အနေဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အတ်သေသည့် မူကို လက်မခံသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ချစ်သူသည် သူ့ကြောင့်
အသက် မသေသင့်ပေ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မည်မျှသော စနစ်ကြောင့် လူတန်းစား ပဋိပက္ခ
ကြောင့် မပေါင်းသင်းကြရသော်လည်း တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ချစ်နေကြသေး
သည်ဆိုလျှင် ဖြေသိမ့်နိုင်ပေသေးသည်။ ချစ်လျက်နှင့် မပေါင်းသင်းကြရ
ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပေသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အတွက် အမျိုးသမီးသည် သူမကိုယ်သူမ အဆုံးစီရင်

သွားမည်ဟုဆိုလျှင် သူသည် မည်သည့်နည်းနှင့် ဖြေသိမ့်နိုင်မည်ကို စဉ်းစား၍ မရချေ။

ထို့ကြောင့် ကိုထွေးမြင့်သည် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် စဉ်းစားပြီးနောက် သတင်းစာများတွင် ကြော်ငြာအတိုကလေးတစ်ခု ထည့်လိုက်သည်။

သက်...

မေတ္တာမပျက်ဟု ဆိုလျှင် တော်ပါပြီ။
ကိုယ့်အသက်ကို အဆုံး မစီရင်သင့်ပါ။

ထွေးမြင့်

ဤကြော်ငြာကို သက်သက် မတွေ့ဘဲ သက်သက် မိဘများ တွေ့သွားသည် ဆိုလျှင်လည်း သူမ၏ အသက် ချမ်းသာရာ ရနိုင်သည်ဟု ယူဆပြီး ကိုထွေးမြင့်သည် အမည်ရင်းကို ဖော်ထုတ်လျက် တိတိလင်းလင်းဆင်ကြော်ငြာလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

* * *

(၈)

သစ္စာတရား ကြီးမားလှသော သက်သက်ဦးသည် အချစ်အတွက် အသက်မစတေး ဖြစ်ပါချေ။ ကိုထွေးမြင့်၏ ကြော်ငြာကြောင့်ကား မဟုတ်ချေ။

လူငယ်များ၏ ချစ်ခြင်းကို ခွဲ၍ လူကြီးတွေ အတင်းအဓမ္မ စီစဉ်သော မင်္ဂလာပွဲသည် သတ်မှတ်သည့် နေ့ရက်တွင် မကျင်းပဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သတ်မှတ်ထားသော မင်္ဂလာရက် မတိုင်မီမှာပင် တပ်မတော်က အာဏာသိမ်းလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီက ထိန်းသိမ်းထားလိုက်သူများတွင် သက်သက်ဦး၏ ယောက္ခမလောင်း ရှမ်းစော်ဘွားကြီးသည်လည်း ပါဝင်နေသဖြင့် မင်္ဂလာပွဲသည် အလိုလို ပျက်ပြားသွားလေတော့၏။

ပထမ အစိုးရ ပြုတ်ကျပြီး ပါလီမန်ကို ပျက်သိမ်းလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဦးကျော်ညွန့်မှာလည်း အတွင်းဝန်ဘဝမှ လည်းကောင်း၊ ပါလီမန်အဖော် အဖြစ်မှ လည်းကောင်း ရပ်စဲသွားပြီး မလုပ်ဝံ့သည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေပါတော့သည်။

နယ်ချဲ့လက်ဝေခံ တိုင်းရင်းသား အရင်းရှင်နှင့် ဗြူရိုကရက်တို့၏ ဖောက်ပြန်သော အကြံအစည်တို့သည် တစ်စခန်း သိမ်းကြရပြန်လေပြီ။ သို့ရာတွင်...

ကိုထွေးမြင့်တို့၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းသည်ကား...

* * *

(၁၁)

ကိုထွေးမြင့်သည် တပ်မတော်က အာဏာသိမ်းပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့မှာပင် ရှမ်းပြည်သို့ လိုက်သွားပြန်တော့သည်။

ဤအခေါက်တွင်မူ သူ၏ သူငယ်ချင်း စစ်ဗိုလ်သည် သူ့ကို ဟော်အတွင်းသို့ ပို့ပေးသည်။ တပ်မတော်သည် ရှမ်းစော်ဘွားတို့၏ ဟော်လျှားအားလုံးကို ထိန်းသိမ်းထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုထွေးမြင့်သည် သူ၏ ချစ်သူ သက်သက်ဦးကိုထားမတွေ့ရှိရချေ။

သူ ရောက်ရှိသွားသည့်နေ့ နံနက်ပိုင်းကပင် သက်သက်ဦးတို့ တူဝရိုးကို ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးက လာရောက်ခေါ်ဆောင်သွားသည်ဟု သိရှိရလေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်တို့က ရန်ကုန်မှ သံကြိုးရိုက် အကြောင်းကြားချက်အရ ကိုဝင်းမြင့်၏ မိတ်ဆွေ ဗိုလ်မှူးက သက်သက်ဦးတို့ကို လာရောက်ခေါ်ဆောင် သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုထွေးမြင့်သည် သူ့သူငယ်ချင်း စစ်ဗိုလ်၏ အကူအညီဖြင့် အဆိုပါ ဗိုလ်မှူး ရှိရာသို့ လိုက်သွားပြီး သက်သက်ဦးအား တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကြိုးစားသေးသော်လည်း ရန်ကုန်မှ သံကြိုးတွင် သက်သက်ဦးတို့ တူဝရိုးအား မည်သူနှင့်မျှ တွေ့ဆုံခွင့် မပေးဘဲ လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက် ထားပေးပါရန် ပါရှိသဖြင့် ဗိုလ်မှူးသည် မိတ်ဆွေကောင်းတို့ ထားရှိအပ်သည့် ဝတ္တရားနှင့် အညီ ကိုထွေးမြင့်တို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို ဝမ်းနည်းစွာနှင့် ငြင်းပယ်လိုက်လေသည်။

မည်သည့်ခေတ်၊ မည်သည့်အခြေအနေ၊ အကျဉ်းအကျပ်မျိုးတွင် ဖြစ်ပေစေ ဦးကျော်ညွန့်တို့ လူတန်းစား၏ ဉာဏ်များပုံ တတ်နိုင်ပုံတို့ကို စဉ်းစားမိသော ကိုထွေးမြင့်သည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

ဤစာအုပ်သည် ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ကြေးမုံပြင်ကို ပေါ်လွင်အောင် စာရေးသူ၏ ဖန်တီးထားချက်သာ ဖြစ်ပေသည်။ တကယ့် အဖြစ်အပျက် မဟုတ်ပေ။ ဤစာအုပ်တွင် လူတန်းစား အာဃာတ ပါရှိသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ် တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို ထိခိုက်နစ်နာစေသည့် သဘော မရှိပါ။ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင် ထိခိုက်နေလျှင် တောင်းပန်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com